Christina Hamlett

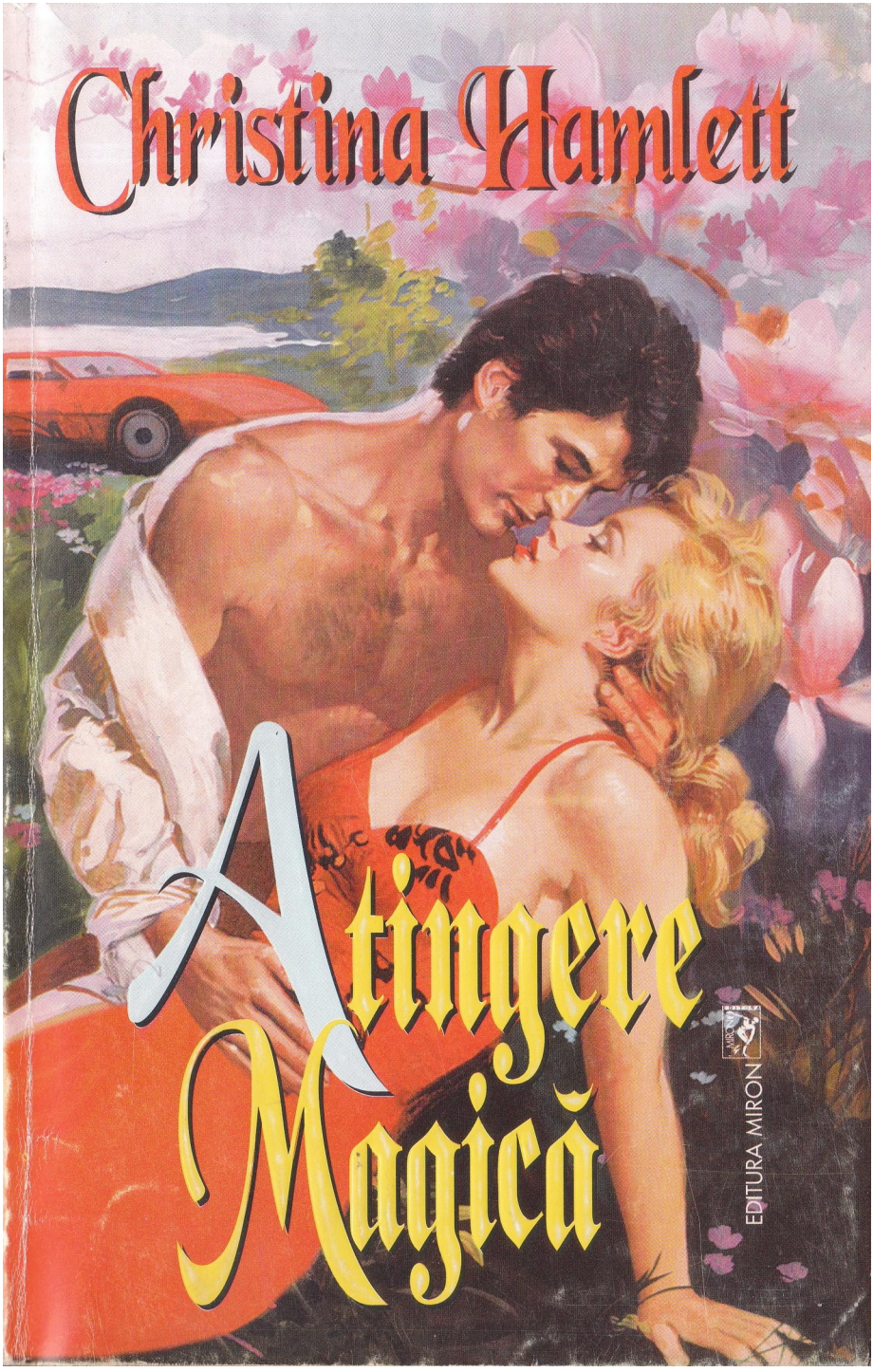

Atingere Magică

EDITURA MIRON

Christina Hamlett

Atingere magică

The Magic Touch
by Christina Hamlett

© Copyright 1995
for romanian language by Miron

© copyright 1996 by Editura Miron

Toate drepturile rezervate Editurii Miron.
Nicio parte a acestei cărţi nu poate fi reprodusă sau transmisă sub nicio formă şi prin niciun fel de mijloc – electronic sau mecanic – inclusiv prin fotocopiere, înregistrare magnetică sau prin alt sistem de stocare şi redare a informaţiei, fără permisiunea scrisă a Editorului.

Christina Hamlett

Atingere magică

Editura MIRON
București

ISBN 973 – 95059 – 2 – 3

Prolog

Trecuseră aproape şaptesprezece minute de când Edward Hudson era închis în cutia metalică suspendată între fălcile înfricoşătoare ale unui dragon stilizat în faţa unei mulţimi enorme adunate la *Kennedy Center,* din

Washington. Şaptesprezece minute care au pulsat fiecare secundă înfiorată. Încă patruzeci şi cinci de secunde şi va scăpa – cum scăpa întotdeauna – de flăcările care vor mistui interiorul cutiei.

Din locul în care se afla în spatele scenei, Beth privea totul cu un sentiment de teamă din ce în ce mai obsedant.

— Ceva nu este cum trebuie, îi şopti bărbatului de lângă ea.

Simţi prin mătasea subţire atingerea caldă şi încurajatoare a lui Daniel.

— Ştii doar că îi place să ţină publicul încordat, îi aminti Daniel cu o voce plăcută care calmase mulţi pacienţi neliniştiţi în vremea când practica medicina. Probabil că este o modificare de ultim moment a spectacolului.

Pe ecranele monitoarelor aranjate în sală, era imaginea îngheţată a lui Edward făcând cu mâna fanilor înainte de a trage cortina neagră care dădea semnalul că îşi începea actul de magie.

Beth clătină din cap şi-şi trecu degetele prin părul blond scurt, elegant coafat.

— Nu ar face aşa ceva, protestă ea.

Edward, perfecţionistul etern, îşi petrecuse tot sezonul aranjând ultimele detalii ale spectacolului – numit de el *Răsuflarea dragonului* – un act de magie prin care scăpa dintr-o cutie metalică închisă ermetic. Schimbarea rutinei, făcută într-un ultim moment, fără să-i spună şi ei sau fratelui său, era total nepotrivită.

Până acum, el ar fi trebuit să iasă din cutia metalică în compartimentul ascuns, să se strecoare prin spatele reflectoarelor şi să se piardă în întuneric. Era adevărat că lui Edward îi plăcea să prelungească drama şi suspansul, dar el nu şi-ar fi asumat riscuri neinspirate.

În următoarele două minute, focul care izbucnea în gura dragonului va incinera tot conţinutul compartimentului metalic. Dacă Edward rămânea înăuntru în acel moment…

— Ne-ar fi dat semnalul, spuse Daniel întrerupându-i gândurile. Dacă lucrurile nu ar fi decurs normal, el ne-ar fi dat semnalul.

Ochii neliniştiţi ai lui Beth priveau ceaţa eterică din jurul scenei, căutând cu înfrigurare umbra care să o asigure că soţul ei a scăpat.

— Edward este Edward, continuă Daniel să-i aline teama pe care ea nu o mai masca şi care se vedea clar pe trăsăturile clasice ale chipului cumnatei sale. Ascultă, Beth, dacă tu crezi că este o problemă…

Buzele lui Beth se despărţiră încercând să articuleze cuvinte, dar gândurile ei rămaseră paralizate de o teroare întunecată pe care nu o putea defini. Dar dacă ea greşea? Dacă, acţionând prematur, puneau în pericol reputaţia lui Edward, pe care el o clădise cu atâta muncă? Dacă…

— Totul este bine, Beth, îl auzi pe Daniel şoptind dincolo de fiorul îngheţat care îi cuprindea fiinţa. El nu şi-a dezamăgit niciodată publicul. Şi, pe urmă, spectacolul acesta este transmis de CBS.

Bineînţeles că din punctul de vedere al publicului, nimic nu părea ciudat. În ultimele două ore, Edward Hudson i-a fermecat cu acte de iluzionism care l-au depăşit chiar şi pe Houdini. După părerea lor, nimeni şi nimic nu-l putea ţine prizonier pe frumosul Adonis. Nici portbagajul încuiat al Jaguarului. Nici pânza dură a sacilor poştali cu ramă metalică. Nici chiar lanţurile care au strâns cabina telefonică din Trafalgar Square. Anunţul pe care l-a făcut Edward că va ieşi nevătămat dintr-o cutie metalică orientală nu a făcut decât să stârnească un

imens ropot de aplauze; Edward Hudson era omul care se ţinea de promisiuni.

Bineînţeles, un spectacol de calibrul acestuia pe care îl organizase Edward nu se făcea fără măsuri de protecţie. Chei de rezervă, lumina lumânărilor, rezultate neaşteptate, toate completau fiecare act de iluzionism. *Răsuflarea dragonului* nu făcea excepţie. Cu o cameră video fixată pe chipul lui până în ultimul moment, Edward semnala că iluzia era în curs de desfăşurare şi că echipa tehnică trebuia să-şi înceapă munca.

Beth încercă să se relaxeze privind spre membrii echipei tehnice, aşezaţi la cele trei valve din colţurile cutiei metalice. Nimic de pe feţele oamenilor, observă ea, nu trăda vreo suspiciune sau faptul că lucrurile nu mergeau aşa cum au fost programate. Dar ei nu vedeau că ea ar fi vrut să urle? Ei nu aveau acea presimţire a dezastrului pe care o avea ea? Buzele ei se mişcau în tăcere ridicând spre ceruri o rugă fierbinte: Dumnezeule, de-aş greşi eu! Beth aruncă o privire fugară spre Daniel, tulburată de cutele dintre sprâncene care trădau tensiunea. Deasupra scenei, ceasul bătea inexorabil fiecare secundă; când ajungea la cincisprezece, tehnicienii trebuiau să deschidă valvele care explodau într-un foc mortal printre fălcile dragonului.

Publicul începuse deja să-şi aclame eroul, anticipând că vor vedea interiorul gol al cutiei. Cei care mai văzuseră acest act de iluzionism priveau deja în jurul lor încercând să-l găsească pe legendarul maestru, îmbrăcat în frac, calm şi distant, apărând de undeva, departe de gura dragonului. Un sentiment de panică pe care nu-l mai simţise niciodată s-a acumulat în gâtul lui Beth, sufocând urletul care i-a explodat în minte.

— Daniel…

În acel moment, ceasul bătu cincisprezece şi, cu un

urlet de parcă dragonul ar fi fost viu, flăcările izbucniră făcând publicul să tresară de spaimă. Timp de treizeci de secunde, limbile de foc au devorat lasciv compartimentul metalic îmbrăcat în catifea roşie. Pe ecranul de deasupra scenei se vedea topindu-se cortina de catifea, apoi se auzi o explozie şi imaginea de pe ecran îngheţă.

Apoi totul s-a terminat. Valvele au fost deschise şi flăcările au început să moară patetic retrăgându-se printre colţii fioroşi ai dragonului. Se auzi o muzică victorioasă şi doi tehnicieni apucară colţii care deschideau uşa ermetică a cutiei. Uşa căzu, ca un pod spre sală.

Chiar în acel moment oamenii săriră în picioare ovaţionând. Însă strigătele de bucurie s-au transformat repede în urlete de groază când publicul şi-a dat seama că în faţa sa se rostogoleşte spre scenă trupul grotesc incinerat al lui Edward Hudson.

1

Timpul şi distanţa nu au micşorat frecvenţa coşmarurilor, nici nu au îmblânzit durerea sfâşietoare a realităţii, dimpotrivă, le-au intensificat.

Plângând, luminată doar de razele lunii care pătrundeau pe uşile de sticlă ale dormitorului ei, privirea lui Beth se opri pentru câteva secunde – ca întotdeauna – pe perna netedă de lângă ea. În octombrie se împlineau doi ani şi ea nu reuşea să se împace cu gândul că „De ce-ul” din conştiinţa sa nu va primi niciodată un răspuns satisfăcător. Edward a fost tânăr, puternic şi atât de sigur pe el, cât a fost şi pe dragostea lor. Să-i fie furat în momentul în care îi aşteptau atâtea orizonturi era o nedreptate pe care nu o înţelegea şi nici nu era dispusă să o accepte.

Chiar şi Daniel, întotdeauna vocea raţiunii, nu a găsit explicaţia logică a acestei tragedii comune.

— Cred că aşa a vrut soarta, oferi el o explicaţie palidă, ştiind că aceasta nu era suficientă.

Într-un colţ al camerei razele lunii se opreau pe fotografia înrămată de la nunta lor. De fiecare dată când o vedea, îşi amintea de Edward, de dragostea lor, de moartea lui... şi de promisiunea obscură pe care i-a repetat-o de nenumărate ori, din primele luni după ce s-au întâlnit: „Dacă mi se întâmplă ceva, draga mea, voi găsi eu mijlocul de a mă întoarce la tine, de a te proteja întotdeauna... chiar şi de dincolo de mormânt”.

La început, obsesia lui Edward, legată de spiritism şi moarte, a tulburat-o, a înspăimântat-o, ajungând chiar pe punctul de a distruge legătura lor. Nu era normal, se gândea ea, pentru un bărbat de succes cum era Edward Hudson, să-şi petreacă atâtea ore gândindu-se la viaţa de apoi.

Acum, totuşi, aceste gânduri care altă dată au îngheţat-o, îi dădeau curajul de a trăi. Sigur, Daniel şi soţia lui erau singurii care ştiau că ea este convinsă de faptul că Edward era undeva aproape de ea şi aştepta momentul potrivit să se ţină de promisiune.

— Când? murmură Beth în întuneric.

Dar întunericul, cum s-a întâmplat întotdeauna, nu i-a răspuns.

Când Beth a coborât, Daniel şi Marissa luau deja micul dejun. Luminaţi de soarele strălucitor, care părea binecuvântarea Insulelor hawaiene, cu capetele apropiate într-un intim *tête-à-tête* de îndrăgostiţi, aceştia nici nu au văzut-o la început, creându-i un moment scurt de admiraţie şi de invidie. Ce s-ar fi făcut fără ei? se întrebă Beth în tăcere, mulţumindu-i cerului că i-a adus

în viaţa ei.

Într-o balanţă perfectă a dragostei şi asocierii profesionale, Daniel şi soţia lui reuşiseră căsnicia ideală. Aceeaşi căsnicie de care s-a bucurat şi ea cu Edward – şi căreia îi ducea dorul.

Râsul zglobiu al Marissei inundă camera, reamintindu-i lui Beth ce alegere fericită a făcut Daniel. „Dacă îl putea descătuşa cineva, remarcase Edward odată, aceasta era numai ea”.

Căldura Marissei s-a extins şi asupra lui Beth. Într-o profesiune al cărei tipic erau repetiţiile epuizante şi călătoriile continue în întreaga lume, prieteniile apropiate erau aproape imposibile; şi, totuşi, Beth a simţit imediat căldura femeii mai în vârstă care a primit-o cu bunăvoinţă prietenească în acelaşi an, care s-a dovedit a fi ultimul al lui Edward pe pământ.

Cei din afară nu reuşeau să descopere similitudinile dintre cele două femei. Chiar şi trăsăturile fizice şi stilul fiecăreia – de cele mai multe ori numitorul comun în prieteniile dintre femei – la ele erau în contrast izbitor. Cu şapte ani mai în vârstă şi cu patru centimetri mai scundă, Marissa răspândea în jurul ei un exotism care-i trăda provenienţa din suburbiile Connecticut-ului. Beth, pe de altă parte, la treizeci şi trei de ani, era imaginea tipică a tinerei americance cu pielea netedă, părul blond ca mierea şi ochii verzi, luminoşi. Chiar şi silueta ei zveltă – pe care Marissa şi-o menţinea cu multă voinţă şi regim strict – la Beth era un dar natural.

— Nu mă mir că a fost dragoste la prima vedere pentru Edward, a remarcat Marissa în primele zece minute după ce s-au cunoscut.

Marissei, Beth îi încredinţa cele mai profunde secrete. Cu Marissa a petrecut Beth noaptea aceea oribilă. Marissa, în ciuda realismului dat de profesia ei de

contabil, care respingea ocultismul, cu o sensibilitate rară o ajuta acum pe cumnata sa, stimulându-i credinţa că Edward îşi va ţine promisiunea. Fie şi numai pentru acest motiv, se gândea Beth, ele două vor fi cele mai bune prietene.

— Ne cerem scuze că am început fără tine, spuse Marissa veselă, smulgând-o din reverie.

— Avem şedinţă la *Tripler,* adăugă Daniel. Obraznicii nu au parte de odihnă. Cafea?

— Puţină.

— Cum ai dormit? întrebă Marissa, punându-i cu generozitate fructe proaspete pe farfurie.

— Bine, minţi Beth. Va avea timp mai târziu să-i povestească Marissei despre coşmarul obsesiv.

— Cred că voi două, doamnelor, veţi fi cele mai elegante femei diseară, încercă Daniel să le tragă de limbă.

— Nu mai mult decât de obicei, dragule. Marissa începu să râdă şi îi făcu jucăuş cu ochiul lui Beth. Evenimentul serii – o recepţie oferită în cinstea unei delegaţii de chirurgi din Osaka – a fost plănuită luni de zile şi nu era întâmplător faptul că Marissa redecorase casa şi iluminase grădina după ultima modă.

Mulţumesc lui Dumnezeu că ei îi plac aceste lucruri, se gândi Beth. Anii petrecuţi în umbra renumelui lui Edward nu i-au alungat preferinţa intimă pentru plimbările solitare pe plajă şi picnicurile în doi. Bineînţeles că nimeni nu va observa astă seară dacă ea va dispărea liniştită şi va merge la plimbare…

— Ce spui, Beth? o auzi pe Marissa.

— Îmi pare rău… ce-ai spus?

— Rochia de mătase verde. Nu crezi că Beth arată fantastic în rochia aceea, Daniel?

— Beth, spuse acesta cu tonul obişnuit, ar arăta

fantastic şi dacă şi-ar trage un sac de cartofi pe cap.

— Bărbaţii, murmură Marissa, strâmbându-se tolerant. Sper că nu vei uita să mai suni o dată la furnizorii de şampanie, îi aminti ea. Dacă nu te ţii de capul lor or să ne aducă din nou *Brut.* Oh, uitasem, încă nu am primit confirmarea de la Ahrens – vine şi el?

— Imediat ce aflu, te sun de la birou. Pentru că veni vorba…

— Hai, gata. Marissa îl trase cu dragoste de cravată şi îl sărută. Ai să întârzii.

— Oh, spuse Daniel, întorcându-se în uşa sufrageriei, vrei să sun la *Chang* să ne aducă o altă vază?

Într-o fracţiune de secundă, Beth surprinse privirea îngheţată care fulgeră în ochii cumnatei sale.

— Am eu grijă de asta, îl informă Marissa.

— Vaza? repetă Beth după ce a plecat Daniel.

— Monstruozitatea aceea cu alb şi albastru pe care o aranjasem în holul de la scări, spuse Marissa, preocupată deodată să strângă tacâmurile de la micul dejun, lucru pe care îl făcea de obicei Lehua, menajera.

— Ce s-a întâmplat cu ea? întrebă Beth nedumerită.

— Cineva… Marissa ridică din umeri. S-a spart azi-noapte. Un accident.

Sprâncenele lui Beth s-au ridicat într-o întrebare tacită. *Oare ce s-a întâmplat,* se gândi ea sorbind din ceaşca de cafea.

2

Intenţia lui Beth de a afla enigma ciudatului incident a fost oprită de agitaţia cumnatei sale pentru pregătirea dineului.

— Ştii ceva, nu te las să mişti un deget, o instrui

Marissa mânuind servitorii cu eficienţa detaşată a persoanelor obişnuite să facă astfel de lucruri.

De fapt, Beth nici nu ştia ce ar fi trebuit să facă. În timpul turneelor cu Edward, Marissa a fost mulţumită să lucreze în umbra reflectoarelor. În timp ce Beth şi Daniel îşi făceau datoria de asistentă şi medic de trupă, Marissa rămânea în cabină şi se cufunda în cifrele de pe computer. Numai după moartea lui Edward şi întoarcerea lui Daniel la practica medicală, Marissa şi-a descoperit talentul pentru petrecerile mondene.

— Face parte din îndatoririle unei soţii de medic, se explica ea încântată.

Privită retrospectiv, situaţia era ca o inversare de roluri. Investiţiile prudente făcute de Edward au asigurat-o complet pentru viitor, au scutit-o de grija luptei cu cifrele şi economiile, deşi Beth considera că existenţa ei leneşă nu se potrivea deloc cu restul decorului în care trăia. Era din ce în ce mai evident că depindea emoţional de Daniel şi de soţia lui.

Invitaţia lor de a trăi cu ei a fost un dar de la Dumnezeu. Când erau toţi patru, au trăit vremuri foarte fericite în Pacific, dar atunci Edward trăia; o vacanţă prelungită în aceste locuri părea o cură bună pentru deprimarea ei. Întorcându-se aici, locul preferat al soţului ei, lui Beth îi plăcea să-şi imagineze că îi perpetuează dorinţele post-mortem.

— Stai cu noi aici! a rugat-o Marissa când Daniel le-a făcut surpriza să cumpere o casă în Banyan Ridge, cel mai prestigios cartier din Honolulu.

— Cu o sută şaizeci de metri pătraţi, insistă şi Daniel, ani de zile nu avem şansa de a ne sufoca unul pe celălalt.

Şi ea a rămas. Cu ajutorul lor a început să-şi schimbe viaţa ca văduvă. Beth îşi spunea foarte des că

existau în lume locuri mult mai urâte pe care le putea numi „acasă”. Dar aici i se părea că a devenit rezidentă permanentă a Paradisului.

La zece minute după ce voi pune piciorul pe insulă, şi-a prezis ea, probabil că nu voi mai dori niciodată să plec.

Sunt locuri pe lumea asta mult mai rele pentru munca mea decât acesta, îşi spuse în gând Jack Brassfield. Mai mulţi dintre colegii lui de academie îşi blestemau zilele la New York ori scriau enorm la Cleveland, dorind să dea orice pentru a face ce făcea el. Dinte pentru dinte ar fi fost mult mai dureros decât ceea ce l-a costat pe el să ajungă unde a ajuns: adică să primească el glonţul destinat congresmanului Haleamau.

Acest act de eroism de o secundă l-a scos din uz aproape un an şi, totuşi, în mod ironic, l-a instalat la un nivel mai mare, cu o plată mai bună.

— Acum, că fotografia ta a apărut în toate ziarele, i-a spus şeful lui, nu mai poţi lucra în secret, concluzie la care ar fi ajuns în mod rezonabil şi un căţel. Agenţii care se ocupau de narcotice, binecunoscuţi pe Kuhio Avenue, nu prea aveau de lucru, tocmai pentru că erau cunoscuţi.

Noua sa condiţie de detectiv special la Divizia Proiecte Speciale – creată cu un singur scop, de a proteja personalităţile care atrăgeau atenţia – părea croită pentru abilităţile lui. De fapt, era convins că viaţa lui era cea mai încântătoare viaţă de poliţist.

Înfăţişarea lui a fost bineînţeles factorul determinant. La treizeci şi patru de ani, Jack Brassfield era probabil cel mai frumos celibatar de pe acele meleaguri. Femeile pe care le saluta dimineaţa roşeau de plăcere, ochii lui străluceau ca două pietre de onix. Statura lui atletică se modula frumos în jeanşi, cămăşi

descheiate la guler şi din când în când o geacă de aviator. Nu era un secret că aproape fiecare femeie care îl întâlnea abia aştepta să îl mângâie. Totuşi, conform bârfelor de la birou, doar câteva doamne au avut acest privilegiu. În general, el făcea în aşa fel încât serile să îi aparţină, condiţie care îl elibera de obligaţii şi îl lăsa liniştit acasă cu ultimul roman al lui Robert Ludlum ori cu dosarele unui caz.

Poate că într-adevăr viaţa lui era fermecată, se gândi el apropiindu-se de birou.

— Hei, visătorule! îl strigă o voce de femeie din capătul celălalt al camerei, fluturând spre el o foaie de hârtie ca un steag alb al capitulării.

— Mi-ai dat deja una, sublinie Jack spre Kiana, uimit că intervenise o urgenţă. Kiana ridică din umeri.

— Eu lucrez aici, Bro, sunt doar o funcţionară. Verifici sau nu?

Jack citi nota.

— Ce *fel* de sistem de securitate? Şi cum se face că este ziua *mea* norocoasă?

Kiana îi ignoră a doua întrebare.

— Atât ne-a spus omul. Poate se aşteaptă la incidente, poate un străin amestecat printre oaspeţi…

Referinţa la un străin i se păru caraghioasă.

— Toată lumea este străină, inclusiv eu.

— Şi ce dacă, continuă Kiana, dineul acesta n-o să-ţi strice.

— Şi care este indicaţia pentru îmbrăcăminte?

Amuzată, Kiana se gândi câteva momente; ştia că detectivul ei preferat nu era un adept al modei.

— Păi dacă mergi la Banyan Ridge? Caviar şi şampanie *Dom Perignon…* Te îmbraci frumos, Jack, iepuraşule.

— Mulţumesc pentru pont.

— Nu ai pentru ce.

— Alte sfaturi?

— Poate vei întâlni fete frumoase, comentă Kiana, veselă. Cu un soţ foarte blând, care arăta ca un luptător *Sumo* şi nouă copii robuşti, Kiana era una dintre puţinele femei care nu-şi făcea vise romantice în legătură cu Brassfield.

— Nu le caut, spuse Jack.

— Dar, oftă Kiana, le găseşti întotdeauna…

3

Nu mulţi bărbaţi pot arăta atât de complet nepotriviţi într-un asemenea mediu, se gândi Beth, şi totuşi atât de plini de sine. Cine este? se întrebă ea.

Uimită, privea dintr-un colţ al camerei cum ultimul invitat la dineu schimba câteva cuvinte cu Hapu, majordomul, scrutând în acelaşi timp încăperea. Are în jur de treizeci de ani, estimă ea, cu toate simţurile conştiente de frumuseţea şi prestanţa fizică sugerând virilitate şi o graţie nepăsătoare. Pomeţii înalţi, gropiţa din bărbie şi zâmbetul plăcut nu erau nici false, nici forţate. Pe neaşteptate, privirea bărbatului surprinse privirea ei şi o susţinu un moment, până când atenţia i-a fost reţinută de apropierea lui Daniel. O să-l întreb cine este, se hotărî Beth, privindu-i pe cei doi bărbaţi strângându-şi mâinile şi retrăgându-se în birou.

De ce să-l întreb pe Daniel? o zgândări puţin conştiinţa. De ce *să nu mergi direct la el şi să faceţi cunoştinţă?*

Un început de sentiment, pe care îl uitase, răspândi o umbră de culoare pe obrajii lui Beth, încântată de fantezia că va cunoaşte pe cineva necunoscut. Şi, totuşi, mintea ei găsea acum sute de scuze pentru a-l evita –

sau îi aducea în atenţie singura scuză care le eclipsa pe celelalte. Amintirile erau prea vii şi prea recente, pentru a permite unui străin să se apropie. Nu încă.

— Te-am căutat toată seara! exclamă Marissa apropiindu-se de ea.

— Toată seara? o contrazise Beth. Petrecerea a început abia de o oră şi jumătate…

— Spirituală şi drăguţă, comentă Marissa spre cei doi japonezi care o însoţeau. Draga mea, îl, cunoşti pe Tsuda? Doctorul Tsuda le-a făcut transplantul de inimă celor două fetiţe gemene, despre care am citit noi… Beth salută politicos, deşi urmărea foarte rar noutăţile din lumea medicală.

— Doctorul Tsuda tocmai îmi povestea că a văzut spectacolul lui Edward la Kyoto, continuă Marissa zâmbind.

— Incredibil om! exclamă doctorul Tsuda. Un geniu al timpurilor. Cu adevărat magician. Trebuie să fiţi foarte mândră de el.

— Da. Sunt. Mulţumesc.

— A jucat şi actul *Doamna şi Tigrul,* continuă Tsuda. Nici până astăzi nu ştiu cum a făcut! Bărbatul clătină din cap. Ce pierdere!… Şi atât de tânăr! Beth nu auzi decât pe jumătate, blocată de valul de emoţii provocat de amintirile doctorului.

— V-am spus că Beth ştie să coasă, interveni Marissa cu diplomaţie.

— De fapt, creez modele, se explică Beth, în timp ce mărunta doamnă Tsuda îi admira rochia ale cărei falduri fluide erau prinse pe talia îngustă cu o broşă de smarald asortată perfect cu profunzimea ochilor ei.

— Şi faceţi acest lucru ca profesionistă? întrebă doctorul Tsuda.

— Sper, răspunse Beth. De fapt, începând cu luna

viitoare, în California.

— Adică, dacă o lăsăm noi să plece! râse Marissa, îmbrăţişând-o spontan şi vărsându-i paharul de şampanie pe rochie. Strigătul stânjenit al Marissei şi scuzele agitate au atras atenţia celui mai apropiat chelner care a venit să le ofere şerveţele.

— Te ajut eu, insistă Marissa, când Beth se scuză că se retrage ca să-şi schimbe hainele.

— Nu, nu este nevoie, o refuză Beth. Stai aici cu oaspeţii tăi. Nu lipsesc decât un minut. Recunoscătoare în sinea ei pentru incidentul neprogramat, Beth se retrase, conştientă că atrage atenţia celorlalţi în timp ce traversează camera şi urcă în grabă scara de mahon lustruit.

— Totul poate fi şi o coincidenţă – Daniel ridică din umeri – dar în condiţiile date…

— Despre ce fel de „condiţii” vorbiţi? îl întrerupse Jack, privind în jurul său şi apoi la gazda îmbrăcată impecabil.

— Defecţiunea la sistemul de alarmă de azi-noapte şi apoi telefonul de astă-seară. Un zâmbet timid apăru pe buzele lui Daniel. În mod normal, eu nu sunt un alarmist, locotenente, dar nu am ştiut ce să fac.

— Exact, care pare să fie problema?

— Ei bine, deocamdată nimic… încă. Mi s-a părut prematur chiar să vă anunţ, dar împreună cu soţia mea ne-am gândit că este mai bine să fim în siguranţă, decât să ne pară rău. Daniel tuşi încet. La puţin timp după ce au început să sosească oaspeţii, am primit un telefon de la un bărbat care a întrebat dacă a sosit doctorul Watanabe. Când am spus că nu, bărbatul a închis.

— Până aici, domnule Hudson…

— Doctor Hudson.

— ...nu înţeleg ce doriţi.

— Doctorul Watanabe, explică Daniel, este destul de... să spunem, controversat. Cercetările lui în genetică nu sunt foarte populare între anumite grupuri de practicieni de aici, din Honolulu. Probabil nu este un secret că ar vrea să îl vadă mort. Acum, noi am mai avut defecţiuni în asigurarea securităţii, dar pentru că s-a întâmplat cu o noapte înainte de dineu şi acum, cu acest telefon...

Jack ridică o mână.

— Cu alte cuvinte, nu s-a întâmplat nimic?

— Din fericire, nu. Şi acum, că sunteţi aici...

— Mă tem că aţi înţeles greşit, doctore Hudson. Divizia noastră nu se ocupă cu... nu s-a comis nicio crimă. Nici măcar nu a existat o ameninţare, din câte mi-aţi spus, nici dumneavoastră nu aţi fost ameninţat personal. Nu vreau să par nepoliticos, dar oamenii care vă asigură paza se pot ocupa de această mică problemă. Şi, sunt sigur, adăugă Jack în gând, câştigă de zece ori mai mult decât mine.

— Da, dar pentru că aici... cuvintele lui Daniel se topiră. Situaţia lui Watanabe ne enervează pe toţi, locotenente, – chiar şi Ministerul Afacerilor Externe. Vă spun confidenţial, voi fi bucuros săptămâna viitoare, când îl voi vedea îmbarcat într-un avion. Timid, Daniel întinse mâna în semn de scuză. Probabil că vi se pare că sunt ca un cowboy care pune lacătul la padoc, înainte de a fi adus caii.

Nu, se gândi Jack, pari tipul uman care crede că banii îi dau dreptul să cumpere oameni.

— Banyan Ridge este o zonă bine protejată de patrulele poliţiei, spuse cu voce tare. Dar dacă vă liniştеşte, voi chema...

— Tocmai asta este, sublinie Daniel. Nu vreau să îi

agit inutil pe oaspeţii noştri. Dacă ar vedea maşinile poliţiei în faţă…

— O, nu vă faceţi probleme, îl întrerupse Jack. Băieţii ştiu să fie discreţi.

— Ei bine, mi-ar lua o greutate de pe suflet. Zâmbind, Daniel îi arătă telefonul. Ştiţi, aţi venit până aici, pot măcar să vă ofer puţină şampanie… gustări?

— Majordomul de la uşă mi-a spus despre ce e vorba, spuse Jack privind fracul gazdei sale.

— O, nu vă faceţi probleme, să ne vedeţi la dineurile pretenţioase! O să-i spun chelnerului să aducă o farfurie.

— Mulţumesc.

După părerea lui, Jack nu ar fi făcut petreceri cu fracuri şi porţelanuri chinezeşti scumpe.

— Vă conduc după ce terminaţi, se oferi Daniel.

Totuşi, când Jack ieşi după cinci minute, Daniel era de negăsit. Mare pagubă, se hotărî el, convins fiind că nu-şi dorea să-l mai întâlnească pe doctor. Trecând pe lângă scară, privi în sus şi rămase surprins să vadă aceeaşi femeie privindu-l intens. Ochii lui se opriră câteva momente, uimiţi, asupra petei negre de pe satinul rochiei. Şi, totuşi, chipul acesta îi atrăgea atenţia – era chipul unei femei care parcă întâlnise o fantomă.

4

Ca în transă, femeia trecu pe lângă el, fără să-l vadă, învăluită într-un ameţitor nor de parfum *Emeraude,* apoi dispăru în mulţime.

— Şampanie, domnule? auzi o voce politicoasă, lângă el.

Curiozitatea mai mult decât setea îl făcu pe Jack să ia un pahar de cristal de pe tavă. Poate că în timp ce o

voi bea, speculă el, voi afla şi ce a însemnat privirea aceea, surprins totuşi că îl interesau astfel de lucruri. *Recunoaşte,* îl provocă conştiinţa, *ai mai pierde vremea pe aici dacă doamna nu ar fi atât de atrăgătoare?*

Nu, nu putea să nege magnetismul care l-a atras spre ea, de la prima vedere. Avea o frumuseţe totală şi delicată. Puritatea profilului ei îi făcea pe cei din jur să pară ofiliţi în încercarea de a arăta strălucitori. Chiar şi părul, deşi pieptănat lejer, era frumos şi îi încadra un chip de copil. Era chiar mai înaltă decât toate femeile cu care s-a întâlnit până acum... sau poate că numai părea aşa din pricina siluetei unduitoare şi a ţinutei aristocratice.

Ia mai termină Brassfield, îşi spuse în gând iritat. Nu-i de nasul tău.

O redescoperi într-un colţ de cameră, conversând cu o femeie, care gesticula cu gesturi materne. Nu poate fi o rudă, se gândi el, nedescoperind nicio asemănare fizică între cele două. Poate o prietenă? O confidentă? Oricine ar fi fost, femeia părea să aibă o influenţă neglijabilă asupra frumoasei doamne.

— Scuză-mă, se adresă el unui tânăr chelner, cine este femeia blondă, care stă acolo, lângă sculptura de gheaţă... aceea îmbrăcată în rochie verde?

— Ah, vă referiţi la doamna Hudson, domnule?

Doamna Hudson.

— Scuză-mă, am avut impresia că este altcineva.

Aşadar, ea era soţia doctorului, comentă în gând, puţin dezamăgit. De ce erau ocupate toate femeile frumoase de pe lumea asta? Sorbi gânditor din şampanie şi o privi insistent...

Mai rămânea totuşi de rezolvat o problemă; de ce arăta atât de speriată? se gândi Jack, amintindu-şi conversaţia cu doctorul. Era oare posibil ca soţia lui să fi

primit un telefon nedorit? Bine, în cazul acesta, de ce nu îl căuta pe soţul ei?

Jack se rezemă de balustradă, acceptând tacit să i se umple din nou paharul de care abia se atinsese. De ce-ţi bagi nasul unde nu-ţi fierbe oala? se întrebă. *Pentru că,* îi răspunse conştiinţa, *îţi place să legi firele logice, criminale sau nu. Pentru că în acest scenariu, citeşti că doctorul şi soţia lui sunt total nepotriviţi şi pe punctul de a se despărţi; sau cel puţin aşa ţi-ar plăcea să crezi...*

Cele două femei se îndreptau acum spre scară, după cum îşi dădu el seama. Cu indiferenţă, el îşi privi ceasul, mimând o convingătoare concentrare asupra orei, pentru a nu le da impresia că le studiază, în timp ce ele se apropiau.

— ...scrisul lui Edward, o auzi pe blondă spunând cu un tremur în vocea-i mătăsoasă.

— Sunt sigură că trebuie să existe o explicaţie, spuse bruneta, luând-o pe tânără pe după umeri în timp ce urcau.

Pentru o fracţiune de secundă, Jack cochetă cu ideea de a le urma. Cine era Edward? Ştia Daniel despre el? Ideea că doamna Hudson ar avea un amant părea total nepotrivită cu înfăţişarea ei. Iar începi, Brassfield, îl certă conştiinţa. Învălui cu un nimb de dulceaţă şi lumină o femeie care, probabil, nici nu s-ar uita la tine, dacă ar fi singură.

În încăpere se ridică un hohot de râs. Daniel, în cadrul uşii pe care intrase, ţinea un toast nostim. Nu mai avea niciun rost să-şi mai piardă vremea pe aici, se hotărî Jack. O să fie târât într-o altă conversaţie, dacă doctorul descoperea că el nu a plecat.

Aruncând o ultimă privire spre scară, Jack ieşi pe uşă. Oricare ar fi fost problema doamnei Hudson, nu era de nasul lui.

Tăcerea dintre ele se prelungea şi îi sporea neliniştea lui Beth.

— Era *acolo,* repetă ea. Îţi jur că *am văzut,* Marissa.

Vocea Marissei era blândă, dar hotărâtă.

— Scumpo, dar nu este nimic acolo! Poate că ai avut impresia că ai văzut...

— *Am văzut!* Beth îşi plecă pleoapele, luptându-se cu lacrimile. De ce nu mă crezi?

Marissa o prinse blând de mână.

— Eu cred că ţi-ai amintit ceva şi te-a tulburat din nou. Studie nedisimulat chipul cumnatei sale. Singură ai spus că azi-noapte ai avut acelaşi vis...

Beth dădu din cap absentă.

— Poate chiar faptul că ai vorbit cu doctorul Tsuda, doar acum câteva minute. Era mai bine dacă nu ţi-l prezentam. Marissa o privi vinovată şi plină de compasiune. Scumpo, eu ştiu cât de mult l-ai iubit pe Edward şi cât de mult îţi doreşti... ezită. Oricum, orice ai văzut tu pe oglindă, acum nu mai este acolo. Şi pentru că eşti singura care ai văzut...

Ochii lui Beth se ridicară cu o rugă pe care Marissa nu i-o putea îndeplini.

— Era scrisul lui. L-aş recunoaşte oriunde!

Marissa strânse buzele gânditoare.

— Vrei să-l chem pe Daniel?

— Nu vreau să-l iau de lângă invitaţii lui. Nici pe tine.

— Dar dacă te-ar ajuta...

— Nu. Beth îşi trecu degetele prin păr. Dacă nu mai este, nu mai este! Zâmbi trist. Am crezut că tu, mai ales tu... Oh, nu-i nimic...

Marissa îşi aranjă faldurile rochiei, stânjenită că nu găseşte cuvintele potrivite.

— Mai povesteşte o dată, se oferi ea răbdătoare. Poate că ai uitat ceva, ceva care ar putea explica totul.

— Nu pot să-ţi repet decât că am intrat pe uşă şi am văzut.

În partea cealaltă a camerei, oglinda de înălţimea unui om, lustruită şi strălucitoare, nu dezvăluia nimic din mesajul care fusese scris acolo cu câteva minute în urmă:

„Te iubesc, dragostea mea. Mă voi întoarce”.

5

Maşinile decapotabile şi briza Pacificului au fost inventate pentru o noapte ca aceasta, se gândi Beth, gonind pe bulevardul Pali Highway spre Kailua.

Plecarea ei discretă, încercarea disperată de a scăpa fuseseră o nevoie presantă de a se îndepărta cât mai mult de casă, într-un fel de a fugi de propriile sale gânduri. S-a furişat ca un hoţ pe ieşirea din spate, îmbrăcată în jeanşi şi cămaşă de culoarea piersicii, în contrast izbitor cu rochia elegantă pe care o purtase acum o oră.

Măcar am explicat de ce, în biletul pe care l-am lăsat, îşi spuse ea vinovată. Gândul că se vor îngrijora îi aducea un nod în stomac. Ştia că Marissa nu a vrut să o supere; în întreaga ei fiinţă, nu era strop de răutate. Dar logica ei de fier a pus pe jăratec nervii lui Beth.

— Nu este nimic acolo, a repetat ea încontinuu, verificând singură oglinda. Cred că, scumpo, ori este imaginaţia care îţi joacă feste, ori este un intrus cu un simţ al umorului bolnav…

Ori, ori, se gândi Beth amintindu-şi cuvintele cumnatei sale. Alb sau negru. Nu există nuanţe de gri pentru supranatural. Pentru Edward. Luând în

consideraţie toate argumentele, Beth înţelegea că Marissa avea dreptate. Mai bine să uite totul şi să-şi vadă de viaţa ei.

Amintirile o învăluiră încă o dată, începură să se strângă în jurul ei, provocându-i dorinţa fierbinte de a întoarce timpul înapoi spre acele vremuri mai puţin complicate. Dacă şi-ar fi clădit viaţa cu altcineva mai puţin dinamic decât Edward... Uşor de spus, greu de făcut...

Cerul şi pământul împreunate nu ar fi reuşit să apropie un cuplu mai deosebit ca spirit şi atitudine decât erau Beth Portwood şi Edward Hudson.

Căile lor nu s-ar fi încrucişat niciodată dacă tatăl lui Beth nu ar fi fost atât de încăpăţânat în dorinţa lui ca ea să renunţe la colegiu şi să preia locul de după tejghea al fratelui ei, în magazinul familiei. Ricky, eroul spătos al copilăriei lui Beth şi al echipei de fotbal *Cleveland High,* a supravieţuit numai o lună în Vietnam, suprimat brutal de gloanţele inamice într-un sat care nici măcar nu era trecut pe hartă. A fost o lovitură care nu s-a vindecat niciodată pentru cei care l-au iubit.

Anii de liceu ar fi trebuit să fie pentru Beth cei mai fericiţi şi lipsiţi de griji. Dar jumătate din ea era îndurerată de moartea lui Ricky, iar cealaltă jumătate exacerba simţul loialităţii, încercând să realizeze pentru amândoi. Avea şi o latură egoistă care o îmboldea să-şi îndeplinească visurile. Numai înţelegerea tacită a mamei sale, în săptămâna de după absolvire, a salvat-o de la o hotărâre care ar fi putut să o coste.

— Ar trebui să faci măcar primul semestru într-un colegiu, o sfătui mama. Aceştia te vor ajuta. Îi întinse plicul cu „banii nebuni” pe care îi aduna conştiincios în fiecare săptămână, după ce făcea cumpărături, împreună

cu un bilet spre oraşul ei favorit, San Diego. Dacă pleci acum, când tata este la pescuit, nu te va mai putea opri.

Beth ştia că mama are dreptate. Al Portwood nu ar fi lăsat-o niciodată să plece – mai ales în California, care, după părerea sa, era undeva la mijloc, între Sodoma şi Gomora. La fel s-ar fi încruntat şi la ambiţiile ei de a crea îmbrăcăminte şi costume pentru actorii de la Hollywood.

— Îţi eşti datoare ţie înseţi, a insistat mama şi Beth a trebuit să fie de acord cu ea. Acum ori niciodată.

În primele două săptămâni pe Coasta de Vest, ea a găsit un apartament foarte aproape de plajă, o colegă de cameră cu care să împartă cheltuielile – o fată bronzată, cu bicepşi care ar fi putut strivi trei cutii de bere. Romantismul însă nu făcea parte din planurile lui Beth; era suficient timp pentru a se îndrăgosti.

S-a întâmplat totuşi mai repede decât a vrut şi s-a aşteptat ea. Abia începuse primul an de colegiu în paralel cu o slujbă de ucenică la costumiera teatrului din localitate.

— Ştii, avem nişte bilete pentru spectacolul de la miezul nopţii, de la sala *Del,* a informat-o un actor. Vine un tip numit Hudson care se evaporă din cămăşi de forţă şi boilere cu apă clocotită.

Pentru că nu avea nimic de făcut în seara aceea, Beth a acceptat… şi acceptând, şi-a schimbat cursul existenţei, de altfel modestă.

Săgeata de lumină reflectată în oglinda retrovizoare, a adus-o pe Beth la realitatea stânjenitoare – accelerase cu mult peste limita admisă, atrăgând astfel atenţia unei patrule de poliţie.

În timp ce poliţistul se apropia de ea, Beth îi oferi un zâmbet timid în loc de scuze.

— Cred că m-au furat gândurile, murmură ea scoţând permisul de conducere mai înainte ca bărbatul

să i-l ceară.

— Ei, este o noapte frumoasă, spuse el, conciliant şi dezarmat de zâmbetul ei. Aveţi idee cu ce viteză aţi condus, doamnă?

Zgomotul unei motociclete care se apropia îi acoperi răspunsul şi Beth îl repetă.

— Cred că ştiţi că trebuie să vă amendez, doamnă... uh... Hudson, o informă ofiţerul, dorindu-şi ca toţi şoferii să fie la fel de conciliaţi.

— Este prima dată, mărturisi Beth, şi era adevărat; niciodată nu primise o amendă. Poliţistul îi zâmbi şi scoase chitanţierul. Ochii lui Beth au fost atraşi de motocicleta care se opri lângă ei. Uimită, privi spre tânărul care îşi scoase casca şi se apropie de ei.

6

„Impulsiv” nu era un adjectiv tipic pentru comportamentul lui Jack Brassfield. Cu excepţia deciziilor de fracţiune de secundă pe care le lua exercitându-şi profesia – altfel viaţa lui era conservatoare şi metodică. Aşa îi plăcea lui.

Faptul că s-a oprit în scrâşnet de frâne, stârnind un nor de praf, nu-i stătea deloc în caracter. Dar trebuia să vadă dacă cea de la volanul Mercedes-ului era aceeaşi femeie la care se gândea el. Şi acum, că ţi s-a confirmat, se întreba el apropiindu-se, ce ai de gând să faci?

— Salut, îl întâmpină Louie, strângându-i mâna cu mâna lui uriaşă, precum un urs care prinde în gheare un somon.

— Salut, răspunse Jack, observând surpriza de pe chipul lui Beth, care era uimită că de două ori într-o noapte se întâlnea cu acest străin. Jack îi zâmbi, mulţumit că şi ea îi răspunde cu un zâmbet. Faptul că îşi

schimbase hainele, nu îi scăpă; arăta de mii de ori mai frumoasă. S-a terminat petrecerea? o întrebă el.

— Nu, răspunse ea timid. Nu mă mai interesează.

— Aşadar, vă cunoaşteţi? interveni Louie curios.

— Nu, încă nu, spuse Jack întinzând mâna. Eu sunt Jack Brassfield.

— Eu şi locotenentul ne cunoaştem de multă vreme, spuse Louie cu mândrie, după ce s-a prezentat şi Beth. Patru, poate cinci ani.

— Locotenent? repetă Beth încruntându-se. Eşti poliţist?

Reacţia lui Beth îl uimi.

— Nu ţi-a spus soţul tău?

Îi trebuiră câteva momente pentru a înţelege că el face o confuzie.

— Doctorul Hudson este cumnatul meu, îl lămuri ea continuând cu un lucru pe care îl spunea foarte rar în public: Eu sunt văduvă.

Era o deschidere de aur. Jack Brassfield aşteptă până când Louie îşi termină treaba şi plecă.

— Uh… nu ţi-a spus Louie că fiecare bilet de amendă se consolează cu o cafea la *Waikiki?*

Profunzimea zâmbetului ei îi dădu impresia că de foarte mult timp buna dispoziţie a lipsit din viaţa ei.

— Păcat că a plecat, oftă Beth, intrigată de încrederea pe care o emana acest tânăr. Presupun că va trebui să o accept de la tine…

Exista un magnetism intrinsec în locul acela unde cravatele erau pe lista pericolelor iminente, iar briza îmbălsămată a Pacificului anula nevoia unui sistem de aer condiţionat. În timpul zilei, insula Oahu – poreclită *„Locul de întâlnire”* – era un adevărat Turn Babel de culturi, personalităţi şi ambiţii.

— Cred că noi venim aici, fiecare pentru alte motive, spuse Jack zâmbindu-i peste masă lui Beth. Pentru moment, de exemplu, eu nu-mi imaginez că aş putea fi în altă parte…

Faptul că i-a acceptat invitaţia a fost la fel de neaşteptat ca şi imboldul care l-a împins să i-o sugereze. La fel a fost şi uşurinţa cu care Beth a evitat avalanşa de întrebări personale.

Ar trebui să fiu expert în interogarea oamenilor, constată Jack după o oră. De ce naiba nu reuşesc să fac o breşă în trecutul acestei femei frumoase? Involuntar, ochii lui se opriră la piatra care strălucea pe inelarul de la mâna stângă – un diamant cu feţe dreptunghiulare care costase probabil o sumă cu cinci cifre. Oricine ar fi fost domnul Hudson, categoric s-a descurcat bine în viaţă.

— Aşadar, ce te-a adus aici? insistă el tenace, admirând jocul de umbre şi lumini reflectat în părul ei de luminarea de pe masă.

— M-am îndrăgostit de insule când soţul meu a avut un spectacol televizat la *Palatul Iolani,* răspunse Beth. Cred că este adevărat ce se spune despre atmosfera care vrăjeşte… Jack înclină capul într-o atitudine întrebătoare care o făcu să-şi dea seama că nu menţionase cine a fost soţul ei.

— Îmi pare rău, murmură, după ce ea s-a explicat. Deşi a recunoscut numele, condiţiile specifice în care a murit Edward Hudson erau vagi în memoria lui. Îşi amintea totuşi că a fost o tragedie. Ceva şocant. Oricum, îşi amintea că toate ziarele, inclusiv *Honolulu Star Bulletin,* au scris foarte mult despre acel accident.

Într-o fracţiune de secundă, mintea lui Jack readuse în prezent conversaţia criptică dintre cele două doamne. „Scrisul lui Edward?” Cu siguranţă, avea o semnificaţie, acum, că a aflat cine a fost misteriosul Edward şi de cât

timp murise.

Dincolo de masă, ochii lui Beth erau umezi, reîmprospătând amintirile. Încă suferă, se gândi Jack, sfâşiat între dorinţa de a afla mai mult şi bunul simţ de a-i respecta intimitatea. Chemă chelneriţa pentru un desert, hotărât să prelungească seara cât putea de mult.

— Ce ar fi să comandăm *ciocolată decadentă* şi două tacâmuri? propuse el încântat de zâmbetul spontan care lumină faţa lui Beth.

Va fi destul de uşor, hotărî el, să aflu toate detaliile despre Edward Hudson.

Când Beth s-a întors, în sfârşit, acasă, aproape toţi oaspeţii plecaseră, iar Daniel era angajat într-o conversaţie animată cu câţiva din cei rămaşi. Marissa, probabil, avea grijă de soţiile lor, discutând despre artă, educaţie şi viaţa femeii moderne.

În dormitorul ei de la etaj, Beth găsi biletul exact acolo unde l-a lăsat. Era bine că nimeni nu a observat lipsa ei. Cu atât mai bine, nu trebuia să mai explice. Prin nesiguranţă îşi făcu loc un zâmbet şi sufletul ei se încălzi la sentimentul confortabil că un străin a tratat-o ca pe o individualitate şi nu ca pe jumătatea supravieţuitoare a unui cuplu celebru. Se trezi speculând dacă şi unde îl va mai vedea pe charismaticul locotenent Brassfield.

Beth închise ochii şi revăzu momentele petrecute la cafenea, când şi-a recăpătat încrederea de sine. *Va fi* mai uşor să vorbesc despre Edward de acum înainte? se întrebă. Chiar atunci, inima ei ştia deja răspunsul. Cum *putea* fi mai uşor, când moartea lui ar fi putut fi prevenită de ea?...

7

Obicei profesional, îşi spunea Jack, jucându-se cu creionul pe marginea foii pe care scria cu litere mari *Hudson, Beth.* Cu aproape o treime din viaţă petrecută în domeniul legilor, pentru el devenise o a doua natură să privească orice persoană întâlnită ca pe un „caz” potenţial, o practică ce a contribuit probabil la lipsa relativă a intimităţii în toate legăturile lui.

Dezbrăcat până la talie şi întins pe patul din apartamentul său de la etajul paisprezece, nu înceta să se gândească la această nouă cunoştinţă. Se gândea la ea ca la un caz care trebuia rezolvat. Se gândea la ea în lumina unei stranii dihotomii pe care o reprezenta ea – o femeie cu un ţel pentru viitor şi totuşi extraordinar de mult legată de trecut.

Sub numele ei, el scrisese absent „Edward”. Cine a *fost* el? Nu numai soţul. Nu numai iluzionistul. Cine a fost bărbatul care a avut o asemenea putere asupra soţiei lui, încât pentru ea era o luptă continuă între prezent şi amintirile trecutului?…

Evident, Edward Hudson era un fel de semizeu în viziunea văduvei sale, un bărbat care nu putea greşi. Vorbind relativ puţin, Beth i-a spus de fapt foarte multe lucruri. Nemulţumit, Jack desenă un craniu lângă numele lui Edward. Cine a *greşit?* se răsti el la caricatură. Niciodată nu i-ai dat permisiunea de a-şi continua viaţa fără tine.

Apelul strident al telefonului de lângă pat întrerupse temporar diatriba la adresa decedatului.

— Cum adică, „unde am fost”? se răsti el privind în fugă ceasul şi văzând cât este de târziu. Trebuia să dormi demult. Ochii lui negri erau blânzi, privind fotografia celei care îl suna, aflată pe noptiera lui. Nu o văzuse de

aproape trei ani. Ei bine, acum sunt acasă, continuă el. Ce-ţi mai trece prin minte, scumpo?

Beth se încruntă citind propoziţia abia scrisă în jurnal: *M-am întâlnit cu un bărbat care se numeşte Jack Brassfield.* „Întâlnire" nu părea cuvântul potrivit. Făcu o săgeată şi scrise *„din întâmplare".* Nu că ar fi avut foarte mare importanţă. Conţinutul jurnalului era important doar pentru gândurile ei – un mod de a-şi înregistra amintirile în ultimii ani, când viaţa ei luase o întorsătură neaşteptată.

Însemnările în jurnal au devenit o rutină zilnică, chiar din prima săptămână după ce a plecat de acasă. Când şi-a jurat că va înregistra tot ce devenea semnificativ. „Semnificativ" era evident cuvântul operativ, pentru că paginile reflectau maturizarea lui Beth pe măsură ce treceau anii. De exemplu, la nouăsprezece ani, i se părea crucial să îşi cumpere un costum de plajă galben, nu verde, culoarea ei preferată. În cinci ani de căsnicie cu Edward, semnificativul a fost evaluat în termeni de public, proprietari de castele din Europa la care erau invitaţi în timpul verii... *„Scrie amintiri,* o tachina Edward, *vom scrie un roman teribil după ce ieşim la pensie...*" Pe cât era de ambiţios Edward să capteze atenţia lumii întregi, pe atât de ambiţios scria Beth totul în paginile jurnalului ei.

Cu toate acestea, în lunile din urmă, însemnările din jurnal erau sumbre, critice şi introspective. *„Greşesc?"* repeta ea întrebarea aproape la fiecare însemnare. *„Fug din nou, aşa cum am fugit după ce a murit Rick?"*

Stând amorţită în căldura patului, Beth se trezi gândindu-se la Jack Brassfield. Foarte frumos, inteligent, cu simţul umorului – cuvintele se aglomerau în strădania

ei de a-l defini. Mai bine să scriu *totul,* se gândi ea, însemnând toate amănuntele fizice. Ce-ar spune mama ei, dacă ar trăi şi ar citi? Categoric, o persoană care purta geacă de piele, zâmbea ca un playboy şi mergea pe o motocicletă, era antimodelul lui Ellen Portwood – ea era total împotriva acestor oameni.

Semnalul obişnuit al Marissei în uşa dormitorului o întrerupse la jumătatea paragrafului. Îmbrăcată în haine de zi, cu o cană de *Kona* fierbinte, Marissa se grăbi să intre, îngrijorată de starea lui Beth.

— Am sperat că vei coborî din nou aseară, spuse ea oferindu-i cana, drept mesager al împăcării. Ţi-am simţit lipsa.

— Cum s-a terminat? întrebă Beth, ascunzând cu grijă secretul dispariţiei sale.

— Aş spune că a fost un succes. Marissa strălucea de mulţumire. A venit chiar şi Maile Kalama de la *Star,* ai văzut-o? Beth clătină din cap. Probabil că va scrie despre noi. Doar știi ce mult îi place să scrie despre fiecare, cu ce s-a îmbrăcat, cât de scump a fost. Zâmbetul Marissei a dispărut deodată, amintindu-şi ceva. O, Dumnezeule... am uitat...

— Ce ai uitat?

— Rochia ta. A ieşit pata de şampanie?

— Să-ţi spun drept, am s-o dau la curăţătorie. Şi ea uitase complet de rochie. Am să merg astăzi.

Marissa o privi pe Beth, oarecum agitată.

— Ştii, despre noaptea trecută...

— Cred că a fost imaginaţie, o întrerupse Beth. Ciudate feste îţi poate juca stresul, nu-i aşa?

Marissa o mângâie pe mână.

— Ei bine, oricât mi-am dorit să te am lângă mine, să te prezint tuturor, mărturisi ea, mi-am dat seama că este mai bine să te las singură. O privi ciudat. Te-a ajutat

muzica?

— Vrei să spui, cvartetul de coarde? Au fost drăguţi.

— Nu, nu... vreau să spun, pickup-ul stereo, spuse Marissa, nedumerită. Am urcat o dată şi l-am auzit când am trecut pe lângă uşă. Ca răspuns la privirea perplexă a lui Beth, Marissa fredonă câteva note. Deşi false, Beth recunoscu *„Für Elise”* de Beethoven. Piesa preferată a lui Edward.

8

Beth se încruntă.

— Ce spui? Aseară nu am ascultat *nimic.*

— Dar eu am trecut pe lângă uşa ta şi am auzit clar... Marissa zâmbi. Ascultă, iubito, nu are absolut nicio importanţă. Important este faptul că te simţi...

— Marissa! Beth simţi neliniştea strecurată în glasul ei şi sări din pat, aruncând jurnalul pe care îl ţinuse în braţe. Ai auzit sau nu ai auzit muzică, aici, în această cameră?

Când Marissa răspunse într-un târziu, cuvintele ei abia se auzeau:

— Şi Daniel şi eu îi simţim lipsa la fel de mult ca şi tine, Beth. Poate nu cu aceeaşi intensitate ca tine, dar... ochii ei străluciră de compasiune. Se aplecă şi luă caietul de pe podea. Nu este absolut nimic greşit, nici stânjenitor în faptul că asculţi piesele care te fac să te simţi mai aproape de el...

Era o explicaţie nepotrivită.

— Nu, repetă Beth. Dar este ceva rău în faptul că le ascultă cineva, aici, în cameră, când eu lipsesc. Beth ezită. Nu mai avea de ales. Aseară, am ieşit cu maşina, Marissa. Nu m-am întors decât când petrecerea era pe

sfârşite.

— Ai ieşit? repetă Marissa surprinsă.

— Ceea ce ne duce la o întrebare evidentă, continuă Beth. Dacă eu nu ascultam muzica preferată de Edward… *cine asculta?*

Lena Hanel privi pe deasupra *Rolodexului* la chipul frumos al poliţistului ei preferat. De fapt, singurul poliţist pe care îl cunoştea destul de bine şi pe care îşi permitea să-l invite din când în când la cină, ori să îi ceară sfatul în privinţa fiilor ei, adolescenţi rebeli.

— Ciudată zi să vii tu la bibliotecă, nu? remarcă ea. Ciudată ora, dacă vrei informaţii tehnice…

— Ceea ce vreau eu, spuse Jack cu un licăr vesel în privire, este o mică informaţie. Spune-i o mică favoare.

— Spune-i „Îţi-datorez-deja-cam-cinci-mii-de-favoruri”, chicoti Lena. Ai un caz fierbinte?

— De fapt, este rece ca gheaţa. De aproape doi ani.

— De obicei, nu te prea ocupi de astea, îl tachină Lena. Să nu-mi spui că îţi pierzi instinctele.

Jack scoase o foaie de hârtie împăturită din buzunarul de la piept al cămăşii şi i-o întinse.

— Un tip numit Edward Hudson. American. Un fel de Houdini – dispariţii, evaporări, chestii din astea…

— Vrei să spui, cel care a dat ortul popii în plin spectacol?

Jack o privi insistent. Să le apere Dumnezeu pe bibliotecare, se gândi.

— Deci ai auzit de el?

— Cine nu a auzit? Lena îşi încrucişă mâinile pe masă. Ciudată chestie; să moară pe scenă în faţa a mii de oameni.

— Din întâmplare, îţi aminteşti cum s-a petrecut?

— Cred că s-a sufocat. Nu, stai puţin. Este ceva în legătură cu focul. Lena pocni din degete. Asta este... a ars într-o cutie de metal.

— A ars?

— Ce altceva vrei să ştii despre el?

— Tot ce ai. Tăieturi din ziare, articole de revistă...

— Toate sunt pe microfişe, băieţel. O să dureze ceva timp, dacă vrei să le vezi singur.

— Nicio grabă, o asigură Jack. Două zile? Trei?

— Pentru tine, Lena îi făcu cu ochiul, mâine după-amiază. Poate diseară, când închid, dacă nu este aglomerat. Îl privi cu un zâmbet conspirativ. Vânezi ceva mare, JB?

— Poate, zâmbi el.

— Să-ţi urez noroc?

— Eşti o dulce. Dar am un sentiment că nu eu sunt cel care are nevoie de noroc...

George şi Susan Brassfield au fost ultimii oameni din lume care să-şi imagineze că fiul lor va deveni poliţist. Ca adolescent, pasiunile lui Jack erau tipice unui copil evreu-italian: baschet, vânzare de ziare după ore, priviri furişe la fereastra doamnei Delvecchio care umbla prin casă dezbrăcată. Când a venit vremea să discute despre alegerea unei cariere, ambii părinţi aveau deja planuri.

— Ai un loc la magazinul de îmbrăcăminte, îl asigură tatăl.

— Agent de asigurare, spuse mama lui cu înţelepciune, este o muncă bună pentru un tânăr cu un cap ca al tău.

Totuşi, Jack avea ideile lui.

— Vreau în fiecare zi ceva nou, le spuse el părinţilor. Vreau să mă trezesc dimineaţa şi să ştiu că

ziua de marţi va fi complet diferită de ziua de luni.

— Bine, dar trebuie să ai siguranţa slujbei, îi reaminti George, tulburat de ideea că fiul său va deveni un sângeros mercenar în Africa de Sud sau Tasmania. Eu aprob aventura, Jack, dar mai devreme sau mai târziu, vei simţi nevoia să ai o viaţă liniştită. Printre cuvinte se subînţelegea plăcerea lui George de a trăi o viaţă comodă, într-un orăşel neînsemnat, cu o moştenire primită de la bunicul şi tatăl său. Trei generaţii de Brassfield au deschis în fiecare dimineaţă, la ora şapte, uşile magazinului. Ocupaţie sigură şi bună.

— Pentru Dumnezeu, George, interveni Susan. Lasă-l să hotărască atunci când îi va veni vremea.

Şi, totuşi, influenţa asupra hotărârii lui finale nu a venit de la părinţii săi, ci de la un vecin.

Domnul D'Angelo era un bătrân cu părul alb, care avea o farmacie. Intimidat de temperamentul său, intrigat de persoana lui, Jack îşi pierdea vremea pe la uşa magazinului. Într-o zi, pe neaşteptate, domnul D'Angelo i-a dat o carte.

— Mark Twain. Când mai vii pe aici, îmi spui dacă ţi-a plăcut.

Cărţile au devenit motivul apropierii dintre ei. Jack avea acum un motiv să-şi viziteze prietenul mai în vârstă şi să discute cu el. Prin ochii domnului D'Angelo, Jack a cunoscut un trecut idilic, al onoarei, curajului şi tradiţiei.

Şi, totuşi, prin moartea bătrânului său prieten, Jack şi-a văzut pentru prima oară, fără urmă de îndoială, viitorul.

La Guido D'Angelo veneau vecinii atunci când aveau nevoie de un purtător de cuvânt pentru a-şi susţine drepturile în faţa autorităţilor. Odată ce îi treceau stările de furie, provocate de artrită, Guido D'Angelo era bărbatul a cărui prietenie devenea o adevărată comoară

pentru ceilalţi. Tot el a fost şi bărbatul atins de scandaluri şi condamnat de propria sa familie.

Şocată de felul în care el şi-a sprijinit nepoata când era însărcinată, familia i-a renegat pe amândoi. Lucy, cu câţiva ani mai mare decât Jack, a fost sedusă şi abandonată de un tânăr din Georgia, aflat în trecere prin oraş în căutare de lucru.

— Mi-a spus că mă iubeşte, protesta Lucy. Mi-a spus că se întoarce şi se căsătoreşte cu mine, imediat ce îşi găseşte o slujbă.

În ciuda protestelor furioase ale tatălui lui Lucy – fiul său favorit –, Guido a făcut imediat loc pentru Lucy în viaţa lui şi planuri pentru copilaş, imediat ce va putea merge şi vorbi.

Oare ce este în capul lui? se întreba familia lui Guido. Chiar şi un avort secret ar fi fost mai bun, în ciuda religiei lor catolice.

— Nu te supără ce vor spune oamenii? l-a întrebat Jack.

— De ce să mă supere? ridică din umeri prietenul său. Ar fi trebuit să mă supere dacă nepoata mea rămânea pe străzi şi nepotul meu nu avea un nume.

Dorindu-şi de fapt un băiat, Jack nu a văzut niciodată un om mai fericit în acea seară de vineri, când Guido l-a invitat să sărbătorească naşterea fetiţei Angelina Gabrielle, insistând că el a ştiut întotdeauna că va fi fetiţă.

— Să toastăm! propuse Guido, atent să umple cele două pahare cu vin italian.

— Nu cred că trebuie să beau, ezită Jack.

— Să nu sărbătoreşti viaţa?! întrebă Guido uimit. Mă depăşeşte!

Înainte de a pleca Jack în seara aceea, bântuit de vina că nu şi-a terminat treburile acasă, farmacistul i-a

înmânat o carte cu copertă purpurie – *„Adam şi Eva”* de Mark Twain.

— Bărbaţi şi femei! Copii! Viaţă! oftă Guido, îmbujorat de vin. Dar te ţin de vorbă, se scuză şi îl împinse pe Jack pe uşă. Mai vorbim mâine dimineaţă – dar nu prea devreme.

Când Jack a sosit sâmbătă, a fost întâmpinat de o patrulă de poliţie în faţa familiarului magazin al farmacistului. Când a încercat să intre, Jack a fost oprit de un ofiţer.

— Nu poţi intra, băiete, îi spuse bărbatul.

— Dar eu îl cunosc! El este prietenul meu!

În anii care au urmat, Jack închidea ochii şi revedea trăsăturile bărbatului – detectivul de la omucideri – care l-a luat blând de mână şi i-a spus că domnul D’Angelo a murit, fiind victima unui jaf brutal. Un jaf de zece dolari şi câteva pachete de gumă de mestecat.

Vocea lui Daniel suna furioasă, în timp ce Beth cobora scara.

— De ce naiba nu mi-ai spus când s-a întâmplat? îl auzi ea. La dracu’, Marissa! De aceea îi plătim pe oamenii aceştia!

— Înseamnă că îi plătim prea mult! se apără Marissa. Ori rezolvi problema, ori mă mut cu ea în California! Este singurul membru al familiei noastre şi să mă ia naiba dacă o las să mai sufere!

Un val de roşeaţă se strecură în obrajii lui Beth; vorbeau despre ea. Beth se opri, stânjenită de amploarea strigătelor şi totuşi atrasă de înţelesul lor. Daniel şi Marissa nu se certau niciodată, erau mereu de acord. Să se certe acum – evident din cauza ei – era uimitor.

— Te rog să nu mai ţipi, şuieră Daniel. Am rugat-o să coboare şi trebuie să apară…

— Perfect, se răsti Marissa. Atunci poţi să îi spui în faţă ce ai de gând să faci.

Urmă o tăcere profundă – aproape îngheţată – şi Beth se întrebă dacă nu îi auzeau respiraţia şi bătăile inimii, chiar dacă se afla dincolo de uşa biroului lui Daniel.

— Ei bine, insistă Marissa. Ce ai de gând să faci?

— Nu ştiu, spuse Daniel într-un târziu. Pur şi simplu, nu ştiu.

Beth inspiră adânc şi intră în birou.

— Îmi pare rău că am întârziat, se scuză ea. Croiam o mânecă şi a trebuit să termin. Ce s-a întâmplat?

Aruncă o privire spre Marissa, care o evită şi care era roşie la faţă. Totuşi, Daniel se întoarse spre ea cu un zâmbet studiat.

— Marissa tocmai mi-a povestit despre întâmplarea care a avut loc noaptea trecută. Poate că vrei şi tu să îmi explici?

— O, pentru Dumnezeu, Daniel! explodă Marissa. Uneori cred că ţi-ai greşit cariera; îţi stătea mai bine la tribunal. Beth nu a făcut nimic.

— Nu cred că am spus că a făcut Beth ceva, spuse Daniel, supărat. Pur şi simplu, vreau să ştiu totul înainte de a mă face de râs în faţa oamenilor care muncesc pentru mine.

— Ce vrei să ştii? întrebă Beth. Despre ce vorbiţi? Voi doi vă contraziceţi, din cauza mea.

Cu o privire rece adresată soţului ei, Marissa îşi ridică bărbia în semn de sfidare.

— Este vina mea, dragă, explică ea. Nu ar fi trebuit să îi spun despre scrisul de pe oglindă şi despre muzica aceea.

Beth simţi cum i se încordează fiecare fibră. Marissa îi sugerase doar să rămână un secret al lor.

— Mi-am spus în gând că eşti tulburată, continuă Marissa. Apoi am urcat şi am auzit piesa preferată a lui Edward, pe care o ascultai tu…

— Eu nu eram acolo, o contrazise Beth. Ori poate că ai impresia că şi asta este imaginaţia mea?

Marissa reuşi să zâmbească.

— Beth, noi două nu am minţit niciodată. Cu cât mă gândesc mai mult, cu atât îmi dau seama că nu mi-ai spune nimic altceva decât adevărul.

— Din cauza asta, interveni Daniel ferm, a venit la mine. Şi eu cred că în situaţia dată, tu trebuia să vii la mine.

Beth deschise gura să răspundă, dar Marissa interveni:

— Şi cât ai fi crezut, Daniel? îl sfidă ea. Părerea ta despre astfel de lucruri nu este chiar un secret…

— Adică, despre „stafii”? întrebă Daniel ironic, arcuindu-şi sprânceana şi nereuşind să-şi ascundă amuzamentul. Ai dreptate, draga mea. Nu cred că o stafie ori un extraterestru se ascunde în spatele acestei poveşti. Se aşează pe marginea mesei. Eu cred că este o fiinţă umană, cu un deosebit talent pentru glume proaste… adevărata problemă este că sistemul de pază nu a funcţionat.

— Şi ce ai de gând să faci? îl întrebă din nou Marissa.

— Exact ce aş fi făcut azi-noapte sau la prima oră, azi-dimineaţă, dacă voi două aţi fi privit acest lucru în mod raţional. Voi afla cine a fost în casă şi nu trebuia să fie, şi îl voi întreba ce naiba a căutat aici.

După ce s-au despărţit, realitatea a înlocuit repede încrederea infuzată de Daniel. Oricine ar fi fost persoana care a intrat în casă cu o seară în urmă, aceasta a ştiut exact care era camera ei…

Este aproape perversă, se gândi bărbatul, această fixaţie a lui de a aprinde torţele. Foc şi moarte. Moarte şi foc. Era lugubru de plăcut să îşi amintească.

Leneş, bărbatul mai trase un fum din ţigară, apoi o stinse în nisip, unde dormea cunoştinţa agăţată de el acum trei zile. Cu o privire lascivă, bărbatul o studie. Un aparat de fotografiat, îşi spuse el viclean. Va trebui să cumpere şi să o roage să pozeze pentru el. Nu... Să îi spună să pozeze pentru el. Intrigat de posibilităţile pornografice, o privi pe femeia relaxată, întrebându-se la ce visează... şi dacă visele ei erau la fel de delicioase ca ultima lor rundă din camera de hotel. Judecând după zâmbetul ei, probabil că era.

Un nimb de păr ca un halo electric îi înconjura faţa, un contrast angelic cu adevăratul ei statut social. Liliac, se gândi bărbatul. Culoarea părului ei îi amintea de liliac... o nuanţă care nu prea îi plăcea. Dacă vor mai rămâne împreună, îi va spune să o schimbe.

Strigătele înotătorilor o treziră pe femeie. Cum o cheamă? se întrebă bărbatul, dar alungă gândul, spunându-şi că putea să-i spună oricum.

În contrast cu el, primul lucru pe care îl făcu femeia a fost să îi şoptească numele. Proasta, se gândi el, întrebându-se dacă a fost o idee bună să îi spună cine este.

— Vrei să ne întoarcem şi să ne jucăm? se alintă ea trecându-şi degetele prin părul lui. Apoi se apropie şi îl îmbrăţişă cu amândouă mâinile, şoptindu-i promisiuni aflătoare.

— Ţi-am spus că am treabă, o repezi el dur. Te duc înapoi la hotel.

Indiferent la privirea jignită din ochii ei, bărbatul îşi trase tricoul şi scoase grămada de chei pe care o

aruncase într-un pantof.

— De ce eşti atât de grăbit? o auzi el scâncind în timp ce se îndrepta spre maşină.

Într-adevăr, de ce era grăbit? Atâta doar că doi ani erau foarte lungi pentru o persoană scoasă din circulaţie.

9

— Atâta interes pentru un mort? întrebă Lena, îmbiindu-l pe Jack să mai ia o porţie de pui cu ananas.

— Pură curiozitate.

Lena strâmbă din nas.

— Greu de crezut. Care este adevăratul motiv?

Ochii lui Jack străluciră.

— Să spunem doar că mă interesează puţin soţia tipului.

— Nu te pot condamna, deşi cred că „puţin” nu ţi se prea potriveşte. Femeia din reviste avea o frumuseţe naturală, care se completa perfect cu frumuseţea brunetului Jack, se gândi Lena. Poate că ar trebui să vezi dacă nu ai nevoie de ochelari, îl tachină cu voce tare. Pe femeia asta eu nu aş lăsa-o deloc să-mi scape.

Jack râse bine dispus.

— Parcă vorbeam despre soţul ei…?

— Soţul ei mort, îl corectă Lena. Mai ia puţin orez.

— *Touché!*

— Deci, ea s-a recăsătorit? insistă Lena, curioasă.

— Cred că expresia cea mai potrivită este „încă duce torţa”, răspunse el, umplând paharul cu vin.

Chipul femeii se înnegură dezamăgit.

— Şase luni este normal. Poate chiar un an. Dar doi ani… Lena clătină din cap. Dar oamenii reacţionează diferit. Cu ani în urmă, când eu l-am pierdut pe Duncan, am fost deprimată cam trei săptămâni, după care mi-am

spus că a fost o experienţă îngrozitoare şi atât. Duncan, aşa cum ştia Jack, şi ceilalţi, a fost „pierdut” numai în sensul că a căzut din maşină pe drumul dintre Kaneohe şi Haleiwa, acum zece ani. Din punctul de vedere al albinuţei de Lena şi al fiilor ei, era o pierdere care le permitea să trăiască foarte comod fără el.

— Spune-mi şi mie, de ce o fac femeile? întrebă Jack visător.

— Ce fac?

— Se agaţă de ceea ce nu mai pot avea.

— Depinde de legătură, explică Lena. Îşi spun întotdeauna că jumătatea cuplului care iubeşte mai puţin decât cealaltă jumătate este şi cea care controlează totul.

— De ce să controleze totul? Căsnicia este un parteneriat în termeni de egalitate.

— Nu din ceea ce se vede că a fost între prietena ta şi soţul ei, băieţel.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că din ceea ce am citit, se pare că el controla borcanul cu miere. Eu nu aş rămâne nici două minute cu un tip care mi-ar conduce viaţa şi ar hotărî în locul meu.

— Dar este evident că Beth Hudson a rămas. Ai vreo idee de ce?

— Sigur, o mulţime de explicaţii. De exemplu, ce nu ar face o femeie ca să cutreiere lumea în lung şi în lat, pe banii altuia şi să-şi cumpere o mulţime de haine elegante?

— Altceva?

— Poate că relaţia lor sexuală era perfectă, spuse Lena, candid. Deşi, cu programul lui încărcat, mă surprinde că a avut timp să o lase însărcinată.

— Însărcinată?

Lena regretă imediat remarca. Jack era uluit.

— Aşadar, are un copil? se întrebă Jack, mişcând absent vârful degetului pe marginea paharului său cu vin.

Lena se foi stânjenită.

— Se pare că, la câteva zile după moartea lui, ea a căzut şi... cuvintele au rămas nerostite. În cele din urmă, Jack a fost acela care a rupt tăcerea.

— Îţi sunt recunoscător că ai obţinut articolele atât de repede. Pot deja să-mi trec în agenda de lucru câteva nopţi de lectură.

Cu o uşurare pe care nu o simţea, Lena îl întrebă dacă avea de gând să o mai întâlnească pe Beth Hudson.

— Se pare că de multă vreme nu a mai întâlnit un bărbat drăguţ.

— De ce am eu sentimentul, spuse Jack zâmbind, că tu şi sora ta încercaţi să mă însuraţi?

— Pentru că încercăm, recunoscu Lena. Şi de data aceasta, nu este chiar oricine. O să ne învineţim de invidie şi o s-o urâm – oricine ar fi ea, dar vom dori să te vedem fericit.

Jack îi făcu din ochi şi începu să o ajute la spălat vasele.

— Am să încerc să nu uit asta...

Nici chiar cerul înstelat, nici aerul sărbătoresc al mesei din acea seară nu au reuşit să reînnoade prietenia tipică între membrii familiei Hudson. Daniel, distant şi taciturn, a petrecut mai toată seara cufundat în lectura unei reviste medicale şi a răspuns monosilabic remarcilor ocazionale ale Marissei. Beth s-a închis şi ea într-o tăcere semnificativă, cântărind în minte sentimente noi care, categoric, îi erau străine. Sentimentul că a fost trădată.

Putea înţelege dorinţa Marissei de a vorbi cu

Daniel; ceea ce o deranjase însă era succesiunea etapelor parcurse de cumnata ei după ce a luat această hotărâre. La început, Marissa a considerat evenimentele serii un produs al imaginaţiei – al imaginaţiei lui Beth. Pentru o prietenie clădită pe încredere, acţiunile ei erau total deplasate. Destul de rău că Marissa a acţionat din umbră, fără să o prevină. Să accepţi scepticismul ei în faţa altei persoane însemna să ridici problema respectării valorilor lui Beth în legătura dintre ele.

— Eu cred că totul a mers foarte bine, o auzi pe Marissa spunând. Beth avu nevoie de câteva momente pentru a realiza că era vorba despre petrecerea care avusese loc cu o zi înainte. Abia aştept să ne invite şi ei, continuă Marissa. Dacă Daniel nu reuşeşte, tu şi cu mine vom merge în Japonia.

Beth dădu din cap, mecanic, păsându-i de vorbele Marissei numai pentru un singur motiv.

— Să înţeleg că nu au fost probleme cu doctorul Watanabe?

Degetul lui Daniel se opri brusc pe textul pe care îl citea.

— Poftim?

— Am auzit pe cineva vorbind, la petrecere.

Beth era conştientă de schimbul de priviri dintre Daniel şi Marissa.

— Eram curioasă.

— Ce au vorbit? întrebă Daniel, lăsând revista din mână.

— Că este o persoană controversată. Că nu este prea popular pe insule şi nici între colegii săi…

— Acesta, spuse Daniel, este un punct de vedere. Unii dintre noi cred că el este un geniu.

— Exact, cu ce se ocupă el de se bucură de o asemenea apreciere din partea ta? continuă Beth,

mulţumită că l-a scos din tăcerea încăpăţânată.

— Genetica fetală.

— Ce subiect minunat pentru desert, interveni Marissa sarcastic. Daniel!

— Şi cine ai spus că a menţionat numele doctorului Watanabe? întrebă Daniel, refuzând cafeaua oferită de soţia sa.

— Vă rog să mă scuzaţi, îi întrerupse Hapu. Un domn, aşteaptă la telefon, doreşte să vorbească cu doamna Hudson.

— Cine poate fi? oftă Marissa, alunecând din scaun şi aranjând şerveţelul lângă farfurie. Spre surpriza ei, Hapu ridică o mână făcând un gest stânjenit:

— Nu, doamnă, explică el repede. Cu *cealaltă* doamnă Hudson.

10

Deşi Beth auzise vocea aceasta numai o singură dată, a recunoscut-o imediat.

— Tocmai am răsfoit dosarul dumneavoastră, doamnă, o informă vocea foarte sobră, şi se pare că trebuie să plătiţi o amendă semnificativă. Atât de semnificativă, încât mi s-a cerut să verific personal.

— Nu cumva este vorba de amenda de noaptea trecută de pe autostrada Pali? intră ea în joc. Credeam că am la dispoziţie o săptămână.

— Greşiţi, doamnă, spuse vocea. În zilele de sfârşit de săptămână, amenzile trebuie plătite în douăzeci şi patru de ore. Altfel, partea vinovată va trebui să suporte consecinţele.

— Consecinţele?

— Cina cu ofiţerul reprezentant al părţii acuzatoare. Numai dacă nu cumva acesta este căsătorit

– şi vă asigur că este – caz în care responsabilitatea este transferată în mod automat unei a treia părţi, care s-a întâmplat să fie în zonă şi să asiste la infracţiune.

— Adevărat?

— Secţiunea 2205, articolul 7, regulament 43, cită vocea. Cea mai veche din regulamentul nostru.

— Dacă este cea mai veche, de ce este numărul unu?

— Considerente tehnice, doamnă.

— Ei bine, nu m-am lămurit, spuse Beth.

— Pot să vă lămuresc uşor, se oferi Jack. Vreţi să luăm cina împreună mâine seară?

— Cu asemenea argumente – începu Beth să râdă – cum aş putea refuza?

— Să înţeleg că acceptaţi?

Beth ezită, flatată în acelaşi timp.

— Da, acceptă ea într-un târziu.

Chiar de dincolo, de la capătul firului, Beth simţi căldura zâmbetului lui Jack.

— Ce ziceţi de *Orhideea neagră?*

Sugestia lui o luă prin surprindere. Elegantul restaurant din Ala Moana – cunoscut pentru celebritatea proprietarilor săi, Tom Selleck şi Larry Manetti – părea o alegere nepotrivită pentru un poliţist. Dar Jack Brassfield nu părea bărbatul care să aleagă un restaurant doar pentru a o impresiona; dacă *Orhideea neagră* era pe lista lui de restaurante preferate, evident el avea resursele financiare necesare.

— Ne întâlnim acolo la şapte, sugeră ea, evitând cu tact perspectiva de a se întâlni cu el în faţa uşii vilei cumnaţilor săi.

— Şapte este perfect. Abia aştept să te văd, spuse Jack, şi îi dădu numărul de telefon, în cazul în care intervenea ceva neaşteptat.

Zâmbind, Beth închise telefonul. Dialogul lor putea foarte bine constitui o însemnare umoristică în jurnalul ei.

Când se întoarse în sufragerie, Daniel şi Marissa nu mai erau la masă.

— Au plecat la plimbare, o informă Hapu. Plimbarea obişnuită, doamnă Hudson, dacă vreţi să îi ajungeţi din urmă.

După un moment de gândire, Beth hotărî că preferă să îşi petreacă singură seara. Fricţiunea dintre ea şi Marissa era un motiv; mai bine să aştepte până mâine când va discuta cu ea. Izolându-se temporar, reuşea să evite să le explice de la cine a primit telefonul – dacă le va explica vreodată. Luna viitoare, îşi reaminti, va începe o viaţă nouă şi va avea secretele ei. Putea chiar să înceapă de pe acum.

După cum era convinsă, Beth Hudson era novice în arta flirtului monden; din punctul ei de vedere, dragostea mai putea aştepta.

Era o idee pe care şi-o formase după ce a studiat îndelung nefericirea părinţilor ei. Conştientă de sacrificiul mamei sale, Beth s-a maturizat cu hotărârea de a nu-şi pierde niciodată personalitatea odată cu inima. Până când l-a întâlnit pe Edward.

Până în acel moment, ea nu a cunoscut starea de euforie, surplusul de adrenalină, emoţia de a se îmbrăca pentru ocazii deosebite şi tremurul de a aştepta până după miezul nopţii un telefon promis pentru ora opt. Până la Edward Hudson, Beth nu a cunoscut puterea epuizantă a dragostei.

Din punctul ei de vedere, femeile care ţipau la spectacole când vedeau actele de iluzionism ale lui Edward nu erau nimic mai mult decât punctele slabe

care atrăgeau publicul. În mod ironic, această părere i-a fost schimbată de bărbatul care i-a devenit soţ.

Chiar din primele zile ale carierei lui, Edward şi-a dat seama că o atmosferă carnavalescă avea nevoie de momente de suspans pentru a atrage mulţimile şi pentru a-i înfrânge pe sceptici. Perfecţionismul, hotărî el, îl va aduce în cele din urmă pe culmile gloriei. A fost o strategie care şi-a dovedit valabilitatea prin disciplina celor paisprezece ore de repetiţie şi laudele criticilor: *„Spectacolele lui Hudson transcend hotarele convenienţelor, încât eşti înclinat să crezi în magie şi ocultism”.*

Desigur, nimeni nu mai trebuia convins de celelalte calităţi ale lui Edward. Avea trăsăturile clasice şi părea imaginea întinerită a lui Robert Redford. Femeile îl găseau sexy şi atrăgător; bărbaţii îl considerau un om abil.

— Pentru actul următor, am nevoie de o femeie care să se ofere voluntar.

Conştientă că nu suportă situaţiile stânjenitoare, prietenele lui Beth nu numai că au insistat să se ofere ea, dar au şi început să-i strige în cor numele, până când, exasperată, ea a cedat.

Ochii albaştri ai lui Edward au vibrat şăgalnic în timp ce i-a întins mâna şi a invitat-o galant pe scenă.

— Ce-ai spune dacă te-aş vrăji? a întrebat-o el.

Ceea ce nu i-a spus el atunci a fost că ea se va afla sub această vrajă chiar şi peste zece ani.

11

Spre deosebire de Beth, Edward şi fratele lui mai mare, Daniel, s-au născut într-o familie cu bani, clasă şi prestigiu social. Aveau o descendenţă impresionantă,

strămoşi care au inaugurat Alexandria şi Virginia, la jumătatea anilor 1700. Chiar şi în secolul al XX-lea, numele de Hudson era asociat cu cel de onoare.

— Nu contează ce veţi face cu vieţile voastre, băieţi, le spunea Clay Hudson copiilor săi, atâta vreme cât nu aduceţi ruşinea şi nu discreditaţi familia.

La începutul anilor de liceu, era evident că Daniel – mai mult decât Edward – va deveni exact fiul la care sperau tatăl său şi strămoşii lui. Serios şi introspectiv, Daniel s-a concentrat să termine şcoala cu note foarte mari. Ambiţiile lui de a deveni doctor erau lăudate şi considerate un credit solid pentru moştenirea familiei Hudson. Nu s-au făcut economii, nu s-au evitat contactele sociale, pentru ca el să fie acceptat la cele mai bune şcoli şi la cele mai bune instituţii medicale.

Pe de altă parte, Edward a fost dezamăgirea şocantă a tatălui său. Ţelul său de a deveni succesorul lui Harry Houdini, a fost primit cu furie şi respingere amară. Ideea îi repugna bătrânului Hudson. Dacă Edward nu va abandona această nebunie, l-a prevenit el, va fi dezmoştenit, categoric.

Totuşi, Edward a refuzat să se supună dorinţei tatălui său, mergând până acolo încât să se mute de sub acoperişul părintesc. Clay Hudson, îndurerat peste măsură de lipsa de respect a fiului său, nu a avut de ales decât să-şi ducă la îndeplinire ameninţarea. Din ziua aceea, Edward Hudson nu a mai existat.

Daniel, totuşi, nu a procedat la fel. Fiind mai mare, mai înţelept, a simţit că este de datoria lui să mai menţină în secret legătura cu fratele său, să-l mai ajute dacă avea nevoie de ajutor. De fapt, cu sprijinul generos al lui Daniel, Edward şi-a făcut debutul. Tot Daniel, a cărui reputaţie de medic la Stanford era renumită, i-a făcut lui Edward intrarea în cercuri restrânse care îl

puteau lansa în carieră.

— Ştii ce, spunea Daniel mereu, poate că într-o zi şi eu voi avea nevoie ca tu să mă ajuţi.

Înţelegerea lor frăţească, pe bază de reciprocitate, a fost acceptată de Edward fără scrupule. În afară de sumele fabuloase de bani pe care el le-a anticipat, putea să facă şi altceva.

— Sigur, bineînţeles că te voi ajuta, i-a promis el lui Daniel, fără să se gândească o clipă la adevăratul înţeles al cuvântului. La mai puţin de două luni de la căsătoria lui Edward cu Beth, Daniel a apărut pe neaşteptate, să-şi primească ajutorul.

— Dar de ce vrea el să-şi părăsească slujba de la Stanford? îl întrebă Beth, confuză, când Edward i-a spus că Daniel se va alătura trupei sale, ca medic.

— Pentru că l-am rugat eu, i-a răspuns Edward, evitând abil adevărul cu mult mai negru al unui scandal care ameninţa la orizont.

— Cu cine spuneai că te întâlneşti diseară? o întrebă Marissa, rezemându-se de uşa băii şi privind-o pe Beth care-şi pieptăna părul.

Beth reuşi să-şi alunge un zâmbet răutăcios. După o zi întreagă când a fost „prea ocupată” să se aşeze şi să stea de vorbă, Marissa era deodată numai atenţie, subliniind faptul că murea de curiozitate.

— Cu *Fiicele Hawaiului,* chicoti Beth. Era sigură că în seara aceea, pe undeva, în Oahu, asociaţia femeilor va avea o întâlnire.

— Ei bine, dacă sunt pe acolo şi ceva fii ai Hawaiului, vor avea la ce privi.

— Mulţumesc. Beth aruncă o privire în oglindă, mulţumită de ceea ce vedea. Bluza de mătase albă, ornată cu strasuri argintii, strălucea. O primise cadou de

la Edward când au împlinit cinci ani de căsnicie. Pantalonii negri îi conturau talia şi şoldurile, îi puneau în evidenţă supleţea, mai mult chiar decât rochia de la petrecere. În mod normal, ar fi îmbrăcat o fustă. Era oare, se întrebă ea, o latură sălbatică în fiinţa ei care dorea să meargă pe motocicletă?

— Şi unde mergi? insistă Marissa.

— De ce atâtea întrebări? zise Beth, bucurându-se în secret de nemulţumirea Marissei.

Îmbufnată, Marissa se străduia să scoată ceva de la Beth. Mulţumită că a lăsat-o suficient să sufere, Beth vorbi prima:

— Uite ce este, cred că amândouă trebuie să ne obişnuim să nu ne mai dăm socoteală una celeilalte.

Marissa flutură dintr-o mână, încercând să înţeleagă ce i se spune.

— Aşadar, este din cauza lui Daniel, nu-i aşa?

— Ce este din cauza lui Daniel?

— Modul acesta al tău... de a mă îndepărta, aşa, deodată. Nu-ţi seamănă deloc.

Beth lăsă peria de păr şi luă mâna Marissei.

— Uneori mă întreb dacă voi doi ştiţi într-adevăr cum sunt eu. Am şi eu sentimente, Marissa. Uneori am impresia că voi uitaţi acest lucru.

— Cum poţi spune aşa...

— Şi, continuă Beth neintimidată, nu am vorbit despre asta până acum, pentru că am pus sentimentele voastre înainte de orice. Reuşise să spună cu diplomaţie gândurile care au frământat-o toată ziua. Nu-mi place deloc ideea că ai acţionat pe la spate, fără să mă previi. Am nevoie să fiu convinsă că pot avea încredere în tine.

— Dar poţi, insistă Marissa. Şi, crede-mă, nu aş fi făcut-o, dacă... Căuta cuvântul potrivit, dar nu îl găsea.

— E în regulă, o asigură Beth, uşurată că au

discutat fără ocolişuri. Uite, eu trebuie să plec. Nu lipsesc mult, dacă vrei să mai discutăm, continuăm după ce mă întorc.

— Unde ai spus că mergi? întrebă din nou Marissa, zâmbind jucăuş, în timp ce Beth se întorcea din nou spre ea, plină de exasperare. Ai perfectă dreptate. Nu este treaba mea...

Este de-a dreptul palpitant să joci rolul femeii misterioase, se gândi Beth. În timp ce gonea pe Moana Boulevard, mintea ei exalta la gândul că a evitat subtil curiozitatea Marissei. Şi a lui Daniel, bineînţeles, deşi la el se manifestase cu totul altfel.

Pe vremea aceasta, luna viitoare, lucrurile vor sta cu totul altfel. Poate că de aceea a acceptat invitaţia locotenentului. Dat fiind exodul ei din Paradis, nu avea rost să se gândească la altceva, decât la o cină plăcută. Jack Brassfield era în siguranţă, la fel era şi inima ei.

Intrând în parcare, scrută cu privirea locul, în căutarea motocicletei, întrebându-se dacă a ajuns prea devreme sau prea târziu. Numai o singură maşină – un Corvette vechi – se afla în parcare, maşină pe care Beth probabil că ar fi ignorat-o, dacă nu ar fi fost bărbatul care a coborât imediat din ea, când a văzut-o.

12

Un fior cunoscut îl străbătu pe Jack Brassfield, în timp ce se apropia, un magnetism sexual, mai puternic ca oricând. Este o crimă ca un bărbat să fie atât de frumos, se gândi Beth, visătoare. Şi, în mod categoric, era o crimă ca unei femei să îi treacă prin minte gândurile care tocmai o asaltau pe ea... Nerăbdătoare, Beth îşi alungă acele gânduri şi se concentră asupra

bărbatului, care acum se afla doar la câţiva paşi de ea, zâmbindu-i irezistibil şi oferindu-i galant braţul.

— Eşti frumoasă, remarcă el, chiar înainte de a o privi în toată splendoarea ei. Trebuia să mă îmbrac mai frumos pentru tine.

Umărul lui atinse tentant umărul ei şi ea îi simţi căldura prin materialul subţire al bluzei. Era îmbrăcat cu pantaloni gri, foarte bine croiţi, care-i scoteau în evidenţă coapsele musculoase şi înălţimea; cămaşă fină albă şi, spre surprinderea ei, cravată asortată. Sacoul bleu era aruncat neglijent peste umăr, agăţat într-un deget – precis era o concesie, din cauza umidităţii insulei.

Surprinsă, Beth îl asigură că şi ţinuta lui era demnă de eleganţa restaurantului *Orhideea neagră.*

— Sacoul şi cravata m-au luat într-adevăr prin surprindere, mărturisi ea zâmbind. Nu se prea potrivesc cu motocicleta.

— Nu se potrivesc o mulţime de alte lucruri pe care le fac eu, Beth, spuse Jack, în timp ce ea îl ajuta să-şi îmbrace sacoul. Poate că de aceea nu am vrut să te las cu imaginea aceea despre mine.

Intimitatea storurilor la fiecare fereastră, eleganţa îndrăzneaţă a vazelor de onix împodobite cu desene stilizate de păsări-orhidee creau o ambianţă plăcută, atemporală şi îndepărtată de vecinătatea cosmopolită a Honolulului. Chiar dacă nu ar fi existat prietenia cu proprietarii şi preferinţa pentru specialităţile bucătarului-şef, Jack tot ar fi preferat *Orhideea neagră* şi ar fi invitat-o aici pe Beth.

— Nu prea ştiu ce să te sfătuiesc în privinţa stridiilor, spuse Jack, dacă cumva eşti nehotărâtă.

— Deci, mi le recomanzi?

— Dimpotrivă. Văzând că Beth este uimită, el îi

explică: adevărul este că mi-e milă de ele. De aceea te sfătuiesc să alegi altceva.

Deşi glumea, Beth ghici că dincolo de ton, se ascundea adevărul. Iată, avea în faţa ei un om căruia îi păsa de lucrurile din jurul său şi care aprecia viaţa. Ironic era faptul că avea o carieră care-i punea viaţa în pericol, în timp ce el apăra oameni pe care nici măcar nu-i cunoştea.

— De ce te-ai făcut detectiv? se trezi întrebându-l.

— Vrei un răspuns exact? o privi el speculativ. Răspuns scurt, sau răspuns lung?

— Să-l auzim pe cel scurt.

— Uite-aşa!

— Înseamnă că trebuie să mi-l dai şi pe cel lung, spuse ea, în timp ce el comanda cocktailurile.

Licărul din ochii lui era fără nicio îndoială amuzat.

— Eşti sigură că asta vrei? Răspunsul lung va ţine, probabil, mult şi vom avea nevoie de două pahare de apetitive şi încă o dată gustări…

— Eu nu mă grăbesc, ridică din umeri Beth.

— Bine, dar să fim corecţi, o preveni el. Dacă tu mă poţi întreba despre cariera mea, atunci te pot întreba şi eu pe tine. Corect?

— Adică, vrei să ştii cum se trage o linie dreaptă şi cum se cos nasturii?

Înainte de a înflori un zâmbet pe faţa lui, încăpăţânarea lui Beth se topi.

— Nu ştii niciodată când ai nevoie şi de astfel de lucruri. Dar să ne întoarcem la întrebare… de ce m-am făcut detectiv?

Jack deveni serios şi-i spuse povestea lui Guido D’Angelo.

— Au prins vreodată făptaşul?

Jack dădu din cap, apoi spuse cu dispreţ:

— După şase luni, doi băieţi. Din cauza vârstei, unul din ei a fost încredinţat autorităţii tutelare. Celălalt a primit minimum de pedeapsă şi a fost eliberat mai repede pentru comportare exemplară.

— Este un sistem cinic... mai ales că îl cunoşti din interior, comentă Beth, impresionată de suferinţa lui.

Ochii lui reflectară imediat o întrebare curioasă:

— Nu... de fapt aş spune că este o similitudine cu felul în care gândeşti tu despre magie.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că pentru marea majoritate a oamenilor, un om dotat ca Houdini este considerat un supraom... poate chiar supranatural. Pentru cineva care munceşte în culise şi cunoaşte realitatea, pasiunea este mai puţin intensă, pentru că el ştie mecanismele şi ştie că magicianul este şi el un muritor.

— Cred că sunt prea tânără să fi putut munci cu Houdini, spuse Beth, apărându-se.

— Care crezi că era secretul lui?

— Al lui Houdini?

— Bineînţeles, el a vrăjit o generaţie cu trucurile lui. Cum crezi că le făcea?

— Chiar despre Houdini vorbim sau despre Edward Hudson? îl provocă Beth.

— Cred că despre amândoi, spuse Jack blând. Amândoi au fost consideraţi genii ale acestei profesii. Poate că dacă eu aş cunoaşte câteva dintre trucurile lor, aş face un pas înaintea colegilor mei de profesie şi i-aş prinde pe cei care se evaporă.

— Da, dar un magician bun nu-şi divulgă niciodată secretele. Nu ţi s-a spus niciodată acest lucru?

Peste paharul cu Martini sec, ochii lui Jack o priveau contemplativ.

— Păi, de aceea am întrebat-o pe soţia

magicianului.

— Vă rog să mă scuzaţi, domnule, îi întrerupse fotograful restaurantului, îmbrăcat şi el în frac. Nu doriţi, dumneavoastră şi doamna, să vă fac o fotografie? Amintire pentru seara aceasta?

Beth dădu din cap, dar Jack i-o luă înainte.

— Când vei fi un renumit creator de modă, o să-mi facă plăcere să îmi amintesc că ne-am cunoscut.

— Serios?

— Cât se poate de serios, o tachină Jack, deşi este prea devreme să prezicem ceva.

Zâmbetul pe care i-l aruncă era intim şi deosebit de cald, ca un sărut.

— Eu doream să spun că...

— Doamna mea, nici chiar marele Houdini nu ar putea evada de data asta. Te-am prins la mijloc. Jack se apropie de ea şi îi prinse delicat mâinile între palmele lui, apoi i se adresă fotografului:

— Suntem încântaţi să facem o fotografie.

13

Odată trecută de neîncrederea iniţială, Beth se trezi în entuziastul rol de profesor, împărtăşind în mod selectiv trucurile din spatele celor mai comune acte de iluzionism.

— Bineînţeles, explică ea, specialităţile ca *Dublu Conundrum* şi *Excalibur,* vor trebui să meargă cu mine în mormânt.

— Nicio problemă, spuse Jack cu gura plină de pui *Cordon bleu.* Elementele de bază deja m-au ameţit. Dar, cum spuneai şi tu...?

— Cum spuneam, continuă Beth, foarte multe din elementele de rutină, folosite de Houdini, se bazau pe

faptul că păcăleau oamenii, făcându-i să vadă ceea ce de fapt nu exista acolo.

— De exemplu?

Beth simţi că pe Jack îl interesează fiecare cuvânt pe care-l spune ea.

— Bine, dă-mi o monedă de douăzeci şi cinci de cenţi.

O îngrijorare ironică crestă sprâncenele lui Jack, în timp ce scotea din buzunarul hainei moneda cerută.

— Mi-o dai înapoi, da? întrebă extrem de îngrijorat. Anul acesta nu mi-au mărit salariul.

Beth tuşi, prefăcându-se neafectată de apropierea dintre ei.

— Acum o vezi, i-o arătă ea în palmă. Acum nu mai este şi strânse pumnul.

Jack privi amuzat.

— Până aici am înţeles.

Beth repetă de două ori aceleaşi cuvinte, însoţindu-le cu închiderea şi deschiderea pumnului.

— Nu-mi place să fiu pretenţios chiar de la prima întâlnire, dar crezi că o să fie şi ceva mai mult decât atât? Poate nişte iepuraşi? Vreun şoricel? O bancnotă de o sută de dolari?

Beth îi prinse ştrengăreşte de bărbie.

— Imediat. Fii atent! Mai deschise o dată palma. Acum o vezi, acum…

Cu viteza fulgerului, Jack o prinse de încheietura mâinii, tocmai când ea încerca să închidă palma deja goală.

— Unde a dispărut? o întrebă el, încântat de moliciunea mâinii ei.

— Caută în buzunarul de la piept, îl sfătui Beth dulce, încântată de expresia de pe chipul lui.

— Cred că încep şi eu să învăţ câte ceva, comentă

Jack, după ce îi lăudă talentul.

— Şi eu, spuse Beth susţinându-i cu îndrăzneală privirea. Nu Houdini sau aceste spectacole te interesează, nu-i aşa? Se ascunde ceva în spatele acestor întrebări.

Flacăra lumânării de pe masă se reflecta metalic în părul negru al lui Jack. O privea atent.

— Cred că da, spuse el într-un târziu. Nu *spectacolele* m-au interesat din momentul în care ne-am aşezat la masă. De fapt, ca să fiu mai exact, din momentul în care te-am văzut, la petrecere… Brusc, Jack se lăsă pradă impulsului de a da cărţile pe faţă. Nu mi se întâmplă des să întâlnesc o femeie pe cât de frumoasă, pe atât de inteligentă. De aceea, vreau să te cunosc mai bine… înainte de a te topi într-un nor de fum.

— Vraja cu norul nu ţine decât până la miezul nopţii, spuse ea încet.

— Ce se întâmplă când un magician cere ajutorul unor persoane din sală? întrebă Jack, diplomat, reluând firul conversaţiei iniţiale. De ce face asta?

— Din două motive, explică Beth, uşurată că s-a întors pe teren solid. Fie aşa-zişii voluntari sunt asistenţi colaboratori, fie cei solicitaţi nu au absolut nicio legătură cu trucul final.

— Aha, heringul roşu!

— Exact. Este un mod de a implanta presupunerea că oamenii sunt obiectivi şi rămân neatinşi în timpul rutinei.

— Şi nu rămân?

Beth profită de o mică pauză pentru a-şi termina pilaful din farfurie.

— De exemplu, sacul dublu este un truc foarte folosit de magicieni.

— Da, o persoană intră în sac şi iese altă persoană.

— Nu uita că gura sacului este strânsă şi verificată.

— Nu uit, dar nu înţeleg.

Beth rezolvă iute misterul.

— Orice persoană din sală ar fi în stare să jure că sacul este bine izolat pe toate cele trei laturi. De aceea, nici nu le trece prin cap că fundul sacului se poate tăia cu o lamă. Pe acolo se iese şi se intră.

— Şi nu se coase la loc?

— Nu este nevoie. Odată ce se deschide gura sacului şi se scoate altă persoană, aceasta lasă să cadă marginile sacului pentru a ieşi pe scenă, iar sacul este luat înainte de a-şi pune cineva vreo întrebare.

— Miracolele chirurgiei moderne, oftă Jack impresionat. Dar cine coase toţi sacii înainte de spectacol, tu sau cumnatul tău?

Beth îl privi tolerant.

— Întotdeauna eşti la fel de alunecos şi schimbi vorba? În cazul acesta, l-ai adus în discuţie pe Daniel.

— Pentru asta primesc bani, spuse Jack, uimit de simţul ei de observaţie. Obiceiurile proaste se uită greu.

— Şi amintirile, constată Beth, privind în pământ.

Scuzele sincere şi blânde oferite de Jack au dus la o tăcere stângace între ei.

— Soţul tău a fost un om foarte norocos, Beth.

— Dacă ar fi fost *atât* de norocos, începu ea timid, ar fi încă…

Rămase într-o atitudine împietrită, care o făcea şi mai vulnerabilă.

— În viaţă? Într-o secundă se simţi cuprins de sentimente contradictorii; dar mai ales de macabrul sentiment de bucurie că Edward nu mai era şi nu mai avea nicio putere asupra frumoasei lui soţii. La fel de repede pe cât a apărut, sentimentul a dispărut, alungat de raza strălucitoare a diamantului de pe mâna stângă a

lui Beth.

14

— Te rog să mă scuzi… murmură Beth şi se ridică.

Jack se ridică împreună cu ea, nedumerit.

— Nu te simţi bine? o întrebă prinzând-o blând de mână.

Prin ochii lui Beth trecu o lucire fugară, asemănătoare cu aceea a smaraldului, ecou al nesiguranţei care o cuprindea.

— Ba da, minţi ea, încercând să-şi alunge stânjeneala. Vreau doar… să-mi refac puţin machiajul.

Jack o privi, cântărindu-i parcă vorbele.

— Îmi promiţi că te întorci? Ştiu din surse autorizate că desertul este excepţional aici.

Faptul că un bărbat atât de sigur pe femei, cum era Jack Brassfield, îi pusese o asemenea întrebare o surprinse total. Categoric, între ei doi ea era aceea care se simţea mai nesigură. De la moartea lui Edward nu a prea avut experienţe, întâlniri, pentru că puţini au fost bărbaţii care s-au încumetat să o caute şi a treia oară, după ce şi-au dat seama că este atât de îndrăgostită de soţul ei.

Şi, totuşi, Jack Brassfield era cu totul altfel decât ceilalţi bărbaţi. Provenea dintr-un mediu cu totul diferit de al ei dar prezenţa lui îi dădea siguranţă – parcă s-ar fi cunoscut de o viaţă.

Priveşte adevărul în faţă, îşi spuse Beth, bărbatul acesta nu va face altceva decât face de obicei în meseria lui. Poate că i-a făcut plăcere să converseze, încercând doar să o cunoască mai bine. Evident, nu semăna deloc cu poliţiştii şi reporterii care au vânat-o după moartea lui Edward, avizi de detalii lugubre.

— Ce zici? îi întrerupse el gândurile, amintindu-i că-i datorează un răspuns.

Prinsă în plasa privirii lui pătrunzătoare, Beth încercă să se apere.

— Au şi ciocolată?

Jack îşi aruncă o buclă rebelă de pe frunte.

— Ei, dacă nu au aici, ştiu eu un loc grozav pe Maui. Cât de bine ştii să înoţi?

Când se întoarse după câteva minute, îl găsi admirând fotografia.

— Am comandat două, îi spuse Jack în timp ce ea se aşeza. În cazul în care *eu* sunt cel care voi deveni bogat şi faimos.

— Ce glumeţ eşti, spuse ea, apoi îl privi pe fotograf. Data viitoare o să-ţi spună, probabil, că Magnum în persoană l-a învăţat să facă fotografii.

Beth îşi ridică surprinsă privirea spre omul prietenos cu chip de star care sosise pe neaşteptate stârnind în urma lui un murmur de bârfe şi chicoteli.

— Thomas! îl salută Jack din toată inima. O cunoşti pe Beth Hudson?

— Dacă aş fi cunoscut-o, cu siguranţă mi-aş fi amintit de ea, răspunse Selleck prietenos şi se scuză apoi faţă de Beth că i-a întrerupt din conversaţie. Intrasem doar să tranşez o afacere şi l-am văzut pe Rudy cu fotografia ta. Cum v-aţi simţit aici? Vă place?

— Excelent, îl asigură Jack. Ce mai face copilul?

— Creşte ca o trestie şi îl termină pe bătrân. Ei, dar trebuie să vă las în pace, nu vreau să vă stric seara. L-am văzut pe Larry în bucătărie. E cam periculos dacă se hotărăşte să pregătească reţeta lui personală de *chili* pentru consumatori. Zâmbind, bărbatul îl bătu pe umăr pe Jack şi îi făcu cu ochiul lui Beth. Băiatul ăsta este modest. Ai cuvântul meu, altul mai bun nu există.

— Pare un fan de al tău, comentă Beth după ce plecă Selleck.

— Societatea locală, spuse Jack. Ştii, a venit de cel puţin două ori pe săptămână când eram în spital. Le-a ameţit pe toate asistentele.

— De ce ai stat în spital?

— O, m-a împuşcat cineva acum câţiva ani.

— Te-a împuşcat cineva! exclamă Beth.

— Ei, nu-ţi face probleme, o calmă Jack. Am împuşcat şi eu… mai mult ca ei…

Cu un amestec de sentimente, Beth a acceptat invitaţia lui Jack să facă o plimbare după cină.

— Putem lua maşina ta dacă vrei, sugeră el privind-o intens. Astfel, dacă devin nesuferit, mă poţi arunca la primul colţ de stradă sau în Canalul Ala Wai.

— Eşti vreodată nesuferit? îl întrebă Beth.

— Nu. Ai aruncat vreodată pe cineva în canal?

— Nu. Beth râdea în hohote.

— Toate lucrurile au un început, se încruntă Jack. Poate că ar trebui să luăm amândouă maşinile…?

— Şi să folosim de două ori mai multă benzină?

— Asta înseamnă să-l votăm pe Exxon? Poate că ar trebui să ne hotărâm înainte să ne sugereze că ar fi mai bine să mergem pe jos.

— Bine, luăm maşina ta, spuse ea impulsiv, privindu-l cum îi spune băiatului să-i aducă Corvette-ul.

— Câte blocuri înalte crezi că se vor mai putea construi pe o insuliţă ca asta? speculă Jack, câteva minute mai târziu, mergând pe bulevardele străjuite de zgârie-nori şi scheletele clădirilor în construcţie.

— Îmi aminteşte puţin de Tokyo, spuse Beth, visătoare.

— Nu mă surprinde. Dacă mă gândesc bine, după

ultimele calcule, Tokyo posedă optzeci la sută din Honolulu.

— Eu mă refeream la clădiri, se explică Beth. Zgârie-norii de acolo sunt destul de impresionanţi, dar când te gândeşti că au construit şi sub pământ... poate chiar mai mult...

— Crezi că te vei întoarce vreodată acolo?

— La Tokyo? Cred că da. Şi în multe locuri din Europa aş vrea să mă întorc. Cred că e o problemă de timp. Ideea subterană şi cea mai apropiată de adevăr era: Cred că e o problemă să găsesc pe cineva, să călătoresc aşa cum am călătorit cu Edward.

— Ei bine, cu noua ta slujbă, vei avea şi timpul şi ocazia, sublinie Jack. Nu trebuie să vezi ultima modă la Paris înainte de a intra în competiţia de la New York?

— De unde ştii tu? Beth era uimită.

— O, ai rămâne surprinsă dacă ai şti prin câte am trecut. Apropo, ne apropiem de un loc important, pe care vreau să ţi-l arăt.

— Adică?

— Unde trăiesc eu.

Într-o fracţiune de secundă, muşchii lui Beth s-au contractat, în timp ce Jack îi arătă neglijent spre Hobron Lane.

— Etajul paisprezece, pe latura aceea albă care se numeşte *Capul diamantului,* spuse el, dar nu încetini şi nu dădu niciun semn că ar dori să intre pe străduţa respectivă. Dacă se întâmplă vreodată ceva şi ai nevoie de un prieten, vreau să ştii unde mă poţi găsi...

15

Era o ofertă curioasă care nu-i ieşise din minte, nici după două ore când Beth se îndrepta spre casă, spre

Banyan Ridge. Cuvintele lui îi răsunau în minte ca o promisiune prea sinceră pentru a fi ignorată, iar conţinutul lor îi oferea un refugiu necondiţionat cu mult timp înainte ca ea să creadă că are nevoie de el. Beth se surprinse zâmbind la gândul că, la urma urmei, politeţea nu a murit, dimpotrivă, exista chiar undeva pe Hobron Lane.

Şi încă o manifestare a politeţii lui era faptul că el nu a insistat să o sărute la despărţire.

— Să conduci cu atenţie, i-a spus, şi buzele lui i-au atins uşor fruntea, înainte de a o întreba dacă o mai poate vedea. Abia la jumătatea drumului şi-a dat seama că din neatenţie i-a oferit o scuză rezonabilă pentru a o mai căuta: lăsase fotografia pe bancheta maşinii lui.

Eşti o proastă, îi spuse raţiunea. Jack Brassfield nu are nevoie de manipulări, dacă vrea ceva. Tu nu vezi că nu seamănă aproape deloc cu bărbaţii pe care i-ai întâlnit; este o personalitate care îşi acceptă sentimentele şi este sensibil la sentimentele altora.

Străbătută de un fior, Beth realiză că Jack nu semăna deloc cu Edward.

Doar două lucruri în viaţă le considera Edward egale cu talentul său în secretele magiei: înfăţişarea fizică şi potenţa sexuală. Femeile care făceau greşeala să neglijeze vreuna din aceste laturi erau pentru el o adevărată sfidare.

— De când te-ai aşezat la masă nu şi-a luat ochii de la tine, o tachină prietena ei la mijlocul programului. Probabil că i-ai stârnit ceva sentimente.

Beth se îndreptă în scaun şi privi în jurul ei cu indiferenţă studiată.

— N-ai decât să visezi, spuse ea, tipul nu este genul meu.

Măcar acest lucru era adevărat. Bărbaţii care arătau ca Edward Hudson şi deveneau subiecte ale fanteziilor feminine, nu erau priviţi ca potenţiali soţi. În afară de asta, Beth dorea să-şi facă o carieră, singură, în care nu era loc pentru schimbări bruşte cauzate de pasiuni rebele. Cu cât nega atracţia reciprocă dintre ei, cu atât mai mult insista prietena ei.

— Este o prostie, se supără Beth. Dacă ai fi fost puţin mai atentă, ai fi văzut cum a făcut trucul.

— Dar am fost atentă, chicoti fata. Tipul este nebun după tine.

Ceea ce s-a întâmplat după spectacol, în foaierul teatrului, nu i-a uşurat situaţia lui Beth. Edward se hotărâse să apară în mulţime şi să dea autografe, apoi s-a îndreptat direct spre ea. Fâstâcită, Beth a început să îşi mototolească jacheta.

— Gata, gata, spuse el ridicându-şi amândouă mâinile în semn că se preda. Mi-ar plăcea să bem ceva împreună!

— Poftim? întrebă Beth, uluită.

— Gândul acela secret pe care îl ai acum, te rog să îl amâni pentru mai târziu. Hai, nu fi timidă. Tu ai vrut ca eu să vin şi să te invit, nu-i aşa?

Şocul iniţial pe care l-a avut Beth s-a transformat repede în nelinişte. Îşi ridică bărbia şi îi înfruntă privirea cu mult curaj.

— Nu ai de gând să mă întrebi spre ce „semn” merg? îi răspunse ea cu ironie evidentă.

Zâmbetul lui Edward avea, fără îndoială, nuanţe erotice.

— E în regulă, m-am prins – spre ce semn te îndrepţi?

— „Ieşire”, răspunse Beth, îi întoarse spatele şi se îndepărtă agale de el.

— Las-o în pace, Edward, auzi o voce de bărbat, care vorbea autoritar şi rece, în timp ce Edward îi striga din spate că şi-a ratat şansa vieţii. Deşi nu a privit să vadă cine este bărbatul, acesta a ajuns-o din urmă afară şi ea l-a recunoscut.

— Vă rog să mă scuzaţi, domnişoară. Un bărbat blond, îmbrăcat impecabil, se apropia de ea. Am văzut ce s-a întâmplat acolo şi... ei bine, eu cred că a fost foarte nepoliticos.

Poate că severitatea din tonul lui a făcut-o pe Beth să răspundă defensiv.

— De partea mea sau de partea lui? se auzi ea întrebând.

— De partea lui, bineînţeles, spuse străinul surprins parcă. Fratele meu are obiceiul de a deveni puţin agresiv când este vorba de femei.

— Fratele dumitale?

— Daniel Hudson, se prezentă bărbatul, întinzând mâna. O lucire ciudată în privirea lui o deconcertă pe Beth. Poate că o invitaţie la cină este cea mai nepotrivită recompensă pentru comportamentul fratelui meu, se scuză bărbatul, dar măcar este ceva, decât nimic.

— Nu, protestă Beth, nu este nevoie să vă scuzaţi. Nu trebuie să o faceţi dumneavoastră.

— Viaţa, adică viaţa mea, se explică el, este prea plină de „trebuie”. Vă rog să consideraţi invitaţia ca pe un „vreau” să vă invit.

Sinceritatea lui Daniel înclină situaţia în favoarea lui, chiar dacă mai târziu a recunoscut că se vor întâlni şi cu Edward la *Tarantella.*

— Dacă vrei, îl voi obliga să-şi ceară scuze pentru ce a făcut.

— Nu, te rog, se grăbi Beth să refuze. Să nu mai discutăm despre asta.

Poate că nimeni nu a fost mai intrigat de ei doi, decât Edward însuşi, care îi privea surprins peste capul roşcatei aşezate pe genunchii lui şi hrănindu-l cu apetitive. „Ultima cucerire”, explică Daniel; dar seara a decurs liniştit, fără ca Edward să mai încerce vreo remarcă răutăcioasă. Este snobism sau intimidare? se întrebă Beth, dar nu-i trecu prin minte că de fapt Edward îl evita pe Daniel.

— Ceea ce trebuie să înţelegi, începu să îi explice Daniel, este că Edward devine foarte irascibil în fiecare an de ziua lui. Din fericire, durează doar o săptămână.

— Întotdeauna a fost aşa? întrebă Beth.

— Numai de când a plecat de acasă. Pentru el nu a fost uşor.

— Se spune că fiecare om reacţionează diferit de ziua lui. Pare totuşi ciudat că un tânăr ca el este deja îngrijorat că îmbătrâneşte.

— Mă tem că nu bătrâneţea îl deranjează. Daniel tăcu un timp, contemplându-şi paharul. Vezi tu, Edward şi tatăl nostru nu sunt în relaţii bune. Nici nu vorbesc unul cu altul, nici nu s-au văzut de câțiva ani. În fiecare an, Edward speră că tata îi va trimite o felicitare de ziua lui, măcar ca recunoaştere a faptului că el există. Când vede că nu o primeşte… Se încruntă supărat. Săptămâna aceasta trebuia să fiu la Atlanta pentru o conferinţă medicală. Am amânat-o numai ca să fiu lângă el, dacă va avea nevoie de mine.

— Are noroc că îi eşti frate, comentă Beth.

— Ei, mă simt responsabil pentru ceea ce se întâmplă cu el, îi mărturisi Daniel. Dacă Edward nu reuşeşte în viaţă, nu mă are decât pe mine. Nu are moştenire, familie, nu are nimic. Personal, eu nu cred că cineva ar trebui să fie atât de furios, doar pentru că are în cap nişte visuri nebuneşti.

— Nu înţeleg.

Pe măsură ce se derula povestea, Beth simţea cum îşi schimbă părerea despre Edward. Înainte de a se termina masa, Daniel reuşise să distrugă aparenţa egoistă de playboy, lăsând în locul ei un tânăr talentat dar nesigur, care încerca disperat să umple golul lăsat de tatăl său. Poate chiar din seara aceea a început Beth să se îndrăgostească de el.

În anii care au urmat, gândul i-a fugit de multe ori la conversaţia din seara aceea. Undeva, într-un fald al raţiunii, Beth ştia că a existat un motiv foarte serios care explica de ce Clay Hudson i-a lăsat pe neaşteptate toată averea lui nu fiului preferat, ci lui Edward, fiul care l-a sfidat cu atâta mândrie.

16

Robotul de pe telefonul lui Jack clipea insistent – avea trei mesaje. Toate trei veneau de departe.

„Nu am niciun ajutor, se plângea o voce de femeie. *Mama vrea să amânăm totul măcar până la primăvară... Tu nu eşti aici să mă ajuţi... Eu sunt până peste cap ocupată cu treburi... şi ghici cine spune că nu se descurcă, după ce s-a ţinut de mine atâta timp...”*

Jack rulă banda pentru mesajul al doilea: *„Nu-mi place rochia... nu o pot suferi pe mama... urăsc această idee prostească de a face o nuntă mare... oare te-ai supăra dacă am fugi? Adică, te-ai supăra tare? Cred că mama ar muri...”*

„Dar unde ai fost? Ai avut o întâlnire? De ce nu m-ai sunat? Începu al treilea mesaj. *Bine, bine, poartă-te tu aşa... vorbim despre cea mai mare zi din viaţa mea... şi eu care credeam că vrei să fii lângă mine... nu te răzgândeşti, nu? Trebuie să vorbim... cred că ţi-am lăsat*

nouă mii de mesaje...”

Jack îşi privi ceasul. Peste câteva ore, soarele se va ridica deasupra New York-ului, vestind o nouă zi. De ce să sune acum, se întrebă el, când ea va reveni la vechiul eu de la lumina zilei, uitând catastrofele matrimoniale, furia şi confuzia?

Era un lucru cu care se obişnuise în ultimele două luni. Poate că ar trebui să-mi iau liber şi să ajung acolo puţin înainte de nuntă, să o ajut, se gândi zâmbind, şi trăsăturile i se înmuiară când dădu cu ochii de fotografia pe care i-a trimis-o cu ultima scrisoare. Poate dacă sunt acolo, îi mai iau greutăţile de pe suflet şi îi dau curaj.

Dar totul se va petrece ca de obicei şi el se va înţelege mai bine cu mama ei. Nu era o idee rea. Era de preferat o nuntă amânată decât o căsnicie ratată. Nu trebuie să te pripeşti când este vorba de căsnicie.

Inexorabil, gândurile lui s-au întors la Beth Hudson şi la teancurile de articole şi reviste de pe masă. Ce fel de căsnicie a avut Beth? se întrebă visător. Din ceea ce vedea, fotografii şi articole, toate spuneau că era un cuplu perfect – prea frumos ca să fie adevărat.

Dincolo de cuvintele rostite de Beth, s-au trădat aluzii că nu a fost chiar aşa. Oare cum a spus? Jack se încruntă. *Misticism...* luă un creion şi scrise cuvântul pe o foaie de hârtie.

— Edward era pasionat de misticism şi ştiinţe oculte, i-a spus Beth strâmbând din nas în semn de dezaprobare. De parcă nu ar fi controlat pe toată lumea şi fără ele.

Control? Jack sublinie cuvântul pe hârtie. Pe cine controla? Pe soţia lui? Pe fratele lui? Ideea de control era o motivare obişnuită în mintea unui criminal. Dorinţa de a exercita putere asupra presupuşilor inamici. Dar nu era un lucru să i se potrivească lui Edward Hudson, mai ales

pentru că el şi fratele său se născuseră într-o familie bogată şi se bucuraseră de toate privilegiile. Bine şi, la urma urmei, nimeni nu a spus că Edward Hudson a fost un criminal; a avut doar ghinionul să moară în timpul unui truc de magie.

„Evadarea perfectă!” era titlul mai multor articole care fabulau pe marginea ideii de risc şi de sfidare a morţii. Înainte de aceasta, fotografiile făcute în timpul turneului prin lume i-au asigurat o participare masivă la spectacole. Chiar şi un agent secret, care îi însoţea pe Preşedinte şi pe soţia sa, verificase cătuşele de la mâinile lui Edward şi afirmase că sunt perfect închise.

Mintea lui Jack se întoarse spre o altă idee dezvăluită de Beth: *„Fie că voluntarii din sală sunt asistenţi din trupă, fie că sunt naivi care nu au absolut nicio legătură cu rezultatul final al trucului”.* Ei obligă publicul să creadă că văd pe scenă ceva semnificativ. Dar nu văd de fapt ceea ce trebuie.

Evadare perfectă, scrise Jack sub numele lui Edward şi pentru prima dată îi trecu prin minte o idee nebună, sfidând un lucru evident. Dacă iluzia era o acoperire pentru un lucru mult mai spectaculos şi mult mai periculos? Dar dacă scopul final nu a fost să demonstreze o evadare perfectă, ci să facă în faţa spectatorilor o crimă perfectă?

Pregătită să blocheze şuvoiul de întrebări din partea Marissei, Beth intră în salonaşul unde Daniel şi Marissa îşi luau de obicei ceaiul. Îl găsi acolo doar pe Hapu, îngrijind o plantă exotică, bucuria şi mândria lui.

— Au plecat să danseze, îi explică Hapu. Cred că la *Cadillac.*

— Vrei să spui *Studebaker,* nu? sugeră Beth reprimându-şi un zâmbet.

— Da, da, acceptă Hapu, zâmbind şi el.

Mică e lumea, se gândi Beth. *Studebaker* – cunoscut pentru preferinţele de muzică disco ale anilor şaizeci – se afla în apropierea restaurantului *Orhideea neagră.* Ar fi putut să dea nas în nas cu Daniel şi Marissa. Din fericire, nu s-au întâlnit.

— Doriţi un ceai, doamnă Hudson? întrebă Hapu politicos, scoţându-şi mănuşile albe.

— Nu, mulţumesc, spuse Beth. Este târziu – cred că urc să mă culc.

În timp ce urca scara, se surprinse gândindu-se la seara petrecută cu un sentiment de bucurie. Oare cât a trecut de când s-a simţit atât de bine în compania unui bărbat? Chipul frumos al lui Jack se focaliză în memoria ei. *Poate că precipit prea mult plecarea în California...* în următorul moment alungă această idee. O singură dată înainte şi-a mai amânat proiectele personale pentru cineva pe care l-a iubit. Acum era rândul ei. Rândul ei să mai facă ceva pentru ceea ce i-a mai rămas din viaţă. Indiferent de ce simte sau ce vrea…

Intră în dormitor şi aprinse lumina. Dimineaţa arată totul altfel, se gândi ea intenţionând să-şi pună poşeta în dulap. Tresări şi o scăpă din mână, privind îngrozită la fotografia de nuntă care avea acum sticla spartă.

17

Primul impuls a fost să o ridice. Apoi îşi dădu seama că nu era bine… ceva…

Deodată înţelese.

Încet, Beth îşi trecu vârful degetelor peste suprafaţa noptierei şi îşi confirmă suspiciunile; se lăsă apoi în genunchi şi privi cu atenţie covorul. Nu găsise nimic. Se ridică şi privi încă o dată fotografia. Gândeşte,

îşi impuse ea. Cum se poate sparge o sticlă fără să împrăştie absolut niciun ciob şi fără ca bucăţile să cadă din ramă? Categoric, se elimina un accident. Cineva a *aranjat* fotografia acolo pentru ca ea să o vadă, să o ia în mână, ceea ce era să şi facă. Cineva.

O avertizare primitivă şi întunecată îi trecu prin minte. Pentru a treia oară în tot atâtea zile s-au întâmplat cu ea lucruri care nu aveau nicio explicaţie rezonabilă, Lucruri care duceau spre Edward, tulburând-o, ducându-i gândul spre acea latură a lui care o speriase dintotdeauna. Inexorabil, ochii îi erau atraşi de fotografie. De data aceasta, observă că sticla era spartă exact în dreptul inimii lui Edward.

Nu la asta trebuie să te gândeşti, îşi impuse ea. „Stafia" lui Edward nu face astfel de lucruri, oricum nu este geloasă. O persoană reală, o persoană vie, cineva…

Într-o secundă, imaginaţia lui Beth îi furniză un răspuns atât de simplu încât părea caraghios. Acel misterios cineva, îşi spuse ea, este destul de real pentru a avea degete şi amprente. Chiar şi Daniel putea acum să descopere şi să confirme supoziţiile ei. Categoric, după ce o vor examina, îşi vor da seama că asupra ei era dirijată această acţiune.

Atunci îşi făcu loc în sufletul ei neliniştea din cauza iritării şi a schimbului de cuvinte cu Daniel şi Marissa în privinţa acestor lucruri. Acum, se hotărî ea, de ce să le mai spun lor, mai ales că pot rezolva mult mai obiectiv problema?

Mâine pe vremea asta, va avea deja o explicaţie. Oftă încurajată. Şi îl va vedea pe Jack cu această ocazie.

— Un măr glasat şi o cafea, comandă Jack aşezându-se la o masă din *Hyatt Regency.* O dimineaţă noroasă părea să fie responsabilă pentru numărul mic de

turişti care îşi luau micul dejun. Chiar şi cei mai înverşunaţi iubitori de soare aruncau priviri îndoielnice spre cer, supăraţi pe Mama Natură că le strică vacanţa. Privirea lui Jack se opri la doi tineri – fără îndoială, în luna de miere – care se sărutau senzual. Iată, se gândi el amuzat, mai sunt o mulţime de lucruri plăcute pe care le poate face omul dacă cerul este înnorat.

— Hei, J.B! auzi o voce cunoscută de femeie.

Gata cu imaginaţia, se gândi Jack amărât, când femeia cu sâni dezvoltaţi se apropie de masa lui.

— Nu te-am văzut de un car de vreme! exclamă ea trecându-i mâinile prin părul ondulat. Ce ai mai făcut?

— Mi-am găsit de lucru, răspunse Jack încercând fără succes să-şi amintească numele folosit de ea ultima dală când a arestat-o.

— Brie, îl ajută femeia, aşezându-se fără a fi invitată. Brie Saint John!

Ciudat nume, se gândi Jack.

— Cookie spune că ai avut treabă pe străzi.

— Cookie ştia probabil înainte ca Ministerul de Interne să afle. Vrei să spui că am dispărut?

— Nu prea, râse Brie, cu ochii strident machiaţi. Tu ai fost întotdeauna un poliţist drăguţ...

— M-ai înveselit pe ziua de astăzi. Să-ţi ofer o cafea?

— Nu, am vrut doar să te salut. Cochetând şi ridicând spre el un deget, Brie şopti: Foarte curând n-ai să mă mai găseşti pe stradă. M-am gândit că o să-ţi facă plăcere să auzi asta.

— Nu, zău? Cum aşa?

— Acum câteva zile am întâlnit un tip, zâmbi Brie, timid. Este tare drăguţ, J.B. Se poartă altfel cu mine. Cred că, în sfârşit, l-am găsit.

Jack sorbi gânditor din cafea întrebându-se de câte

ori a auzit fete ca Brie mărturisindu-i că, în sfârşit, l-au găsit pe Domnul Bărbat Potrivit. În meseria ei, acest om era practic inexistent.

— Ştii, s-a ocupat multă vreme de spectacole, continuă Brie, emoţionată. Are multe cunoştinţe – îmi poate găsi o slujbă de fotomodel. Nu pentru multă vreme, desigur, pentru că vrea să stau acasă şi să-i fac copii…

Prefăcându-se că ascultă, mintea lui Jack zbura deja spre alte orizonturi. Oamenii de teatru – ce naiba aveau ăştia de cădeau femeile în vraja lor? Vrajă, repetă în sinea lui – cuvântul îi aminti de charismaticul Edward Hudson. Parcă era o poveste tradiţională – Beth Hudson era prinţesa care s-a căsătorit de bunăvoie cu încântătorul magician şi a devenit victima inocentă a vrăjitoriilor lui. Dar astfel de vrăji puteau fi rupte, îl contrazise raţiunea. Nu trebuia decât să descopere *cum.*

Beth lăsă receptorul în furcă, blestemând în gând telefoanele cu robot pentru felul pervers în care înregistrau greşelile de exprimare. Trebuia să ştie că este la serviciu, se certă ea. Poate că ar trebui să îl sun acolo… nu, se hotărî după un moment de gândire. Nu era chiar o problemă oficială. Nu avea rost să-i facă necazuri pentru o rugăminte care mai putea aştepta.

Fotografia înrămată se afla acum în sertarul ei, învelită cu grijă şi aşezată într-o cutie. Mulţumită de ingeniozitatea ei, Beth îşi dezbrăcă chimonoul de mătase galbenă şi intră în baie să-şi facă duşul de dimineaţă.

18

Marissa o privi veselă şi lăsă ziarul din mână, când intră Beth.

— Ce bine! exclamă ea. Câteva minute am avut impresia că voi lua singură micul dejun.

— Unde este Daniel? întrebă Beth, sorbind suc de ananas.

— O urgenţă. Ei – Marissa ridică din umeri – cum a spus întotdeauna mama mea, doctorii nu prea au casă sau viaţă personală; sunt întotdeauna lângă alţii, niciodată lângă tine. Şi cum a fost întâlnirea cu... cu cine ai spus?

— Plăcută, spuse Beth, veselă. Am auzit că aţi fost la dans.

— Ca doi adolescenţi! E o satisfacţie să fii măritată cu un bărbat cu o condiţie fizică minunată! Ah, să nu uit, te-a sunat cineva acum câteva minute. Am sunat eu la tine, dar probabil că erai în baie.

— Cine era?

— Pe mine mă întrebi? Dar a spus că o să revină. Peste ornamentul floral din mijlocul mesei, Marissa o studie cu un zâmbet dulce, visător. Părea tare frumos...

— Poate că a fost agentul de la agenţia de voiaj în legătură cu biletul de avion, se prefăcu Beth nepăsătoare. Aşteptam să mă sune.

Marissa se încruntă îngrijorată.

— Aşadar, nu vrei să renunţi, nu?

— Marissa, am mai discutat despre asta...

— Ştiu, ştiu. Cred însă că nu sunt pregătită să mă despart de tine, scumpo. O să fie tare urât aici fără tine.

— Te descurci. Îl ai pe Daniel.

— Ştii ce vreau să spun, răutăcioaso. Intimităţile noastre, cumpărăturile, coafurile...

— Niciodată nu ne-am coafat una pe alta, i-o întoarse Beth.

— Bine că nu ne-am coafat, oftă Marissa. Şi aşa sunt destul de deprimată. Dacă ar fi trebuit acum să mă

obişnuiesc cu altcineva să-mi facă părul, cred că aş muri. Atâta doar că am stat atât de mult timp împreună, încât nu mi te imaginez singură de cealaltă parte a oceanului.

— Este doar un ocean, Marissa. Vorbeşti de parcă aş pleca pe altă planetă.

— Ar fi totuna. Am încercat să-i explic lui Daniel, dar ştii cât de obtuz este. Parcă le vorbesc pereţilor.

— Pari să fii pe acelaşi flux cu ziua de ieri, spuse Beth, apăsat. Venise vremea să le spună lucrurilor pe nume.

— Tot mai eşti necăjită? Ochii Marissei se agăţau de ea studiindu-i reacţiile. Beth, am făcut doar ce-am crezut că este mai bine. Şi acum, că am dat cărţile pe faţă…

— Eu m-am făcut de râs, interveni Beth tăios.

— Nu-i adevărat. Ştii doar că noi te adorăm… măcar ar trebui să ştii. Şi imediat ce Daniel va avea timp, va studia problema, va… Marissa se opri conştientă că a greşit.

— Vrei să spui că încă nu a făcut nimic?

Marissa tresări surprinsă de tonul lui Beth.

— Ştii, are de făcut o comunicare ştiinţifică şi încă nu a început să o scrie; şi, pe urmă, s-a ocupat de toate aranjamentele pentru delegaţie şi…

În timp ce Marissa vorbea repede, sentimentul de dezamăgire al lui Beth la fost înlocuit de un singur gând – promisiunea pe care i-a făcut-o Daniel în noaptea în care a murit Edward nu era o chestie obligatorie, cum i-a plăcut ei să creadă.

Dumnezeule, Doamne, fă ceva să nu fie adevărat! îşi repeta Beth în gând, intrată în panică. În timp ce se ruga febril, o cuprinse o ameţeală la gândul că Edward nu mai era în puterea lui Dumnezeu şi nu mai putea fi

salvat. Paralizată, văzând că temerile ei cele mai crunte deveneau adevărate, Beth nu putea decât să privească de departe strădaniile cumnatului ei de a ţine situaţia sub control. Lacrimile îi brăzdau obrajii, iar corpul îi tresărea convulsiv. Nici Marissa nu o putea linişti.

— Nu, hohotea Beth. Te rog, Doamne, nu.

Echipa tehnică rămăsese împietrită în semicerc, tulburată doar de sosirea impresarului Babcock Hess.

— Ce este? Ce se întâmplă? întreba acesta tremurând. Hess era un bărbat cu faţă rotundă şi cu prea multe kilograme; apariţia lui în spatele scenei nu era o ciudăţenie. Îşi privi neliniştit ceasul. Nu-i pot lăsa să aştepte toată noaptea! exclamă acesta, referindu-se la public. Ce să fac?

— Să taci şi să chemi o ambulanţă! se răsti Marissa, dar nu-i spuse ce ştiau deja cu toţii. Era prea târziu pentru ambulanţă.

— Este oribil. Pur şi simplu este oribil, repeta Babcock, privind cu o curiozitate macabră spre locul unde se afla Edward. Dacă află presa... îşi frângea mâinile cărnoase... Dumnezeule! Am uitat.

Marissa îl privi crunt. Cum putea cineva să uite că echipa de la CBS şi reporteri de la şaisprezece ziare se aflau în sală?

— Vă rog să mă scuzaţi... un tânăr îşi făcea loc spre Daniel. Sunt doctor. Am fost în sală... Vă pot ajuta cu ceva...?

În săptămânile care au urmat, răspunsul rapid al lui Daniel i-a venit de multe ori în gând lui Beth. Căldura şi îngrijorarea lui au emoţionat-o profund.

— Vă rog să aveţi grijă de cumnata mea. Este însărcinată şi un asemenea şoc...

— Sigur, sigur. Doctorul a reacţionat instantaneu, venind imediat lângă Beth şi Marissa care rămăseseră

într-o îmbrăţişare împietrită.

Încă mai era o ciudăţenie pentru ea cum de nu şi-a pierdut minţile în noaptea aceea. Imaginile care îi reveneau în memorie erau ca loviturile de bici – o secundă vedea un chip, o expresie, un om de la montaj deplasându-se cu mişcări lente, în cealaltă secundă vedea că un altul vorbeşte, dar ea nu înţelegea ce spune.

— Ştiu că nu te poate consola, îi spuse Daniel, dar vreau să ştii că moartea lui Edward a fost rapidă şi fără suferinţe.

— Nu trebuia să moară, insistă Beth, nereuşind să găsească explicaţii pentru cele întâmplate. Dar mai mult decât orice, era împietrită de sentimentul propriei vinovăţii că nu a reacţionat mai devreme.

Daniel a prins-o hotărât de umeri.

— Să nu spui asta. Nimeni nu putea face nimic. Asta trebuie să îţi repeţi. Nu numai o dată, de mii de ori.

Printre lacrimi, Beth văzu totuşi frustrarea din ochii lui.

— Trebuie să te gândeşti la copil, Beth. Copilul lui Edward. Ştii că asta şi-ar dori el.

— Nu pot, hohotea Beth. Nu singură. Nu fără Edward.

— Dar ne ai pe noi, îi reaminti Daniel cu blândeţe. Marissa şi cu mine. Noi vom fi lângă tine... întotdeauna.

— Vreau să merg acasă, murmură Beth. Acasă. Desigur, era ultima ironie. În zece ani, „acasă” era doar un cuvânt fără sens. Hoteluri, vile, case ale unor celebrităţi, aici erau ei aşteptaţi după fiecare spectacol.

Daniel se lăsă cuprins de tăcerea dintre ei.

— Mă tem că va fi nevoie ca noi să stăm aici puţin mai mult timp.

— De ce? De ce? Cuvintele ieşeau furioase din gura lui Beth. Nu am stat deja destul aici?

— Este vorba de poliţie, Beth. Vor să ne pună câteva întrebări.

19

Vocea lui Jack suna ca o invitaţie plăcută.

— Să mă hazardez şi să întreb dacă este vorba despre ce ai uitat în maşină aseară?

— Da şi nu. Mă întreb dacă te pot ruga să-mi faci un serviciu.

— Absolut. Numeşte-l.

Spontaneitatea lui o făcu să râdă.

— Nici măcar nu ţi-am spus despre ce este vorba.

— Este puţin probabil că îmi voi schimba atitudinea. Despre ce este vorba?

— Dacă cineva ar dori să ştie dacă se găsesc amprente pe ceva, începu ea şovăielnic, ce ar trebui să facă?

— Este acest misterios *cineva o* anume doamnă pe care eu o cunosc personal? Înainte ca Beth să-i răspundă, vocea lui deveni serioasă. S-a întâmplat ceva, Beth?

— Nu sunt sigură. Este greu să-ţi explic la telefon.

— Poate astăzi după-amiază? Trebuie să merg la Kailua, am un caz acolo, dar mă întorc până la trei. Ezitarea lui Beth îl făcu să adauge imediat: sau să ne întâlnim pe plajă la *Royal Hawaian,* să zicem peste o jumătate de oră? Este bine?

— Perfect. Eşti sigur că nu te deranjez?

— Sunt convins, o asigură Jack cu căldură. Ah, încă ceva…

— Da?

— Acel obiect cu posibile amprente este mic?

— Îl aduc cu mine. Adică, numai dacă vrei.

— Nicio problemă. Ne întâlnim peste o jumătate de

oră.

Dramatismele nu i se potrivesc, se gândi Jack, după ce închise telefonul. Şi, totuşi, ceva din vocea ei i-a telegrafiat că nu l-ar fi rugat dacă nu ar fi avut încredere în discreţia lui profesională. Amprente, hm? Nu prea făceau parte din rutina zilnică a unei doamne. Îl atrăgea ideea că astfel o va putea cunoaşte mai bine... o va putea ajuta să-şi rezolve problema, indiferent de unde îi venea necazul. Iar vrei prea mult, îl certă conştiinţa. Ea are deja doi aliaţi foarte puternici... sau nu-i are? Cu o curiozitate sumbră, Jack îşi reîmprospătă impresia pe care i-au făcut-o Daniel şi Marissa Hudson, uimit de încăpăţânarea cu care nu-i putea suferi.

— Nu trebuie decât să ai lângă tine doi oameni şi imediat îi priveşti cu neîncredere, îi spusese mama lui odată.

Oare Beth era singură? Jack nu era sigur.

Arhitectura roz, elegantă, a hotelului *Royal Hawaian* era cartea de vizită a turismului de pe plaja Waikiki. Construit în 1927 cu o taxă revoltătoare de trei dolari pe zi, acesta adăpostise doar celebrităţi şi familiile lor. Culoare cu boite elegante, covoare pluşate orientale, aminteau vag de un palat al sultanului. Se spunea că locul începuse a fi vizitat încă din 1920, când se putea servi suc de ananas de la fântânile arteziene interioare. Mai nou decât fratele său, hotelul *Moana,* era simbolul unei ere noi, pasul spre modernizare.

Grădinile erau cele mai valoroase proprietăţi ale hotelului. Cărări romantice se strecurau pe sub arbuştii tropicali şi duceau spre magazinul hotelului, o îngrămădire de magazinaşe care îi făcea pe turişti să uite imediat de planificarea bugetară.

Imaginează-ţi ce vor face când vor ajunge acasă şi

vor vedea notele de plată, se gândi Beth, intrând în parcare. Spre dezamăgirea ei, primele două nivele ale garajului erau complet ocupate – dovada concretă a popularităţii lui. Continuându-şi drumul spre nivelul trei, văzu că îi iese în faţă un camion galben. Numai reflexele rapide au salvat-o de la coliziune.

— Oameni! murmură Beth, descoperind un loc de parcare. Încă agitată de invazia de adrenalină, Beth parcă maşina şi apăsă butonul care deschidea portbagajul. Ceea ce descoperi, însă, o lăsă fără culoare în obraji.

Frâna bruscă aruncase pe jumătate fotografia din cutie; sticla pe care ea o văzuse spartă cu o seară în urmă, era acum intactă şi strălucea.

20

Era împietrită de şoc şi privea fix fotografia. Fii raţională, îi şoptea insistent vocea ei interioară. Sticla nu s-a schimbat singură, în portbagaj; cineva a schimbat-o înainte de a pleca de acasă.

Mintea lui Beth trecea în revistă febril ultimele douăsprezece ore, dar nu reuşea să găsească momentul când s-ar fi putut petrece înlocuirea. Chiar când a coborât la micul dejun, a încuiat uşa dormitorului; când s-a întors, a controlat şi cutia era la locul ei. Daniel era la spital şi Marissa pe terasă – rămâneau doar două posibilităţi tulburătoare, cineva din personalul din casă.

Faptele o tulburau. Deodată, realiză că trebuia să fie atentă în propria ei casă. Realitatea îi îngheţa simţurile. Daniel şi Marissa îi considerau sentimentele drept un produs al stresului şi supărării.

Pe furiş, ca un hoţ, Edward se strecură în gândurile ei. Nu, îşi spuse ferm. Edward nu avea niciun amestec în

această problemă. Chiar şi mort, Edward o iubea prea mult pentru a-i juca asemenea feste răutăcioase, care vizau sănătatea ei mentală.

— Ce vrei? se înecă Edward. Erau la Acapulco, era o zi plină de soare, şi erau într-o barcă închiriată de Daniel. În razele soarelui, părul lui avea reflexe de aur. Ca un nimb, se gândi Beth, deşi vorbele lui erau departe de a fi angelice.

— O slujbă, repetă ea răbdătoare, dorindu-şi să aibă curajul să-i smulgă din mână paharul şi să-l arunce în apă.

— De ce naiba vrei o slujbă? Eu nu îţi dau suficienţi bani?

— Edward, nu aceasta este problema.

— Precis aceasta este, draga mea, continuă el. Tu nu trebuie să-ţi faci probleme de bani şi note de plată... nu atâta vreme cât profitul meu este cât datoria unei naţiuni.

Beth se aplecă spre el hotărâtă.

— Dar sunt banii tăi, Edward.

— Banii noştri. Dacă ne despărţim, jumătate sunt ai tăi, ştii foarte bine. Dar asta nu se va întâmpla, nu-i aşa?

— Nu ne despărţim, îl întrerupse Beth. Eu vreau...

— Şi atunci de unde aceste probleme despre bani? Draga mea, oftă Edward, uneori mă întreb cine îţi bagă în cap aceste idei ridicole? Întoarse capul spre Daniel care tocmai ieşea din cabină. Danny, ai venit la timp să rezolvi o ceartă de familie.

Chiar fără să îl privească, Beth simţi nemulţumirea lui Daniel la versiunea prescurtată a numelui său, nume pe care Edward părea să-l folosească intenţionat pentru a-l supăra.

— Eu sunt doctor, ştii? îi aminti el lui Edward.

Pentru certurile de familie, este mai bine să chemi un avocat.

— Ei, haide, durează doar o secundă, insistă Edward. Doar nu faci nimic important, nu?

— Am grijă să nu ne scufundăm, răspunse Daniel studiind harta.

— Dumnezeule, Danny, pentru asta ne-am angajat echipaj. Vino aici, trage un scaun şi ascultă.

Beth se ridică să plece.

— Îmi dau seama că nu vrei să fii serios.

— Dar sunt, o contrazise Edward. Cred doar că ar trebui să auzim şi o altă părere. Chiar şi Danny o să-ţi spună că nu este nevoie să faci astfel de lucruri. Am dreptate, Danny?

— Eu sunt sigur că Beth este capabilă să ia o hotărâre fără ajutorul nostru, spuse Daniel.

— I-ai spus deja? o tachină Edward.

— Are dreptate, continuă Daniel, înainte ca Beth să răspundă. Cine spune că trebuie să existe un singur întreținător de familie? Din ceea ce mi-a spus despre creaţiile ei…

— Interesantă poziţie, îl întrerupse Edward. Mai ales din partea unei persoane căreia îi semnez un cec în fiecare săptămână…

Privirea ostilă dintre cei doi bărbaţi o înfurie pe Beth.

— De ce îţi este frică? se răsti ea.

— Frică? Edward îşi ridică o sprânceană.

— Da, frică, repetă ea. De ce să faci *tu* întotdeauna totul… să iei toate hotărârile… să le spui întotdeauna oamenilor ce pot şi ce nu pot face? De ce trebuie ca tu să controlezi întotdeauna totul?

Încercarea lui Edward de a o calma nu ajunse până la ea. Cum de m-am înşelat în privinţa lui? se întreba

Beth, intrând furioasă în cabină.

La începutul căsniciei lor, dorinţele lui au părut rezonabile; dorindu-şi din suflet ca legătura lor să fie perfectă, Beth şi-a dat seama că trebuie să-i acorde lui Edward atenţia ei totală.

— Noi, scumpa mea, vom avea o nesfârşită lună de miere, i-a promis el atunci. Chiar după şase luni, chiar după un an, profeţia s-a dovedit adevărată. Ce femeie nu ar vrea să fie căsătorită cu Edward? Gândul lui Beth alunecă spre călătoriile lor.

Totuşi, în al doilea an de căsnicie, popularitatea lui Edward a crescut, iar dorinţa lui Beth de a-şi făuri o carieră se topea văzând cu ochii.

— Am nevoie de tine în spectacol, spunea mereu Edward. Uită-te la Daniel. El nu fuge când am nevoie de el…

Stătea pe pat şi plângea amintindu-şi aceste schimburi de cuvinte, incapabilă să mai judece obiectiv. *Şi atunci, când va veni rândul meu*? Ar fi dorit să strige, înfuriată de protestele şi egoismul lui Edward, pe care la început le-a considerat semne de afecţiune. Auzi o bătaie în uşa cabinei.

— Scumpo? şopti Edward.

— Lasă-mă în pace. Dar Edward era deja lângă ea şi o mângâia.

— Îmi pare rău. Am vrut doar…

— Doar ce? se răsti Beth, cu faţa scăldată în lacrimi.

— Ai dreptate, spuse el blând, neîncercând să-şi ascundă tristeţea din ochi. Îmi este frică. Mai frică decât îţi imaginezi tu.

Era o recunoaştere care a luat-o prin surprindere – îl arăta vulnerabil, complet altfel decât omul care ieşea pe scenă. Aproape fără să se mai gândească, îi întinse

mâna.

— De fiecare dată când ies pe scenă, murmură el ca într-un monolog, cel mai teribil lucru care îmi trece prin minte este că mi se va întâmpla ceva, ceva care mă va smulge de lângă tine pentru totdeauna. Uneori, am un vis – un vis urât – visez că magia va dispărea şi, odată cu ea, vei dispărea şi tu din viaţa mea şi eu nu voi avea ocazia să-ţi spun cât de mult te iubesc. În fiecare secundă când eşti departe de mine, mă întreb dacă nu este ultima... Edward se opri şi o îmbrăţişă. Beth, am nevoie de tine! Am nevoie să ştiu că nu vei fi niciodată departe de mine.

Edward începu să plângă, agăţându-se cu putere de ea. Beth îşi dădu seama că ea şi Daniel erau tot ce avea pe lume Edward Hudson.

Nu a ştiut cât timp a stat în faţa portbagajului şi a privit înăuntru. Realitatea întâlnirii cu Jack va fi stânjenitoare. Privi la ceas – întârziase deja. O să mă creadă o nebună.

Un zâmbet cald inundă faţa lui Jack când o văzu apropiindu-se de el.

— O secundă m-am gândit că nu ne-am înţeles bine, o întâmpină el făcându-i cu ochiul, semn că o ierta pentru întârziere.

În câteva clipe ochii lui antrenaţi i-au descoperit îngrijorarea.

— Beth? întrebă blând. Îşi dădea seama că se întâmplase ceva serios. O mângâie uşor cu vârful degetelor, îngrijorarea lui sinceră îi dădu curaj.

— Poate mai târziu, murmură Beth, când vom avea timp să stăm de vorbă...

— Dar am timp acum, se oferi Jack, arătând cu capul spre plaja scăldată de soare. Vrei să ne plimbăm?

21

Au mers spre vest de Laguna Hilton şi erau la jumătatea drumului de întoarcere, când Beth îşi termină povestea. Ţinuta relaxată a lui Jack o făcu să uite că de fapt avea program de serviciu.

— Probabil că ai impresia că înnebunesc, se scuză ea.

— Nu, reflectă Jack. Poate că cineva doreşte ca tu să simţi asta.

Beth se încruntă.

— De ce?

— Poate că ar trebui să începem cu „cine”, sugeră el. Ar putea exista cineva care să vrea să se răzbune?

Ideea o tulbură profund.

— O spui de parcă aş fi ţinta unei ameninţări cu moartea.

— Categoric, eu sper să nu fie aşa. Dar oamenii de felul acesta nu sunt chiar îngeraşi. Cu vârful degetului, Jack îi contură obrazul. Cineva ştie din interior cum te poate face să suferi, Beth. Nu te întreb decât dacă în ultima vreme nu ţi-ai făcut duşmani care să dorească asemenea lucruri.

Beth râse relaxat.

— Mă simt de parcă aş fi un caz care trebuie rezolvat. Nu de asta am vrut să te văd, Jack.

— Fii sigură că nici eu nu am vrut să te văd din această cauză. Am alte motive.

— La ce te uiţi, dragule? se alintă Brie masându-l cu loţiunea, exact cum îi plăcea lui.

— Nu-i treaba ta, se răsti el, urmărind cu privirea tăioasă cuplul care se plimba pe plaja Halekulani. Exista

în apropierea dintre ei un fel de intimitate. Privindu-i, gura bărbatului se lungi într-o expresie de dezgust pentru blonda care îl însoţea. Câte luni a aşteptat după înmormântare, se întrebă el, înainte de a umple singurătatea nopţilor de văduvie?

Neştiind la ce se concentrează bărbatul, Brie continuă să vorbească despre ce ar dori să facă.

— Tu nu taci niciodată? se răsti el, mulţumit că o face să sufere. Mulţumit chiar şi de scuzele ei că l-a supărat.

— Ar trebui să îţi pară rău. Începi să devii o adevărată pacoste, ştii asta?

Ca un copil obraznic, Brie îşi muşcă buza şi îl privi pe furiş.

— Te iubesc, şopti ea. Nu am vrut să te supăr.

— Da, da.

Proasta. Va fi lângă el atâta timp cât îi servea scopurile, niciun minut mai mult. Deja începuse să pună prea multe întrebări. Unde a fost cu o noapte înainte, unde a plecat de dimineaţă. Lucruri care nu ar fi trebuit s-o intereseze.

Fata reluă mesajul, iar parfumul loțiunii îi reaminti bărbatului că, la urma urmei, era într-o vacanţă binemeritată.

— Ţi-am spus vreodată că mi-am schimbat numele în Brie? întrebă ea şi îi sărută lobul urechii.

Te-am întrebat? ar fi vrut să o întrebe sarcastic.

— Brie, este un fel de brânză.

— Asta şi este, chicoti fata, mulţumită că a reuşit să-i atragă atenţia. Ştii, cu câţiva ani în urmă, eram cu fetele şi ne întâlneam cu un tip bogat. Fetele spuneau că este ca o brânză. Oricum, lui îi plăcea să cheltuiască bani prin localuri scumpe. M-a prezentat prietenilor de pe Wall Street, de parcă aş fi fost ceva special pentru el. Şi, într-o

seară, mi-a spus că am nevoie de un nume deosebit, pentru că numele meu adevărat i se părea prea comun…

— Şi care este numele tău adevărat?

— Janet. Janet Landon. Oricum, el mi-a spus că lui i se spune Brie, nume drăguţ şi distins, pe care eu nu-l voi uita după ce el va dispărea…

Un zâmbet satanic lungi buzele bărbatului în timp ce ochii i se îndreptară spre nemărginirea albastră a Pacificului. Brie. Janet. La sfârşit, ce mai conta ce nume are?…

Când Beth s-a întors acasă, după câteva ore, Daniel era tot la spital, iar Marissa plecase la o întâlnire cu o personalitate.

— Se întorc la cină, îi spuse Lehua.

— Şi eu, spuse Beth.

Se întâlnea din nou cu Jack; profitase de absenţa prietenei sale şi „împrumutase” cartea de oaspeţi a Marissei. Acolo înregistrase ea toate persoanele care au venit la petrecere. Aşteptându-l pe Jack pe terasa cafenelei *Princess,* Beth răsfoi paginile, intrigată de sugestia lui Jack că ar putea să le dezvăluie ceva.

— Cocktail, doamnă? întrebă chelnerul.

Mai Tais erau specialitatea casei.

— Două, te rog, spuse Beth, care tocmai îl văzuse pe Jack făcându-i din mână.

— Cum te-ai descurcat astăzi? îl întrebă în timp ce el se aşeza. O întrebare inocentă la suprafaţă, dar care îi făcea simţurile să-i vibreze. În zece ani de căsnicie cu Edward, această întrebare a lipsit; au fost împreună în fiecare minut; Jack era pentru ea o enigmă. Ar putea trăi cu el o viaţă şi tot nu ar şti totul. Ce a spus prietenul tău despre amprente? îl întrebă nerăbdătoare.

— Ei bine, marginea sticlei, cea care intră în ramă,

este puţin ciobită. Va fi o mică problemă să obţinem o amprentă completă. Sticla totuşi ne poate spune ceva, chiar şi hârtia fotografică. Chiar dacă nu eşti un „caz” oficial, cum spui tu, o să te sun imediat ce primesc un răspuns. Zâmbind, Jack privi cartea de pe masă. Văd că ai găsit-o.

Beth i-o întinse.

— Dacă aş fi avut timp să fac copii…

— Nu-i nicio problemă. Mai am de lucru în noaptea asta. O s-o citesc şi ţi-o dau mâine dimineaţă.

Jack privea amuzat conţinutul paginilor, studiind câteva momente scrisul elegant care însemna detaliile de meniu, decorul, chiar şi selecţia muzicală.

— Frumoasă regie, constată el. Tu ai făcut-o?

— Marissa. Noi am spus întotdeauna că şi-a greşit cariera. Putea face o avere…

— Întotdeauna scrie totul pentru posteritate?

Însemnările din caiet privind meniul şi vinurile se întindeau pe trei pagini.

— Aşa este Marissa; Beth ridică din umeri conştientă de dezaprobarea din vocea lui.

— Acolo unde am crescut eu, noi făceam asemenea însemnări într-un fel demodat. Bătu cu degetul în tâmplă. Le scriam aici.

— Poate că ar trebui să iau lecţii de la tine. Răspunzând la privirea lui mirată, Beth îi mărturisi că s-a gândit toată după-amiaza fără niciun rezultat. În Daniel şi Marissa am încredere totală. Servitori sunt în toată casa, dar nu pot găsi un singur motiv pentru care ar putea să-mi facă aşa ceva. Rămâne doar teoria ta – că altcineva are acces în casă, cineva care a intrat şi ştie cum va intra şi altă dată.

Jack privea şirurile ordonate de coloane cu numele oaspeţilor, constatând că erau doar nume prestigioase.

— Cumnatul tău mi-a spus ceva despre sistemul de protecţie…

Beth îşi ascunse zâmbetul.

— Mă tem că Daniel nu are înclinaţii tehnice. Poate că nu ar trebui să-ţi spun, dar uneori se agită că s-a ars prăjitorul de pâine, când, de fapt, nici nu l-a pus în priză.

— Deci, după părerea ta, nu era o problemă importantă?

Beth clătină din cap cu ochii la paginile jurnalului.

— Ai găsit ceva interesant acolo?

— Nimic care să nu poată aştepta, răspunse Jack şi îl închise. Nu avea sens să o îngrijoreze cu faptul că jurnalul i-a confirmat ceea ce suspecta deja ca fiind foarte ciudat.

22

Coşmarul i-a revenit în noaptea aceea, atât de puternic, atât de viu şi atât de intens, încât retrăia strigătele de groază ale mulţimii, chiar şi când lupta să spargă platoşa visului şi să se trezească. Cu o zvârcolire spasmodică, s-a ridicat din pat; îi bătea inima, dar era mulţumită să descopere că a fost doar un coşmar. Şi-a presat ochii cu amândouă mâinile pentru a alunga imaginile înfiorătoare ale morţii lui Edward, dar, ca de obicei, zdrobitorul sentiment al vinovăţiei s-a furişat în sufletul ei şi i-a blocat orice alt gând – vina de a fi ezitat să răspundă primelor semne de nelinişte că se întâmpla ceva neobişnuit în cutia metalică.

Poate că, dacă nu i-ar fi fost teamă de temperamentul coleric al lui Edward, i-a mărturisit ea lui Daniel în dimineaţa de după accident, dacă ar fi vorbit mai repede, ar fi putut să îi salveze viaţa.

Totuşi, Daniel era hotărât să îi alunge aceste

temeri.

— Nicio persoană din echipa tehnică – nici chiar eu – nu ne-am putut da seama că se întâmplă ceva neobişnuit. Dacă trebuie să învinovăţim pe cineva că nu a reacţionat mai repede, Beth, atunci acela este Edward, pentru felul în care ne-a antrenat şi pentru felul în care obişnuia să controleze singur fiecare detaliu, în loc să aibă încredere în noi şi în judecata noastră. Tu ştii mai bine decât oricine acest lucru... ori măcar ar trebui să ştii, după toţi aceşti ani de căsnicie. Daniel nu încerca să îşi ascundă amărăciunea. Uneori cred că ducea această atitudine de perfecţionist atât de departe, încât şi el credea... Îşi muşcă buza pentru a opri cuvintele care nu făceau decât să o rănească pe Beth.

— Credea ce? întrebă Beth, uluită. Ce credea, Daniel? repetă ea.

Buzele lui Daniel se subţiară într-o grimasă neplăcută.

— Edward credea că – indiferent ce face – niciodată nu greşeşte. Poate că de aceea se complăcea în acest mod de viaţă, Beth, sfidând pericolul în loc să îl respecte. Privi dincolo de ea în gol, pierdut în amintiri. Eu sunt convins că Edward credea... nu ştiu cum să-ţi spun... credea că este nemuritor... că lucrurile care îi afectează pe ceilalţi oameni, pe el nu îl vor afecta niciodată. Nu va mai exista niciodată o persoană care să-i semene.

Marissa, care străbătea acum holul hotelului, le întrerupse conversaţia şi le aminti că o parte din spiritul lui Edward încă trăieşte – prin copilul care se va naşte la primăvară.

— Are perfectă dreptate, acceptă Daniel. La copil trebuie să te gândeşti acum. Trebuie să fii puternică şi să depăşeşti situaţia de dragul copilului.

— Iar noi vom fi lângă tine, la fiecare pas, şi te vom

ajuta să îl crești, interveni Marissa. Îți promit.

A fost o promisiune pe care ea și Daniel nu au avut ocazia să o ducă până la capăt. După trei zile, însoțită de ei doi, Beth s-a prezentat la primul dintre interogatoriile menite să rezolve aspectele deosebite ale morții soțului ei. La puțin timp după ce au ieșit din sala tribunalului, a început să plouă mărunt; apa înmuia frunzele care acopereau treptele de marmură ale clădirii.

În ciuda reacției rapide a Marissei de a o prinde, Beth a alunecat, s-a dezechilibrat și apoi s-a rostogolit pe trepte până jos în stradă.

Copilul murise înainte ca ei să ajungă la spital.

— Bineînțeles că sunt acolo în dimineața asta, răspunse Lena, întrebându-se care putea fi cauza acestui telefon matinal de la Jack Brassfield. Ce s-a mai întâmplat?

— Păi, este ziua ta liberă și mă gândeam că poate ai alte planuri.

— Da, sigur, râse Lena. Noi, documentaristele, avem întotdeauna un as în mânecă. Serios, Jack, ce mai ai în cap? Și cum mai merge legătura cu prietena ta?

— Lovitură dublă, da? La care vrei să-ți răspund mai întâi?

— Vrei să spui că îmi răspunzi? insinuă Lena. Aș putea să jur că ești în stare să te însori sub nasul meu iar eu voi fi ultima persoană care va afla.

— Este posibil, o necăji Jack. Și ca să-ți răspund la întrebare, legătura mea merge bine.

— Cât de bine înseamnă „bine”?

— Destul de bine. Și acum să îți spun de ce te-am sunat…

— Ascult!

— Cum te descurci în japoneză?

— Acceptabil. Să cred cumva că urmează o favoare?

— Nimic nu-ţi scapă, Lena, spuse Jack, admirativ. Am nevoie de tine să dai câteva telefoane astăzi.

— Presupun că nu este o chestiune „oficială” a poliţiei.

Jack zâmbi. De când le cunoştea pe Lena şi pe sora ei, Kiana, „neoficial” devenise un eufemism pentru tot ce nu trebuia să ştie Kiana. Legătura lui cu Beth ar fi sporit, fără îndoială, bursa de curiozităţi cotidiene de la serviciu; în comparaţie cu ea, Lena era persoana care făcea un lucru şi nu punea întrebări.

— Este vorba de petrecerea dată de familia Hudson acum câteva seri, continuă Jack, citind notiţele pe care le făcuse după caietul de oaspeţi. Citise metodic numele companiilor care au asigurat diferitele servicii pentru acest eveniment.

— Vreau o listă completă a angajaţilor care au intrat şi au ieşit din casa aceea, îi explică el. Ah, şi furnizorii… presupun că au fost aceiaşi pe care i-au folosit şi cu alte ocazii. Vezi dacă poţi afla care dintre chelneri au ieşit din casă, care au mai fost angajaţi cu alte ocazii, cu cât timp în urmă.

— Şi vrei toate chestiile astea în japoneză? întrebă Lena, nedumerită. Sunt bună, J.B., dar nu chiar aşa.

— Japoneza este pentru ceva mai important, replică Jack şi începu să-i explice ce plan a făcut. Ce zici?

— Zic că eşti nebun, îl informă Lena, dar asta nu m-a oprit niciodată să te ajut. Presupun că nu voi primi răspuns la un „de ce”, pentru toate aceste lucruri.

— Nici nu ştiu măcar ce caut, mărturisi Jack. O, apropo, mai am nevoie de încă ceva.

— Dă-i drumul!

— Am nevoie să îmi găseşti un foarte bun

magician. De preferinţă, un localnic.

Lena începu să râdă.

— Ai de gând să arunci o vrajă asupra prietenei tale?

— Nu, încerc doar să „arunc” puţină lumină asupra unui act de dispariţie.

23

Impactul loviturii de pe obrazul ei o făcu pe Brie să strige de durere. Speriată, îşi ridică mâna spre faţă şi simţi sângele cald care i se prelingea din buza de jos.

— Ţi-am spus să nu-ţi bagi nasul în lucrurile mele! se răsti bărbatul cu o vehemenţă care o făcu să tremure de frică. Ce dracu’ vrei să ştii?!

— Nimic, şopti ea, speriată că va primi o altă lovitură. Am vrut doar…

— Căutai ceva, nu-i aşa? Bărbatul o prinse de umeri şi începu să o scuture, indiferent la protestele ei de nevinovăţie. Ce căutai? Ce căutai?

— Doream doar să îţi cumpăr un cadou, şopti fata. Mă uitam la haine să văd ce măsuri ai…

Era în bărbatul acela o furie atât de înspăimântătoare, încât nu exista scăpare.

— Mă spionezi, nu? strigă el şi o prinse de păr, la baza gâtului, trăgând-o cu putere. Nimeni nu-mi face mie aşa ceva, fără să fie pedepsit, mă auzi? Eu nu fac favoruri – nici tu nu faci excepţie!

Buzele care au sărutat-o atât de tandru doar cu o oră în urmă, erau acum contorsionate într-un zâmbet cinic care îi îngheţa sufletul lui Brie.

— Acum mai vii de acasă, mârâi bărbatul amuzat de groaza de pe chipul ei. Şi acum ai să-ţi primeşti lecţia – o trase mai tare de păr, îi sfâşie halatul şi o aruncă pe

pat cu faţa în pernă – n-o să te deranjeze că ceea ce mi se cuvine va fi gratuit…

Ar trebui să scap de ea chiar acum, se gândi bărbatul, aruncând de pe el prosopul în care se înfăşurase când a ieşit din baie şi a găsit-o controlându-i buzunarele pantalonilor. Numai Dumnezeu ştia cât de mult îl putea încurca, mai ales dacă i-a descoperit portmoneul.

Geamătul gutural de durere de sub el îl făcu să râdă, încântat că i se confirmă faptul că el o domina complet. Pe ea şi pe toate femeile ca ea.

Marissa privi pe furiş spre uşa închisă de la biroul lui Daniel, unde acesta s-a retras mohorât după prima ceaşcă de cafea şi unde stătea sechestrat de două ore.

— Lipseşte doar un semn mare şi roşu care să anunţe *„Intri pe riscul tău. Violatorii vor fi împuşcaţi”.*

— Se pare că este tulburat mai mult decât merită, remarcă Beth, gândindu-se la neliniştea cumnatului ei legată de comunicarea pe care trebuia să o prezinte la convenţia medicilor. Ar putea foarte bine să se inspire din altele.

— Ei, doar îl cunoşti pe Daniel, îi place să se streseze singur. Probabil că va scrie până în momentul în care va fi chemat la microfon. Mulţumesc cerului că eu nu trebuie să merg acolo…

Cuvintele au surprins-o pe Beth.

— Cum adică, tu nu mergi?

— M-am gândit că poate ai nevoie de companie, spuse Marissa ridicând din umeri. Pe urmă, doar ai fost şi tu la aceste dineuri, scumpo, ştii cum este – singurul lucru care se schimbă este aranjamentul la masă. Oricum, i-am spus lui Daniel că eu…

— Marissa…

— Bine, bine – mint şi sunt egoistă. Eu am nevoie de companie, de compania ta. Numai Dumnezeu ştie dacă şi când vei mai avea timp pentru noi, după ce te muţi în oraşul acela oribil pe care tu îl numeşti civilizat. Probabil că nici vederi n-o să ne scrii, ce să mai zicem de vizite.

Beth îşi ridică o sprânceană.

— Dacă şi când?

— Nu cred că vei avea timp liber. Ascultă un om care a muncit toată viaţa lui pentru a-şi câştiga existenţa – o slujbă regulată îţi organizează exact viaţa de zi cu zi. Muncă, somn, muncă, somn – un cerc vicios. Crede-mă, ai să regreţi momentul când te-ai hotărât să faci aşa ceva.

— Ei bine, dacă asta te linişteşte, o să mă vezi în fiecare aprilie pentru plata taxelor. Că veni vorba, crezi că am...

Apelul telefonului întrerupse la jumătate întrebarea lui Beth. Marissa ridică receptorul, apoi îl lovi în furcă, vizibil afectată. Beth o privi surprinsă.

— Urăsc aceste apeluri! Marissa se înfioră de dezgust.

— Obscene?

— Probabil un californian, spuse Marissa, încercând să-i explice.

— Sună de acolo sau este aici în vacanţă? o necăji Beth, recunoscând totuşi cât de enervante puteau fi asemenea telefoane.

Grimasa de pe faţa Marissei se transformă iute când lovi din neatenţie vaza de pe masă. Apa şi florile au împroşcat totul, deşi a reacţionat foarte repede să le prindă. Beth a fost imediat în picioare, să o ajute.

— Prosoape! strigă Marissa. Adu prosoape! Dumnezeule, ce mizerie! O să păteze, ştiu eu că o să

păteze!

Beth abia avu timp să facă zece paşi, când telefonul sună din nou. Se întoarse să vadă ce face Marissa, ştiind amândouă că era probabil aceeaşi persoană.

— Lasă-l să sune, afurisitul! se răsti Marissa, mai preocupată acum de mobilă. Blestema în şoaptă persoana care sunase şi care era motivul accidentului.

Când Beth se întoarse cu Lehua şi un teanc de prosoape, camera era goală iar telefonul era mut.

— Ciudat, îi spuse ea menajerei, văzând-o în ultimul moment pe Marissa ieşind agitată din biroul lui Daniel.

— L-am rugat pe Daniel să răspundă el, le explică Marissa. Pe gât i se întindea o pată de roşeaţă. Ştii cum se poartă oamenii ăştia când le răspunde un bărbat, continuă ea să vorbească, luând un prosop şi începând să şteargă apa. Sunt convinsă că nu ne mai deranjează dacă îi răspunde Daniel.

Pentru a doua oară în decurs de o săptămână, Beth simţi cum cumnata ei o minte. Dar de ce? Deodată o fulgeră un gând.

— Marissa, de ce nu iei tu florile să le pui în apă? Eu şi Lehua putem strânge aici.

— Da, dar…

— Fără dar, insistă Beth. Nu are rost să facem toate trei acelaşi lucru. Ne încurcăm una pe alta.

Oftând, fără tragere de inimă, Marissa luă florile şi plecă în bucătărie, lăsându-le singure.

— Este foarte nervoasă în ultima vreme, spuse Beth neglijent, încercând să o atragă pe menajeră în conversaţie. Se poate spune chiar că săptămâna asta nu a avut noroc cu vazele de flori, nu? A avut noroc că aceasta nu s-a spart.

— A fost foarte ocupată, spuse Lehua, continuând să-şi vadă de treabă.

— Da, păcat că cealaltă s-a spart. Aceea care stătea sus, în holul scării.

— Da, mai sunt accidente. Păcat.

— Ştiu că nu era una din vazele ei preferate, totuşi… Beth o privea pe menajeră printre genele mătăsoase. Era convinsă că Lehua ştia ce s-a întâmplat. Cred că ţi-a spus deja cum de s-a spart? insistă Beth. Destul de ciudat, nu?

Lehua îşi ridică privirea blândă spre Beth.

— Ah, ştie că nu aţi vrut să o faceţi, doamnă Hudson.

— Ce să fac?

— Să spargeţi vaza, spuse Lehua, primită. Nu asta m-aţi întrebat?

24

— Cel mai bun plan, murmură Jack în timp ce formă din nou numărul lui Beth.

— Ai un minut, Brassfield? îl întrebă Curry, şeful său, deschizând uşa şi închizând-o imediat fără să aştepte răspuns.

Un minut? se gândi Jack. Sigur. Atât de mult îi trebuie şefului? Oftând, luă ceaşca de cafea şi porni pe hol spre biroul şefului. Trecând pe lângă fete, Kiana îi aruncă o privire de simpatie, întrebându-se fără îndoială ce a mai făcut de-l cheamă şeful.

Biroul lui Gerald Curry era unul obişnuit, foarte aglomerat, inspirând sentimentul că aplicarea legii pe insulă era dezorganizată şi ineficientă. Fiecare centimetru de pe perete era ocupat de amintiri din lunga carieră a lui Curry; fiecare centimetru de pe birou era

ocupat cu resturi de hârtie şi resturi de cartofi prăjiţi.

Proeminente printre amintirile lui erau fotografii de mărimea unui poster cu imagini din filme şi cu autografe – *„Hawai Cinci-O”, „Îngerii lui Charlie”, „Fiul Insulei”* şi *„Robocop”.* Bârfa spunea că Curry a primit un sărut fantastic de la Farrah Fawcett.

Fişetele din metal şi teancurile de ziare arătau că şeful lui era în general un om idealist, care se conducea pe o singură linie de raţionament, fără incidente sau controverse.

— Aud că ai fost chemat la Banyan Ridge, pe zece, începu Curry în timp ce Jack se aşeza pe singurul scaun liber.

— Pe nouă, îl corectă el.

Curry răsfoi printre rapoartele dezordonate de pe masă.

— Da, l-am găsit. Pe nouă. La locuinţa familiei Hudson, corect? Despre ce a fost vorba acolo?

— Petrecere de nevropaţi, ridică Jack din umeri şi începu să îi explice discuţia cu eminentul doctor Daniel Hudson. I-am explicat modul nostru de acţiune şi i-am spus că oamenii angajaţi pentru pază ar trebui să rezolve orice problemă.

— Şi au fost? Vreau să spun, probleme.

— Nu, din câte ştiu eu.

De dincolo de birou, Curry mârâi ceva neinteligibil, în timp ce scotea un alt document.

— S-a întâmplat ceva, şefule?

— Asta tu trebuie să-mi spui, Brassfield. Mâinile pufoase îi întinseră lui Jack o hârtie. Asta a venit azi dimineaţă la prima oră. Poate că îmi explici şi mie?

— *„Arogant, sarcastic şi neglijent”?* cită Jack din textul de pe hârtie.

— Se pare că opinia doctorului Hudson despre

persoana ta nu este una dintre cele mai bune. Curry îşi ridică într-un rânjet colţurile gurii de crocodil.

— Da, se pare că sentimentele sunt reciproce, spuse Jack, neafectat. Şi care e problema?

Curry se foi în scaun, stânjenit de aplombul tânărului său subaltern.

— Problema este că va informa departamentul că doreşte să colaboreze cu altcineva atunci când are probleme.

Jack îşi arcui o sprânceană în semn de curiozitate.

— „Când”? Vrei să spui că deja planifică să aibă probleme?

— *Dacă,* sublinie Curry. Dacă va mai avea nevoie de serviciile noastre. Cred că din această scrisoare înţelegi clar că nu tu vei fi alesul. Acum, eu ştiu că faci totul numai după cum te taie capul, Brassfield. Şi mai ştiu că ai impresia că ţi se acordă mai multă libertate decât celorlalţi. Totuşi, în această comunitate, noi avem de apărat o imagine – o imagine care spune că suntem cinstiţi şi respectabili…

Cinstiţi şi respectabili, repetă Jack în gând. Şi asta vine de la omul care îşi foloseşte în mod regulat cravata pe post de şerveţel la micul dejun.

— …iar pe viitor, vreau ca tu să te comporţi profesional şi să nu laşi sentimentele personale să intervină în problemele poliţiei. Mai mult decât atât…

O bătaie discretă în uşă îl opri pe Curry la jumătatea discursului.

— Vă rog să mă scuzaţi, şefu’! spuse secretara, dar îl avem pe linie pe congresmanul Martin Halemau.

— Oare ce vrea? se răsti Curry întinzând mâna spre telefon, gest pe care secretara îl opri impulsiv.

— Doreşte… este pentru locotenentul. Brassfield, se scuză ea pentru confuzia creată.

— Mai vrei să-mi spui ceva, şefule? întrebă Jack amabil, ridicându-se în semn că audienţa s-a terminat.

— Ăăă... uh, nu, asta e tot, se bâlbâi Curry privind în tavan.

Întors în intimitatea biroului său, Jack se amuza cu speculaţia că probabil Curry încă mai privea la telefon, vexat că nu el era cel chemat.

— Ştii câţi ani primeşti pentru că te-ai substituit unui congresman? glumi Jack cu vocea de la capătul firului. Dacă aş fi în locul tău, m-aş gândi bine înainte să fac asta.

— Dar nu am spus decât că este biroul congresmanului, chicoti Kiana. Şi pe urmă, tocmai ai primit un telefon care cred că te interesează. De la o doamnă.

— A lăsat un număr de telefon? întrebă Jack încălzindu-se la ideea că a fost Beth.

— Ai creion? Codul zonei 2 – 1 – 2...

Dezamăgit de primele trei cifre, Jack începu să spună numărul cu voce tare.

Era din nou de la New York.

Din uşa bucătăriei, Beth, cu mâinile încrucişate, îşi studia prietena cu o privire tăioasă.

— Nu ştiu ce vreau să aud mai întâi, îi spuse Marissei. Un răspuns sau o scuză.

— Ce s-a întâmplat, scumpo? o întrebă Marissa peste umăr, neştiind – până nu s-a întors cu faţa de la chiuvetă – că Beth era furioasă.

— Tocmai am avut o discuţie foarte interesantă cu Lehua, continuă Beth. Se pare că am devenit starul bârfelor din casa asta şi nici măcar nu ştiu.

— O? Ce fel de bârfă?

— Se pare că Lehua are strania impresie că eu sunt

puţin somnambulă după ce lumea din casă se culcă.

Curiozitatea de pe faţa Marissei dispăru şi fu înlocuită de un zâmbet cuceritor.

— Lehua a spus asta? Sunt sigură că ai înţeles greşit, ştii că nu vorbeşte bine englezeşte. Mă întreb de ce a...

— Sunt sigură că singura persoană pe care am înţeles-o greşit eşti tu, Marissa. Beth îşi ascundea tulburarea sub un calm aparent. De ce ai apelat la o minciună atât de revoltătoare despre mine? Eşti ultima persoană din lume de la care mă aşteptam să mă facă de râs şi, totuşi, iată că asta faci. De ce?

Marissa făcu un pas înapoi, speriată de tonul lui Beth.

— Mai bine îl chem pe Daniel, spuse, lăsând din mână prosopul.

Beth îi blocă ieşirea.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare, Marissa. De ce i-ai spus lui Lehua că am mers în somn în noaptea dinaintea petrecerii şi am spart vaza, când ştii că nu este adevărat?

O privire vinovată apăru în ochii Marissei, de parcă s-ar fi jenat să spună mai mult.

— Este adevărat, Beth, spuse ea îndurerată. Chiar eu te-am văzut.

25

— Ţi-am spus că nu iese nimic bun, dacă nu îi spunem! Beth îl auzea pe Daniel strigând de parcă ar fi fost dezgustat. Nu ai făcut decât să încurci şi mai mult lucrurile, Marissa.

Răspunsul de apărare al Marissei se pierdu când îşi dădu seama că Beth intra în cameră.

— Ai dreptate să fii furioasă pe noi, spuse Daniel, hotărât.

Beth îl fixă cu o privire verde.

— Ştiu că am, Daniel.

— Este vina mea… începu Marissa, dar Daniel îşi ridică mâna cu severitate.

— A sosit momentul să le spunem lucrurilor pe nume, continuă el. Dacă nu o facem, totul se va transforma într-un fel de vânătoare fără noimă.

— Nu mi se pare a fi fără noimă, Daniel, când o persoană îşi ia libertatea de a-mi intra în cameră când eu nu sunt acolo.

— Dacă acel cineva există, spuse Daniel.

— Ceea ce înseamnă că?

— Înseamnă că – Daniel schimbă iute o privire cu soţia lui – eu cred că noi trei trebuie să ne aşezăm comod şi să discutăm. Nu va fi deloc uşor…

Mergând în urma lor spre salon, Beth simţi ceva diferit în atitudinea cumnatului său, ceva care o tulbura. Parcă abia îşi controla nervii, parcă era în gardă, parcă ascundea un secret oribil. O singură dată a mai simţit Beth că atitudinea protectoare a lui Daniel nu se echilibra cu conştiinţa lui. A fost în noaptea în care a murit Edward.

— Poliţia vrea să ne pună câteva întrebări de rutină, i-a explicat Daniel cu blândeţe; numai insistenţele ei din noaptea aceea i-au smuls, în sfârşit, adevărul. *Poliţia investiga posibilitatea unei crime.*

— O voi lăsa pe Marissa să-ţi spună cum s-a întâmplat cu vaza, spuse Daniel, aşezându-se pe un fotoliu aproape de Beth. După aceea… ei bine, vom vorbi la momentul potrivit.

Marissa inspiră neliniştită şi îşi începu povestirea.

— Ştii, nu puteam dormi; cu petrecerea de a doua

zi şi cu tot felul de gânduri în cap, nu puteam dormi. Şi, stând în pat cu ochii deschişi, mi-a trecut prin minte gândul îngrozitor că uitasem complet să îl chem pe omul care trebuia să aranjeze lanternele japoneze în grădină. Ştii, lanternele decorative. Bineînţeles că nu uitasem, dar nu puteam scăpa de obsesia că am uitat şi am hotărât să cobor şi să verific pe lista mea de aranjamente. Marissa se opri şi chipul ei îşi schimbă expresia. Am auzit un zgomot şi am ieşit din bucătărie să văd ce se întâmplă. Lumina nu era prea bună, dar te-am văzut pe tine stând în capătul scărilor şi privind fix la candelabru. Oricum, nu am vrut să te sperii că a intrat cineva în casă şi te-am strigat să îţi spun că sunt eu – nu prea tare, pentru că nu doream să-i trezesc, pe toţi.

— Şi eu ce am făcut? întrebă Beth.

— Nu ai făcut nimic, scumpo. La început am crezut că poate nu m-ai auzit şi te-am strigat din nou. Apoi te-ai întors şi am presupus că pleci în camera ta.

— Mă tem că nu sunt dispusă să înghit chestia asta, Marissa. Eu am fost în pat toată noaptea.

— Las-o să termine, interveni Daniel.

— Ei bine, nu am crezut nimic rău până când nu am urcat scara după câteva minute şi am găsit vaza spartă. Probabil că acesta era zgomotul pe care îl auzisem mai devreme. Văzând cioburile, m-am gândit că poate te-ai tăiat şi m-am îndreptat spre camera ta să văd dacă nu ai păţit ceva. Am bătut la uşă şi când am văzut că nu-mi răspunzi, am deschis-o puţin. Marissa îi aruncă din nou o privire rugătoare lui Daniel.

— Marissa mi-a spus că dormeai tun, o ajută Daniel.

— Bineînţeles, toată noaptea am stat în pat şi am dormit tun. Marissa, uneori ajungi la cele mai stranii concluzii.

— Dar era… Marissa ezită.

— Era ce?

— Am… am păşit pe ceva, continuă Marissa, stânjenită. Era o bucată de porţelan. Probabil că ţi s-a prins de capot şi ai dus-o…

Ochii lui Beth îi prinseră pe ai Marissei într-o privire îngheţată.

— Este cel mai ridicol lucru pe care l-am auzit în viaţa mea! Şi mai ales ridicol, atunci când îl împrăştii drept bârfă printre servitori…

— Terminaţi amândouă, interveni Daniel. Nu am timp să mă ocup de certurile voastre şi nici nu am timp să vă las să vă tăiaţi în cuţite. O privi pe Beth. Ceea ce a făcut Marissa, a fost o mare greşeală – faptul că nu ţi-a spus – chiar de la început i-am spus că este o greşeală.

— Nu mi-a spus ce? se răsti Beth. O idee bizară că eu merg prin somn, sparg antichităţi în casă şi uit totul până dimineaţa?

Cu o şoaptă înăbuşită, Marissa se scuză şi ieşi în fugă din cameră. Nerăbdătoare, Beth se întoarse spre Daniel aşteptând o explicaţie.

— Marissa mi-a spus şi altceva, Beth; ca frate al lui Edward, nu pot trece cu vederea, mai ales dacă îţi afectează siguranţa.

— Ce legătură are Edward cu toate aceste lucruri?

— Poate nimic. Poate totul. Îţi aminteşti când Edward te hipnotiza înainte de spectacol ca să nu ai emoţii?

Beth dădu din cap. Tehnică de relaxare, aşa îi spunea Edward. După câteva momente, timp în care îi limpezea starea de emoţie, putea ieşi pe scenă. După trei ani, ea nu a mai avut nevoie de acest lucru.

— Edward obişnuia să te sugestioneze, continuă Daniel liniştit. Şi când ieşeai din transă nu-ţi aminteai

nimic, nu-i aşa?

— Ce legătură are asta cu noaptea trecută? îl înfruntă Beth.

— Marissa mi-a spus că aveai o privire ciudată – ochii mari deschişi, dar nu vedeai nimic. Nici nu auzeai nimic – nu ai auzit când ai spart vaza, nici nu ai auzit când te-a strigat Marissa. M-au trecut fiorii când mi-a povestit, pentru că mi-am amintit de... Daniel clătină din cap. Beth, cred că trebuie să te odihneşti mai bine. Uneori când eşti obosită, mintea ta poate... ştii, poate face lucruri foarte ciudate, lucruri pe care nu le poţi controla.

— Spune-mi ceva, zise Beth, după un moment de gândire.

— Da.

— Pe care din noi două o crezi tu?

O tăcere stânjenitoare îi cuprinse pe amândoi.

— Cred că trebuie să fiu loial în mod egal. Daniel oftă. Marissa este soţia mea şi nu cred că are motive să mă mintă.

— Şi eu?

— Tu, spuse Daniel cu un zâmbet trist, ridicându-se să plece din cameră, tu vei fi întotdeauna femeia pe care am iubit-o prima dată...

Jack sună la New York şi i se răspunse imediat.

— Nu mai stai deloc acasă, îl certă fata ca o eroină martiră.

— Câteodată aşa este viaţa. De la ce a izbucnit criza de data asta?

— De la repetiţia pentru dineu.

— Repetiţie pentru dineu? întrebă el nedumerit. Deci nu ai amânat?

— Isteţule! se răsti fata. Ţi-ai scris discursul?

— Ce discurs, Gabs?

— Cel pe care trebuie să-l ţii la dineu. Nu ştii nimic?

— După cum vezi, nu ştiu.

— Mama spune…

— E acolo? Dă-mi-o la telefon să vorbesc cu ea.

După câteva secunde, se auzi vocea obosită a lui Lucy D'Angelo.

— Copiii! oftă ea exasperată, cu accent italian. Să nu ai niciodată copii, Jack, îl sfătui. Să nu te însori… nici măcar să nu te îndrăgosteşti, dacă poţi.

— Cred că ai întârziat puţin cu sfatul ăsta, Lucy. Deja a început să se întâmple.

26

Implicaţiile romantice din cuvintele lui Daniel au cântărit greu în mintea lui Beth, mult timp după ce el a plecat din cameră, mult timp după ce ea a plecat la plaja Makua, unde s-a prăbuşit pe nisip visând cu ochii deschişi. Foarte puţini turişti îşi găseau timp să caute plaje izolate ca aceasta; seninătatea tropicală a acestei plaje era tulburată doar de ţipetele pescăruşilor deasupra apei cu strălucire de diamant. Totuşi, chiar dacă plaja ar fi fost la fel de aglomerată ca şi la Waikiki, Beth s-ar fi simţit tot singură.

— Pânză de păianjen încurcată, murmură pentru sine, negăsind altă frază care să concentreze cursul complicat al vieţii ei. Şi, totuşi, pentru ea era o întrebare la care nu găsea răspuns – cine înşela pe cine?

Gândul că cumnatul ei încă o mai iubea după atâţia ani, o tulbura – căsnicia lui cu Marissa părea confortabilă, părea să aibă tot ce se putea dori de la o soţie. Şi acum păreau tineri căsătoriţi – se gândise la asta în ultimele zile. Nu aveau nevoie să iubească pe altcineva. Ultimele

lui cuvinte sugerau totuşi ceva la care ea nu s-a aşteptat şi nici nu a dorit să audă.

Daniel ţine la mine pentru că eu l-am iubit atât de mult pe Edward, raţionă ea. Mai bine să uit că am auzit aceste cuvinte. Da şi mai bine ar fi să mă mut cât mai repede.

Îi scăpă un oftat involuntar. Îşi ridică un picior, îşi sprijini bărbia pe genunchi şi mângâie cu ochii imensitatea oceanului, preocupată de problemele ei, de trecutul ei şi de viitor.

În Daniel, tânăra Beth Portwood a văzut imaginea omului pe care l-ar fi dorit mama ei pentru ea – frumos, inteligent şi sigur din punct de vedere financiar. Statutul său de medic respectabil era perfect. În primele câteva săptămâni când s-au întâlnit, Beth chiar şi-a imaginat cum ar fi viaţa de soţie a unui doctor. Bineînţeles, faptul că a încurajat-o în ambiţiile ei şi faptul că nu a grăbit-o spre o legătură intimă pentru care nu era pregătită, l-au ridicat în ochii ei.

Maturitatea lui îl deosebea net de ceilalţi tineri pe care îi cunoştea ea. Idealul lor în ceea ce priveşte distracţia era foarte mărginit: să mănânce un hamburger, să meargă la un film şi să facă dragoste, pe când gusturile lui Daniel erau marcate de eleganţă – spectacole la operă, vizite la galerii de artă şi cina la cele mai bune restaurante din San Diego.

— Îţi cheltuieşti toţi banii cu mine, a protestat ea, aproape vinovată, după o asemenea cină costisitoare, la *Gazebo.*

Daniel a convins-o că banii nu au fost niciodată o problemă pentru el.

— Nu cum au fost pentru Edward, a adăugat el.

Faptul că Beth a dorit să ştie mai mult l-a încurajat

pe Daniel să vorbească.

— Edward a fost întotdeauna un rebel imprevizibil. Nu ca mine, care am avut un drum drept pe care l-ai aflat deja după rutina mea zilnică. Tata avea planuri mari pentru Edward, planuri pentru care alţi tineri ar face orice. Vezi tu, de când am început medicina, nu a fost nimeni care să preia conducerea corporaţiilor *Hudson.* Tata ne-a dat întotdeauna frâu liber să facem ce vrem; este o tradiţie nerostită în familia noastră. Când a venit vremea, tata a aşteptat ca Edward să înţeleagă că are şi responsabilităţi faţă de renumele familiei.

— Probabil că acest lucru a creat o presiune asupra fratelui tău.

— O, Edward se descurcă, sunt sigur. Nu în privinţa banilor – nu s-a descurcat niciodată cu matematica – dar ca stil, comportament, cu ce doresc oamenii – la aceste lucruri Edward a fost întotdeauna bun.

— Cu alte cuvinte, aceleaşi lucruri pe care le face acum pe scenă. Îi dă publicului ceea ce doreşte.

— Imperiul *Hudson* nu se poate compara cu iepurii scoşi din joben de femei pe jumătate dezbrăcate, comentă Daniel. Dar, da, într-un fel, ai dreptate. Edward şi-a urmat visul şi a fost pedepsit pentru asta.

— Crezi că tatăl tău se va răzgândi vreodată? întrebă Beth. Din tot ce mi-ai spus, se pare că este doar o problemă de timp, până când fratele tău îşi va dovedi capacitatea.

— Nu am nicio îndoială. Însă în ceea ce îl priveşte pe tata… Daniel lăsă fraza neterminată.

Înainte de a se sfârşi săptămâna, Edward a devenit din nou subiect de conversaţie, însoţit de o propunere curioasă.

— Am rezervat o masă pentru noi trei, marţi seara, o anunţă Daniel.

— Noi trei? repetă Beth.

— Eu şi Edward suntem foarte apropiaţi, mult mai apropiaţi decât dacă am trăi sub acelaşi acoperiş. Cred că de asta sunt necăjit că voi doi nu vă înţelegeţi bine.

— Nu ne înţelegem bine? chicoti Beth. Aş zice că nu ne înţelegem deloc.

Daniel rămase totuşi serios.

— Dacă noi doi vom continua să ne vedem, Beth, şi eu vreau acest lucru – pentru mine este important ca noi trei să ne întâlnim din când în când şi... să ne distrăm, înţelegi logica?

— Cred că noţiunea de distracţie are pentru fiecare din noi alt înţeles, spuse Beth. Eu nu mi-l imaginez pe fratele tău distrându-se decât dacă are în faţă un public care să îl adore.

— Asta pentru că nu-l cunoşti foarte bine, insistă Daniel. Eu sunt primul care recunosc că voi doi nu aţi început bine – ţi-am explicat de ce, nu? Dar aşa este Edward. Când îl vei cunoaşte cu sufletul...

— Bine, bine, acceptă Beth. Dacă pentru tine este atât de important, voi suporta o seară compania lui. La ce te-ai gândit?

Planul lui Daniel era ca Beth să îi întâlnească pe amândoi la *Reuben,* marţi seara, singura seară în care Edward nu avea spectacol. Conform obiceiului de a ajunge mai devreme, Beth era la masă de douăzeci de minute, când în restaurant a intrat Edward, singur. El a recunoscut-o imediat şi a pornit printre mese cu mersul lui legănat de playboy şi zâmbetul încântător, după care, când a ajuns lângă ea, i-a plantat un sărut pe obraz, de parcă se cunoşteau de când lumea.

— Să mai spui că nu avem ghinion, începu el. Bătrânul Daniel a fost reţinut la spital pentru Dumnezeu ştie cât timp. Se aplecă spre ea şi cu gesturi galante

scoase de undeva din aer un boboc de trandafir galben.

— Se pare că am rămas noi doi, fetiţo.

Noi doi, fetiţo. Cuvintele acestea arogante erau la fel de proaspete în memoria ei cum au fost şi atunci, seara, când au fost rostite. Nu ştia nici ea cum – poate a fost magie – dar seara aceea a fost începutul unei perioade pe care nu ar fi ghicit-o nici într-un milion de ani.

Dar a fost şi sfârşitul.

— Îmi rămâi dator, Brassfield, spuse vocea de la capătul firului.

Când a sunat telefonul, Jack era hotărât să îl ignore. Era cu jacheta în mână, cu ochelarii negri ridicaţi pe frunte, gata de plecare. Numai gândul că ar putea fi Beth, l-a hotărât să răspundă.

— Cum te-ai descurcat cu amprentele? întrebă Jack.

— Bine pentru un începător, spuse Augie, dar ai un material cam șubred. Ţi-am mai spus asta, da? Tuturor vă spun, dar ce, voi mă ascultaţi? Voi vreţi miracole! Dacă vreţi amprente clare, trebuie să-mi daţi materiale clare. După cum îţi spuneam…

Jack bătea absent cu creionul în birou. Deşi Augie era un vrăjitor la descoperirea amprentelor şi a evidenţelor-cheie, toată lumea ştia că omul se purta ca o pacoste. Zece minute, îşi spuse Jack, şi o să-mi spună ce vreau să ştiu.

Zece minute mai târziu, Augie reluă subiectul despre fotografie.

— După cum ţi-am spus, Brassfield, are rama cu toate înfloriturile alea. Am obţinut ceva parţial şi tu ştii la fel de bine ca mine că acestea nu sunt primite ca probă.

— Deci nu ai luat nimic?

— Nu de pe metal, dar am luat suficient de pe sticlă şi de pe hârtia fotografică. Eşti pregătit?

— Numai urechi.

— Numele este Elizabeth Elaine Portwood. Căsătorită Hudson.

— Alte amprente?

— Cum am spus. Rama este îngrozitoare, Brassfield. Pe de altă parte, hârtia…

— Ce-i cu hârtia?

— Dumnezeule, nu-i sufăr pe tipii care mă întrerup, oftă Augie exasperat. Gândeşte şi tu o secundă…

— Nu înţeleg nimic.

— Pe spatele pozei se află amprenta întreagă a unei mâini stângi. Vreau să spun, începând cu podul palmei.

— Identificată?

— Drept cine mă iei, Brassfield? Am încurcat eu vreodată iţele? Bineînţeles că a fost identificată.

— Şi?

— Acelaşi nume. Hudson. Da, deschide urechile, spuse Augie, şi citi cu voce tare – Edward Phillip Hudson…

27

Ca un ecou al stării ei sufleteşti, cerul se întunecă cu nori ameninţători. Nici contemplarea calmă a plajei, nici prânzul la *Trader Vic* nu au reuşit să-i împrăştie starea de nelinişte. Iar acum, aflată în maşină în drum spre casă, Beth recunoscu că tot ce a făcut în după-amiaza aceea, au fost pretexte pentru a-şi prelungi cât mai mult întoarcerea la Banyan Ridge.

Oricât de mult îi iubea, Marissa şi Daniel erau ultimii oameni pe care îşi dorea să îi vadă. Neavând o

explicaţie mai bună, trebuia să-i creadă pe cuvânt, să îi creadă că ea a fost presupusa stafie. Să stea acum în faţa lor la masa de seară, cunoscându-le sentimentele, era mai mult decât putea suporta.

Trăsăturile regulate ale lui Beth se înăspriră când îşi aminti de fotografia pe care i-a dat-o lui Jack. Poate că el credea că ea este nebună – deoarece nu i-a spus nici până acum cui aparţin amprentele. Şi chiar dacă nu a căutat-o, nu-i putea cere încă fotografia, fără să-i confirme o probă incriminatorie. Până acum am fost cinstită cu el, reflectă ea, iar el a fost cel mai puţin sceptic dintre toţi. Prieten. Un prieten pe care nu dorea să-l piardă.

Gândul neliniştitor că era mai mult decât o prietenie i se strecură perfid în conştiinţă. Jack Brassfield a trezit în ea sentimente deosebite. Zâmbetul lui a deschis în sufletul ei drumul spre amintiri pe care dorise să le îngroape. Atitudinea lui relaxată a încurajat-o să fie ea însăşi. O voce interioară a tachinat-o cu speculaţii şi comparaţii, din primul moment în care s-au cunoscut.

Of, termină, se certă Beth şi întoarse cheia în contact. Când vră curba, în spatele ei porni o altă maşină.

Aceeaşi maşină care a urmărit-o de când s-a întors în Honolulu.

— Mi-ar plăcea, spuse Jack la telefon, dar nu am decât puţină carne rece.

— Carne rece? mormăi Lena la celălalt capăt al firului.

— O cină perfect respectabilă pentru un celibatar.

— Cum adică, prietena ta nu găteşte?

— Eşti la fel de rea ca şi sora ta. Care prietenă?

— Haide, haide, râse Lena. Nu sunt chiar oarbă. Pe

urmă, cine ţi-a făcut rost de ziare, mai ţii minte?

— Vorbesc serios, continuă Jack, asta vreau să fac la noapte.

— Să citeşti ziare ori să-ţi inviţi prietena? îl necăji Lena.

— Dacă aş fi genul de om care să jignească o femeie, Lena, ţi-aş spune că eşti nesuferită.

— Înainte sau după ce îţi spun ce am descoperit?

— Miroase a şantaj.

— Şi mie îmi miroase a friptură de porc de la mine din bucătărie. Sigur nu te răzgândeşti?

— Resturile vor fi mai bune mâine, promise Jack. Ce ai descoperit?

— Dă vina pe japoneza mea, dar să ştii că la capitolul ăsta nu am ajuns prea departe.

— Cât de departe înseamnă „departe”?

— Înseamnă că am sunat cu două zile mai târziu. Respectivul a plecat, J.B.

Jack începu să mâzgălească pe hârtie.

— Şi la aeroport?

— Ştii ceva, eu mai am şi slujbă. Una unde mă plăteşte pentru asemenea chestii.

— Cu alte cuvinte...?

— Mă ocup mâine. Cât despre cealaltă problemă, numele este Tomata. S-a specializat să transforme tigri în fete mari şi invers. Stă trei săptămâni la *Hawaian Regent* şi este liber să te întâlnească marţi dimineaţa.

— Am nevoie de translator?

— Numai dacă în mintea ta Chicago înseamnă o ţară străină. Oricum, să ştii că tipul este nostim, dacă reuşeşti să te strecori dincolo de starea de hocus-pocus.

— Cum să îţi mulţumesc?

— Nu poţi. Practic, este imposibil. Doar dacă o să-i dai primului tău copil numele meu.

— Adjudecat! exclamă Jack, şi închise pentru că interfonul îi semnala un vizitator.

Când Jack a deschis uşa, Beth a roşit. Ce impuls nebun, se întrebă ea, m-a făcut să vin pe neanunţate?

— Cum ţi-am spus la interfon, se grăbi ea să-i explice pentru a-şi ascunde stânjeneala, m-am gândit să te scutesc de un drum pentru caietul de oaspeţi.

— Şi după cum ţi-am spus eu când ţi-am dat adresa, interveni Jack cu blândeţe, nu ai nevoie de scuze, eşti întotdeauna binevenită.

— Cred că mama mea nu ar fi de acord cu asta.

— Da?

— Este lipsă de educaţie să vizitezi un bărbat.

— Ei, nu te poate condamna că ai încălcat regula.

— Dacă ai la îndemână caietul, plec imediat.

— Eşti pe punctul de a stabili un nou record.

— Poftim?

— Marea majoritate a oamenilor care au intrat aici, au reuşit să suporte ambianţa măcar o jumătate de oră. Dar tu…

Beth zâmbi încântată de felul în care o liniştea.

— Apartamentul arată grozav. (Chiar dacă interiorul era modest, îmbinarea culorilor şi mobila reflectau aceeaşi perfecţiune curată a persoanei care locuia aici.) Atâta doar că simt că am dat buzna.

— Nu vreau să aud. Ai mâncat?

— Păi…

— Gata, mi-ai răspuns. Probabil că ai să pleci când o să-ţi spun că am doar carne rece.

— Carne rece? repetă Beth.

— Nu-ţi face probleme, mă revanşez cu vinul. Îţi torn un pahar?

— Te deranjează dacă merg în baie să-mi dau cu

puţină apă pe faţă?

— După colţ, îi spuse Jack. Te aştept cu paharul plin.

Când Beth s-a întors după câteva minute, zâmbetul ei era înlocuit de o expresie de nedescifrat.

— Cred că am greşit camera, spuse ea liniştit.

Lui Jack i-a trebuit doar o privire spre mâna ei stângă pentru a înţelege motivul schimbării.

A intrat din întâmplare în birou, unde Jack îngrămădise pe masă toate revistele şi notele pe care planificase să le citească.

28

Jack i-a prevenit întrebarea, privind-o direct şi deschis în ochi. Ochii lui negri micşorau distanţa dintre ei.

— Am făcut-o pentru că din primul moment în care te-am cunoscut, am simţit că se petrec lucruri ciudate, Beth. Tu trebuia să fi scăpat de durere, după doi ani şi, totuşi, nu ai reuşit. Am vrut să aflu de ce.

— Ce legătură are acest lucru cu astea? întrebă ea, arătând spre reviste.

Jack îşi cântări foarte bine răspunsul.

— Dacă nu mă înşel, aceste articole au foarte mare legătură cu totul. Pentru că, undeva acolo, este cheia care te va descătuşa şi te va elibera de sentimentul vinovăţiei nefondate.

— Despre ce vorbeşti tu?... Beth îi evită privirea, simţindu-se invadată de un amestec tumultuos de sentimente. Pe coperta primei reviste pe care o ţinea în mână era ultima fotografie a lui Edward, făcută înainte de noaptea fatală. Hohote de plâns îi sfâşiau sufletul; scăpă din mână toate revistele când îşi ridică palmele să-

şi acopere ochii. Înainte să-şi dea seama ce se petrece, braţele lui Jack o înconjurau, era lipită la pieptul lui şi auzea cuvinte mângâietoare.

— Este numai vina mea, spuse Beth printre suspine.

— Nu puteai face nimic pentru a salva viaţa soţului tău, Beth. Şi, crede-mă, te afli în prezenţa unei persoane care a văzut destule accidente şi ştie ce vorbeşte.

Tandreţea din gesturi şi cuvinte o ameţi. Era mult prea uşor să se piardă dacă o privea aşa. Prea uşor... de ce? Pentru că era reconfortant? Pentru că el o făcea să simtă că îl cunoaşte de când lumea? Sau din cauza singurătăţii celor doi ani, în care nu a iubit-o nimeni? Beth nu era sigură; ştia numai că atingerea lui, grija lui, îngrijorarea din ochii lui, o duceau periculos de aproape de el şi puteau schimba pentru totdeauna starea de lucruri dintre ei.

Ca un spectru invizibil, Edward a fost acela care a făcut-o să se retragă, un moment mai târziu... Edward, a cărui amintire a făcut-o să murmure cuvintele pe care nu le mai rostise niciodată faţă de un alt suflet:

— Şi dacă nu a fost un accident?

Spre surprinderea ei, Jack nu a părut afectat de cuvintele ei, de parcă le aştepta.

— La ce te gândeşti?

— Edward planifica întotdeauna totul, cu foarte multă grijă, spuse Beth foarte încet. Planifica totul atât de bine, încât nu am putut să nu mă întreb dacă nu cumva a planificat chiar propria lui moarte...

Până să pregătească Jack mâncarea şi să o aducă la masă, a început să plouă. Picăturile de ploaie băteau reconfortant în pervazul ferestrei la care stătea Beth, privind în gol. Fără să o tulbure, Jack tăie felii de carne şi

umplu paharele cu vin, folosind momentul pentru a se gândi la discuţia pe care au avut-o.

Săptămâna dinaintea morţii lui Edward, i-a spus Beth, a fost una foarte obişnuită. Mai bună decât cu o săptămână în urmă, când toată lumea se îmbolnăvise de gripă. Din fericire, Edward a avut o formă uşoară şi nu a fost necesar să-şi amâne spectacolul. Beth reuşise să evite complet epidemia de gripă.

Jack o întrebă cum s-a simţit cumnatul ei, ceea ce o făcu să râdă.

— Eu şi Marissa l-am tachinat că doctorii nu trebuie să se îmbolnăvească.

— Deci, şi el a avut gripă?

— Puţin, dar a avut.

Deşi era nerăbdător să afle teoria lui Beth privitoare la moartea lui Edward, Jack a lăsat-o totuşi să-şi spună povestea în ritmul ei, începând, cum era de aşteptat, cu primele zile din viaţa de magician a lui Edward.

— Era hotărât să aibă succes, sublinie Beth. Nu pentru că era bun şi merita, nu pentru că îi plăcea această viaţă extravagantă. Dorea să demonstreze ceva şi Daniel a fost, probabil, singurul om care a înţeles de ce.

Povestea despre cearta lui Edward cu tatăl său l-a introdus pe Jack într-un aspect pe care niciunul din articole nu l-a abordat. Ameninţări, ostracizare, dezmoştenire – faptul că un om cum era Clay Hudson s-a putut purta atât de crud era străin de persoana lui Jack, ai cărui părinţi îi arătau în fiecare zi cât de mult îl iubesc.

— Edward mi-a spus odată că nu magia îl deranja pe tatăl lui, ci celălalt aspect.

— Care aspect?

— Satanismul, magia neagră, vrăjitoria… Edward

credea în ele. Mai mult chiar decât doream eu. Beth îşi lăsă paharul pe masă. Îmi pare rău. Încă mă tulbură să vorbesc despre asta.

— Să înţeleg deci că soţul tău avea mai mult decât un interes trecător pentru ocultism?

— Edward era convins că poţi face absolut orice îţi pui în minte să faci. După cum ţi-am spus, a început prin a avea un control absolut, iar acest control îi era conferit de abilitatea cu care se concentra asupra oamenilor sau obiectelor. Poate că folosea hipnotismul pe propria lui persoană.

— Hipnotism?

— Aşa ne-am întâlnit prima dată, spuse Beth, şi îi povesti momentul. Când Beth şi-a continuat ideea şi i-a povestit teoria lui Daniel şi a Marissei privind bizarele întâmplări de la Banyan Ridge, Jack se încruntă.

— Şi crezi că există o şansă ca tu să fi fost hipnotizată?

Buzele frumoase tremurară uşor.

— Edward este singurul care ar fi putut s-o facă. El a fost singurul căruia i-am permis să ajungă atât de aproape de mine.

Ideea începu să capete formă în timp ce o urmărea prin Honolulu. O sperietură, se gândi el. Orice lucru care ar putea-o speria grozav.

Când a văzut că parchează maşina pe Hobron Avenue, sentimentele lui se gradară. Ce treabă ar putea avea ea aici? Poate un prieten? Un amant? Gura bărbatului se deformă grotesc când îşi aminti de bărbatul brunet cu care se plimbase pe plajă.

Probabil că aici locuieşte, se gândi el, copleşit deodată de silă faţă de ei doi, dar şi gelos pe libertatea pe care i-o dădea ei văduvia.

O simplă sperietură nu i se mai părea suficientă acum, când orele treceau şi ea nu mai ieşea din clădire. Avea nevoie de ceva mult mai serios, se hotărî el, mult mai potrivit acum.

Ochii i se opriră pe maşina decapotabilă, din parcare. Vârful limbii se plimba uşor sub buză, pe măsură ce planul lua formă. La adăpostul întunericului şi ferit de privirile trecătorilor ocazionali, nu-i va fi greu să-i lase doamnei Hudson un mic cadou.

29

— Sigur nu spui asta numai din politeţe? o necăji Jack, privind-o cum termină ultima bucată de carne.

— Vorbesc foarte serios, insistă Beth, eşti un foarte bun bucătar.

— Reţeta de bază pentru supravieţuirea unui burlac. Tot ce ştiu îi datorez lui Lucy D'Angelo. Când i-am spus că mă mut aici, s-a foit ca o tigroaică prin casă şi s-a jurat că nu voi mânca decât nuci de cocos şi banane.

Beth îl studia sorbind din vin.

— Este frumos că aţi păstrat legătura.

— Cred că am simţit că i-o datorez bunicului ei. Jack ridică din umeri. Cât despre Gabs, este o bombă cu efect întârziat. Ce să-ţi mai spun? Jack se ridică. Mai vrei legume?

— Va trebui să mă rostogoleşti până acasă, dacă mai mănânc ceva.

— Şi eu care speram să mai rămână puţin loc şi pentru desert! L-am pregătit special pentru tine.

Beth îşi arcui o sprânceană.

— Cum ai făcut-o, când nu ştiai că vin?

— *Touché!*

— Nu trebuia să te agiţi atât de mult.

— Ce agitaţie? Mă menţine în formă să fiu o gazdă bună.

— Ar trebui să iau lecţii de viaţă domestică, râse Beth. Probabil că în prima mea noapte în California o să ard apa în loc să o fierb.

Avea din nou ocazia să vorbească despre Edward.

— Ai avut ocazia să fii casnică, atâta vreme cât erai numai pe drumuri? o întrebă.

Râsul ei cristalin umplu camera.

— Nici nu am avut timp să rostesc cuvântul, ce să mai vorbim de practică! Obişnuiam să glumesc că voi ieşi pe scenă şi voi recita meniurile celor mai mari restaurante din lume.

— O femeie cu nenumărate talente, oftă Jack.

— Mă tem că nu au fost puse în practică.

— Să cred că tocmai am auzit un regret? Cred că multe femei îşi doresc să călătorească.

— Este un târg din care nu câştigă mare lucru. Beth strâmbă din nas. Îmi pare rău, iar am devenit nesuferită.

— Este un lucru cunoscut că reţetele mele culinare au astfel de efecte asupra oamenilor. Nu trebuie să-ţi ceri scuze.

— Am vrut să spun că am fost nerecunoscătoare, nemulţumită că nu a fost suficient ce am avut.

— Şi a fost? Ochii lui negri reflectau lumina solitară a lumânării arsă până la jumătate.

— Aproape, spuse Beth liniştită. Edward şi cu mine am discutat această problemă, în ultimele lui săptămâni de viaţă... despre cum putem schimba lucrurile, despre cum am putea trăi altfel. Mai normal.

— În ce sens?

— Ştii, descoperisem că... Beth ezită, conştientă de panta intimă pe care alunecase discuţia. Eu şi Edward

aşteptam un copil. Primul. O secundă de stânjeneală se reflectă pe chipul ei. Probabil că nu îţi spun ceva nou.

— Orice am citit sau nu, spuse Jack, nu are nicio importanţă pentru mine, faţă de sentimentele tale. Se aplecă şi o mângâie pe obraz. Niciodată nu te-aş presa să-mi spui ceva ce te-ar face să te simţi stânjenită, Beth.

— El a vrut întotdeauna să avem o familie, continuă Beth după un moment de gândire. După zece ani, cred că renunţasem la ideea că o persoană ca Edward se va aşeza vreodată la casa lui şi va accepta responsabilitatea creşterii unor copii. Holurile de hotel şi cabinele de machiaj nu sunt tocmai locul potrivit să creşti copii.

— Sunt pitoreşti. Dar cred că ai dreptate în privinţa stabilităţii.

Ochii lui Beth se înceţoşară de amintiri.

— Nimeni nu a fost mai surprinsă ca mine în momentul în care Edward a abordat singur subiectul – eram în Anglia. Eram acolo pentru un spectacol de gală, comandat de regină şi familia ei. Când ne-am întors la hotel, Edward… Beth privi în gol, melancolic. Să spunem doar că Edward era în stare să se supere şi pe mama natură, dacă intervenea cumva în dorinţa lui de control absolut. Odată ce îşi punea ceva în minte, era ca şi cum dorinţa lui era săpată în stâncă.

Jack aşteptă răbdător ca Beth să continue.

— Îmi place să cred că era bucuros că trebuia să devenim părinţi. Bineînţeles că Daniel îi spunea mereu că trebuie să mai aibă şi alte preocupări în afară de spectacole. Şi Marissa… ei bine, Marissa plutea în nori. Pentru că ea nu putea avea copii, şi-a pus în gând să devină cea mai grozavă mătuşă din lume pentru copilul nostru. Cred că ar fi fost, dacă… dacă lucrurile nu ar fi luat altă întorsătură.

Amintirea copilului îi readuse durerea în suflet; inima ei se consola numai la gândul că îi vorbea unui om care ştia deja foarte multe lucruri despre ea şi nu trebuia să mai explice nimic.

Din adâncurile ochilor lui Jack ieşea la suprafaţă o profundă compasiune.

— Nu cred că te poate consola, dar să ştii că eu cred că anumite lucruri se petrec pentru că aşa ne este scris. Chiar şi cele mai rele... ca să putem aprecia cum se cuvine seninul care urmează furtunii.

— Chiar crezi asta?

— Da, spuse Jack şi se ridică să strângă masa. Da, chiar cred asta!

Jack a insistat ca ea să se relaxeze cât timp el spăla vasele, lucru pe care Beth nu l-a putut comenta şi a trebuit să-l respecte. I-a fost atât de uşor să se supună, încât, până să se întoarcă el din bucătărie, Beth era deja adormită pe canapeaua din salon. Deşi era foarte târziu, lui Jack i s-a părut că ar viola această stare de linişte, greu găsită după atâta zbucium. Cu tandreţe, a învelit-o şi a contemplat în tăcere frumuseţea oaspetelui său neaşteptat, mângâindu-i cu buzele tâmplele fierbinţi, într-o nerostită urare de somn uşor.

— Nicio stafie nu te va tulbura aici, i-a promis el.

Totuşi, nu a putut să adoarmă. Fragmentele de gânduri despre Edward, culese din conversaţia cu Beth, i-au provocat un vulcan de întrebări, mai ales în legătură cu spectacolul de la Washington, iar acum era nerăbdător să-şi clarifice gândurile.

Înfrigurat, Jack a început să răsfoiască hârtiile care erau cât pe ce să distrugă prietenia lui cu Beth; era obsedat de un sentiment ciudat că a citit ceva mai

devreme – ceva obscur – şi totuşi nu reuşea să-i găsească semnificaţia.

Intuiţia i-a fost curând răsplătită, când a descoperit propoziţia căreia mai devreme nu i-a acordat atenţie:

„Spectacolul va fi televizat prin CBS, la sfârşitul lui decembrie”.

Cuvântul *televizat* îţi sărea în ochi şi lui Jack i s-a părut o prostie că nu l-a văzut de prima dată. Ultimele două ore de viaţă ale lui Edward Hudson existau pe film.

Nu trebuia decât să găsească o copie…

30

Beth s-a trezit brusc în sunet de apă curgătoare. Era duşul. I-a trebuit un moment să se dumirească; a clipit din ochi şi a privit în jurul ei, în camera pe care nu o recunoştea; apoi şi-a amintit exact unde se afla. Era în apartamentul lui Jack.

Privi ceasul şi tresări când realiză că dimineaţa începuse fără ea, conştientizând faptul că îşi petrecuse toată noaptea pe canapeaua lui Jack. Zâmbind, mângâie blana înfăşurată misterios peste picioarele ei, întrebându-se cum s-a întâmplat, ştiind intuitiv răspunsul.

Ropotul apei continua, făcând-o să se simtă ca marinarul lui Lorelei. Am să mă spăl puţin la chiuvetă şi am să mă pieptăn, se gândi ea. Mincinoaso, o certă glasul conştiinţei, în timp ce se îndrepta spre baie. Deşi aburit, geamul duşului dezvăluia corpul suplu şi atletic care se pregătea să înceapă o nouă zi.

Nu te mai uita ca proasta, se certă ea. Dar în sufletul ei îi era dor de braţele unui bărbat. O năpădi o dorinţă nebună privind umerii largi, talia îngustă, muşchii relaxaţi şi pielea bronzată. Bărbatul acesta putea să

rivalizeze cu toate statuile greceşti pe care le-a văzut ea călătorind prin lume; avea un fizic atletic şi senzual, la fel de perfect ca acelea dăltuite în marmură…

Dacă ai avea curaj, îşi spuse Beth, ai deschide uşa, te-ai arunca în braţele lui şi ai uita de California. Zgomotul apei îi acoperea bătăile inimii, dar simţurile îi delirau şi îi semnalau că magnetismul lui Jack era la fel de puternic la lumina zilei, aşa cum l-a simţit şi la pâlpâirea jucăuşă a flăcării lumânării de noaptea trecută. Numai când îi văzu mâna întinsă spre buşon şi auzi că s-a oprit şuvoiul de apă, numai atunci s-a furişat Beth afară din baie, înainte să o surprindă el şi ea să trebuiască să-i explice.

Întoarsă în bucătărie, privirea îi căzu pe filtrul de cafea şi două ceşcuţe aranjate pe o tavă cu şerveţele. Impulsiv, porni filtrul şi se întrebă dacă Jack îşi lua de obicei micul dejun, sau era unul dintre aceia care nu mâncau nimic până la ora prânzului. Edward a fost din categoria acestora din urmă.

Bine măcar că ştiu să fac o omletă şi pâine prăjită, se gândi ea, încântată de faptul că acum se putea revanşa pentru cina din seara trecută. Bolborositul filtrului acoperi intrarea lui Jack în bucătărie, în timp ce Beth studia frigiderul şi căuta ingredientele necesare pentru masă.

— Pur şi simplu ţi-a plăcut la nebunie friptura mea şi acum o cauţi, nu-i aşa?

Beth tresări şi scăpă un strigăt uşor de surpriză. Jack se sprijinea de tocul uşii, îmbrăcat într-un chimono negru de mătase, care nu-i acoperea picioarele bronzate. Parfumul proaspăt de lămâie, asociat cu prezenţa lui, îi gâdilă nările şi o învălui într-o senzaţie extrem de plăcută. Simţindu-se undeva între uimire şi încântare, Beth se trezi murmurând:

— Bună dimineaţa, zise, savurând cuvintele şi înfăţişarea irezistibilă a bărbatului căruia îi erau adresate.

— Vrei să iei micul dejun? îl întrebă, dar nu se simţi în stare să-l privească fără să nu-şi amintească imaginea trupului sculptural de sub duş. M-am gândit să fac o omletă...

— Excepţional! exclamă Jack şi o privi admirativ. Te pot ajuta?

— Doar dacă îmi primeşti scuzele pentru noaptea trecută.

Jack îşi arcui o sprânceană, în semn de surpriză.

— Scuze? Pentru ce?

— Pentru nepoliteţea de a mă fi invitat aici, de a fi stat la masă şi de a fi adormit pe canapea. Nu te condamn dacă nu-mi vei mai deschide niciodată uşa.

Jack se apropie de masă şi turnă cafeaua în ceşti.

— Iar eu n-o să mă iert toată viaţa dacă sunt motivul acestor gânduri neavenite.

Beth simţi cum i se înmoaie genunchii când el i-a cuprins talia şi i-a ridicat bărbia, cerându-şi dreptul la sărutul pe care nu i l-a dat cu o seară în urmă. Cu nesfârşită tandreţe, buzele lui au întâlnit buzele ei, sărutând-o cu o uşurinţă de parcă asta ar fi făcut toată viaţa. Tremurând, Beth s-a lipit de el, şi-a lăsat trupul să se moduleze după trupul lui şi l-a lăsat să o devoreze cu o dorinţă care promitea mult mai mult. Când într-un târziu s-au descleştat, Beth ştia că în ea ardea un foc pe care nu l-a mai simţit după ce a murit Edward.

Un mesaj nerostit, dar încărcat de pasiune, radia din privirea lui Jack.

— Probabil că nu trebuia să fac asta, spuse el, absorbind fiecare detaliu al chipului care îl privea.

— De ce nu?

Zâmbetul lui cald, dezarmant şi generos îi anula complet raţiunea.

— Pentru că ar putea deveni un obicei periculos.

31

Pentru Jack ar fi fost un efort minor să o ia în braţe şi să o ducă în patul în care îşi petrecuse singur noaptea. Totuşi, în ciuda experienţei vulcanice prin care tocmai trecuseră, Jack a fost acela care a făcut prima mutare pentru a domoli pasiunea.

— Aş putea să îţi spun că acum, dimineaţa, noi ar trebui să fim fiecare în alt loc, murmură el, dar nu ar fi adevărat. Degetele lui îi răsfirau părul rebel.

— Şi atunci, care este adevărul? îl întrebă ea, mai vulnerabilă în acel moment decât era dispusă să recunoască.

Absent, Jack îşi alunecă uşor mâna pe mâna ei şi îi înlănţui degetele.

— Ai nevoie de timp să te obişnuieşti cu ideea că trebuie din nou să faci loc dragostei în viaţa ta, Beth. Timp, şi eu nu te pot grăbi, nu pentru că nu aş vrea, ci pentru că legătura noastră trebuie să aibă un viitor, înţelegi ce vreau să-ţi spun?

— Faptul că plec în California este cumva un motiv? îndrăzni ea, ezitând totuşi.

— Mă tem că nu acesta este motivul. Ridică între ei mâna pe al cărei deget strălucea diamantul soţului ei. Cred că Edward încă îşi mai face simţită prezenţa…

I-a fost extrem de greu să păstreze la cote neutre conversaţia din timpul micului dejun. Nu mai putea da vina pe înfăţişarea lui Jack; în timp ce ea pregătise masa, el s-a îmbrăcat în jeanşi şi o cămaşă de culoarea

orhideelor. În faţa ei la masă stătea acum un bărbat cu a cărui prezenţă se putea obişnui orice femeie, un bărbat pe care îl va pierde cu siguranţă dacă va lăsa loialitatea faţă de Edward să-i domine viaţa.

— ...şi să ştii că după aceea îndemânarea nu a mai fost aceeaşi, spuse el chicotind.

— Te rog să mă scuzi. Ce ai spus? întrebă Beth vinovată. Cred că visez cu ochii deschişi.

— Ba eu cred că te plictisesc. Prietenii mă ştiu de vorbăreţ fără leac. Mai vrei cafea?

— Nu, mulţumesc. Beth îşi privi ceasul. Cred că trebuie să plec.

Jack o privi amuzat.

— Ştii, nu este treaba mea, dar te deranjează să mergi acasă îmbrăcată cu hainele de ieri?

Întrebarea lui i se păru caraghioasă.

— Te oferi să scrii o scrisorică explicativă?

— Bineînţeles. Jack îi făcu cu ochiul. Voi scrie că ţi-am compromis onoarea şi voi cere să-mi fii returnată în vederea căsătoriei, imediat.

— Bine că Daniel este doctor. Marissa, dacă ar şti, ar muri!

— Vrei să spui că ei nu ştiu unde eşti?

— Pe Marissa nu ar deranja-o, se grăbi să explice Beth. Dar pe Daniel... nu ştiu... l-a idolatrizat pe Edward; cred că m-aş simţi ciudat... Lăsă gândul neterminat, şi schimbă subiectul: Să nu uit, mai bine îmi dai acum caietul de oaspeţi. Ah, da, şi fotografia, dacă o mai ai.

— Pentru ultima va trebuia să mai aştepţi. Este încă la laborator. Apropo, am uitat dacă mi-ai spus cine ţi-a dat-o.

— Edward, răspunse Beth. La aniversarea căsătoriei... la ultima aniversare. Avea spectacol la *Caesar Tahoe.* Nici nu credeam că îşi va aminti, a avut o

săptămână foarte încărcată. Pun pariu că Marissa a fost aceea care i-a amintit.

Ticălos înfumurat, se gândi Jack, ştiind că o dată atât de importantă lui nu i-ar scăpa din memorie, dacă s-ar căsători cu o femeie ca Beth Hudson.

— Ţii la Marissa foarte mult, nu-i aşa?

— A fost întotdeauna lângă mine când am avut nevoie de ea. Vocea ei mătăsoasă devenea sfidătoare. Tu ce crezi despre ea?

— Nu am decât o primă impresie pentru a-mi permite o părere.

— Şi între timp?

— Între timp, cred că-mi este greu să înţeleg ce aveţi voi două în comun.

— Aşa spune toată lumea. Beth îl privi speculativ. Care a fost prima ta impresie despre mine?

Jack îşi aminti noaptea cu petrecerea şi imaginea captivantă a lui Beth în rochia de smarald.

— Absolut favorabilă, spuse Jack şi apoi îi povesti cum a fost nelămurit şi le-a confundat pe cele două „doamne”.

— Nu mi s-a întâmplat des să fiu fericit că am greşit ceva.

Încă ameţită de sărutul care a pecetluit afirmaţiile lui Jack, Beth a hotărât că era o fericire la care putea spera.

— Deja ai întârziat destul de mult la serviciu din cauza mea, de ce să iei liftul să cobori, apoi să urci şi apoi să cobori iar?

— De când ne contrazicem aici puteai fi deja în maşina ta.

— Înseamnă că nu ne mai certăm, trebuie neapărat să plec…

Prin consens, ceea ce a mai rămas din conversaţia lor s-a amânat pentru sfârşitul unei săptămâni care ameninţa să fie aglomerată. Cu alţi bărbaţi, asemenea aranjamente i-ar fi lăsat un sentiment de nelinişte sau scepticism. Nu şi cu Jack. Vedea limpede multe alte calităţi care îl deosebeau de ceilalţi. Zâmbind ascuns, cu un optimism romantic, Beth răsuci cheia în contact.

32

Din însemnările pe care le-a făcut în dimineaţa aceea şi cu o noapte înainte, Jack îşi formă în minte o imagine mult mai completă despre celebrul soţ al lui Beth, imagine care nu era tocmai flatantă.

Hudson era soarele în jurul căruia se rotea personalul din echipa tehnică, familia – redusă bineînţeles strict la fratele lui şi soţia acestuia. Tatăl lui lipsea de multă vreme din aceste sentimente. Jack înconjură cu un cerc numele lui Clay Hudson, cu toate că furios fiind, acesta modificase clauzele testamentare şi Edward se trezise unic moştenitor al averii.

Jack era intrigat şi de emoţia lui Edward faţă de ideea de a avea un copil. Era oare pentru el o şansă de a îndrepta trecutul şi de a-şi trata mai bine propriul copil? Ori sarcina se dovedea a fi o altă afirmare a puterii lui asupra lui Beth? Şi cum ar fi putut un copil să-i afecteze cariera lui Edward? Concepte ca „a te aşeza la casa ta”, „a avea responsabilităţi”, pur şi simplu nu se potriveau cu viaţa vulcanică pe care a dus-o Edward Hudson – obişnuit să fie adorat de public.

A dus-o. Jack sublinie cuvântul, amintindu-şi referirile lui Beth la ocultism. Faptul că Edward nu a reuşit să scape de flăcări, nu a fost oare o încercare de a-şi demonstra superioritatea asupra morţii? Pentru un

magician care se mândrea cu faptul că nu scăpa niciun detaliu, era lipsit de logică să fi trecut cu vederea vreunul tocmai în noaptea unui spectacol atât de important. Numai dacă nu cumva credea sincer în puteri alternative... ori a ignorat crunt riscurile, refuzând să ceară ajutor.

Măcar Jack avea posibilitatea să vadă singur ce s-a întâmplat în noaptea aceea. Bineînţeles dacă va găsi un suflet binevoitor la CBS, care să-i facă rost de copia filmului, în mod neoficial.

„Neoficial”, acest lucru era cel mai greu. O singură scăpare şi toată lumea va sări în aer. Beth nu merita deloc o asemenea publicitate, nu după tot acest circ mass-media în care a trăit în ultimii doi ani.

Nu, va trebui să-l procure cumva normal, cu o explicaţie perfect plauzibilă.

Un zâmbet luminã faţa lui Jack, când realizã cã are un astfel de aliat, care ar putea face o asemenea cerere ca pe cel mai natural lucru din lume.

— ...cã fac un film despre evadarea unui artist magician? repetă Thomas la celălalt capăt al firului. Da, presupun cã este o scuzã bunã; la fel de bunã ca oricare.

— Şi nu vei atrage atenţia?

— Ei, nu am spus asta. Tot ce fac actorii atrage atenţia. Este doar o problemă de şcoală.

— Eu mă gândesc cã dacă este prea mare bătaia de cap...

— Cine spune cã tu vei fi acela cu bătaia de cap? Ştii, ar putea fi un sâmbure de idee aici, care ar putea plesni într-o chestie extraordinară. Nu-ţi face probleme, JB, astfel de lucruri se fac mereu.

— Deci ţi se pare ceva normal? O parte a procesului de pregătire prin care trec actorii? Când era

vorba de actori şi de arta lor, Jack se considera un novice, ceea ce îl făcea încă şi mai recunoscător faţă de prietenul lui.

— Bineînţeles. Pentru un rol se face muncă de cercetare; doar trebuie să asiguri credibilitatea personajului. De exemplu, tipul despre care vorbeşti tu – lui îi plăcea să-l imite pe Houdini. Părerea mea este că probabil a pus o avere la bătaie şi a pus mâna pe tot ce se putea şti despre Houdini. Poate că a găsit chiar şi un film cu Houdini. Nu crezi?

— Noi vorbim despre iluzie. Orice este posibil, spuse Jack.

— Cum se spune, dacă vrei să joci bine rugby, căpitane, mergi şi te spânzură împreună cu o echipă de rugby.

— Numai că asta nu este tocmai rugby, sublinie Jack.

— Nu, dar mi se pare că ai trecut multe obstacole. O să-mi spui şi mie de ce este atât de important acest clip cu Edward Hudson?

— Imediat ce îmi voi da şi eu seama. Hai să-ţi mai spun o dată toate datele problemei.

— Apropo… Tu şi prietena ta – Beth, nu? – sunteţi un cuplu reuşit.

— Mulţumesc, şi eu cred la fel.

— Vasăzică de data aceasta este serios?

— Da, răspunse Jack zâmbind încordat. Al naibii de serios!

Sunt obosită, se gândi Beth, punând pe seama oboselii lipsa de coordonare în mişcări la volanul maşinii. Asta şi efectul ameţitor al prezenţei lui Jack şi efectul acelui sărut care nu-i mai ieşea din minte. În condiţii normale îşi conducea perfect Mercedesul. În dimineaţa

aceea însă, se întrebă dacă nu ar trebui să pună semnul „cursant începător”, pentru a-i avertiza pe ceilalţi că este un pericol.

A observat prima dată când a virat curba la Hobron, manevră relativ uşoară, dar care aproape că a aruncat-o în faţa unui RV. Hei, trezeşte-te! s-a certat ea. A prins strâns volanul, simţind că îi răspunde altfel, dar neştiind să spună de ce.

Of, nu mai da vina pe maşină, îi spunea raţiunea. În dimineaţa asta te-ai lăsat ameţită de un bărbat care nu vrea decât să-ţi arate cum poate fi dragostea şi pasiunea şi ia te uită ce surprinsă eşti! Surprinsă? O atracţie atât de puternică putea fi bănuită de la bun început… atâta doar că el a văzut-o din perspectiva lui.

Şi acum de ce mergi acasă? se întrebă Beth. Jack era atrăgător. Jack era frumos. Jack era… Beth scutură din cap. Jack nu era Edward. Şi până în momentul în care nu va mai face această comparaţie, nu exista loc pentru o altă persoană.

Beth se trezi din reverie, tresări şi deveni mai atentă, când execută un alt viraj defectuos; văzu că volanul din mâinile ei răspunde cu un tremur neregulat. Este vina mea că am lăsat maşina afară toată noaptea. Fără îndoială maşina era acum victima umidităţii tropicale a insulei. O să-l rog pe Daniel să o verifice.

Abia la virajul de pe Waikiki, în drum spre Banyan Ridge, Beth consideră situaţia cu toată seriozitatea. Dealul îşi luase numele de la splendizii copaci care îl străjuiau, mulţi dintre ei sculptaţi de vânt în forme extrem de ciudate. Coroanele bogate umbreau bulevardele, aruncând umbre dintre cel mai curioase. Acum, Beth ajungea la o curbă din care copacii au fost tăiaţi pentru a permite vizibilitatea; spaţiul creat se deschidea spre imensitatea azurie a Pacificului.

Neliniştea pe care a simţit-o Beth pentru că maşina nu-i răspundea, se transforma încet în îngrijorare; încetini şi luă mult mai uşor curbele. Sub degetele ei volanul înţepenea. Când va ajunge acasă…

Beth strigă speriată când văzu că volanul nu mai răspundea deloc. Nu mai putea menţine maşina pe şosea. În timp ce maşina se îndrepta inexorabil spre parapet, ultimul ei gând a fost că o stafie nevăzută a defectat-o; îngheţase de groază.

33

— Doamnă! Doamnă! Ce s-a întâmplat?

Vocea bărbătească venea de undeva de foarte departe, aducând-o încet pe Beth spre starea de conştienţă. Prin ochii verzi tulburi, se trezi privindu-l în faţă pe Edward.

Nu, nu era Edward, înţelese ea. Era un bărbat cu mult mai tânăr, dar cu acelaşi păr blond, musculos şi bronzat…

— Cum vă simţiţi, doamnă?

O altă voce, de femeie, se auzi din spatele lui, înainte ca Beth să poată răspunde:

— Este moartă, Jimmy?

Exact în spatele bărbatului, Beth distinse silueta unei femei foarte slabe, cu părul lung până în talie.

— Îşi revine, răspunse bărbatul şi se întoarse din nou spre Beth. Poate că nu ar trebui să vă mişcaţi, doamnă, îi sugeră el.

Are în jur de douăzeci şi doi de ani, estimă Beth. Categoric, aer de turist. Cuvântul „doamnă” folosit mereu de tânăr, îi amintea de accentul din Ohio.

După ce reveni la realitate, Beth revăzu în gând ultimele momente ale accidentului. Înfiorată de groază,

privi spre parapetul care o salvase de zborul spre neant.

— Cineva acolo sus vă iubeşte, doamnă, spuse tânărul.

— Aţi... aţi văzut cum s-a întâmplat? murmură Beth, ducându-şi degetele la tâmplă şi simţind sângele cald năclăit.

În loc de răspuns tânărul o şi întreba pe însoţitoarea lui dacă nu are şerveţele de hârtie.

— Şi cheamă imediat poliţia. Apoi i se adresă lui Beth: maşina este închiriată şi are un telefon portabil, trebuie să meargă... Ai găsit numărul, scumpo?

— Accidentul... începu Beth.

— Tocmai luam curba şi atunci v-am văzut, doamnă. Dacă Gina – adică soţia mea – dacă Gina nu era atentă la drum, puteam să intrăm direct în dumneavoastră. Noi căutam un drum ascuns.

— Ascuns?

— Băiatul de la staţia de benzină ne-a spus că pe deal locuiesc numai oameni bogaţi şi... bărbatul numit Jimmy observă diamantul de pe degetul ei... uh, murmură el evident stânjenit. Cred că am intrat pe o proprietate privată?

— Chiar dacă sunteţi, este o întâmplare fericită, zâmbi Beth, şi vă puteţi considera iertaţi.

Marissa vorbea întruna, vorbea de aproape o oră, de când asistenta a introdus-o în salonul lui Beth la spitalul *Kaiser.*

— ...şi dacă ei nu apăreau la timp, tu ai fi putut sângera şi ai fi murit, oricum ai fi fost într-o situaţie îngrozitoare.

— Nu este o rană mare, Marissa, o linişti Beth. Doctorul spune că nu am nimic.

— Pfui, ce ştiu doctorii? declară Marissa solemn şi

indignată. Ai uitat că eu sunt măritată cu un doctor? Voi insista să mi se spună absolut totul. Dumnezeule, când mă gândesc ce s-ar fi putut întâmpla! În voiaj de nuntă ai spus? Parcă aşa mi-a spus fata, da, şi după felul în care se agăţa de el, parcă era lovită de dambla – ai văzut şi tu? Îţi dai seama numai dacă te uiţi la ei. Stai, lasă-mă să-ţi aranjez pernele…

— În ritmul ăsta, cred că vrei să mă desfiinţezi, o necăji Beth. Ah, să nu uit, ai aflat unde locuiesc tinerii aceia? Aş vrea să le mulţumesc cu ceva mai deosebit.

— Cred că la *Aloha Surf.* Cred că poliţia are adresa, tu ce zici? Şi, ce ai de gând să faci? Vrei să le dai un cadou? Poate ceva foarte pretenţios? Dumnezeu ştie ce gusturi mai au tinerii din zilele noastre… deşi, cu bicepşii lui, cui îi mai pasă de gusturi?

— De fapt, eu mă gândeam să-i invit la o cină sau cam aşa ceva… undeva… la un restaurant elegant şi romantic.

— Bineînţeles! Cum de nu m-am gândit! Marissa radia. Da, numai tu te poţi gândi la astfel de lucruri! Te gândeşti la un anume restaurant?

— Ce zici de *Orhideea neagră*? sugeră Beth. Marissa strâmbă din nas:

— *Orhideea neagră*? Nu crezi că-i cam sofisticat? Vreau să spun că fata s-a purtat ca o… Tu câţi ani crezi că are? Nouăsprezece? Douăzeci? Cred că nu-i destul de mare să bea tărie, deşi pare totuşi să fie majoră, Beth.

— Cred că sunt prea îndrăgostiţi ca să vadă ce este în jurul lor, spuse Beth. Oare şi ea şi Edward au arătat la fel? Spera să fi fost aşa.

— Bine, bine, dacă aşa spui tu! Şi pentru că se pare că vei fi imobilizată pentru un timp, am să mă ocup eu de asta.

Beth îşi arcui o sprânceană, surprinsă.

— Imobilizată? Marissa, am de gând să eliberez patul astăzi după-amiază, dacă nu cumva chiar mai repede.

— Nu cred, după cum a spus doctorul! Cum îl cheamă? Bowen? Blondin? Bovine? Eu personal cred – Marissa ridică din umeri – că are dreptate. Nu se poate şti ce ai.

— Nu am decât câteva zgârieturi, insistă Beth.

— Asta înseamnă că eşti într-o stare cu mult mai bună decât maşina, dragă. Ah, apropo, Daniel m-a rugat să-ţi transmit că se ocupă el de toate şi să nu-ţi faci nicio problemă.

— Cât de repede va afla ce are maşina?

— Ce are maşina?

— Păi, cu volanul, îi aminti Beth. Nu-ţi aminteşti că ţi-am povestit despre asta?

— Să spun drept, cred că eram prea îngrijorată şi nu mai țin minte. Ce-i cu volanul?

— Se blocase – era înţepenit. Parcă l-a prins cineva într-o menghină şi nu-i dădea drumul, continuă în gând Beth.

— S-a mai întâmplat şi altă dată?

— Nu, am observat abia azi dimineaţă, când… Beth se opri la timp… când am ieşit la plimbare.

Spre marea ei uşurare, Marissa nu a menţionat nimic în legătură cu lipsa ei de acasă.

— Ei bine, nu pot să spun decât că putea fi mult mai rău. Când te gândeşti că va trebui să-i fii recunoscătoare pentru viaţa ta unui parapet! Marissa începu să se agite cu buchetul de flori pe care-l adusese. Spune, cum este mâncarea aici? Ţi-au dat ceva de mâncare?

— Nici nu este ora prânzului. Şi, după cum ţi-am spus, nu am de gând să rămân aici. Mă simt perfect.

Marissa o ignoră.

— Doamne, este îngrozitor, am să mă furişez cu un hamburger şi câţiva cartofi prăjiţi. Apropo, adăugă ea brusc, ce căuta caietul meu de oaspeţi pe bancheta maşinii tale?

34

Niciodată până acum expresia *„îngerul lui Dumnezeu”* nu a fost mai potrivită. În salon intră asistenta.

— Scuzaţi-mă, doamnă Hudson, i se adresă femeia Marissei, doamna Hudson are nevoie de odihnă. Zâmbea amuzată de repetarea celor două nume.

— Categoric, acceptă Marissa. Mă întorc mai târziu după-amiază, cu Daniel. Numai dacă îl pot smulge de la biroul la care scrie caraghiosul acela de discurs. Tot la asta transpiră şi acum.

— Sunt sigură că ajung acasă până atunci, spuse Beth, dar Marissa ieşise deja pe uşă.

— Sper că nu am întrerupt ceva important, se scuză sora Griggs.

Beth îi alungă repede temerile.

— Are tendinţa de a exagera rolul de mamă cloşcă. Bine că nu mi-am rupt nimic, altfel nu ştiu ce mai trebuia să suport din partea ei.

— Este iertată din cauza florilor, are gust, spuse asistenta admirând fără rezerve florile tropicale care umpleau aproape toată încăperea. Deşi ocupă atât de mult loc, sper să găsim un loc şi pentru celelalte.

— Celelalte?

— Le admirăm de o jumătate de oră în camera de gardă, mărturisi femeia. Pot să le aduc imediat, dacă vreţi.

— Repede mai merge bârfa, oftă Beth.

— Ei, unii oameni sunt foarte cunoscuţi. Ştiţi, le spuneam colegelor mele că nu ţin minte de când nu am mai văzut gura leului cu flori atât de mari.

— Gura leului? repetă Beth.

— Da, cele pe care le-am ţinut în camera de gardă.

Gura leului… florile pe care i le-a cumpărat Edward prima dată când legătura lor a început să devină serioasă. Florile pe care i le dădea de fiecare dată când era supărată. Numai în jurnalul ei a mărturisit această ciudăţenie a lui Edward, de a-i dărui asemenea flori.

— De la cine sunt? întrebă ea. Sigur buchetul acesta era doar o coincidenţă.

Sora Griggs se încruntă.

— Ia te uită, abia acum mi-am dat seama că buchetul acesta nu are o carte de vizită…

— Ţi-a spus vreodată cineva că vrei cam multe pentru un om care nu păţeşte nimic? se plânse Lena.

— Da, spuse Jack. Tu mi-o spui de fiecare dată când te rog ceva.

— Ceea ce, însă, nu te împiedică să-mi ceri în continuare câte ceva.

— Dacă este atât de greu…

— Las că ştiu eu chestia asta cu pseudovinovăţia, JB. Ştii că mă înmoi când văd un Făt-Frumos.

— Adică?

— Adică, nimeni nu trebuie să fie aşa frumos ca tine şi să scape neînsurat. Cum a fost cina cu prietena ta?

— Schimbi vorba, o necăji Jack.

— Nu, îţi plătesc cu aceeaşi monedă, îl corectă Lena. Dacă departamentul poliţiei nu-mi plăteşte ore suplimentare, este cinstit să-mi spui şi mie ce se mai

bârfeşte măcar.

— Adică nu-ţi spune destul sora ta? Prin geamul biroului său, Jack o vedea pe Kiana discutând animat cu secretara lui Curry şi cu un poliţist din Patrula de Coastă. Mă întreb pe cine mai aruncă tăciunii aprinşi, de data asta, se gândi Jack. La telefon, auzi cum Lena bate nerăbdătoare în receptor.

— Ei? M-ai uitat?

— A adormit şi şi-a petrecut toată noaptea pe canapeaua din salon, spuse Jack.

— Pe ce? Cred că nu aud bine…

— Pe canapea, Lena. M-ai auzit foarte bine.

— Auzit, da! Crezut, nu.

— Ce altceva pot să-ţi spun?

— Ori îţi pierzi farmecul şi îndemânările, ori eşti cel mai mare mincinos, după fostul meu soţ.

— Dumnezeule! Ce raţionament!

— Sau, după cum te cunosc, probabil că spui tot adevărul şi numai adevărul. Plictisitor, JB. Extrem de plictisitor.

— Mulţumesc. Lucrez la caz. Acum să ne întoarcem la Clay Hudson – uite ce vreau să ştiu…

Beth îşi muşcă buza ca să nu-l întrebe pe doctorul Bowen dacă ea era prima lui pacientă. Tânărul imberb de la patul ei îi amintea de băieţii cu care s-ar fi întâlnit, dacă nu ar fi fost deprimată după moartea soţului ei.

— Mă bucur să vă văd zâmbind, spuse doctorul, neştiind că el este sursa amuzamentului ei.

— În parte pentru că anticipez plecarea acasă. Când voi pleca?

— Depinde. Rezultatele preliminare ale testelor noastre indică faptul că sunteţi…

— Perfect sănătoasă…

Doctorul Bowen oftă intrigat.

— Cumnatul dumneavoastră m-a avertizat că puteţi fi dificilă.

— V-a spus şi faptul că am foarte multă energie şi imaginaţie? Sunt destule cearşafuri pe-aici, numai bune pentru o evadare.

— Vă cred în stare. După toţi aceşti ani în care l-aţi asistat pe soţul dumneavoastră... tânărul doctor se opri, conştient de schimbarea de atitudine a lui Beth la auzul numelui soţului ei. Am fost un mare fan, doamnă Hudson... nu am pierdut niciun spectacol. Continuă după un moment de tăcere: într-un fel, cred că de aceea am acceptat propunerea cumnatului dumneavoastră de a vă ţine peste noapte pentru observaţii.

— Cum aţi spus?

— Doctorul Hudson mi-a spus că aţi fost foarte deprimată în ultima vreme... poate melancolică?

— Mă gândesc la foarte multe lucruri, spuse Beth, dar nu aş merge chiar atât de departe încât să mă consider deprimată.

— Şi cum rămâne cu momentele de leşin?

Nuanţa insinuantă din tonul lui o enervă pe Beth, mai ales că venea de la o persoană cu mult mai tânără decât ea.

— Te gândeşti la ceva anume, doctore Bowen?

— Păreţi o femeie care merge direct în miezul problemei. În cazul acesta, aşa voi proceda şi eu. Accidentul pe care l-aţi avut azi-dimineaţă se putea întâmpla oricui, dar noi nu vrem să trecem cu vederea posibilitatea că ar fi fost posibil să vă pierdeţi cunoştinţa la volan. Doar pentru siguranţa dumneavoastră, dorim să vă ţinem aici până mâine... bineînţeles şi cu permisiunea dumneavoastră.

— Tot timpul am fost conştientă, doctore Bowen,

interveni Beth tăios. Cât despre petrecerea nopţii aici, ar fi o pierdere de timp şi pentru mine şi pentru dumneavoastră.

— Aşadar, dumneavoastră ce propuneţi?

— Să-mi aduceţi tot ce trebuie să semnez pentru a fi externată.

— Natural, dacă aceasta este alegerea dumneavoastră…

— Asta înseamnă „da”?

Doctorul ezită.

— În aceste condiţii, doar poliţia trebuie să vă încredinţeze unei persoane responsabile. Dacă doriţi să le sun pe rudele dumneavoastră…

— Ce-ar fi să sunaţi la poliţie? îl contrarie Beth. Vi se pare suficient de responsabilă?

— Se pare că vă gândiţi deja la cineva.

— Da, replică Beth apăsat. Mă gândesc la cineva.

35

— Mă simt ca un turist, spuse Beth, privind tricoul lung pe care i-l cumpărase Jack de la magazinul spitalului.

— Aveam de ales între ăsta cu inscripţia *Beach Club,* sau cel cu *Police Athletic League.* Am unul în portbagajul maşinii şi vine imediat ce îl fluier. Dar cred că acesta se potriveşte mai bine cu stilul tău.

— Deja ţi-am dat destulă bătaie de cap… La o jumătate de oră după ce l-a sunat, Jack a fost la spital, lăsând-o pe Beth să se întrebe dacă nu cumva a folosit sirena maşinii şi a ignorat toate semafoarele deşi ea l-a asigurat la telefon că se sime foarte bine.

— Datorie civică. Oamenii spitalelor se încruntă când le trece pragul cineva cu bluza pătată, spuse Jack

privind pieziş spre bluza pe care o împacheta Beth. Crezi că vor ieşi petele?

— Poate că nici nu ar trebui să încerc – ar putea să „reapară” peste un an.

Când ridică ochii spre el, îl văzu privind-o cu intensitate şi se simţi învăluită în căldura lui, care sfida orice încercare de a o explica.

— Sigur te simţi bine, Beth? Chiar şi aerul păru să-şi ţină respiraţia, în timp ce el îi aştepta răspunsul.

— Sigur, îl linişti ea şi se cuibări în protecţia binecuvântată a braţelor sale.

— Dacă s-ar fi întâmplat ceva cu tine... murmură Jack strângând-o la piept.

Îşi apropie buzele şi Beth îl aşteptă la jumătatea drumului, simţindu-i pasiunea şi puterea.

Sub cămaşa subţire, îi simţi respiraţia agitată. Atingerea lui îi stârnea dorinţele demult uitate, se lipi de el, gândindu-se cât de multe s-au petrecut între ei doar în câteva ore.

— Este foarte bine că te-ai schimbat din cămaşa de noapte de la spital, îi şopti Jack.

— De ce?

Mâna lui Jack alunecă şi se opri ca din întâmplare pe şoldul ei.

— Pentru că, altfel, cred că mi-ar fi foarte greu să-mi amintesc că sunt în timpul serviciului...

În ciuda faptului că Jack era un conducător auto expert, urcarea pantei spre Bunyan Ridge pentru a doua oară în aceeaşi zi o umplu pe Beth de un sentiment de teamă care se concretiza într-un tremur de nestăpânit.

— Încearcă să nu te mai gândeşti la asta, iubito, o sfătui Jack, simţindu-i neliniştea. O prinse de mână.

— Nu contrazice asta ceea ce mi-ai spus altă dată,

să încerc să-mi amintesc fiecare detaliu?

— Cred că deja ţi-ai amintit. Şi după cum mi-ai povestit, cred că este bara de direcţie.

— Vrei să spui că a fost tăiată?

— Să sperăm că nu este atât de sinistră explicaţia. Se poate uza, ca orice haină. Măcar aşa putem explica de ce ai putut totuşi parcurge o parte din drum. Bine că s-a întâmplat ziua şi nu noaptea.

— Şi cum explici ceea ce am simţit eu?

— Că îţi ţinea cineva volanul? De asta spun că a fost bara de direcţie. Cu alte cuvinte nu cred că putem da vina pe fostul tău soţ.

Nu a vrut să o supere, dar Beth se încordă când auzi comentariul neutru la presupusa prezenţă a lui Edward.

— Viu sau mort, Edward nu mi-ar face niciodată rău.

Tocmai intrau în curba în care era cât pe ce să-şi piardă viaţa. Numai parapetul şi câteva cioburi mai stăteau mărturie accidentului petrecut aici.

— Te poţi gândi la cineva care ar dori?

— Ce să dorească?

— Să te omoare.

— Ce motive ai să spui asemenea lucruri?

— Mă gândeam la ce m-ai întrebat – dacă a fost tăiată bara. Nu este un lucru care îţi vine în minte aşa din senin, fără să ai o bază.

— Vrei să spui că nu se înscrie pe linia celor petrecute până acum?

— Celelalte au fost făcute să te neliniştească. Chiar şi astea, continuă Jack arătând spre buchetul de gura leului. Dar faptul că ţi s-a umblat la maşină, duce lucrurile un pas prea departe. Apropo, unde ai spus că ai parcat-o azi-noapte?

Tensiunea lui Beth crescuse vertiginos.

— Adică atunci a umblat cineva la ea? Cât timp am fost la tine?

— Aş răspunde la întrebarea „Când?”.

— Asta înseamnă că ştia care este maşina mea.

— Nu neapărat. Poate fi şi o persoană care nu suportă maşinile Mercedes.

— Sau vreo prietenă care are ceva cu tine.

Jack începu să râdă.

— Pentru că m-am despărţit de ele întotdeauna în termeni prietenoşi, nu cred să fie vreuna suspectă.

— Mai bine să vedem ce află Daniel, înainte să exagerăm totul.

— Daniel?

— Marissa mi-a spus că a dus-o la un atelier.

— Ţi-a spus cumva unde?

— Chiar dacă mi-a spus, nu am reţinut. Nu prea m-am ocupat de reparaţiile maşinilor.

Intrând pe aleea care ducea la vilă, observară că porţile erau larg deschise, ca în noaptea petrecerii.

— Întotdeauna stau aşa? întrebă Jack.

— De obicei, nu, dar cred că acel camion poate explica de ce.

— *„Fielding Security”,* citi Jack inscripţia de pe camion.

— Daniel i-a mai chemat de câteva ori, pentru că sistemul de securitate este defect.

— De fiecare dată acelaşi echipaj?

— Nu am fost atentă. De ce?

— Gândeam cu voce tare.

Jack parcă maşina.

— Poţi să mă laşi aici. Ştiu că trebuie să te întorci la slujbă.

— Şi să nu te duc în siguranţă până la uşă? Ce fel

de cavaler mă crezi?

— Mă gândeam că nu-ţi face plăcere să te întâlneşti cu Daniel. Văd că maşina lui este aici.

— Dar nu mă deranjează deloc, o asigură Jack. Voi avea ocazia să-i pun câteva întrebări.

36

Lehua privi speriată când Beth şi frumosul ei însoţitor au intrat în casă.

— Doctorul Hudson ne-a spus că aţi avut un accident îngrozitor şi sunteţi la spital!

— Nu atât de îngrozitor, încât să mă ţină la pat, o asigură Beth, mulţumindu-i bătrânei pentru grija pe care i-o purta. Daniel este la el în birou?

— Da, doamnă Hudson, dar... Lehua ezită vizibil stânjenită. Este foarte ocupat astăzi.

— Îi spun doar că am venit acasă.

În timp ce ea şi Jack se apropiau de uşa sanctuarului lui Daniel, auziră câteva replici furioase, care arătau clar că vorbeşte la telefon.

— Trebuie să fii nebun să crezi că îţi voi da mai mult decât am acceptat până acum! îl auzi Beth. Nici nu vreau să discut!

Exact în momentul în care Beth îl privea pe Jack pentru vreo sugestie, Daniel trânti telefonul. A ajuns la uşă înainte ca Beth să fi făcut vreo mişcare, reacţionând la prezenţa ei cu o uşoară tresărire, cu o expresie limpede de dezaprobare.

— Tu trebuia să fii la spital... abia atunci îl observă pe Jack. Ia te uită! exclamă Daniel de parcă tocmai văzuse o insectă. Să tot fie locotenentul Copperfield.

— Mă tem că vă lasă memoria, mă numesc Brassfield.

— Recunosc. Sunteţi într-o vizită de curtoazie, locotenente?

— M-a condus acasă, interveni Beth.

Daniel ridică o sprânceană.

— Nu mai spune! Atunci, presupun, continuă el întorcându-se spre Jack, că vei prelua toată responsabilitatea ieşirii premature din spital a cumnatei mele.

— Mă simt foarte bine, Daniel. Nu-i nevoie să faci aşa…

— Cum te simţi şi cum eşti în realitate, Beth, sunt două lucruri complet distincte, care trebuie lăsate în seama oamenilor de specialitate. Nu *a poliţiştilor.* Tonul lui Daniel era dispreţuitor. Îmi cer scuze că te-am eliminat, locotenente, dar cred că şeful tău a şi…

— Plângerea? De fapt, da, mi-a citit-o. Ceva în legătură cu asigurarea defectuoasă a protecţiei casei din seara petrecerii, nu? Cu colţul ochiului văzu reacţia lui Beth, care nu ştia nimic despre faptul că Daniel l-a discreditat. Apropo, cum s-au rezolvat lucrurile până la urmă?

— Nu am chef acum să discut despre asta, locotenente. Dacă nu doreşti nimic altceva…

— Despre ce plângere este vorba, Daniel? întrebă Beth, revoltată de comportarea lui Daniel.

— Nu te interesează pe tine. Din punctul meu de vedere, problema este încheiată.

— Că veni vorba de probleme încheiate, interveni Jack, mă întreb dacă mi-aţi putea răspunde la câteva întrebări, doctore Hudson.

— Sunt întrebări „oficiale”?

— Cred că ar putea fi, dacă doriţi neapărat. Sunt o simplă curiozitate.

Daniel îşi încrucişă braţele, semn evident că era

nelinişt it.

— Timpul liber este pentru mine un adevărat lux, locotenente. Ceea ce trebuie să afli este că mi-l pierd cu dumneata, fie că eşti sau nu curios…

— Atunci am să le scurtez… încep cu – unde aţi dus la reparat maşina lui Beth?

— La un atelier şi sper să lucreze bine pentru ca Beth să o poată folosi din nou.

— Ei bine, înainte de a o repara, aş fi interesat să văd ce defecţiune a avut.

— Şi eu, spuse Daniel cu răceală.

— Înseamnă că nu aveţi nimic împotrivă dacă voi vorbi personal cu mecanicul.

— Vorbiţi de parcă suspectaţi ceva nefast.

— Ar trebui?

— Am o după-amiază foarte aglomerată. Dacă nu ai probleme mai importante, trebuie să-ţi spun că nu am timp pentru dumneata.

— Bine, sigur nu vreau să vă stânjenesc, cedă Jack cu un zâmbet. Totuşi, întrebarea mea referitoare la petrecere pare să nu-şi găsească un răspuns.

— Şi ce întrebare era?

— Motivul real pentru care aţi chemat poliţia a fost că eraţi îngrijorat din pricina siguranţei oaspeţilor dumneavoastră, nu? Acum, pentru că tot aţi făcut o plângere despre felul în care m-am ocupat de caz, mă întreb dacă grijile dumneavoastră s-au materializat.

— Întrunirea noastră s-a dovedit a fi liniştită, aşa cum am planificat-o, locotenente. Îţi mulţumesc totuşi pentru grija întârziată.

— Cu plăcere, răspunse Jack. Nu ştiu de ce, dar am avut sentimentul că veţi menţine situaţia sub control.

— Vă rog să mă scuzaţi…

— Când am intrat, te-am auzit vorbind cu cineva,

spuse Beth, oprindu-l. Cine era?

Uitând parcă absolut totul, ca prin minune, atitudinea lui Daniel se transformă dintr-o ostilitate fățișă, într-o prietenie generoasă.

— Ceea ce ați auzit este exact faptul că imbecilul de mecanic nu merită nimic mai mult... ceea ce trebuie să discut cu Marissa. Dar asta, mai târziu.

— Și acest imbecil, are cumva și un nume?

Vocea lui Daniel deveni din nou iritată.

— Nu cred că un telefon privat te privește pe dumneata, locotenente. Părere pe care o voi transmite și șefului dumitale.

— Oh? Când intenționați s-o faceți?

Cu satisfacția cavalerului care și-a găsit în sfârșit Graalul, Daniel răspunse:

— Imediat!

— Simt că trebuie să mă scuz pentru felul în care s-a purtat, spuse Beth după ce Daniel ieși din birou. Nu are obiceiul să fie atât de agresiv, mai ales pentru un lucru minor.

— Mă tem că nu voi accepta de la tine, Beth, deși apreciez intenția, ia spune-mi, dacă de obicei este numai lapte și miere, ce crezi că l-a deranjat atât de mult acum?

— Poate faptul că am ieșit din spital l-a supărat mai mult decât am bănuit eu.

— Poate, spuse Jack criptic, privind la ceas. Sunt sigur că nu se va simți jignit dacă eu voi pleca înainte ca el să se întoarcă.

— Nu vreau să te mai reții. Trebuie să scot cât mai repede petele de sânge de pe bluză.

A fost o remarcă ce a adus la suprafață un gând care-l sâcâia pe Jack.

— Asta-mi aminteşte…

— Îţi aminteşte… de ce?

— Te superi dacă te rog să-mi arăţi ceva înainte de a pleca?

— Depinde ce doreşti să vezi.

Făcând un semn din cap, Jack arătă spre uşile de sticlă din cameră.

— Unde duc uşile?

— Spre piscină. De ce?

— Pot să văd şi eu?

Uimită, dar binevoitoare, Beth îl conduse.

— Chiar crezi că se va ţine de cuvânt? întrebă ea preocupată. Adică, îl va suna pe şeful tău?

— Ah, fără nicio urmă de îndoială, spuse Jack indiferent. De fapt, cred că aş fi puţin dezamăgit dacă nu ar face-o…

37

Cu foarte multă timiditate, Daniel i s-a alăturat lui Beth pe terasă, la câteva secunde după ce a plecat Jack.

— Văd că a plecat deja, murmură el conciliant.

Beth îl fixă cu privirea-i de smarald.

— După felul în care te-ai purtat, nu mă miră de ce a plecat.

— A fost o…

— Ce, Daniel? Cuvintele au căzut ca loviturile de ciocan, iar ea îl înfrunta pe cumnatul său cu o furie greu de stăpânit. Nu ai avut niciun motiv să spui ceea ce ai spus. Nu ai niciun motiv să tratezi pe nimeni care îţi intră în casă, aşa cum ai făcut astăzi.

— Cred că fiecare avem alte coordonate când apreciem cine este „oaspete” în această casă şi cine nu este binevenit, făcu Daniel o tentativă de a explica. Când

am ajuns la uşă şi te-am văzut lângă un poliţist, mai ales când nu te aşteptam deloc... pierduse şirul cuvintelor şi încercă să reformuleze. Cred că a fost coincidenţa de a da cu ochii de persoana care a fost aici cu alte treburi... asta m-a luat prin surprindere. Nu ştiu dacă mai ajută Beth, dar îmi cer scuze că te-am pus într-o situaţie neplăcută. Mi se pare un înfumurat arogant.

— Nu de la mine trebuie să-ţi ceri scuze, spuse Beth cu răceală. Şi află că nu a fost o coincidenţă prezenţa lui aici. Locotenentul Brassfield m-a adus acasă. Era un lucru pe care nu a dorit să-l recunoască, totuşi acum era necesar. Eu l-am sunat de la spital şi l-am rugat să mă aducă acasă.

Daniel se încordă, tulburat de surprinzătoarea revelaţie.

— Tu l-ai sunat? Vrei să spui că tu îl cunoşti pe omul acesta?

Beth zâmbi fără să vrea văzându-l pe cumnatul ei, de obicei foarte sigur de el, atât de nedumerit acum.

— Este o persoană cu care m-am întâlnit în ultima vreme, continuă ea, hotărând să omită durata acestei legături.

Cuvintele păreau să-l lovească dramatic.

— Oh! reuşi Daniel să articuleze. Cuvânt minuscul care îngloba în el un ghem de sentimente nerostite – mânie, confuzie, uimire, stânjeneală... orice în afară de bucurie pentru ea. De cât timp durează?

— De o vreme.

— El ştie că vrei să pleci în California?

— Am amintit ceva, de câteva ori. De altfel am discutat despre multe alte lucruri.

— Oh! murmură din nou Daniel. Cred că asta aduce o cu totul altă lumină în situaţia dată, nu?

— Da. Şi mai înseamnă de asemenea că trebuie să-

i ceri scuze, îl sfătui Beth. Dacă aş fi în locul tău, eu aş retrage şi plângerea împotriva lui.

Ochii albaştri ai lui Daniel radiau un amestec de înfrângere şi de îngrijorare. Întinse mâinile în semn de scuză spre ea.

— Cred că astăzi m-am purtat ca un măgar, nu? Nu-mi place să fiu pus în situaţia de a mă apăra, de parcă aş fi un criminal.

— După cum te-ai purtat, nu aş spune că aşa ai simţit. Din câte am văzut, tu ai fost cel mai nepoliticos. De exemplu, atunci când Jack a întrebat de mecanic…

— Poate ar trebui să-ţi mărturisesc ceva, înainte de a merge mai departe, o întrerupse Daniel. Poate că măcar reuşesc să limpezesc atmosfera, cum ai făcut tu cu mine. Vreau să spun, în legătură cu faptul că te întâlneşti cu locotenentul.

— Ascult.

— Ştii, conversaţia de la telefon, atunci când aţi apărut voi? Nu ştiu cât de mult aţi auzit din ea, dar este bine să ştii adevărul înainte de a continua. Beth aştepta nerăbdătoare ca el să continue. Marissa mă bate la cap de luni de zile să mai fac şi eu câte ceva prin casă. De parcă nu ar arăta ca o casă! I-am spus că vom discuta după ce termin cu afurisita asta de conferinţă şi ce face ea? Îi ia la rând pe toţi furnizorii casei şi începe să cheltuiască după cum şi-a pus în cap! Daniel reuşi să zâmbească. Îmi pare rău că a trebuit să mă auzi vorbindu-i aşa, dar nu am rezistat, femeia asta şi-a căutat-o cu luminarea…

— Adică, vorbeai la telefon cu Marissa? întrebă Beth uimită.

— Da, deşi nu-mi face plăcere să recunosc. Şi după cuvintele prietenului tău… ei bine, nu ştiu, numai Dumnezeu mai ştie ce era în stare să facă, dacă nu mă

purtam aşa.

— Dacă spuneai, sunt convinsă că Jack ar fi înţeles. Probabil că nu este prima dată când aude doi soţi certându-se.

— Să spunem că nu-mi place să spăl rufele familiei în public. Sunt convins că ne-a ajuns că a ştiut toată lumea ce s-a întâmplat acum doi ani la Washington. Mai ales ţie. Îşi muşcă buza de jos, reflectând. Cred că de aceea m-a surprins că tu, de la care mă aşteptam cel mai puţin, tocmai tu vii acasă cu un poliţist…

Dacă Beth ar fi închis ochii, şi-ar fi amintit toate detaliile acelei nopţi. Cu Halloran i-a vizitat în apartamentul închiriat la Washington – se plimba ca un leu într-o cuşcă prea mică pentru el, fumând nervos. Daniel, sensibil la starea ei de greaţă, i-a spus foarte ferm, ori să stingă ţigara, ori să termine interogarea. Fără alte cuvinte, Halloran a găsit o scrumieră, a stins ţigara şi a continuat:

— Aţi avut probleme maritale cu soţul dumneavoastră, doamnă Hudson?

Înainte ca ea să deschidă gura, Daniel a răspuns în locul ei.

— Cred că starea de fapt a cumnatei mele răspunde clar la această întrebare.

Halloran îl ignoră şi se întoarse spre Beth, aşteptând răspunsul.

— Eu şi soţul meu eram foarte fericiţi, domnule căpitan. Mai ales acum, când aşteptam un copil.

— Mai aveţi copii, doamnă Hudson?

— Nu, acesta… este primul. Spiritul lui Edward era o părticică din copil, o parte din el mai trăia încă. Timpul trecut nu însemna neapărat trecutul.

— Şi care au fost sentimentele decedatului când a

aflat că sunteţi însărcinată?

— Ce vreţi să spuneţi? întrebă ea îngheţat, văzând că Edward s-a transformat dintr-un om vibrant şi plin de viaţă, într-o cifră statistică.

— Vreau să spun, a fost încântat? A fost planificat de amândoi acest copil? Sau…?

Daniel se ridică în picioare, revoltat.

— Nu-mi plac deloc întrebările dumneavoastră. Orice aţi dori să implicaţi…

— Daniel, te rog! Nu îşi face decât datoria. Îi făcu semn lui Halloran că este pregătită să continue.

— Ce legătură exista între soţul dumneavoastră şi KK Blaine, doamnă Hudson?

— Poftim?

— Un membru din echipa tehnică ne-a spus că doamna Blaine a asistat la spectacolul său, acum câteva săptămâni. La Syracuza, parcă acolo a fost?

— Mulţi oameni urmăreau spectacolele soţului meu, răspunse Beth calmă.

— Da, dar nu multe stele ale filmului pornografic, mai ales de calibrul doamnei Blaine. Din colţul ochiului, Beth îl văzu pe Daniel foindu-se stânjenit.

— Era un lucru obişnuit ca o asemenea persoană să fie invitată în culise.

— Cred că da, dacă se cunoşteau de multă vreme.

Edward o cunoştea pe KK?

— Edward cunoştea mulţi oameni, de fapt cred că de pe vremea când îşi începeau cu toţii cariera. Oricine au devenit prietenii lui după aceea, Edward nu se purta ca un snob cu ei.

— Aşadar, vizita doamnei Haine în cabină, la Syracuza, nu v-a deranjat?

— Deloc.

Din obişnuinţă, Halloran băgă mâna în buzunar

după o ţigară, apoi se răzgândi.

— Să ne întoarcem la actul acela de evadare din cutia metalică. Aţi spus că l-a mai făcut?

— De două sute treizeci şi una de ori, spuse Daniel crispat.

— A avut vreo problemă? Vă amintiţi vreun amănunt care ar putea ajuta?

— Absolut nimic. Soţul meu era un perfecţionist.

— Cu excepţia acestui spectacol, sublinie Halloran. S-o luăm de la capăt.

— Mai exact, ce vreţi să ştiţi? Beth era obosită de întrebări.

— Cum trebuia să se desfăşoare? Mai exact, cum ieşea soţul dumneavoastră din cutia aceea? Cum a ieşit de două sute treizeci şi una de ori?

38

— Ştii, am bănuit că s-a schimbat ceva la tine în ultima vreme! exclamă Marissa cu ochii strălucind.

Aşa-mi trebuie dacă accept confidenţe, se gândi Beth ironic. Deja regreta înţelegerea pe care a făcut-o cu Daniel de a ignora cearta de la telefon şi încordarea dintre ei.

— Bineînţeles că trebuia să întâlneşti şi tu pe cineva. Exact asta îi spuneam şi eu lui Daniel, noaptea trecută…

— Ce-mi spuneai? întrebă Daniel intrând din hol.

— Că în sfârşit a întâlnit şi ea pe cineva. Deşi este oribil, nu? continuă Marissa oftând. Întotdeauna se întâmplă aşa – exact în momentul în care începi să faci ceva, tocmai atunci se întâmplă ceva neaşteptat şi te dă peste cap. El ştie că tu te muţi? Crezi că o să meargă să te vadă? Crezi că…

— Crezi că, o întrerupse Daniel eficient, ai putea-o lăsa în pace? Privi spre paharul lui Beth. Mai vrei să-ţi torn? Beth clătină din cap, recunoscătoare pentru salvarea temporară.

— Termină, nu mai fi atât de urâcios! îl acuză Marissa. Cred că este un lucru minunat. Hai, povesteşte-mi, se întoarse ea spre Beth. Cum ai spus că îl cheamă? Mac?

— Jack, o corectă Beth. Din partea opusă a camerei, Daniel îşi ridică ochii în tavan, exasperat.

— Şi? Detalii, o presă Marissa, spune-mi totul!

— Nu am multe să îţi spun, minţi Beth dulce.

— Bine, atunci mă mulţumesc cu descrierea fizică, înalt? Brunet? Frumos?

— Toate, răspunse Beth.

— Nu că ar interesa pe cineva, interveni din nou Daniel, dar am s-o rog pe Lehua să-mi aducă un platou cu mâncare rece în birou.

— Pa, se strâmbă Marissa. De când are o cuvântare prioritate faţă de cina cu două femei frumoase?

— De când amândouă v-aţi pus în cap să mă împiedicaţi să o scriu, răspunse Daniel arţăgos şi le părăsi.

— Şi cum spuneai? o îndemnă Marissa.

Având experienţă cu metodele Marissei, Beth îşi aminti că nu spunea nimic.

— Pun pariu că este as al motocicletei, continuă Marissa că sporovăiască. Te-a dus la plimbare? Nu? Nu contează, nici nu vreau să ştiu – dacă îţi pui cască nu păţeşti nimic. Cine s-ar fi gândit! Bine, dar o femeie ca tine ar arăta minunat şi într-un sac de pânză! Pe neaşteptate, Marissa se opri să respire. Am văzut florile când am venit acasă. De unde naiba a ştiut că ţie îţi place gura leului?

Prestigiul şi reuşita spectacolului nu-l privau pe Kevin Tomata de lucruri mărunte şi plăcute, cum ar fi conversaţia cu interlocutorul său. Sinceritatea tânărului magician a fost evidentă din primul moment, când a deschis uşa camerei de hotel.

— Presupun că sunteţi locotenentul Brassfield, a spus şi a întins o mână. Intraţi, vă aşteptam.

Copia din Orientul îndepărtat a lui Michael Jackson, se gândi Jack, izbit de asemănarea gazdei sale cu cântăreţul intergalactic.

— Asociata dumneavoastră, doamna Hanel, mi-a spus că sunteţi fascinat de magie, continuă Tomata, după ce s-au aşezat comod.

Asociată, se gândi Jack amuzat, reprimându-şi un zâmbet. Mare minune că Lena nu a spus că-i este şefă.

— Cât de multe lucruri ştiţi din profesia lui Edward Hudson? intră Jack direct în subiect.

Tomata repetă numele magicianului, cu voce tare, savurând fiecare sunet.

— Un adevărat artist în materie! Păcat că nu a ajuns să realizeze tot ce ar fi putut să facă!

— Nu? îl provocă Jack. Din câte am citit, ştiu că a făcut foarte multe lucruri.

Un hohot spontan de râs umplu camera.

— Da, sigur. Dar în comparaţie cu ce ar fi putut să facă… cu ce iluzii ar fi putut crea… ce să mai spun? Omul era un geniu total.

— Actul acela final, cu focul şi cutia metalică, l-aţi văzut?

— Spre regretul meu, nu. Am avut şi eu spectacole… Tomata ridică din umeri. De ce mă întrebaţi?

— Aş fi vrut să ştiu cum i-a reuşit?

Ochii lui Tomata licăriră amuzaţi, timp în care cântărea întrebarea lui Jack.

— După cum cred că ştiţi deja, între confraţii de breaslă există o lege nescrisă, faţă de societatea căreia îi aparţin – o lege foarte… strictă.

— De a păstra secretul? Da, am auzit de ea.

— Cred că înţelegeţi, desigur.

— Bineînţeles. La drept vorbind, şi noi, printre detectivi, avem o astfel de lege nescrisă.

— Să le încălcaţi pe ale noastre?

Zâmbetul deschis al lui Tomata îi relaxa trăsăturile.

— Doamna Hanel nu a minţit atunci când mi-a spus că sunteţi o prezenţă foarte plăcută.

— Mă tem că motivul pentru care sunt aici, domnule Tomata, nu este legat de spectacolul în sine.

— Este suficient, insistă magicianul. Da, asociata dumneavoastră m-a pregătit pentru ceea ce mă veţi întreba.

— Şi?

— O teorie care mă intrigă foarte mult, locotenente… deşi, personal, nu mi-ar plăcea să se dovedească a fi corectă.

— Da?

Tomata se gândi puţin, înainte de a continua.

— Edward Hudson făcea parte dintr-o categorie unică, dintre cei mai mari iluzionişti ai secolului… poate cel mai bun după Houdini. Noi, ceilalţi… ei bine, noi suntem egali între noi.

— Se pare că dumneavoastră aţi depăşit acest stadiu. Ştiu că aveţi succes, sublinie Jack cu respect. Ştia de la Lena că Tomata reuşise un act de evadare dintr-o cuşcă cu lei fioroşi.

— Este vorba doar de a te afla la locul potrivit, la momentul potrivit. Am avut ocazia şi am exploatat-o. De

atunci, eu şi animalele mele ne-am descurcat foarte bine. Zâmbetul lui avea totuşi o urmă de tristeţe. De aceea, locotenente, teoria dumitale mi se pare foarte tulburătoare.

— De ce?

— Dacă Edward Hudson este încă în viaţă, spuse el foarte rar, înseamnă că este cel mai mare magician al tuturor timpurilor, beneficiind probabil de moartea lui tragică... Tomata clătină din cap. Statutul pe care-l am eu acum – în fruntea topului – nu este un lucru la care să renunţ de bunăvoie.

39

— Atunci să ne întoarcem la ceva mai uşor, propuse Jack. Desigur mai uşor decât conceptul că Edward Hudson a înviat din morţi. Cum a ieşit din cutia metalică?

Buzele lui Tomata se strânseră, implicând o întrebare mută.

— Tenacitatea, locotenente, nu este una dintre cele mai admirabile trăsături umane.

— Probabil că nu, acceptă Jack, dar am descoperit că mă ajută să demolez opoziţia.

— Aceste răspunsuri, întrebă Tomata îngrijorat, dacă ar fi să vi le dau cum ar fi ele folosite?

— Nu pun la cale o răsturnare spectaculoasă a carierei dumneavoastră, dacă la asta vă gândiţi, spuse Jack sincer.

— Dacă ai face asta, locotenente, nu am nici cea mai mică umbră de îndoială că ai fi un adversar de temut.

— Felul în care le voi folosi, continuă Jack după ce-i mulţumi pentru compliment, depinde numai de

conţinutul lor.

Totuşi Tomata avea o reticenţă să-şi încalce jurământul de a păstra secretul.

— Să vă răspund direct, m-aş simţi foarte stânjenit.

— Ce-ar fi să spuneţi numai ceea ce nu vă stânjeneşte? Mi s-a spus că mă descurc destul de bine la finalizarea concluziilor.

Tomata îşi sprijini bărbia în palme.

— Poate, spuse el mai mult pentru sine, poate că ar exista o soluţie care să ne satisfacă pe amândoi…

Beth scutură din cap uluită.

— Cred că am fost mai obosită decât am crezut, îi spuse ea Marissei. Numai personajele din desene animate adorm aşa, brusc.

— Foarte bine. Scumpo, nici să nu te gândeşti. Daniel spune că este o reacţie foarte normală după traumatismul accidentului. Perfect normală.

— Şi ce altceva mai spune Daniel? Ceva foarte difuz din subconştientul ei îi amintea că l-a auzit pe cumnatul ei foarte furios. Lucru neobişnuit pentru el.

— Ei, nu-i chiar foarte încântat că ai venit mai repede acasă; adică e supărat pe frumosul tău că te-a adus. Dumnezeu ştie ce ai şi nu se poate afla decât prin analize. Nu că aş vrea să te alarmez, dar poate că nu a fost o idee bună să pleci atât de repede din spital.

— Mă simt bine, Marissa, insistă Beth.

— Da, de fapt mi-a trebuit ceva curaj noaptea trecută să-l conving pe scumpul meu soţ să nu te urce în maşină şi să te ducă la spital.

— Cum de a renunţat?

— Nu ştiu. L-am convins să te ducă totuşi în camera ta. I-am spus că eu pot avea grijă de tine, la fel de bine ca asistentele. Ochii Marissei începură să

strălucească. Ştii ce? Ce-ar fi să stăm în capoate toată ziua şi să lenevim?

— Nu cred că este necesar, Marissa. Pe urmă, eu am chef să fac ceva, nu să stau.

— Mai poate aştepta câteva zile, indiferent ce-ar fi. Hai, Beth, o să ne simţim bine, mai ales că Daniel este la conferinţă.

— A plecat deja?

— Cum s-a crăpat de ziuă. Cred că şi-a pus în cap să se închidă în camera de hotel şi să urle la pereţi. Buzele Marissei se arcuiră răutăcios. Poate că-l invităm şi pe prietenul tău la cină?

— Tot mai pescuieşti informaţii?

— De fapt, spuse Marissa şăgalnic, întind plase întregi, dar se pare că niciuna nu merge. Nu prea sunt bună de detectiv, nu? Dacă aş fi reuşit până acum să am toate răspunsurile, mai ales să descopăr misterul florilor pe care le-ai primit!

— Ce spui?

— Păi, mi s-a părut că eşti neliniştită în privinţa lor şi am sunat la florărie, azi dimineaţă. M-am gândit să-ţi fac o surpriză şi să aflu.

— Să afli pentru mine sau să-ţi potoleşti curiozitatea ta?

— Foarte nostim! Vrei să ştii ce am aflat sau nu?

— Ce spune serviciul de comisioane?

— Ei bine, a fost trimis printr-o maşină curier care trece pe la mai multe magazine, cum se obişnuieşte aici în Honolulu. Niciodată nu scriu de la cine sunt comisioanele. Pur şi simplu mă depăşeşte, cum reuşesc oamenii ăştia să facă afaceri?

— Oricum, îţi mulţumesc că ai încercat.

— Eşti sigură că nu le-ai primit de la prietenul tău, detectivul? întrebă Marissa mulţumită că ar fi putut astfel

rezolva misterul măcar pe jumătate. Poate că el este un timid şi îi place să fie misterios.

— Nu, spuse Beth convinsă. Nu este stilul lui Jack...

Tomata închise ochii, meditând.

— Trebuie mai întâi să te gândeşti la un elefant, murmură el.

— De ce?

— Câtă nerăbdare, locotenente! Tomata oftă. Dacă nu poţi vizualiza un elefant, nu te poţi rupe de lumea limitată pe care o depăşeşte misterul magiei.

— Bine, acceptă Jack. Acum văd un elefant. Ce urmează?

— Acum fă-l să dispară.

— Cred că dacă-i pun lesă şi-l trag de pe scenă, nu merge...

— Fă elefantul să dispară, locotenente.

— Nu este asta specialitatea dumneavoastră?

— Imaginaţie. Pentru a face elefantul să dispară, trebuie să-ţi foloseşti din plin imaginaţia şi să-l ascunzi undeva.

— Nu vorbim despre un animal tocmai micuţ. Să-l ascunzi după ceva mult mai mare?

— Se poate şi aşa, spuse Tomata misterios. Acum, imaginează-ţi o cutie de carton.

— Am înţeles. O cutie destul de mare ca să-l ascund pe elefant?

— Elefantul intră în cutie şi se trage cortina. Când se trage din nou cortina, elefantul a dispărut. Sau nu a dispărut?

— Ceva îmi şopteşte că animăluţul mai este pe scenă. Am dreptate?

— Ai dreptate.

— Cutia asta are cumva un compartiment dublu?

Unul pe care publicul nu-l poate vedea?

Colţurile gurii lui Tomata se lungiră într-un zâmbet misterios.

— Poţi ascunde orice, dacă ştii să fii misterios.

— Am înţeles că acea cutie metalică în care s-a prăjit Edward avea un compartiment, în care el se putea ascunde şi – aici nu mai ştiu – de unde putea ieşi, putea intra în sală şi apărea în spatele publicului?

— Foarte bine, locotenente.

— Bine, acum să calculăm timpul. Avea la dispoziţie mai puţin de douăzeci de secunde să iasă de acolo, corect?

— Şi timpul este o iluzie uneori, sugeră Tomata. Houdini a fost probabil cel mai bun la acest capitol. Ştiai că s-a încuiat într-un seif de bancă în care avea aer numai pentru zece minute? După ce au trecut patruzeci şi cinci de minute, publicul a început să fie neliniştit în privinţa siguranţei lui şi, pe bună dreptate. Publicul a cerut să se deschidă seiful.

— Şi?

— Au descoperit, triumfă Tomata, că Houdini era în spatele scenei şi citea o carte, reuşind să iasă din seif în primele zece minute.

— Aşadar, probabil că astfel a procedat şi Hudson. Citea o carte?

— Oh, el nu avea timp pentru astfel de prostii, îl corectă Tomata. Nu, probabil că a ieşit, amestecându-se printre oamenii din echipa tehnică. Văzând că Jack este uluit, Tomata explică: Atunci când toată atenţia publicului este îndreptată asupra starului, nu au când să numere oamenii care sunt pe scenă, darămite să observe unul în plus, apărut între începerea spectacolului şi sfârşitul lui.

— Cred că ne mai rămâne o singură întrebare.

— Şi anume?

— Dacă planul a fost atât de simplu, cum se face că nu a reuşit să scape atunci, ultima dată? Cum de a rămas şi a ars de viu?

— Poate că, spuse magicianul cu inflexiuni ciudate, nu era Edward în cutie…

40

Un fard bun acoperă multe păcate; cel puţin aşa gândea Brie, fardându-se şi încercând să ascundă vânătaia de la gură. Nu o mai durea atât de tare, cum a durut-o ieri. Durerea a dispărut imediat ce el şi-a cerut scuze pentru furia fără motiv.

— Mă enervează când oamenii îmi umblă prin lucruri.

Intuiţia îi spunea lui Brie că reacţia a fost cauzată de ura pe care încă o mai simţea pentru femeia pe care a iubit-o înaintea ei. O femeie rea, hotărî Brie. O femeie lacomă după banii lui, preocupată numai să îi cheltuiască şi negândindu-se la alte lucruri pe care le-ar fi putut el oferi. Rănile de acest fel ale bărbaţilor durează mai mult decât la femei. Brie era convinsă de asta, din proprie experienţă.

Poate că are nevoie de timp, se gândi ea. Multe lucruri se pot schimba în câteva săptămâni. Poate că va putea în sfârşit să scrie acasă şi să-i spună mamei că se va căsători. Sau că este deja căsătorită. Oftând, Brie începu să se gândească la această posibilitate. La urma urmei, el era un bărbat impetuos, plin de surprize. Poate că chiar în acel moment era la un magazin şi cumpăra un inel; un lucru era clar, îi plăcea să fie foarte misterios cu felul în care îşi petrecea timpul.

Va trebui să arate foarte bine, să-şi dea cu

parfumul pe care i l-a făcut cadou după o altă ceartă.

— Cred că o să-mi placă să miroşi aşa, i-a spus atunci.

Poate că parfumul şi jocurile de dragoste pe care le făceau de obicei or să-l facă să uite de necazuri, se gândi ea şi începu să-şi perie părul.

Zgomotul cheii în broască o făcu să tresară.

— Bună, scumpule, şopti ea. Făcu un pas să-i iasă în întâmpinare şi se opri la jumătatea drumului. Trăsăturile bărbatului reflectau o furie ieşită din comun. Era expresia omului care tocmai a primit veşti care nu-i făceau deloc plăcere.

Congresmanul Martin Halemau se ridică atunci când îl văzu pe Jack. Faţa i se încreţise într-un zâmbet, care i se transformă în îngrijorare când văzu că detectivul era singur.

— Doamna, prietena ta, nu a reuşit să vină?

— Nu, din păcate, spuse Jack, explicându-i apoi că Beth a hotărât să rămână acasă şi să se odihnească. I-am spus unde ne găseşte, în caz că se răzgândeşte.

— Nu-i absolut nicio problemă, îl asigură Martin. Şi Dani a avut treabă în seara asta. Avem ocazia să mai discutăm şi noi.

Halemau era în legislatură de mai puţin de un an când l-a întâlnit Jack. Avea o popularitate printre electori, care îl eclipsa pe predecesorul său. Ca şi ceilalţi insulari intraţi în slujbe publice, Halemau recunoştea că o educaţie bună şi o politică corectă erau esenţiale pentru a îmbunătăţi calitatea vieţii concetăţenilor pe care-i reprezenta.

Alimentat de poveştile copilăriei, Halemau era convins că preţul paradisului de pe insule a fost amarnic plătit. În timp ce bunul simţ îi spunea că hawaienii nu se

vor mai lăsa niciodată conduşi de monarhie, recunoştea totuşi adevărul incontestabil că aceştia erau victimele tacite ale unui guvern creat în mod idealist.

De la bun început cruciada lui Halemau l-a atras pe Jack amintindu-i de observaţia lui Edmund Burke *„totul este util pentru că răul triumfă atunci când oamenii nu fac nimic”.* Halemau era omul hotărât să facă ceva, cu orice risc. A fost datoria lui Jack să-l protejeze de risc şi tovărăşia lor s-a extins într-o prietenie solidă şi plină de respect. De la Guido D’Angelo, Jack nu a mai cunoscut un mentor atât de influent.

În ziua în care Halemau trebuia să depună o mărturie foarte importantă pentru guvern, o neaşteptată presimţire l-a făcut pe Jack să-şi revoce toate planurile şi să-l însoţească. A fost o hotărâre care a reuşit să blocheze o încercare de asasinat, dar şi una care i-a dovedit o dată în plus că şi-a ales bine meseria de poliţist.

— Nici nu îndrăznesc să mă gândesc ce s-ar fi întâmplat, dacă nu ar fi intervenit locotenentul Brassfield.

Aşa suna declaraţia lui Halemau, în ediţia de dimineaţă a ziarului *Honolulu Star Bulletin.* Bineînţeles că răspunsul era pe buzele tuturor celor şocaţi de eveniment. Mai mult ca sigur că congresmanul Halemau era mort acum.

— Sunt tare curios în ce constă cazul la care lucrezi acum, spuse congresmanul şi-i făcu semn chelnerului.

— Are legătură cu magia, explică Jack.

— Magia? Pare destul de departe de câmpul tău de activitate.

— Mda, cred că este. Astăzi am stat de vorbă cu o persoană care o practică.

— Şarlatani, spuse Martin şi ridică din umeri. Deşi

trebuie să recunosc că unii dintre ei sunt extrem de buni.

— Dar, în general, crezi că sunt şarlatani?

— Bineînţeles. Toată lumea ştie că unicul magician a fost Menehune.

— Adevărat?

Martin privi surprins.

— Stră-stră-bunica mea nu minţea niciodată…

Probabil că este la masă, se gândi Beth, poate că ar fi trebuit să ignore bunul simţ care-i spunea să stea acasă şi să se odihnească. Dar Jack a asigurat-o că vor mai avea ocazia să-l întâlnească pe prietenul lui. Dacă el nu s-a îngrijorat, de ce ar fi ea îngrijorată?

— Tocmai mi-a trecut prin cap cea mai minunată idee de afacere! o anunţă Marissa intrând în cameră cu un braţ de casete video. Video uşă – la uşă – ce zici?

— Mai întâi spune-mi ce înseamnă şi pe urmă îţi ofer şi părerea mea.

— Mi-a fost îngrozitor de greu să aleg casetele video, pentru noaptea asta.

— Doar pentru noaptea asta? Mie mi s-a părut că ai făcut provizii pentru o vacanţa.

— Exact, aşa am gândit şi eu. Nu m-am putut hotărî şi am luat mai multe. Acum, dacă ar avea cineva ideea de a face o videotecă mobilă, la care să se poată urmări un film din două camere deodată… ei, spun şi eu, este doar un gând. Ce ai vrea să vezi? Unul mai vechi cu Tyrone Power, un western spaghetti cu Clint Eastwood, sau ceva sexy cu Mel Gibson?

— Alege tu. Eu probabil că voi termina cartea.

Marissa era dezamăgită.

— Şi atunci cine mănâncă toate floricelele de porumb? Ştii, Beth, nu eşti deloc distractivă când nu te simţi bine…

După o oră şi jumătate, cu un castron de floricele de porumb între ele, Beth simţea cum revine vechiul sentiment de prietenie dintre ea şi cumnata sa. O să-i fie dor de Marissa, îşi mărturisi în sinea ei, deşi era o femeie sâcâitoare.

— Partea asta care urmează îmi place la nebunie, spuse Marissa cu gura plină. Prima dată când am văzut-o am fost în nori!

— În nori?

— Îmi place replica pe care i-o spune.

Nu au apucat să audă replica, pentru că atenţia le-a fost atrasă de un zgomot îngrozitor de sticlă spartă, de undeva din hol.

41

Dacă îi plăcea ceva la nebunie lui Martin Halemau era să proiecteze viitorul insulei Hawai, menţinându-l pentru reiterarea istoriei prin tradiţie orală.

Categoric îşi greşise cariera; era un orator înnăscut, se gândi Jack, în timp ce Martin îi spunea o colorată poveste colonială cu regele porc Kamapua, zeiţa focului Pele şi sora ei Kapo. Era o poveste pe care nu o spunea decât celor mai apropiaţi prieteni.

— Ce avea? Un zburător magic?

Martin îi primi întrebarea cu un râs scurt.

— Ai auzit bine. Englezii şi francezii nu au aşa ceva pe piaţă.

— Se pare că nu.

— Oricum, Kapo a hotărât să-l trimită de acolo, pentru că îi făcea curte surorii ei.

— Ah, da, oftă Jack. Vechea chestie cu zburătorul magic. Şi i-a plăcut?

— Judecata lui Kamapua, continuă Martin trist, a fost umbrită de viziunea care venea din cer şi îl ademenea să o urmeze. Nu-şi putea crede ochilor.

— Nu-mi dau seama de ce, îl ironiză Jack. Decât dacă i-au expirat subscripţiile...

— S-a repezit spre locul unde a aterizat, cu toată puterea lui...

— Oare mai vreau să ştiu cum se termină? se întrebă Jack cu voce tare. Îmi spune mie ceva că este dureros.

— Sfârşitul poveştii, anunţă Martin triumfător, ne spune cum s-a format craterul Koko. Oficial este numit Kohelepelepe, care tradus în hawaiană înseamnă...

— Vă rog să mă scuzaţi, domnilor, îi întrerupse chelnerul cu un telefon portabil în mână. Vă caută o doamnă, domnule locotenent Brassfield. O urgenţă.

Beth şi Marissa au fugit în hol şi au rămas amândouă împietrite de imaginea pe care o aveau în faţa ochilor. De la înălţimea etajului doi, candelabrul enorm a căzut, într-o explozie de cristale şi metal.

— Bine că nu a fost nimeni... Marissa rămase împietrită când ochii i se opriră pe cioburi. Strivit de rama enormă de metal a candelabrului de sub cioburi se vedea corpul încremenit al menajerei Lehua.

Beth înaintă spre femeie, fără să se mai gândească la cioburile de cristal.

— Oooh, fii atentă, strigă Marissa, care se mişca de colo-colo, ca un spectator neajutorat.

Înainte de a îngenunchea lângă trupul strivit, Beth se simţi cuprinsă de o premoniţie îngrozitoare. Ştia că nu mai putea face nimic. Era prea târziu.

Un braţ vertical de metal a străpuns tâmpla lui Lehua, lăsând o urmă din care acum curgea un firişor de

sânge. Beth îşi stăpâni sentimentul de repulsie şi îi luă pulsul. Nu mai avea puls.

— Sună salvarea! Acum! Beth o auzi pe Marissa strigând. Hapu, cenuşiu la faţă, privea încremenit, incapabil să se mişte.

— Am spus acum, repetă Marissa isteric, înţelegând adevărul rostit de privirea lui Beth. Oh, Dumnezeule… ar fi bine să-l sunăm şi pe Daniel…

— Unde aţi spus că este soţul dumneavoastră, doamnă Hudson? întrebă Billy Akaka, umezind vârful creionului în gură.

— La *Turtle Bay Hilton,* la o consfătuire medicală. Dar acum este în drum spre casă. Aruncă o privire nervoasă spre ceas. Oricât ar dura, va veni…

— L-am sunat imediat, explică Beth. Peste umărul detectivului, vedea specialiştii făcându-şi datoria. Se mişcau lent, era o imagine aproape suprarealistă.

— Şi aţi vorbit amândouă cu el? întrebă Akaka, notând informaţia primită de la Marissa.

— Eu am vorbit cu el, clarifică Marissa lucrurile. Dar cumnata mea era aici, lângă mine. El ne-a spus să nu atingem nimic până nu vine cineva.

— Păcat că nu v-a spus asta înainte să o atingeţi. Beth simţi înţepătura remarcii, ştiind că-i era adresată.

— Am crezut că mai există o şansă de a o salva. Şi dacă ar fi…

— Nu o lăsam noi, fără să aflăm! sări imediat Marissa în apărarea lui Beth. Orice persoană cu bun simţ…

— Vă rog să mă scuzaţi, doamnă Hudson, o întrerupse Akaka, aş dori să continui, dacă nu vă deranjează, aşa că vă rog să nu ne mai irosiţi timpul. Vă supără dacă voi simplifica lucrurile şi-i voi spune uneia

dintre dumneavoastră domnişoară? V-aş ruga să mergeţi puţin la ofiţerul Lee, doamnă Hudson, îi sugeră el Marissei. Aş dori să-mi continui întrebările cu domnişoara Hudson.

Marissa acoperi ostentativ mâna lui Beth.

— Ai să te simţi bine în prezenţa lui, scumpo? Ai trecut prin multe încercări în ultima vreme.

Cu colţul ochiului Beth observă reacţia detectivului la cuvintele Marissei.

— Bineînţeles că mă simt bine, răspunse Beth neliniştită.

— Bine, dacă spui tu. Oftând, Marissa se întoarse spre poliţistul pe care i l-a indicat Akaka.

— Ce doriţi să mă întrebaţi?

Nici nu a apucat detectivul să scoată un sunet, că atenţia le-a fost atrasă spre scări, la balcon, unde tocmai se descoperise ceva ciudat.

42

— Ah... asta! spuse Marissa şi anulă descoperirea cu un gest al mâinii. Este doar un ciob de vază spartă.

— Când s-a spart? întrebă Akaka.

— Când? Când s-a spart vaza? Marissa o privi pe Beth. Acum câteva zile. Cred. Nu este chiar atât de important, nu-i aşa?

Akaka o privea suspicios.

— Aţi spus că decedata era menajera dumneavoastră?

— Exact.

— De cât timp?

Marissa ridică din umeri.

— Nouă ne plăcea să spunem că am primit-o odată cu casa.

— În principal, care erau responsabilităţile ei în casă?

Marissa dădu ochii peste cap, enervată de o asemenea întrebare.

— Păstra ordinea. În general, asta face o menajeră.

— Deci, ea făcea toată treaba în casă? Singură?

— Doamne, nu! O casă atât de mare ar fi omorât-o… Obrajii Marissei luară foc după vorbele negândite. Am vrut să spun că ea făcea o parte din muncă, dar în principal avea grijă ca ceilalţi să-şi facă treaba. Era bună. Nu repezea pe nimeni, dar ştia cum să-i pună la treabă.

— Aţi spus oamenii?

— Da, câţiva care veneau zilnic. Nu locuiau împreună cu noi.

— Dar menajera locuia aici?

— Da. V-am spus că îl supraveghea şi pe Hapu? Şi pe Luka? Ei sunt valetul şi bucătarul. Dacă avem ceva deosebit, angajăm oameni prin agenţie.

— Înţeleg. Aţi avut o petrecere?

Beth făcu un pas înainte, să-i dea Marissei timp să se odihnească.

— O delegaţie de doctori din Japonia; apoi dădu câteva detalii.

— Casa a trebuit curăţată după petrecere, nu?

— Bineînţeles că a fost curăţată. Toată, interveni din nou Marissa.

— Vaza aceea, despre care aţi spus că s-a spart, doamnă Hudson, s-a spart înainte sau după petrecere?

— S-a spart cu o seară înainte. De ce?

Deşi Marissa nu înţelegea întrebarea lui Akaka, pentru Beth totul devenea foarte limpede.

— Mi se pare ciudat ca după o asemenea curăţenie, să rămână totuşi un ciob de porţelan.

Niciodată nu s-a bucurat Beth mai mult, decât când l-a văzut pe Jack intrând, cu cravata desfăcută şi mânecile suflecate, de parcă era un prinţ contemporan pregătit să dea o luptă. În timp ce se apropia de grupul lor, Jack înţelese de ce i se părea familiar numele Billy Akaka – fusese cândva partenerul său. Akaka părea să fie pe cât de şocat de apariţia neaşteptată a lui Jack, pe atât de plăcut surprins.

— Motive personale, se explică Jack. Ce ai aflat, Billy?

Ar fi vrut să zboare pe scări direct în braţele lui, să-i simtă căldura şi puterea, să uite urâţenia şi groaza din jurul ei.

Era destul de aproape de ea. Îi putea simţi siguranţa. Ar fi vrut să îl atingă, ar fi vrut să o privească, dar ştia că aceste dorinţe trebuiau reprimate.

Doar pentru o secundă – când el privi în sus – a citit Beth emoţia din ochii lui şi uşurarea copleşitoare că ea este bine, iar el a ajuns la ea cât a putut de repede. În secunda următoare, chipul lui avea din nou masca profesionistului devenind ceea ce se aştepta de la el – un detectiv disciplinat, aflat la locul unui accident cel puţin ciudat.

— Vă rog să coborâţi, doamnă Hudson, i se adresă Marissei ofiţerul Lee.

— Da, ai dreptate, ai câteva întrebări, nu? Oftă. Hai să coborâm.

— Ai nevoie de ajutor? întrebă Jack.

— Mai am de luat câteva declaraţii, spuse Akaka, privindu-şi notiţele. Ale domnişoarei Hudson… valetul… Lee a făcut deja doi oameni din sistemul de pază.

— O iau eu pe domnişoara Hudson, spuse Jack. Este vreo cameră liberă?

— După cât se pare… o mulţime, remarcă Akaka,

fără să scape glisarea interesului lui Jack. O lăsăm pe domnişoara Hudson să aleagă.

Beth nu a reuşit decât să imite indiferenţa lui Jack şi să-l conducă spre dormitorul ei. Înainte ca uşa să se închidă, braţele lui au înconjurat-o, iar faţa lui s-a îngropat în moliciunea gâtului ei, murmurându-i numele cu o asemenea intensitate, încât Beth a reuşit să elibereze lacrimile rămase suspendate în gât până atunci.

— Am venit cât am putut de repede, iubito, şopti el, simţind cum îi bate inima. Gata, Beth... acum sunt aici. O să fie bine, scumpa mea...

Sub mângâierile lui blânde, Beth simţi cum i se usucă lacrimile, ridică gura să o întâlnească pe-a lui şi îl primi cu infinită dorinţă. A fost un sărut carnal, dar delicat, un sărut care cerea ceea ce împrejurările nu le puteau oferi. Cuibărită la pieptul lui, Beth nu-şi mai dorea decât să fie cât mai departe de Banyan Ridge... şi cât mai aproape de Jack – atât cât puteau fi un bărbat şi o femeie.

— Calmează-te, şoptea el, umezindu-i obrazul cu respiraţia lui fierbinte. Spune-mi exact tot ce s-a întâmplat...

43

— Curry te desfiinţează dacă află despre tine şi despre blondă, îi spuse Akaka între două fumuri de ţigară.

— Şi sunt sigur că putem conta pe prietenul tău, doctorul Daniel, să-i spună cu siguranţă, răspunse Jack amuzat.

Au stat până la unu dimineaţa să descopere probele din casa Hudson, iar apoi Akaka a sugerat să se

oprească împreună la un bar de noapte.

— O să ne putem compara notiţele. Totuşi prima întrebare care i-a ieşit din gură după ce s-au aşezat la masă şi au comandat a fost aceea care îl apăsase toată seara, aceea despre „motive personale”.

— Unde intră în schemă blonda? începu Akaka.

— Beth? întrebă. Jack vexat că fostul său partener alege o trăsătură fizică şi evită numele persoanei.

— Bine, Beth. De unde o cunoşti?

— Ne-am întâlnit după o petrecere.

— Şi?

— Şi ce?

— Cât de bine o cunoşti?

— Cred că este ceva între doamna în cauză şi mine. Tu ce zici?

— Nu asta am întrebat…

Cute ilare apărură în jurul ochilor lui Jack.

— Poate că nu, dar pun pariu că ai fost numai urechi dacă ţi-aş fi spus, îl tachină Jack. Recunoaşte.

— Dacă şi tu recunoşti ceva mai întâi.

— Ce anume?

— E trăsnet de frumoasă, Jack.

Jack ridică mâinile în semn că se preda.

— Da, mărturisesc, ai perfectă dreptate. Şi eu am observat asta la ea.

Akaka îl privea cu o expresie de toleranţă.

— Cum am reuşit să fiu partenerul tău şi să nu te împuşc? Oftă.

— Nu ştiu dacă are vreo importanţă, Billy, dar cred că ştiu ce vei spune mai departe.

— Nu zău!

— E vorba de obiectivitate, nu? Asta te deranjează.

Akaka stinse ţigara şi duse mâna la buzunar după pachet.

— Ştiu că nu ar trebui. Eşti unul dintre cei mai buni detectivi, Jack. Câteodată mă faci gelos de moarte, dar aş umple de sânge pe cel care nu ţi-ar recunoaşte meritele. Este al naibii de încurcată treaba. Blonda ta spune ceva, cealaltă spune altceva. Una zice că a auzit un ţipăt, cealaltă spune că nu a auzit nimic. Corpul a fost mişcat, obiectele au fost atinse.

— Concret, Billy.

— De unde ştii că prietena ta spune adevărul?

— De ce nu aş crede-o?

— Dintr-un motiv stupid – cum ar fi că eşti atras de ea şi vrei să o crezi.

— Mă cunoşti mai bine de atât, nu? Măcar, trebuia să mă cunoşti până acum.

— Da, dar cum rămâne cu cei care nu te cunosc? De exemplu, Curry? Dacă-i suflă cineva că te-ai încurcat cu o puicuţă bogată…

— Ştii cum se spune despre poduri, îl întrerupse Jack. Am să mă ocup de asta, când va fi cazul.

— Din câte ai spus despre Hudson, va fi mai repede decât te aştepţi. Cum naiba de îţi poartă pică?

— Nu ştiu.

— Gelos? speculă Akaka. Poate că îi ard călcâiele după cumnata lui şi nu-i place concurenţa.

— E căsătorit, îi aminti Jack.

— Şi, mă rog, de când este asta o piedică? Dacă mă întrebi pe mine, mie mi se pare ciudat ca ei trei să trăiască sub acelaşi acoperiş, ca o familie fericită.

— Poate că aşa sunt.

— Crezi?

— Tu ce crezi?

— Dacă sunt fericiţi? Păi, dacă aş fi fost eu în această situaţie şi văduva fratelui meu ar veni să stea la noi zi de zi, mi-aş lua câmpii. Akaka ridică din umeri,

filosofic. Bine, dar soţia fratelui meu nu este atât de frumoasă şi atât de blondă. Poate că m-aş obişnui... Ţi-a spus că s-au certat?

— Cine ţi-a spus asta?

— Cred că prietena se simte foarte prost, după ce a ţipat la menajeră ieri. Acum este prea târziu pentru împăcare.

— Beth, spuse Jack, nu este genul de femeie care ţipă.

— Da, am pus un pic de sare. Şi valetul a spus că atmosfera a fost foarte tensionată în ultima vreme, dar nu ştia de ce. Ce fel de a muri!

— Ştiai că are diabet?

— Cine?

— Menajera.

— De unde ştii asta?

— Mi-a spus Beth. Făcea insulină în fiecare seară, înainte de a se culca.

— Şi?

— Ei, şi – femeia era în cămaşă de noapte, cu halatul pe ea, intenţionând evident să încheie ziua.

— De unde întrebarea *de ce a coborât*?

— Sau, se oferi Jack, a *coborât scările*?

— Ce vrei să spui? Cum adică „a *coborât scările*"? Se ascunde ceva aici?

— Încă nu ştiu. Probabil că nu voi şti până nu voi avea examenul patologic.

— Numai câteva? zise Akaka. Ei, până ne vom lămuri, un singur lucru este sigur.

— Care?

— Am să am grijă ca niciunul să nu plece din oraş.

— Asta, comentă Jack criptic, pare să fie cea mai bună veste pe care am primit-o în ultima săptămână...

44

— Cât timp crezi că o vor ţine? o întrebă Marissa pe Beth. Toată dimineaţa au discutat numai despre accidentul suferit de Lehua; marea tragedie era faptul că nu avea nicio rudă, nici alţi prieteni apropiaţi. Asta însemna că înmormântarea ei trebuia rezolvată de oamenii care au angajat-o.

— Bineînţeles că vreau să-i organizez serviciu religios, continuă Marissa. Ţi-a spus vreodată ceva despre religia ei? Nu ştiu dacă putem să-i facem o slujbă catolică. Ciudat, nici nu-mi amintesc dacă mergea la biserică sau nu. Tu ştii?

— Sunt sigură că tot ce vei face tu va fi foarte bine.

— Da, dar lucrurile de felul acesta sunt întotdeauna atât de stresante. Urăsc gândul că o voi coborî în mormânt fără să ştiu dacă ei i-ar fi plăcut la ce mă gândesc eu. Privirea Marissei alunecă spre uşile de sticlă şi mai departe spre piscină, unde Daniel încerca să se descurce cu un agent de asigurare şi cu un alt poliţist. Cei doi veniseră aproape amândoi odată, la puţin timp după ora opt. Se înfioră.

— Să-i mulţumim lui Dumnezeu că nu s-a întâmplat cu unul dintre noi, murmură ea.

Comentariul lipsit de menajamente o făcu pe Beth să tresară şi să o privească furioasă pe cumnata ei.

— Oh, doar ai înţeles ce am vrut să spun, se bâlbâi Marissa.

— Da, Marissa, cred că ştiu exact ce vrei să spui. Este într-adevăr deranjant, nu-i aşa? Daniel şi conferinţele lui, tu şi grijile tale, dacă nu găseşte o menajeră până mâine…

— Beth…

— Nu ai putea măcar să te prefaci că îţi pare rău?

strigă Beth. Edward mi-a spus întotdeauna că te pricepi la asta.

Cuvintele au căzut ca o lovitură de pumnal.

— Dar îmi pare rău…

Dar Beth aruncase deja zarul şi ieşi din casă, aproape lovindu-se de Daniel.

— Nu numai din cauza lui Lehua este atât de agitată, se grăbi să explice Marissa. A început când am vorbit despre autopsie…

Fără un cuvânt, cei doi s-au privit, realizând brusc ce lovitură a primit Beth în momentul în care au rostit cuvântul „autopsie”.

O celebritate nu are niciodată o moarte obişnuită. Era o filosofie pe care Edward Hudson o afirmase cu mult timp înainte de moartea sa. S-a dovedit a fi profetică.

Starurile, spunea Edward, sunt mult deasupra oamenilor de rând. Chiar şi după moarte, el nu i-a dezamăgit pe fanii săi, întotdeauna lacomi să afle cât mai multe detalii.

— Măcar ştiu că s-ar fi bucurat de această curiozitate, spuse Daniel, încercând să-i aline disconfortul cumnatei care era urmărită de reporteri. Era o consolare pe care nu a auzit-o nimeni, pentru că Beth era absolut distrusă şi de pierderea soţului şi de pierderea copilului.

— Poate că îi irită pe poliţişti, s-a oferit Marissa să explice. Ştii, nu este bine pentru firmă când moare cineva atât de renumit, tocmai în parohia lor.

Când Edward a fost transportat de la teatru în seara aceea, toată lumea a dat vina pe neglijenţa lui. Dacă ar fi fost altcineva, se gândi Beth tristă, ar fi avut parte de o înmormântare liniştită.

Dar el era Edward Hudson. Un om care nu era obişnuit cu lucruri simple şi comune. Poate că Daniel

avea dreptate. Poate că lui Edward i-ar fi plăcut că moartea sa a generat atâta agitaţie şi atâtea articole în presă.

În vânătoarea lor, reporterii nu au lăsat niciun centimetru necontrolat la *Kennedy Center.* Dezamăgiţi parcă de autopsie, ale cărei rezultate spuneau limpede că Edward nu consumase niciun strop de alcool ori droguri, detectivii şi-au concentrat cercetările asupra tehnicii de realizare a actului de iluzionism şi fiecare dintre ei a contribuit cu o părere de două parale, ajungând la concluzia cum că tehnica era rudimentară şi oricum ar fi sfârşit la fel. Aşadar, hotărârea judecătorului de instrucţie a districtului a fost limpede – Edward Hudson a murit ars, într-o încercare eşuată de a evada dintr-o cutie metalică.

Pentru ceilalţi însă, hotărârea oficială nu se potrivea deloc cu senzaţionalul. De aceea ziarele spuneau cu totul alte lucruri.

Sinuciderea lui Hudson!
Pactul cu diavolul duce la moartea prin foc!
Evadarea finală a artistului, fuga de o soţie lacomă!

— Ar trebui să-i dăm în judecată pe ticăloşii ăştia! spumega Daniel. Ce dacă ea este singura lui moştenitoare? Ea l-a iubit pe fratele meu şi sunt în stare să omor pe oricine spune altfel!

Dar nu devotamentul vindea ziarele. Împotriva voinţei ei, Beth a devenit punctul în jurul căruia se învârteau toate suspiciunile, toate bârfele – că ea l-ar fi împins pe Edward spre Satana sau că ea l-ar fi deprimat prin aventurile ei extraconjugale, până l-a adus la sinucidere.

— Nu le da atenţie, scumpo, o sfătui Marissa. Se vor plictisi repede şi vor uita.

Dar cum putea cineva să nu dea atenţie, când erau zilnic invadaţi, când peste tot li se cereau interviuri, când tot timpul persoane care pretindeau că ştiu totul despre ei făceau declaraţii în presă.

Chiar şi ultima săptămână de spectacole pe Coasta de Est a devenit repede subiect public şi l-a obligat pe Daniel să ia atitudine.

— Toată echipa a avut gripă, nimic altceva, a spus el, pentru a anula bârfa că Edward şi Beth au contractat o boală sexuală. Nimic serios.

Într-adevăr, numai McCambridge a acuzat greţuri şi vomă şi a primit liber pentru o săptămână.

Supoziţia Marissei s-a dovedit a fi corectă. În mai puţin de un an, locul lui Edward a fost ocupat de un evanghelist, acuzat de practicarea pornografiei infantile.

Pentru Beth, totuşi, ieşirea de sub reflectoare nu s-a petrecut suficient de repede; era furioasă pe toţi cei care au făcut un circ din tragedia lor.

— Poate că în sfârşit vom scăpa de piticul acela, cum îl cheamă? comentă Marissa, referindu-se la o persoană înfiorătoare care transformase în iad viaţa lui Beth, înnebunind-o cu telefoane şi scrisori veninoase, urmărind-o pas cu pas şi fotografiind-o de fiecare dată când i se ivea ocazia.

Oricât de optimistă a fost Beth, încercând să o creadă pe Marissa, o parte din ea se temea că într-o zi acesta îi va ieşi din nou în cale şi îi va aminti cu vocea-i veninoasă că el nu a renunţat la urmărirea ei, pentru că dorea să demonstreze că ezitarea ei, care ar fi putut să-l salveze pe soţul ei, a fost deliberată.

45

Buzele albe ale lui Brie opriră un suspin, în timp ce unghiile se împlântau în carne pentru a opri lacrimile.

— De ce? şopti ea, suferind agonia respingerii lui. De ce te porţi atât de crud cu mine?

— Pentru că eşti o târfă proastă! scuipă el cuvintele cu dispreţ.

Răspunsul furios i-a înăsprit trăsăturile, i-a deformat gura într-un rânjet sadic, transformându-l într-o imagine de nerecunoscut; nu mai era nici urmă din omul sensibil şi drăgăstos de la început.

— Nu am făcut decât să-ţi pun o întrebare, spuse ea, înecându-se în lacrimi şi cuvinte. Nu am…

— Da, dar ai întrebat ce nu trebuia! Nepăsător la suferinţa ei, bărbatul se întinse pe canapea, luând din nou ziarul pe care acum câteva momente ea a încercat să i-l smulgă, din dorinţa de a-i atrage atenţia asupra ei.

Ridicând o sprânceană, într-un gest de dispreţ amuzat, bărbatul citi articolul care i-a atras interesul, încântat de faptul că familia Hudson era din nou în centrul atenţiei.

Din celălalt colţ de cameră, Brie privea uluită. Nu înţelegea transformarea bruscă a bărbatului ei. Era acum un om care o făcea în mod deliberat să sufere.

Dacă ar fi fost numai o suferinţă fizică, ar fi acceptat-o. Dar bărbatul acesta avea o latură sinistră a caracterului său, era crud. Oricât de mult îl iubea şi ar fi vrut să îl facă fericit, el părea că şi-a pus în minte să o umilească. Strivită de izbucnirile vulcanice de furie, Brie se trezi visând cu ochii deschişi la ceea ce ar fi putut fi viaţa ei.

El avea foarte mulţi bani – măcar atâta lucru ştia. Şi, totuşi, nu a invitat-o niciodată la restaurante

elegante, unde să poată fi văzuţi împreună. Locurile romantice, cum ar fi *Canlis,* sau *Hy,* unde bărbaţii şi femeile luau cina la lumina lumânărilor, nu erau pentru ea. El o trimitea să cumpere pizza şi mâncare chinezească la pachet, mâncau numai acasă, iar restul timpului şi-l petreceau în pat. La început ea şi-a spus că el o dorea numai pentru el. Mai târziu, totuşi, ceva s-a schimbat între ei. Ceva care o îngrijora foarte mult.

Absenţele lui erau din ce în ce mai frecvente, accesele de furie din ce în ce mai pronunţate. Nu a vrut nici măcar să meargă împreună cu ea pe plajă.

— Mergem la noapte, i-a spus indiferent.

Poate că nu-i plăcea soarele tropical. Sau poate că…

Brie alungă repede gândul înspăimântător care-i trecuse prin minte – acela că a făcut ceva şi era urmărit de cineva. Imposibil, hotărî ea. Cum putea un bărbat atât de perfect să facă ceva rău…?

— Oh, cu ce vă pot fi de folos? îl întrebă recepţionera pe frumosul tânăr care apăruse în faţa ei. Dacă participa şi el la conferinţa medicilor, era un miracol că nu l-a observat până acum. Bărbaţi frumoşi ca acesta nu veneau în fiecare zi. Ameţită de zâmbetul cuceritor, femeia nu a auzit prima parte a întrebării şi, stânjenită, a trebuit să-l roage să o repete.

— Aş vrea să ştiu dacă un prieten de-al meu s-a cazat aici astăzi, repetă Jack. Trebuia să luăm legătura ieri, dar nu am reuşit.

— Staţi să verific. Cum se numeşte persoana?

Unghiile lungi şi sidefate se plimbară pe foaia de registru.

— Da, confirmă ea. Avem un doctor Daniel Hudson care s-a cazat ieri dimineaţă.

Zâmbetul lui Jack dispăru în momentul în care primi informaţia.

— Sunteţi sigură? Poate mai există un Hudson aici.

— Îmi pare rău, domnule, dar acesta este singurul Hudson pe care l-am primit pe terminal. Poate că prietenul dumneavoastră stă la un alt hotel.

— Nu, nu, el este. Colţurile gurii îi căzură într-o expresie de uimire, încât fata nu se putu abţine să nu-l întrebe ce s-a întâmplat. Secretara mea trebuia să ia legătura cu el aseară. De obicei este o fată descurcăreaţă.

— Aş putea să-l caut în cameră, dacă doriţi.

— De fapt, spuse Jack privindu-şi ceasul, ar fi trebuit să fiu la o întrunire de zece minute. Poate că aş... Nu, staţi puţin, poate că îmi puteţi spune altceva...

— Vă rog.

— Trebuie doar să aflu dacă a primit mesajul meu de aseară – să zicem după ora opt. Măcar, dacă a primit informaţia pe care o aştepta, pot pleca liniştit.

— Mă tem că noi trebuie să asigurăm secretele oaspeţilor noştri. Eu nu pot avea acces la mesaje, fără să...

— Dar este un mesaj de la mine, interveni Jack. Dacă vrei, pot să-ţi spun verbal ce conţine. Aşa voi putea afla? Nu trebuie decât să-mi spui dacă l-a primit, pentru a putea încheia afacerea astăzi după-amiază.

Fie că a fost influenţată de argumentul logic, fie că era fermecată de bărbatul care îi vorbea, recepţionera acceptă să coopereze.

— Cum suna mesajul? întrebă ea.

— Scooter vrea friptură, Snookums vrea tăiţei, recită Jack.

— Ce fel de mesaj este ăsta? chicoti fata.

— Este un cod pentru o afacere mare, spuse Jack

cu o voce conspirativă. Nu pot spune mai mult. Ei, a ajuns?

Fata a format de două ori cheia de intrare în computer, a format-o şi a treia oară, dar nu a găsit ce căuta.

— Mă tem că nu este aici.

— Şi eu care aveam atâta încredere în el să-l găsească.

— Poate că l-a găsit. Aici avem doar intrările pe terminal dacă centrala se defectează temporar.

— Nu înregistraţi şi apelurile făcute la camere?

— Îmi pare rău, numai cele care se fac cu exteriorul.

— Deci centralista nu are o situaţie a apelurilor?

— Nu putem şti decât dacă la apel s-a răspuns, dacă s-a sunat şi nu s-a primit răspuns, nu avem de unde şti.

— Cred că trebuie doar să sper că l-a primit, spuse Jack zâmbind.

În timp ce Jack îi întindea mâna în semn de mulţumire, o voce cunoscută se auzi din spatele lui.

— Măi să fie, locotenentul Brassfield. Ce mică e lumea…

46

— Şi în fiecare minut se micşorează, observă Jack amuzat.

— Cred că ai un motiv foarte bun să te afli aici, locotenente.

— Chiar dacă aş avea un motiv foarte rău, nu aş simţi nevoia să ţi-l împărtăşesc.

Daniel tresări la remarca neaşteptată.

— Mă referem la obiceiul prost de a apărea pe

neaşteptate.

— Te deranjează, doctore?

— Ceea ce mă deranjează, răspunse Daniel trăgându-l pe Jack din raza auditivă a recepţionerei, este felul în care profiţi de cumnata mea. Nu-mi place. Şi nici tu nu-mi placi.

— Am observat deja. Dar nici tu nu ai fost chiar Domnul Bunăvoinţă. Înainte ca Daniel să-i poată răspunde, Jack lansă o altă întrebare: Mă întreb de ce nu mă suporţi?

— Efectiv nu am timp să discut cu tine.

— Sunt multe motivele, hm?

Ochii albaştri ai lui Daniel se îngustară cu un dispreţ îngheţat.

— Nu, spuse într-un târziu, numai unul din punctul meu de vedere. Sentimentele lui Beth.

— Ce-i cu ele?

Atenţie. Daniel şi-a structurat întreaga viaţă pe criteriul necesităţii, practică evidentă acum.

— A trecut printr-un coşmar, văzându-l pe fratele meu murind. Au fost zile, săptămâni, când eu şi soţia mea am supravegheat-o să nu se sinucidă, atât era de deprimată, mai ales după ce a pierdut şi copilul. Chiar şi mai mult, atunci când a aflat că nu va mai… Daniel lăsă propoziţia neterminată, din pricina furiei. Nu ai idee cum a fost pentru ea.

— Asta s-a întâmplat acum doi ani. Timpul trece, nu stă pe loc.

— Timpul nu contează când pierzi un om pe care l-ai iubit aşa cum l-a iubit ea pe Edward.

— Pari foarte sigur de asta.

— Foarte sigur sunt, locotenente, că tu nu-i poţi da lui Beth viaţa pe care i-a oferit-o Edward.

— Din câte ştiu, asta este problema mea.

— Tot sigur sunt, continuă Daniel cu un ton amar, că ea nu va simţi niciodată ceea ce a simţit pentru Edward. Şi încă mai simte. Nu-ţi va da inima ei.

Billy Akaka îl aştepta la birou. O asculta pe Kiana şi se punea la zi cu ultimele bârfe.

— Presupun că ai veşti bune? speculă Jack, în timp ce Billy o părăsi pe Kiana şi îi ieşi în întâmpinare.

— Ce m-a trădat?

— Dacă feţişoara aia a ta ar fi galbenă, ai arăta ca un balon pe care scrie *„Îţi doresc o zi bună, omule”.*

— Ai un minut liber?

— Sunt al tău.

În intimitatea biroului lui Jack, Billy nu pierdu vremea, intră direct în subiect.

— Orice putea să aibă menajera în sânge, numai insulină nu.

— Ce avea?

— Laboratorul de patologie lucrează. Dilley bănuieşte că este Pavulon.

— Doar bănuieşte? Dilley era mai bun.

— Materialul trebuie lucrat la iuţeală, Brassfield. Băieţii de la morgă i l-au adus prea târziu. Pentru tine este suficient să-ţi spun că era moartă înainte de a muri. Înţelegi?

— Cu cât timp înainte?

— O jumătate de oră, maximum o oră. Campbell îţi va trimite o copie a raportului. Sprâncenele lui Akaka se arcuiră încruntate. De data asta nu le va fi prea bine prietenilor tăi.

— Prietenă, singular, îl corectă Jack.

— Da, bine. Doar dacă se vor acoperi foarte bine şi vor demonstra unde au fost noaptea trecută.

— Nu uiţi ceva? îi aminti Jack.

— Ţine-ţi bine pantalonii, ajung şi acolo. Vrei să ştii cum a ajuns jos.

— Asta mi-am imaginat deja. Azi-noapte. Când stăteam pe balcon cu tine.

— Deşteptule. Dacă nu te-aş cunoaşte bine, ai fi primul pe lista mea de suspecţi.

— Pentru că am judecat logic?

— Nu, pentru că ai judecat logic înaintea mea. Mă faci să mă simt ca un mucos.

— Departe de mine asta. Am învăţat tot ce ştiu în Brooklyn.

— Hmm?

— Geometrie, Billy. Unghiuri. Vrei să arunci o minge din partea stângă în buzunarul drept, trebuie să ştii cum o arunci.

— Şi dacă vrei să prăbuşeşti candelabrul peste menajeră...?

— O arunci pe ea de la etajul doi, iar greutatea ei îi slăbeşte suportul de susţinere, candelabrul şi femeia aterizează pe podea – dar candelabrul ajunge deasupra ei, pentru că ea este mai grea şi ajunge prima.

— Eşti sigur că ai un alibi pentru noaptea trecută?

— Cel mai bun. Martin îţi transmite salutări.

— Tu ce zici? Poate că au luat-o amândouă şi au aruncat-o peste balcon.

— Fii serios!

— Ce ai aflat despre doctorul Face-Bine?

— Că are destui tipi din convenţie care ar putea jura că l-au văzut ieri noapte. Nimeni precis, pentru că el s-a retras în camera lui să termine discursul.

— Bine intenţionaţi?

— Mai bine zis intoxicaţi. Câtorva dintre ei nu ai îndrăzni să le aprinzi un chibrit la gură.

— Dar despre telefonul primit de la nevastă-sa? Ai

verificat?

— Nu aşa cum am vrut eu. Îl putea suna undeva aproape de hotel. Ori putea suna la *Hilton* şi închide înainte de a fi contactată de centralistă.

— Cred că a doua variantă este mai plauzibilă. Blonda ta spune că era în cameră când s-a dat telefonul.

— Ştiu, spuse Jack grav. De fapt asta mă deranjează cel mai mult.

47

Beth a încercat să se odihnească după confruntarea cu Marissa, dar era torturată de gânduri. Intervenţiile lui Daniel nu au îmbunătăţit deloc situaţia.

— De ce se mai ceartă fetele mele acum? le-a întrebat, încercând să destindă puţin atmosfera. Marissa a spus ceva nepotrivit?

Beth a dat din mână, sfâşiată între dorinţa de a spune adevărul şi respectul pentru sentimentele lui Daniel. Parcă citindu-i gândurile, Daniel a răspuns în locul ei.

— Cred că povestea aceasta cu Lehua a avut acelaşi efect asupra noastră, a tuturor. Dumnezeule, ce încurcătură!

Beth simţea căldura lui tandră, simţea mâna care-i mângâia mâna.

— Voi încerca să-i ţin cât mai departe de voi, promise Daniel.

— Pe cine?

— Pe poliţişti, răspunse el surprins. Deşi, faptul că tu te întâlneşti cu unul din ei…

Beth îşi retrase mâna, cu o fulgerare spontană de nelinişte în ochi, tăind brusc orice încercare de a discuta viaţa ei intimă.

— Ştiţi, eu trebuie să mă întorc la conferinţă. De fapt, am venit să vă întreb dacă nu vreţi să veniţi câteva zile la *Hilton.* Amândouă. Făcu o pauză, apoi adăugă: Vrei?

— Nu cred, spuse Beth, tulburată de propriile ei reacţii.

În afară de cele câteva aluzii, făcute cu câteva zile în urmă, Daniel a fost întotdeauna foarte drăguţ. Nu avea rost să-i răstălmăcească cuvintele. Şi totuşi…

— Eşti sigură, Beth? Eu m-am gândit că te-ai putea relaxa puţin, departe de circul acesta cu poliţia.

— Mulţumesc. Beth îi evită intenţionat privirea.

— Ei bine, cred că există şi un lucru bun în tot ce s-a întâmplat.

— Şi anume?

— Vei sta cu noi puţin mai mult. Marissa o să fie într-adevăr fericită.

Urmărindu-l cu privirea, Beth nu putu să nu se întrebe dacă nu cumva şi Daniel era fericit că ea trebuia să mai rămână pe insulă…

Phil Dilley mima zelos concertul pe care-l văzuse cu o seară în urmă, folosind drept baghetă o jumătate de morcov. Parcă este John Williams dirijând orchestra simfonică din Boston, se gândi Jack amuzat.

De fapt comparaţia cu un clasic nu era chiar deplasată. Dincolo de ramele groase ale ochelarilor şi buclele negre cu reflexe metalice, se ascundea inteligenţa unui om care îi cunoştea bine pe toţi compozitorii, ştia pe de rost operele lui Stephen Sondheim şi categoric putea deosebi un Cezanne de un Monet. Totuşi nu despre artă venise să vorbească Jack.

— Pavulon, spuse Dilley, intuind că vizita lui Jack nu era una de curtoazie. A fost greu să-l descopăr, este

cu acţiune rapidă şi parşiv.

— Deci eşti sigur?

— Şase din zece. După cum i-am spus şi prietenului nostru comun, este greu să fii categoric, mai ales dacă nu te încrezi în timp. Dar tot te mai pot ajuta cu ceva.

— Ascult.

— Este injectabil. Asta se potriveşte cu teoria ta că femeia era convinsă că-şi injectează insulină.

— Deci şi-a făcut singură injecţia?

— După cum arată şi judecând după faptul că era stângace, aş spune că da. Punct pentru criminal – a pus victima să-şi ia singură viaţa.

— Ca să nu mai spunem de amprente!

— Sunt ale ei?

Jack clătină din cap. Nici camera victimei, nici dulăpiorul de medicamente nu au scos la iveală nimic spectaculos. Nu că s-ar fi aşteptat la asta; minuni din astea se petreceau numai în filme.

— Ai de-a face cu un expert în substanţe toxice, continuă Dilley. Chiar mai viclean încă, dacă ştia că victima are şi probleme cu rinichii.

— Şi bineînţeles că avea.

— Da. Oricum, substanţa duce la paralizie rapidă şi insuficienţă respiratorie. Bang-buf, tot sistemul organic se prăbuşeşte.

— Există antidot?

— Sigur. Neostigmine şi Edrophonium… Dilley recita numele de parcă erau o listă de legume. Mai vrei să ştii ceva? Eu şi Campbell probabil că nu mai apărem până diseară.

— Despre Pavulon.

— Dă-i drumu’!

— Este accesibil?

— Cea mai uşoară întrebare pe ziua de azi. În spitale. Este folosit pentru relaxarea muşchilor în timpul anesteziei.

48

A plecat din nou. Brie ştia înainte de a lăsa din mână poşeta şi înainte de a-l striga. I s-a aprins un beculeţ chiar atunci când el a rugat-o să se îmbrace şi să meargă să-i cumpere nişte ţigări. Deci dorea să scape de ea. S-a învăţat minte şi nu i-a mai contrazis, mai ales după cearta aceea îngrozitoare. Probabil că mama i-ar spune că bărbaţii au nevoie de libertate de mişcare.

Mulţi bărbaţi pe care îi cunoscuse ea i-au spus acest lucru. Libertate. Destulă libertate, folosită de obicei pentru a alerga după o altă femeie.

Numai gândul că el o înşală, o făcu să-i tresară stomacul. Nu, el nu ar face aşa ceva. El era altfel decât ceilalţi. Altfel pentru că ea ştia că el o iubeşte. Şi ce dacă trecea prin momente de nebunie? Nu trecem toţi prin asta? Până la urmă totul se sfârşeşte cu bine.

Brie privi spre telefonul din hol, atât de prinsă în gândurile ei optimiste, încât aproape că nu văzu colţul de ziar pe care era mâzgălit un număr de telefon din şapte cifre.

Un număr de telefon? Îl privi mai bine. Prefixul insulei, restul îi era necunoscut.

O trecu un fior de paranoia. Poate că era numărul de telefon al unei femei. L-a lăsat la vedere din greşeală sau anume? Poate că nu era nimic, îşi spuse imediat. Poate că el dorea ca ea să îl sune acolo, când se întoarce de la cumpărături.

Nu exista decât un mod de a descoperi. Va suna la acest număr şi va vedea cine răspunde.

Şocul morţii lui Lehua, îl adusese pe bietul Hapu într-o stare de blocaj total. La insistenţele lui Daniel, Marissa i-a dat lui Hapu două zile libere.

— Bine, deşi, Dumnezeu ştie cine ne mai răspunde la telefon şi la uşă, spuse Marissa iritată.

Beth îşi muşcă limba să nu mai spună ceva critic la adresa Marissei.

De la bun început, bogăţia şi prestigiul familiei i s-au potrivit Marissei ca o mănuşă, a intrat în noul stil de viaţă de parcă era o prinţesă europeană. Servitorii i s-au supus, la fel cum a făcut-o şi Daniel, lăsându-i ultimul cuvânt. În cei doi ani care trecuseră, Marissa şi-a concentrat toate energiile pentru a juca rolul de amfitrioană perfectă. Acum, aceasta era viaţa ei.

Deşi Beth nu mai avea prea multă răbdare cu cumnata ei, pentru că era din cale-afară de curioasă, îi admira totuşi ambiţia, pentru că Marissa reuşea să facă foarte bine tot ce-şi punea în cap. Las-o să se simtă bine, se gândi Beth. A muncit destul şi merită.

— Răspunzi tu la telefon? strigă Marissa de pe scări.

— Am sunat să văd cum te simţi, spuse Jack când o auzi pe Beth.

— Încerc să rezist. Tu?

— Fug ca un ogar de curse. Am sperat să-mi fac timp să te văd, dar…

Oare va auzi puţină dezamăgire în glasul lui?

— Nu-i nimic. Şi aici totul este într-o nebunie.

— Oh?

— Marissa a încercat să mă pună la treabă în ultimele ore.

— Ce să faci?

— Am răsturnat casa cu susu-n jos să căutăm nişte

scrisori de recomandare. Lehua le avea când a fost angajată aici.

— Nu înţeleg. De ce vrea scrisorile?

— Cred că vrea un punct de unde să înceapă. Încearcă să afle pe cine să invite la funeralii. În cele din urmă a renunţat şi a hotărât să intre în camera lui Lehua. Ofiţerul de serviciu ne-a dat voie. Beth ezită. Aţi descoperit ceva? îndrăzni ea.

Era rândul lui Jack să fie reţinut, conştient fiind de efectele posibile asupra nervilor ei.

— Beth, mă tem că nu a fost un accident.

Beth strânse cu putere receptorul.

— Vrei să spui că trebuia să cadă peste unul din noi?

— Vreau să spun... Jack se opri, dorind de fapt să nu-i spună adevărul.

— Jack, ce s-a întâmplat?

— A fost ucisă, scumpo, spuse el într-un târziu, foarte încet.

Ceea ce nu i-a spus însă era faptul că reuşea să facă legăturile şi să descopere de ce. Şi Beth era chiar în centrul acestor conexiuni.

49

Beth asculta cu un vag sentiment al irealităţii, împietrită de cuvintele lui.

— Otrăvită şi apoi aruncată? repetă ea. Închise ochii, îi era rău. Nu are niciun sens...

— Crimele nu au sens, până nu descoperi motivele din spatele lor.

— Dar pentru aceasta nu exista niciun motiv! protestă Beth. Ea nu a făcut niciodată, nimic, Jack! Categoric nu a făcut nimic care să facă pe cineva să

dorească să o omoare, mai ales aşa cum descrii tu lucrurile.

— Mai spune-mi o dată despre insulină, scumpo, spuse Jack blând. Mi-ai spus că îşi administra în fiecare seară, înainte de a se culca.

— Da.

— Câţi oameni ştiau acest lucru?

— Că lua insulină?

— Nu, se explică Jack. *Când* îşi făcea injecţia. Asta vreau să ştiu.

— De fapt, toţi ştiam. Lehua era un om dependent de tabieturi – adică făcea lucrurile într-o anumită ordine. Puteai chiar să-i cronometrezi acţiunile.

— Impulsivă?

— La greşeli. Era o menajeră bună. Ne-am obişnuit cu ea.

— Întotdeauna a fost diabetică?

— Din copilărie. Am discutat despre asta într-o dimineaţă destul de mult.

— Avea probleme când îşi făcea injecţiile?

— Numai când era foarte obosită. Atunci îl ruga pe Daniel sau… pe mine.

Spre surprinderea, ei, Jack nu i-a luat în seamă ezitarea.

— Dar Marissa?

— Nu are răbdare. Beth spuse, înainte ca Jack să se gândească la următoarea lui întrebare: Dacă murise deja după injecţie, de ce a trebuit criminalul să facă mai mult? Să pară ceea ce nu este?

— Pentru a ascunde ceva, murmură Jack. Nu prea sunt sigur ce.

El şi Dilley au întors întrebarea pe toate feţele, dar tot nu au găsit răspunsul. Numai injecţia l-ar fi scutit de alte scenarii. Excluzând sinuciderea, mai rămâneau două

fire care duceau la crimă premeditată; şi amândouă o implicau pe Beth. Cineva dorea ca Beth să fie suspectată şi totuşi să nu fie acuzată legal.

Îi simţea frica.

— Totul pare un coşmar. Ceva de care nu poţi scăpa.

— Poate că poţi totuşi scăpa. Măcar pentru un timp.

— Ce vrei să spui?

— Nu ai un alt loc unde să pleci? Un loc sigur?

Lângă mine, ar fi vrut să adauge.

— Dar sunt acasă la mine! exclamă Beth uimită. Vrei să spui că nu sunt în siguranţă dacă stau aici? Chiar în momentul în care spunea cuvintele, Beth realiza că Banyan Ridge a fost legat de toate lucrurile ciudate care i se întâmplaseră.

— Vreau doar să fii atentă, Beth, o avertiză el. Dacă ai nevoie de mine, sună-mă şi sunt lângă tine – ai să ţii minte asta?

Un zâmbet îi luminã faţa lui Beth – o încălzea grija lui.

— O să fiu foarte bine. Eu şi Marissa vom lua cina în seara asta şi ne vom întoarce devreme acasă. Ţi-am spus că Daniel s-a întors la conferinţă?

— Nu era nevoie. Deja m-am lovit de el acolo.

— La Turtle Bay? Ce făceai acolo?

— Urmam un fir. Apropo, te superi dacă te rog ceva?

— Ce?

— Spune-mi, a mai existat cineva în viaţa cumnatului tău – vreo poveste romantică – înainte de a se căsători cu Marissa?

— După cum era de însurat cu medicina, noi ne-am mirat că a avut timp să se întâlnească cu Marissa. O

poveste romantică? repetă Beth. Cred că a fost cineva. Dar a fost cu mult timp în urmă. Trebuie să mă uit să văd.

— Să te uiţi?

— Dacă este important, probabil că am notat în jurnalul meu. Flatată de curiozitatea lui, Beth îi mărturisi că şi-a notat în jurnal cele mai importante momente din viaţa ei.

— Şi, am ajuns şi eu acolo? o necăji Jack.

— Asta numai eu ştiu.

— Iar eu oricum voi afla.

— Numai dacă ai să ştii unde să cauţi.

— Pare o provocare. Atunci lui Jack îi trecu prin minte un gând tulburător. Edward ştia că tu ai un jurnal?

— Bineînţeles. Obişnuia chiar să mă bată la cap să scriu anumite lucruri acolo.

— Cum ar fi?

— În cea mai mare parte, despre el. Câţi oameni au fost în sală, câte scrisori a primit de la fani…

— Şi ai scris?

— Uneori. Întotdeauna am avut impresia că citeşte pe furiş.

— Au fost şi momente pe care nu le-ai scris, sau nu ai putut să le scrii, sau le-ai amânat o vreme?

Beth simţea unde dorea el să ajungă.

— Te referi la accidentul de acum doi ani? Când a murit Edward, nu?

— Mă gândeam că ţi-a fost greu să-l treci pe hârtie.

— De fapt a fost un fel de catharsis. Am revărsat pe hârtie ceea ce nu am putut spune cu voce tare în prezenţa lui Daniel şi a Marissei. Probabil că nu voi mai recunoaşte ce am scris.

— Poate că vei recunoaşte.

— Hmm?

— A fost doar un gând, spuse Jack absent. La ce oră crezi că vei fi acasă diseară?

— În jur de opt. Poate nouă.

— Aş vrea să mă suni, da? Dacă voi face o pauză… Jack se răzgândi. Bineînţeles că va face o pauză. Niciun „dacă”. Auzi în fundal o voce de femeie care o striga pe Beth. Probabil Marissa.

— Se pare că este nevoie de mine sus, explică Beth, uimită de expresia neliniştită de pe chipul cumnatei sale.

— Mă suni?

— Te sun, promise ea. O, am uitat să-ţi spun. În sfârşit am reuşit să scot de la Daniel un nume, în legătură cu maşina mea.

Jack notă imediat numele mecanicului şi adresa. Pentru un doctor care avea bani de aruncat, alegerea atelierului de reparaţii lăsa de dorit.

— Îi place să sprijine întreprinzătorii insulari, îi explică Beth când Jack se arătă nedumerit. Ştie cum este pentru ei în situaţia concurenţei de pe insulă…

Sunt convins că ştie, se gândi Jack după ce închise, mai mult ca niciodată conştient de faptul că nici măcar moartea nu-l putea salva pe doctorul Daniel Hudson de umbrele omnipotente ale trecutului, aruncate asupra lui de fratele său mai tânăr.

50

— Cine ar fi crezut că şi-a atârnat tablouri? o întrebă Marissa când Beth o urmă în dormitorul menajerei. Poate că nu ştia că nu are voie.

Deşi generoşi la prima vedere, Hudsonii erau spartani din fire. Camerele erau lejere, spaţioase, nu aveau căldură şi personalitate.

Uşa care ducea la baie fusese lăsată deschisă, probabil de către ofiţerul care a verificat dulapul cu medicamente. Numai un scaun, o masă de scris şi un cufăr oriental constituiau tot mobilierul din cameră. În faţa cufărului se agita acum Marissa.

— Nu am ştiut ce să cred când le-am găsit. La început am crezut că i le-ai dat tu – ştiu şi eu, un cadou poate. Dar, cu cât mă gândeam mai mult la asta... adică... la asta şi la alte lucruri pe care le-am găsit aici, înţelegeam că tu nu aveai de ce face acest lucru.

— Ce să fac?

Marissa ezită, apoi scoase o mapă dintr-un sertar al cufărului.

— Era ascunsă sub nişte reviste vechi şi o carte pe care uitasem că i-am dat-o să o citească. Dacă nu aş fi cunoscut-o, aş fi spus că a ascuns-o. Poate că tu vei înţelege ceva.

Beth deschise mapa; conţinutul i se revărsă pe pat. I se tăie respiraţia. O fotografie de-a lui Edward, datată cu şase luni înainte de moartea lui, „Pentru Lehua, cu dragoste”.

— Nici mie nu mi-a venit să cred, continuă Marissa să vorbească, în timp ce Beth scotea celelalte fotografii. Are tăieturi din reviste, pagini de programe, are chiar şi o fotografie color pe care am făcut-o noi pentru Cancun. Dumnezeu ştie de unde o are... Beth? Nu te simţi bine?

— Se pare că are o colecţie completă, spuse Beth încordată. Printre colaje, mai erau şi tăieturi din articolele de ziar despre moartea lui Edward şi o poză a lui Beth, pe care cineva o tăiase cu un x în cerneală.

Marissa clătină din cap dezgustată.

— Când te gândeşti... crezi că-i cunoşti pe oameni şi...

— De cât timp îl cunoştea pe Edward? o întrerupse

Beth. Ştia…

— Că voi doi eraţi căsătoriţi? Mulţi oameni ştiau asta. Nu am ţinut secret…

— Vreau să ştiu, îl cunoştea din timpul vieţii lui? Din câte văd aici, pare să fi avut o obsesie de lungă durată.

— Ca şi alte milioane de femei ca ea. Doar ştii cum era Edward, iubito. Avea acest efect asupra oamenilor, îl adorau.

— Dar tu cum explici asta? spuse privind tulburată la imaginile din faţa ei, care veneau în totală contradicţie cu relaţiile plăcute pe care le avusese întotdeauna cu servitorii.

În cameră se lăsă o linişte plină de semnificaţie.

— Nu ştiu, spuse Marissa. Nu ştiu ce să mai cred…

Vizitatoarea lui Jack era o prezenţă de noapte binevenită, după agitaţia din timpul zilei.

— Primiţi un curier?

— Sunt impresionat.

— Scopul nostru este să vă impresionăm, glumi Thomas, înmânându-i cu generozitate caseta video.

— Punct pentru reţeaua de televiziune. Nu credeam că vor reacţiona atât de repede. Cred că ştiu ce voi face noaptea asta.

— În loc să te întâlneşti cu doamna? Munceşti prea mult, Brassfield.

— De unde ştii?

— Mi-ai prezentat-o, mai ţii minte? Dacă ai de gând să stai în casă şi să-mi spui că preferi să vezi o casetă video, în loc să-ţi petreci seara cu ea…

Râsul bărbatului se dizolvă când ochii i se opriră pe pagina de ziar pe care Jack o lăsase deschisă la articolul despre moartea lui Lehua. Fără un cuvânt, omul citi

articolul.

— Cred că mi-am primit răspunsul.

— Adică?

— Am mai citit despre asta şi în ziarul de dimineaţă. Este aceeaşi Beth Hudson, nu?

— Aceeaşi.

— Cum rezistă doamna ta?

— Este împietrită. Să ştii că acolo este o adevărată conservă cu viermi.

— Mulţumesc pentru votul de încredere. Dacă cineva aici deţine recordul la sfărâmat viermi, tu eşti acela şi-l vei rezolva până la sfârşitul săptămânii.

— Nici nu ar trebui să mă ocup de caz.

— Conflict de interese?

— Conflict de personalităţi. Îl ţii minte pe Curry?

Actorul privi în tavan exasperat.

— Mă străduiesc să-l uit. Ce-a mai făcut bondarul de data asta?

Thomas ascultă atent; Jack îi povesti doar ceea ce putea.

— Şi când te gândeşti că ar putea fi chiar fericit că are pe cineva care poate verifica lucrurile din interior.

— Akaka este un poliţist foarte bun.

— Ştii ce vreau să spun.

— Cum rămâne cu obiectivitatea? Dacă şeful Curry află, iar eu sunt convins că doctorul Măgăreaţă are grijă să afle – că eu am un interes personal, va respinge din start orice argument i-aş aduce.

— Nu. Nu cred.

— De ce nu?

— Pentru că eu te cunosc, Jack. Şi Martin te cunoaşte. Şi te cunosc toţi poliţiştii care au lucrat cu tine. Ai încredere în mine. Este stânjenitor să recunosc, dar tu nu ai greşit niciodată. Probabil că asta îl roade pe Curry.

Asta şi o mie de alte motive, pe care sunt sigur că le cunoşti. Eşti în fruntea topului.

— Nu ai uitat ceva?

— Ce?

— Nu mă ştii să fi fost îndrăgostit.

— Mda, recunoscu Thomas amuzat. Dar mai e ceva.

— Hmmm?

— Ai depăşit demult vârsta. Urmează-mi sfatul şi nu o lăsa să-ţi scape de data asta.

51

— Bineînţeles că poţi lua maşina mea, spuse Marissa. Vrei să merg şi eu cu tine?

Beth îşi trăgea pe cap un pulover.

— Ies puţin la aer, Marissa. Nu lipsesc mult.

— Eşti sigură că nu vrei să te însoţesc? Din momentul în care au găsit mapa în camera menajerei, Marissa a urmat-o pas cu pas în toată casa, întrebând-o mereu cum se simte şi ce crede despre ce au descoperit. Hotărârea lui Beth de a rămâne singură, nu a făcut decât să întărească hotărârea Marissei de a se ţine scai de ea. Beth, mă îmbrac într-o secundă.

— Nu, te rog, vreau să fiu singură, insistă Beth.

— Nu poţi să-mi spui măcar unde mergi?

— Nu ştiu. La aer.

Marissa aruncă o privire neliniştită spre mapa de pe patul lui Beth.

— Ce faci cu astea?

— Probabil că le voi da poliţiei.

— Da?

— Tu ai face altfel?

— Nu înţeleg la ce i-ar folosi poliţiei. Ar putea chiar

crede că... oh, nu are nicio importanţă.

— Crede ce?

— Păi, mă gândeam cât de ciudat a fost – pervers chiar – ca ea să ţină toate aceste lucruri despre Edward şi noi nici măcar nu am bănuit. Nu-ţi imaginai că o persoană ca Lehua poate fi un fan, nu? Nu părea genul. Cel puţin mie nu mi se părea. Tu ce zici?

— Tu spuneai că era adorat.

— Da, dar această coincidenţă pare ciudată. Să afli că menajera ta este în secret îndrăgostită de...

Beth începu să râdă.

— Doamne, Marissa, era destul de bătrână să-i fie mamă.

— Nu era chiar atât de bătrână. Nu s-a ocupat de persoana ei. Unii oameni nu ştiu ce să facă.

— Te las să meditezi asupra subiectului. Eu plec.

— Ştii, în privinţa mapei...

— Ce-i cu ea?

— Dacă mă întrebi, află că eu nu cred să fie o idee bună să o dai poliţiei.

— Tot nu mi-ai spus de ce?

Marissa inspiră adânc.

— Doar ştii cum se poartă poliţia în astfel de probleme. Nu aş vrea să facă vreo legătură între tine şi crima aceasta îngrozitoare.

Văzând că Beth se pregăteşte să argumenteze.

Marissa continuă naiv:

— Bine, dă-mă în judecată pentru insinuare. Cine să mai înţeleagă ce se petrece aici. Am auzit că spuneai la telefon ceva despre otrăvire...

— Sunt sigură că noi am fi primii care am şti.

Oftând melodramatic, Marissa schimbă subiectul.

— Daniel ne-a invitat la hotel. Crezi că am putea merge?

— Mergi dacă vrei. Eu rămân aici.

— Cum, şi să te las aici singură? Rămân şi eu. Ochii Marissei se opriră pe noptieră. Când ai luat de acolo fotografia de nuntă?

— De mai mult timp, minţi Beth. E prima dată când vezi că nu mai este?

— Cred că în ultima vreme am cam fost în ceaţă. Oricum este un prim pas bun, mai ales că la orizont a apărut un bărbat. Poate că urmează şi un inel.

Beth o sărută la repezeală pe obraz şi o lăsă să speculeze singură.

Era un miracol că nu s-au întâlnit până acum, se gândi bărbatul. Oahu era o insuliţă. Îşi şi imagina expresia de pe faţa ei, dacă l-ar fi recunoscut. Bineînţeles că asta ar fi pus regeşte capac la toate. Nu, a ajuns prea departe şi a aşteptat prea mult pentru a-şi asuma un astfel de risc. Mai bine să rămână în umbra în care l-au aruncat soarta şi marile puteri. Să se ţină de plan.

Trase leneş din ţigară şi se pierdu printre copaci, obsedat de un gând – poliţistul era problema.

Ascunşi de lentila opacă a ochelarilor, ochii bărbatului căpătară reflexe dure. Nu era bine că se afla un poliţist în preajmă. Complica lucrurile, iar lui nu-i plăcea deloc. Un copoi bun aducea necazuri – dar ăsta era prea bun, pentru a mai trăi în siguranţă.

Tot poliţistul ăsta se pare că nu se putea ţine departe de ea. Nu că ea l-ar fi alungat; şi ei îi plăcea. Noaptea aceea petrecută în apartamentul lui i-a confirmat supoziţia că femeia obosise să mai fie văduvă şi toţi să o compătimească. Ei, nu chiar *toţi.*

Într-un fel acum îşi dorea să fi făcut mai mult decât să o sperie. Să-i taie gâtul? Dulce răzbunare pentru cum l-a tratat ea întotdeauna. Dar asta ar fi distrus tot planul.

Chestia cu menajera a fost bineînţeles o prostie, chiar dacă se puteau dispensa de ea. Dacă vedea cineva? Nu că ar fi fost problema lui. Copoii erau acum prea ocupaţi pentru a înţelege ceva. Mda, poate că nu toţi copoii. Isteţul şi-a băgat nasul şi s-a purtat de parcă ar înţelege ceva. Dar cum să poată el înţelege? Nu, planul era grandios.

Doi ani. Încă mai zâmbea când îşi amintea. Crima perfectă. Păcat că nu va şti nimeni niciodată.

Doar o găurice în noaptea aceea, pe care nu a luat-o nimeni în seamă.

Şi de ce, după doi ani, încă îl mai sâcâia? Pentru că ea a observat-o. A observat-o dar nu a scos un cuvânt. Sau a spus? Dacă a scris în caietul acela în care avea obiceiul să scrie?

Ar fi simplu de aflat. Ar fi şi o problemă de bun simţ dacă l-ar distruge. Dar l-ar face pe amicul copoi să adune doi cu doi.

Poate că şi ea presupune ceva. Întotdeauna a avut impresia că este mai isteaţă decât alte femei. Şi dacă începe să vorbească? Şi dacă o ascultă cineva?

Nu, se hotărî, strivind ţigara şi scoţând alta din pachet. Până să ajungă să vorbească – dacă trăia până atunci – nu va mai fi *nimeni* să o asculte.

52

— Îmi pare rău, tocmai a plecat, o informă sergentul de la uşă. Aruncând o privire spre plicul pe care Beth îl ţinea în mână, o întrebă dacă doreşte să lase ceva.

— Nu, o să-l ajung din urmă pe locotenentul Brassfield.

Şi ce-o să-i spui? se întrebă ea. Că au mai apărut

nişte încurcături sordide în tot misterul? Că Lehua şi Edward au fost amanţi? Că după toate aparenţele, ea, Beth, ar fi prima suspectă?

Categoric, stau de prea mult timp pe lângă Marissa.

Dar şi cu Edward a trăit destul pentru a înţelege puterea pe care o exercita asupra femeilor de toate vârstele. Totuşi, nu ştia nimeni acest lucru mai bine decât Edward Hudson însuşi.

În primele zile de glorie, Edward îşi petrecea mult timp semnând autografe.

— Ei mă vor face cel de mâine, îi plăcea lui să spună, ştiind cât de mult îl puteau sprijini fanii pentru a se lansa.

La fel de tulburat ca şi Beth, pentru faptul că Edward ardea lumânarea la ambele capete, era Daniel, care îi spunea mereu că se bagă singur în mormânt.

— Asta îi place, sublinia Daniel. Nu i-o poţi scoate din sânge.

Aşa cum nu-i puteau scoate din cap ideea că trebuia să demonstreze cine este, pentru el şi pentru tatăl lui. În fiecare seară, văzând cum se pregăteşte de spectacol, Beth se întreba dacă îşi lăsa vreodată ura la o parte, dacă făcea vreodată pace cu sufletul lui.

— Invită-l la un spectacol, îi spunea Beth.

— Cine naiba are grija asta? Cine are nevoie de bătrân, când eu am toată lumea la picioarele mele? Ei mă iubesc. Lor le pasă de mine.

Şi totuşi, pe măsură ce treceau anii, pe măsură ce creştea popularitatea lui Edward, aceeaşi mulţime începuse să pătrundă în intimitatea lui.

Dacă ar fi fost vorba de altcineva, trecerea la snobism ar fi fost amendată de oameni şi ei şi-ar fi găsit

un alt idol. La Edward, însă, încercarea de a se izola de public nu făcea decât să îl atragă pe acesta şi mai mult.

— Nimeni nu vede un centimetru din mine, se lăuda el arogant faţă de tehnicieni, decât dacă plăteşte biletul şi dacă *eu* vreau să mă vadă.

De aceea, pentru Beth a fost o surpriză, într-o seară, după spectacolul de la Siracuza, să audă că Edward are un vizitator. Din câte ştia ea, nimeni nu fusese programat.

— Eu nu aş da buzna acolo, dacă aş fi în locul tău, auzi Beth în spatele ei, pe când se apropia de cabină.

— Poftim?

Din prima zi când a venit la echipa tehnică, Horace Domani i-a inspirat un sentiment de teamă. Privirea lui era îngheţată şi insolentă. Pielea galbenă se întindea peste fălcile colţuroase, amintindu-i lui Beth de marionetele cioplite în lemn. Părul blond ţepos, alb deja, deşi nu avea decât treizeci de ani, era pieptănat peste cap ca o creastă de vultur şi se termina într-o codiţă la spate. Bănuind că braţele îi erau tatuate, Beth se gândea că nu puteau fi decât scene obscene.

Numai Edward spunea că Domani era perfect în munca pe care o făcea – lucru recunoscut chiar şi de domnul McCambridge.

— Nu-i poţi găsi greşeli, spunea bătrânul. Face exact ceea ce trebuie.

— Dacă nu-ţi place, îi spunea Edward, nu vorbi cu el.

Dar astfel de momente, cum era acesta de acum, o făceau să vrea cu încăpăţânare ca omul să fie dat afară.

— Am spus că eu nu aş intra, repetă Domani. Omul tău este ocupat cu recrutările.

— Sunt convinsă că nu ştiu despre ce vorbeşti, făcu Beth un efort de conversaţie.

— Eu ştiu de ce, spuse Domani cu ochii strălucind. Nu-ţi trebuie prea multă minte...

— Nu ai nimic de făcut, domnule Domani?

Privirea lui obraznică trecu încet peste trupul ei.

— Nimic care mi-ar face plăcere. Prefăcându-se că-şi aranjează cureaua, Domani îşi trecu sugestiv mâna printre picioare. Am auzit că bătrânul ţi-a pus sămânţă până la urmă.

Beth înlemni. De ce a trebuit Edward să le spună oamenilor?

— Se întâmplă ceva aici? îi întrerupse o voce. Daniel o privi pe Beth.

— Tocmai o felicitam pe doamna pentru copilaş, minţi Domani, zâmbind cinic.

— Parcă şi despre Edward ai spus ceva, îi aminti Beth. Sunt convinsă că l-ar interesa şi pe Daniel. Cum exact aţi spus, domnule Domani? Repetaţi.

— Nicio scofală. Domnul Hudson are un vizitator, spuse el ridicând din umeri. Nu am auzit nume.

— Bărbat sau femeie?

Limba lui Domani era numai sarcasm.

— Semăn eu cu o codoaşă? Nu am observat.

— Atunci poate că ai observat că mai ai de fixat două şuruburi şi de înlocuit o placă până mâine.

Ridicându-şi batjocoritor degetul la tâmplă, Domani se întoarse şi plecă.

— Vrei să intru eu la Edward? se oferi Daniel.

— Nu-i nevoie. Intru eu, spuse Beth hotărâtă.

Totuşi, după ce intră, îl simţi pe Daniel un pas în urma ei.

— Am uitat să-l întreb ceva, îi explică Daniel.

— Este deschis, interveni Edward.

Bineînţeles că a respins imediat ideea absurdă că Edward ar avea ceva de ascuns. De ce aş fi binevenită,

dacă el ar fi făcut ceea ce implica vulgarul de Domani.

Numai după o secundă, încrederea ei dispăru.

— Bună, salută o femeie care stătea pe genunchii lui Edward şi a cărei rochie dezvelea mai mult decât era cuviincios.

O femeie, care lui Beth i se părea extraordinar de cunoscută.

53

— Ce mică este lumea. Edward îi întâmpină cu un zâmbet stingher. Ţi-o aminteşti pe Karen Kessel, nu-i aşa, iubito?

— Acum mi se spune KK, adăugă femeia, întinzând o mână plină de bijuterii. KK Blaine.

Într-o epocă deschisă tuturor posibilităţilor sexuale, cu o mare densitate de filme de acest fel, era imposibil să nu fi auzit de ea. Apariţia meteorică a lui KK Blaine, ca regină a filmului pornografic, era încă subiect al curiozităţii publice. Şi totuşi, nu notorietatea ei ca star al pornografiei o făcuse pe Beth să vibreze; ci faptul că se afla în braţele lui Edward, cu picioarele încrucişate pentru a dezvălui destul de multe promisiuni.

— Sunt sigur că Danny îşi aminteşte de ea, spuse Edward pentru a acoperi tăcerea îngheţată a lui Beth. Nu-i aşa, Danny?

O fracţiune de secundă, Beth surprinse expresia de pe chipul lui Daniel, în oglinda din cabină. Trăsăturile lui se înăspriseră şi clocotea de furie.

— Vin mai târziu, spuse el încordat, când nu vei mai fi ocupat.

— Ce îl roade? întrebă KK râzând, după ce Daniel a ieşit trântind uşa cabinei.

— Nu cineva atât de bun ca tine, râse şi Edward.

Se amuzau amândoi de glumă, excluzând-o total pe Beth. Am rugat-o pe KK să ia cina cu noi, spuse Edward când văzu că Beth se întoarse să plece. Cred că nu te deranjează, iubito.

— Poate altă dată, răspunse Beth cu un sentiment de greaţă. Cred că voi lua un taxi până la hotel.

O îngrijorare bruscă pentru soţia lui alungă imediat orice urmă de zâmbet de pe faţa lui Edward.

— S-a întâmplat ceva, Beth? o întrebă, împingând-o uşor pe KK din braţe.

— Sunt puţin obosită. Mergi tu dacă vrei.

— Bine, dacă spui tu. Dar nu lua taxiul scumpo. Roagă-l pe Danny să te conducă, da? Probabil că vom lua cina la *Sarducci,* dacă te răzgândeşti. Îţi place mâncarea italiană KK?

— Mai ales dacă este scund, brunet şi sexy, spuse KK, imitând-o pe Marilyn Monroe.

— Ca în vremurile bune, râse Edward, lovind-o pe coapsă.

Mâncare italiană. Vremurile bune. Mintea lui Beth se întoarse cu zece ani în urmă; o masă aglomerată la *Tarantella,* după spectacolul din Del. Primul spectacol în care l-a văzut. În acea fulgerare de memorie, Beth îşi aminti tânăra frivolă care stătea în braţele lui.

„Ultima cucerire a fratelui meu”, i-a spus Daniel.

După zece ani, se părea că „ultima” cucerire se încadra foarte bine în imagine.

— După privirea din ochi, zise Lena, aş spune că sperai să fie altcineva.

— Prostii, o primi Jack, deschizând larg uşa. Eşti întotdeauna o musafiră plăcută.

— Mincinosule.

— Ce te aduce în colţul ăsta de pădure?

Lena scoase din poşetă un teanc de reviste.

— Am o prietenă plasatoare la teatru şi le-a adunat. Unele dintre ele le-am văzut, dar nu şi *Variety* şi *New Star;* am găsit în ele câteva articole despre Edward Hudson, la începutul carierei. Dacă merită…

— Lena, eşti un înger, spuse Jack zâmbind.

— Un înger plin de draci, completă ea. Nu cumva să mă laşi să fac progrese. Aştepţi pe cineva, nu?

— De fapt…

— În fond, de ce nu? Dacă mergi în ritmul ăsta nu te mai însori niciodată, JB.

— Dacă ştii că faci un lucru bun, merită să aştepţi.

— Da, numai să nu aştepţi prea mult, vreau să am o căruţă de fini, înainte să fiu prea bătrână; vreau să arăt bine. Ştii, am nişte fixaţii în privinţa asta.

— Lena, eşti incorigibilă.

— Aşa spun toţi.

— Dacă tot ai venit, serveşti ceva?

— Bineînţeles. Ce-ar fi să mă serveşti cu fratele tău geamăn?

— Dar nu am un frate un geamăn.

— Atunci mă mulţumesc cu un Scotch. Lena îşi aruncă sacoşa pe primul scaun şi îl urmă pe Jack în bucătărie. Eşti sigur că nu te deranjez?

— Tu? Niciodată.

— Ce-i asta? întrebă Lena şi luă în mână caseta video. *CBS Video?*

— Ultimul spectacol al lui Edward Hudson.

— *Ultimul*? Acela în care a ars?

— Acela.

— Cam macabru, JB.

— Eu mă gândeam că poate fi instructiv.

— Deci tu crezi că poţi descoperi ceva aici?

— Sper.

— Ce anume?

— Nici eu nu ştiu, până nu văd.

— Te deranjează o pereche de ochi în plus? Din întâmplare sunt liberă astă seară. Şi nu am mai fost la un film de când s-a făcut *„Sunetul Muzicii.”*

— Serios?

— Am eu faţă de femeie care minte?

Jack scoase tăviţa de plastic şi lăsă două cuburi de gheaţă în pahar.

— Ai, numai atunci când ştii că vrei să scapi de ceva.

— Bine, atunci îmi beau scotch-ul şi zbor acasă.

— Stai puţin…

— Ei?

— Două capete sunt mai bune decât unul.

— Mai ales dacă unul dintre capete este ca o varză.

— Adică?

— Adică, dă-mi paharul şi fă nişte floricele de porumb. Avem de văzut un film.

Oricât de multe a aflat despre Edward Hudson şi oricât de des i-a văzut fotografia în ultima săptămână, Jack simţi totuşi ceva straniu privind imaginea celebrului iluzionist de pe ecran.

— Tu arăţi mult mai bine ca el, comentă Lena. Tipul ăsta este atât de perfect, încât ţi se pare de ceară. Nu crezi?

— Lena, nu vrei să termini? Eu nu concurez cu tipul!

— Bineînţeles că nu, iubitule, dar eu am multă experienţă cu personalitatea masculină. Trebuie să recunoşti că ai fost puţin curios.

— Nu prea.

— Mincinosule. Lena luă un pumn de floricele. Nici

el nu arată chiar rău, are ceva muşchi. Beth i-a văzut pe ai tăi?

— Vrei să taci din gură? se răsti Jack, aruncând cu o pernă în ea. Aceasta este partea la care vreau să fiu foarte atent.

— Gata! Mai ales dacă face să-i dispară pantalonii.

Încet, camera de luat vederi se apropie de Edward pentru un prim plan. Îi surprinse zâmbetul strălucitor, albastrul magnetic al ochilor, în timp ce el explica publicului următorul act – evadarea din cutia metalică.

Cu gura plină de floricele, Lena se repezi la Jack strigându-i să oprească filmul şi să-l deruleze înapoi.

— Nu vrei să mai termini cu prostiile? se supără Jack, supărat pe el că acceptase ca ea să rămână.

Lena înghiţi ce avea în gură, înecându-se.

— Dar tocmai *am văzut* ceva! insistă Lena. Cred că este ceea ce cauţi…

54

— Bine, priveşte acum, când ridică mâna, îl instrui Lena pe Jack după ce derulase banda.

— Da, ce-i cu asta?

— Vei vedea. Ca un animal gata să se repeadă la pradă, Lena se aplecă spre ecran, gata de acţiune.

— Aici!

Speriat de ţipătul Lenei, Jack opri imaginea.

— Nu înţeleg la ce ar trebui să mă uit, spuse Jack, nevăzând nimic neobişnuit în imaginea îngheţată.

— Bărbaţii nu observă niciodată lucrurile astea.

— Care lucruri?

— Priveşte-i mâna stângă.

Prea nerăbdătoare să aştepte ca Jack să observe ceea ce vedea ea, Lena îi arătă ceea ce i-a atras atenţia.

— Vezi? Are verighetă.

— Şi?

— Şi a purtat-o pe mâna dreaptă tot timpul spectacolului. Acum o are pe mâna stângă.

— Eşti sigură?

— Nu mă crezi? Femeile văd întotdeauna verighetele. Nu ştii asta?

— Categoric am trăit în incubator!

— Ei, haide, JB, nu ai întâlnit niciodată pe nimeni care să-ţi atragă atenţia şi primul lucru pe care l-ai făcut a fost să verifici dacă are verighetă?

— Tocmai ai spus că bărbaţii nu observă aceste lucruri, îi aminti Jack.

— De ce nu derulezi puţin banda să verifici?

— Nu vrei să vezi cum se termină chestia asta?

— Ştim cum se termină, JB. Tipul se face scrum şi eu nu mă grăbesc să îl văd aşa. Cred că schimbarea verighetei de pe mână este un lucru important.

— Dacă insişti, oftă Jack.

Amintirea braţelor lui Jack, strângând-o şi mângâind-o, îi invadă memoria lui Beth, iar ea se abandonă recunoscătoare acestui sentiment.

Nu mai avea îndoieli – ei se îndreptau spre o legătură pe care o doreau amândoi, dar care era acum împotmolită din cauza complicaţiilor. Evident, o femeie urmărită de un strigoi, trebuia recunoscută. Urmau apoi stafiile propriilor ei vise, cariera pe care a amânat-o prea mult timp. Ar trebui oare să renunţe la carieră şi să rămână pe insulă cu Jack?

Ori ar trebui să renunţe la un bărbat extraordinar, pe care tocmai începea să-l iubească, un bărbat care părea să răspundă profund sentimentelor ei?

Semaforul se schimbă în verde şi Beth viră spre

Bulevardul Ala Moana, deloc încântată că trebuia să se întoarcă la Banyan Ridge.

Nu te întoarce, dacă nu vrei, o provocă conştiinţa. Fă altceva. Fă ceva ce doreşti cu adevărat.

Învăluită deodată în dorinţa de a-l vedea, Beth schimbă drumul şi porni impetuos spre stânga – spre Hobron.

O nouă şi neaşteptată căldură îi arăta drumul. Nu conta dacă Jack Brassfield avea la fel de puţine răspunsuri la întrebări, ca şi ea. Cu cât erau mai puţine, cu atât era mai bine – în acest moment, ei se aveau unul pe celălalt.

În condiţiile date, părea suficient.

— Recunoşti că am avut dreptate cu inelul? îl tachină Lena.

— Termină cu vorba şi priveşte acolo.

— Dar recunoşti că am avut dreptate?

— Ai dreptate numai atunci când explici şi de ce.

— Arăt eu a detectiv? Fii serios, JB! Asta este treaba ta!

Filmul a confirmat afirmaţia Lenei. Era clar. În timpul spectacolului, verigheta a fost mutată de pe o mână, pe cealaltă, probabil în timpul unei ieşiri de pe scenă, la schimbarea costumului, pentru scena finală. Dar de ce? se întreba Jack. Cât de puternic putea influenţa această schimbare sensul actului de magie?

— Cei trei fac parte din spectacol? întrebă Lena privindu-i pe voluntarii de pe scenă, care examinau cutia metalică.

Jack dădu din cap.

— Singurul „actor” aici, este Daniel, iar el se află acolo, în capătul scenei.

— Actor?

— Participă la actul magic, îi explică Jack, arătându-i cât de multe a învăţat din discuţia cu magicianul. Houdini obişnuia să-i plaseze în sală, când „ghicea” gânduri.

— La fel făcea şi Duncan.

— Nu ştiam că soţul tău citea gândurile.

— Nu le ghicea. Făcea glume proaste la petreceri. De aceea avea nevoie de voluntari care să râdă de poante. Atenţia Lenei se îndreptă din nou spre ecran. Ce a spus doctorul? Nu am auzit.

Jack derulă banda. Daniel le explica voluntarilor pericolul prin care va trece Edward Hudson.

— Îi pune să verifice totul, nu?

— Mă interesează mai mult ceea ce *nu* vor verifica, spuse Jack, amintindu-şi conversaţia cu Tomata. Aşa cum era prezentată, cutia de metal arăta ca o cutie normală. Are un compartiment secret, îi mărturisi el Lenei.

— Strici totul, se răsti ea. Apropo, ţi-am spus? Eu cred că prietena ta este drăguţă. Îi spusese de câteva zeci de ori – de fiecare dată când Beth apăruse pe scenă, în timpul spectacolului. Pare că Edward Hudson domină totul, nu-i aşa? Nu-i de mirare că nu o lasă prea mult pe scenă – oamenii ar putea să se uite la ea şi să-l ignore pe el.

Voluntarii îşi terminaseră examinarea şi se întorceau în sală.

Camera se apropie din nou de faţa lui Edward, în timp ce el intra în cutia metalică. Mai privi o dată peste umăr, salută publicul şi închise uşa. Videocamera interioară intră în acţiune.

— Salvat de soneria de la uşă, comentă Lena, auzind-o. Vrei să deschid eu?

— Opreşte imaginea, spuse Jack dându-i telecomanda. Mă întorc imediat.

55

Până când nu l-a auzit vorbind, dincolo de uşă, lui Beth nu i-a trecut prin minte că ar putea avea musafiri şi că vizita ei ar putea fi inoportună. Evident, el avea pe cineva.

Renunţase la interfon şi luase direct liftul pentru etajul paisprezece, nerăbdătoare să o strângă în braţe. Acum era prea târziu să renunţe. Inspiră adânc şi aşteptă ca el să-i deschidă.

Vocea vibrând de emoţie cu care o întâmpină Jack, îi dădu lui Beth sentimentul că este acasă. La fel şi sărutul uşor de bun venit, invitaţie febrilă la mai mult.

— Tocmai treceam prin apropiere, se scuză ea.

— Nu cumva ţi-a plăcut friptura rece? o tachină Jack, luând-o pe după umeri. Ochii lui o mângâiau cu duioşie, îndepărtându-i orice teamă că i-a stricat seara.

— Se pare că mi-ai adus ceva interesant, remarcă el, indicând mapa din mâna lui Beth.

— Mai poate aştepta, dacă eşti ocupat.

— De fapt, am aici pe cineva şi mi-ar face mare plăcere să vă cunoaşteţi, spuse tocmai când intrau în salon. Probabil că m-ai auzit vorbind despre Lena, prietena mea. Acum, în sfârşit am ocazia să ţi-o prezint…

Cuvintele i-au fost însă întrerupte de bibliotecara care a strigat ceva şi s-a repezit înainte. Mâinile lui Jack au prins la vreme trupul lipsit de viaţă, care se prăbuşea.

Aveai un sentiment de satisfacţie când îţi reuşea un plan, se gândea bărbatul, comandând un alt pahar de băutură. Acum nu mai avea nicio îndoială că va reuşi. Pentru câteva momente, bărbatul şi-a permis chiar să uite şi de poliţist şi de grijile în plus pe care i le crea

acesta. În seara aceea sărbătorea; roadele muncii vor fi în curând culese, viaţa la care visase până atunci avea să devină în curând realitate. Un portmoneu plin era o recompensă adecvată pentru munca lui.

Mâine seară, nu va mai avea motive să rămână pe insulă. Omul va primi exact ceea ce căutase cu lumânarea. El se va evapora fără urmă, iar copoiul va face la fel – se va evapora. Truc uşor, mai ales că pe el nu-l va căuta nimeni.

Gura i se distorsionă într-un rânjet neplăcut, când se gândi din nou la poliţist. Îi părea rău să-l lase să trăiască. Un copoi ca ăsta avea obiceiul să apară când nu te aşteptai. Trebuia să aibă grijă de el, înainte de a pleca. Un copoi în minus, dar asta îi dădea siguranţa că va trăi liniştit. Da, trebuia să se gândească la asta. Cât despre Beth…

Evident şi ea merita ceea ce primea. Toţi au văzut de la bun început la ce i-a stat mintea ticăloasei. Mereu zâmbitoare. Jucând mereu rolul soţiei îndatoritoare. Băgându-şi mâinile până la cot în bani, cheltuind fără măsură. Bani care nici măcar nu erau ai ei. Ştia şi totuşi a continuat să cheltuiască.

Buzele bărbatului se destinseră într-un zâmbet încrezător.

— Spune-mi şi mie, să râd şi eu, se auzi o voce catifelată de femeie.

— Poftim? murmură bărbatul absent, cântărind din privire coapsele, picioarele lungi şi părul platinat al femeii care vorbea.

— Ai un zâmbet molipsitor. Trebuie să fie o glumă bună.

— Visam.

— Îmi plac bărbaţii care visează cu ochii deschişi, spuse femeia, privindu-l îmbietor.

— Şi ce altceva îţi mai place la un bărbat? o provocă el, observând pentru prima dată că femeia îi mai comandase un pahar şi acum îl împingea spre el cu mâna liberă.

— Vrei răspunsul scurt... sau pe cel lung? Cârlionţii încremeniţi cu fixativ străluceau pe tâmple. Era îmbrăcată într-o fustă foarte strâmtă, o bluză decoltată, nu rămânea nimic ascuns pentru imaginaţia bărbaţilor care o priveau. Era exact genul de femeie care te încălzea în nopţile friguroase de iarnă ori te înfierbânta pe plajă în timpul verii.

— Depinde de cât timp ai, răspunse el zâmbind.

Ca o leoaică, femeia se prelinse pe lângă scaunul înalt de la bar.

— Am toată noaptea, şopti ea ca o pisică în călduri, scoţând o ţigară din pachet. Te interesez?

— Nu ţi-a spus mama ta că nu-i frumos să agăţi străini noaptea în baruri? glumi el, servind-o cu un foc. Eu s-ar putea să vreau ceva.

Ochii îi licăriră de plăcere.

— Dar nu trebuie să rămânem străini, spuse şi întinse mâna să se prezinte. Mă numesc Simone. Tu?

Deşi nu a trecut mai mult de un minut de când a leşinat, Beth lupta să revină la realitate, de parcă s-ar fi aflat sub sedative.

— Încet, draga mea. Gata, a trecut, auzi ea o voce mângâietoare. Da, era vocea lui Jack.

Prin ochii întredeschişi, îl văzu aplecat asupra ei. Încercă să se ridice încet, dar era amorţită şi căzu pe perne.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea, conştientă de mâna care o strângea şi îi dădea curaj.

— Nu vorbi încă, o calmă Jack. Ai leşinat, dar acum

eşti bine. Stai puţin aşa…

— Poate te ajută asta, spuse o voce de femeie, atrăgându-i atenţia.

Jack întinse mâna şi luă prosopul ud, pe care îl aşeză pe fruntea lui Beth. Beth încercă să privească spre femeie.

— Prietena mea Lena, explică Jack. Tocmai ţi-o prezentam, când ai leşinat.

Lena veni în raza ei vizuală şi se aşeză pe măsuţa de cafea.

— De obicei nu am asemenea efecte asupra oamenilor, spuse Lena glumeţ. Decât, desigur, la prima oră dimineaţa, când mă trezesc.

— Să-ţi aduc ceva? o întrebă Jack îngrijorat, mângâindu-i cu tandreţe obrazul.

În timp ce dădea din cap, ochii lui Beth se opriră pe ecranul televizorului, acum închis. Se cutremură, amintindu-şi deodată ce s-a întâmplat. Sau nu a fost aşa?

— Ce este, draga mea?

— O să crezi că sunt nebună, dacă-ţi spun.

Jack îi trecu degetul peste buzele înfrigurate, cu o mângâiere tandră.

— Este ultimul lucru din lume pe care l-aş crede. Ai încredere în mine.

56

— Mi se pare că ar trebui să plec, interveni Lena. Voi doi aveţi probabil o mulţime de lucruri să vă spuneţi.

Jack îi aruncă o privire recunoscătoare.

— Eu sunt cea care ar trebui să plec, spuse Beth, încercând să ascundă, sub o mască de mândrie, tulburarea din suflet.

— Dar abia ai venit! exclamă Jack, pregătindu-se să

o ţină cu forţa pe canapea dacă va fi nevoie.

Râsul plăcut al Lenei umplu camera.

— Are dreptate, iubito. Eu sunt aici de... de cât timp? De marţi? Miercuri? Nu, să nu mă iei în serios, glumesc. M-am oprit numai să văd ce mai face Jack.

— Vrei să te conduc? se oferi Jack, când Lena îşi luă poşeta de pe scaun.

— Mahalo, îi mulţumi ea, dar cred că uşa este locul acela prin care am intrat aici. Mi-a părut bine să te cunosc, Beth.

— Nu este mereu aşa, se scuză Jack după ce plecă Lena.

— Nu?

— Nu, uneori este mai rea. Jack însoţi remarca cu o mângâiere.

— Cred că trebuia să te sun înainte. Mă simt de parcă aş fi alungat-o.

— Pe Lena? râse Jack. Nici Kamehameha în persoană nu ar reuşi să o alunge pe Lena, dacă şi-a pus ea ceva în cap. Cred că şi-a dat seama că am prefera să rămânem singuri.

O privea fix, aşteptând în tăcere, nelăsând nicio urmă de îndoială asupra atracţiei pe care o simţea faţă de ea. Apropierea lui o ameţea, complica şi mai mult lucrurile, o făcea să piardă contactul cu realitatea.

— Te simţi mai bine acum? o întrebă el blând, aranjându-i perna.

— De obicei nu fac astfel de lucruri, murmură Beth. Adică, nu leşin, asta am vrut să spun. De fapt, nu ţin minte să fi leşinat vreodată.

— Pentru o persoană care nu exagerează, ai făcut-o foarte graţios, oricum, o complimentă Jack. Acum povesteşte-mi, de ce ai spus că o să te cred nebună? Are vreo legătură cu motivul pentru care ai leşinat?

— Nu, adică, nu tocmai. O fracţiune de secundă am crezut… am văzut ceva.

O durea inima, îşi amintea chipul, zâmbetul lui…

— L-ai văzut pe Edward? încercă el.

— Dacă spun da, ai să spui că sunt un om pierdut.

— Poate că asta o să te liniştească, spuse Jack şi luă în mână caseta. Dacă aş fi ştiut că eşti tu la uşă, aş fi scos-o din aparat.

— *CBS*? citi Beth pe etichetă, simţind cum îi creşte pulsul citind data.

— Este înregistrarea ultimului spectacol al soţului tău.

Tensiunea dintre ei creştea cu o intensitate înspăimântătoare. Beth căuta sensul ascuns sub cuvintele lui.

— Ce faci cu ea? reuşi Beth să-şi adune curajul.

Privirea lui Jack îi mângâie faţa. Îi luă degetele şi i le sărută.

— Încerc să ajut o doamnă, prietenă de-a mea, să scape de povara pe care cred că o poartă de prea multă vreme.

— Ce vrei să spui?

— Spun, draga mea, că de la bun început mi-ai spus că te simţi responsabilă pentru ceea ce s-a întâmplat cu soţul tău; că dacă ai fi avut încredere în intuiţia ta, ai fi vorbit şi l-ai fi salvat.

Beth inspiră adânc.

— Asta este problema mea, zise încercând să nu se lase demolată de adevărul lui.

— Este problema mea, o corectă Jack. Poate că tu nu ai observat, dar eu m-am străduit în ultima vreme să-ţi demonstrez că nu sunt doar o aventură de o vară. Comentariul o făcu să râdă. Ar trebui să râzi mai des. Îmi place să te văd râzând.

— Ce aşteptai să-ţi dezvăluie caseta video? Ceva ce nu ţi-am spus eu? Sau, adăugă ea, ceva ce nu ai reţinut când ţi-ai făcut „tema”?

— Încă nu ştiu, mărturisi Jack. E doar o presimţire.

— În legătură cu ce?

— În legătură cu modul în care a murit soţul tău.

Afirmaţia a rămas o vreme suspendată între ei, fără să ceară o altă explicaţie.

— Eu cred că este ceva mai mult decât pare să creadă toată lumea despre noaptea aceea. Numeşte-o o teorie sălbatică, dar eu nu am reuşit să scap de ea. Speram ca înregistrarea să-mi spună ceva ce nu am citit în ziare.

Beth îşi trecu mâinile prin păr, ameţită de speculaţii care nu-i sunau bine.

— În privinţa acestei teorii, murmură ea, ai putea fi ceva mai concret?

Jack ezită.

— Eu cred că cineva a făcut atunci o crimă perfectă şi a scăpat.

— Crimă perfectă?

— Crimă.

Cea mai mare problemă cu femeile este că pun prea multe întrebări. Chiar şi Simone – cu toate provocările şi fanteziile sexuale pe care i le-a promis – se dovedea a fi la fel ca şi celelalte, nicidecum o excepţie. Ar fi putut rămâne la Waikiki cu… cum-naiba-o-cheamă, Femeia Zâmbăreaţă. Şi ea a pus prea multe întrebări. La fel şi afurisita de nevastă-sa. Mereu vicleană, mereu pe urmele lui.

Măcar de Simone putea scăpa uşor.

— O să văd ce ştii să faci, o informă el brutal.

Doar i-a spus că-i plac fanteziile. Femeie

independentă.

După ce au terminat băuturile, au luat maşina ei.

— Ai făcut-o vreodată pe plajă? îl tachină Simone, în timp ce goneau în noapte. Înainte ca el să-i răspundă, ea viră brusc şi intră pe nisip. Hai! îl grăbi femeia, dezbrăcându-şi bluza înainte să iasă din maşină.

Escapada lor nu ar fi părut nepotrivită pentru cineva care ar fi trecut pe acolo şi i-ar fi văzut. Aventurile romantice şi gemetele la lumina lunii, pe plaja pustie făceau parte din magia insulei.

Mai importantă, însă, era absenţa martorilor la ora târzie când numai unul dintre ei se va întoarce cu maşina în oraş.

57

— Iartă-mă pentru drama creată, se scuză Jack. Dar mi se pare ciudat ca un om să facă o şmecherie de atât de multe ori…

— Un act de iluzionism, îl corectă Beth.

— O iluzie, repetă Jack şi apoi, deodată, să-l facă atât de dezastruos. De ce?

Beth măsura cu paşi mari salonul, tulburată de teoria care se contura în ultima oră.

— A fost un *accident,* a subliniat ea din nou.

— Şi atunci, cum de tu nu ai reuşit să uiţi timp de doi ani?

Beth tresări, recunoscând teama familiară, dar ştiind că el nu a vrut să o supere. Asaltată de sentimente de apărare, Beth se agăţă din nou de tema reiterată până atunci – trebuia să aibă încredere în intuiţia ei.

— Se întâmplă şi celor mai buni dintre oameni, o temperă Jack. Totuşi, în secunda aceea, nu la Beth se gândise, ci la el, băiatul care l-a vizitat pe domnul

D’Angelo în noaptea când i s-a născut nepoata.

De ce nu l-a avertizat intuiţia să rămână cu prietenul lui, în noaptea aceea fatală? Ar fi schimbat cu ceva lucrurile?

Revenea întotdeauna la acelaşi răspuns: din cauza morţii domnului D’Angelo, Jack Brassfield a devenit ce era.

— Nu înţelegi, spuse Beth, cu o notă iritată în glas.

— Poate că dacă-mi explici tu, am să înţeleg. Ochii lui Jack o implorau să aibă încredere în el. Dacă te aud pe tine, este ca şi cum aş fi fost acolo.

— Totul părea atât de normal în săptămâna aceea. Ochii lui Beth se opriră pe videocasetă. *Prea* normal, înţelegi? Calmul dinaintea furtunii. Nimic nu semăna cu cealaltă săptămână.

— Despre ce vorbeşti, iubito?

— Gripa, agitaţia pentru a reuşi să dăm totuşi spectacolele. În noaptea aceea, înainte ca el să intre în cutie, mi-a fost frică… Chipul lui Beth se încordă la folosirea timpului trecut. Nu ştiu de ce îţi spun aceste lucruri.

— Poate că eşti convinsă că pot eu rezolva ceva, îi oferi Jack o explicaţie.

— Alte explicaţii decât teorii despre crimă? Înainte de a termina, Beth regreta sarcasmul întrebării. Jack nu dorea decât s-o ajute.

— Mă tem că teoria mea are ceva substanţial, nu numai fantome, spuse Jack liniştit.

— Şi ce dacă este aşa?

— În primul rând, vei scăpa de obsesia de vinovăţie. Dacă moartea lui Edward a fost premeditată – şi eu sunt convins că aşa a fost – tu nu puteai face nimic să o opreşti.

— Mai există şi un subînţeles la ceea ce spui? Adică

şi o „veste proastă”?

— Vestea proastă, continuă Jack foarte serios, este că oricare ar fi adevărul, tu eşti în mijlocul unui pericol pe care nu-l realizezi.

— Interesant, murmură Jack, răsfoind hârtiile din mapă şi oprindu-se asupra fotografiei cu autograf.

— Marissa şi cu mine nici nu am bănuit că Lehua l-a întâlnit vreodată, sau că l-a întâlnit personal, suficient de mult pentru a obţine o fotografie cu autograf.

— Nu ţi-a spus niciodată nimic despre el, nu te-a întrebat nimic?

Beth neagă din cap.

— Cred că am simţit totdeauna că Marissa i-a instruit pe toţi cei din jurul meu să nu-mi pună întrebări. Toate făceau parte din campania de a mă ţine izolată de durere. Oricum, Lehua nu a spus nimic despre faptul că îl cunoştea pe Edward personal.

— Poate că nu-l cunoştea, speculă Jack. Nu putea obţine fotografia prin poştă? Mi-ai spus că Edward avea un fan-club – nu aveau în program trimiterea de fotografii?

— Cu autografe copiate, lămuri Beth lucrurile. Edward avea milioane de fani în toată lumea – mult mai mulţi decât avea el timp să stea să semneze fotografii. Totul se făcea prin corespondenţă. Edward nici nu vedea fotografiile. Nici nu putea fi vorba de a adăuga numele unei persoane, în semn de dragoste. Dacă vrei să ştii, nici nu citea scrisorile fanilor, decât dacă i le trimitea serviciul de corespondenţă.

— Dar în spectacolele pe viu? Nu semna fotografii după spectacol?

— Nu la data pe care o are aceasta. Văzând privirea uimită a lui Jack, Beth îi explică. Nu mai mergea

de multă vreme în holurile teatrelor între spectatori.

— Probabil că erau foarte dezamăgiţi.

— La momentul acela am oferit o explicaţie – am spus că mâinile lui Edward erau foarte important pentru spectacolul lui. Publicul a înghiţit repede scuza.

— Aşadar, înţeleg că Lehua nu ar fi avut ocazia să primească autograful într-o pauză?

— Nu, doar dacă era o persoană importantă.

— Cu I mare?

— Avea şi el motivele lui, îl apără Beth. Timpul devenise foarte preţios pentru Edward.

— Atunci, spuse Jack gânditor, cred că nu mai există decât o singură posibilitate.

— Care?

— Poate că nu este scrisul lui.

— Dar este scrisul lui! insistă Beth.

— Eşti sigură?

— Am fost căsătorită cu Edward timp de zece ani. Cum să nu-l recunosc?

— Deci poţi privi o pagină scrisă de el şi în câteva secunde îți dai seama că este a lui?

— Fără îndoială. Beth începu să-i explice forma literei „e”.

— Oricum, eu aş vrea să fie examinată de un expert. Putem face şi un test de cerneală.

— Nu văd de ce. Şi Marissa l-a recunoscut ca fiind scrisul lui Edward.

— Da?

— Pentru că Edward scria cecurile. Sunt sigură că ea şi-ar fi dat seama dacă ar fi fost un fals.

— Atunci, să spunem că o voi face pentru liniştea mea sufletească.

— Că veni vorba de sănătate mentală…

— Da?

— Tot nu mi-ai spus ce s-a descoperit pe fotografia mea de nuntă. S-au găsit amprente?

Era o întrebare la care Jack ar fi preferat să nu răspundă.

58

— Parcă spuneai că poate fi explicat în mod logic, îl înfruntă Beth, frustrată că rezultatele nu erau cum se aşteptase ea.

— Nu cred că amprentele tale trebuiau să mă surprindă. Şi dacă te opreşti şi judeci un moment, nu cred că nici amprentele lui Edward n-ar fi un mare mister.

— Adică?

— Mi-ai spus că el ţi-a dat fotografia. La aniversare, nu?

— Şi?

— Şi, amintindu-ne acest lucru, mi se pare rezonabil să ne gândim că el a pus fotografia sub sticlă, unde a stat de atunci.

— Şi totuşi, cum rămâne cu sticla spartă? Nu ar fi trebuit prietenul tău să găsească măcar câteva cioburi fine pe hârtie? Ori pulbere de sticlă prinsă în încrustaţiile ramei?

— Dacă ar fi găsit, scumpa mea, tu erai prima care aflai. Dar dacă el spune că…

— Dar a fost spartă, insistă Beth. Uşoara ameninţare de isterie îl făcu pe Jack să o tragă la pieptul lui. Ştii că nu mi-am imaginat asta!

— Sunt convins. Acest lucru mă convinge o dată în plus că ideea pe care am avut-o în seara în care mi-ai dat-o, este adevărată.

— Ce idee?

— Că mai există pe undeva pe-aproape o altă fotografie înrămată. În timp ce noi ne spărgeam creierii să aflăm cum s-a reparat originalul, am trecut cu vederea un lucru evident, că fotografia pe care mi-ai adus-o tu nu a fost niciodată spartă. Rudimentele iluziei, reflectă Jack mulţumindu-i în gând lui Tomata. Fotografia putea fi foarte uşor copiată. Rama este scumpă, dar nu este unicat.

— Asta înseamnă că cineva le-a schimbat în noaptea aceea, în timp ce eu dormeam.

— Uşa dormitorului tău nu a fost încuiată în acea noapte?

— Nu, până dimineaţa când am coborât la micul dejun. Chiar şi atunci mi s-a părut ciudat să încui uşa în propria mea casă, unde ar fi trebuit să mă simt în siguranţă.

— Poate că ar fi o idee bună. Din cauza concentrării, sprâncenele formau o cută adâncă. Ar fi chiar o idee mai bună, dacă ai pleca de acolo de tot. Sau măcar pentru câteva zile.

— Pentru ce?

— Pentru binele tău, răspunse Jack blând. Schimbarea atmosferei îţi va da ocazia să îţi clarifici gândurile, sau să te gândeşti detaşat la toate câte s-au întâmplat...

— Să mă întreb dacă s-au întâmplat cu-adevărat, îl întrerupse Beth.

— Nu am spus asta.

— Este ca şi cum ai fi spus; prin câte ai trecut şi pentru nimic. Beth se ridică de pe canapea, propulsată parcă de o forţă explozivă. Ai pierdut destul timp cu mine.

Jack îşi încleştă palma pe mâna ei şi o opri.

— Încerc numai să te ajut, draga mea.

— Mă sperii. Mă faci să mă gândesc că nu mai sunt în siguranţă în propria mea casă?

— Dacă aşa trebuie să fac pentru a-ţi salva viaţa, da! Îi prinse faţa în palme şi o privi profund, memorând toate detaliile chipului ei frumos. Am fost la un pas de a te pierde. Nu voi permite ca acest lucru să se întâmple din nou.

— Vorbeşti de parcă ai crede tot ce ţi-am spus.

— Nu am niciun motiv să nu cred.

— Dar până aici nu am reuşit să dovedesc nimic din ce ţi-am spus – nimic, nici maşina, nici oglinda, nici fotografia…

— De ce nu laşi demonstraţiile în seama mea? Asta este meseria mea, ai uitat?

Beth arătă din cap spre caseta video.

— Şi asta este meseria ta? Să vânezi ceva ce s-a petrecut acum doi ani?

— Tu vei fi prima care va afla ce am vânat aici.

I-a refuzat oferta de a o conduce acasă, chiar şi a doua propunere de a o urmări cu motocicleta până o va vedea în siguranţă acasă.

— Atunci, te rog măcar să mă suni când ajungi, insistă Jack, în ciuda faptului că ea se enerva de atâta grijă, reproşându-i că exagerează.

— Nu, spuse Jack hotărât. Dacă ar fi aşa, nu te-aş lăsa deloc să pleci de aici.

Până când l-a sunat, îi trecuse furia.

— Marissa mi-a forţat mâna cu cina, aşa că trebuie să plec.

— Eu mă culc târziu de obicei, îi sugeră el să-i dea un alt telefon.

— Vrei să mă verifici?

— Nu. Vreau doar să termin ziua urându-ţi noapte

bună.

— Te sun, acceptă ea. Cred că-ţi datorez şi nişte scuze.

— Pentru ce?

— Pentru câte ţi-am spus în seara asta. Pentru că nu vreau să accept că tu faci munca pentru care primeşti bani. Uneori uit că eşti detectiv.

— Nu detectivul face toate aceste lucruri. Le face un bărbat care din întâmplare te iubeşte.

În tăcerea stânjenitoare care a urmat, Jack se gândi că întotdeauna şi-a dorit să-i spună aceste cuvinte când o avea în braţe, când o strângea la piept. Spuse la telefon, cuvintele nu sunau bine. Dar nu avea un motiv serios să le mai amâne.

— Eşti gata? se auzi o voce de femeie, urmată de graba lui Beth care îi spusese că îl va suna mai târziu, imediat ce se va întoarce de la restaurant.

Mă iubeşte, nu mă iubeşte, se gândi Jack, punând receptorul în furcă. Ce ar fi spus dacă nu ar fi fost întreruptă de cumnata ei?

— Se pare că am rămas numai noi doi, murmură Jack, introducând caseta în aparatul video şi aşezându-se pe canapea pentru a o urmări de la punctul în care o întrerupsese.

Filmul avea un aer suprarealist, care lui Jack i se părea deconcertant şi intrigant. Trei camere de luat vederi au filmat fiecare pas al lui Edward, până la secvenţa finală, făcându-l pe Jack să se întrebe dacă nu cumva Edward a regizat fiecare pas al operatorilor pentru a impresiona publicul de la *Kennedy Center.*

Până şi muzica era obsedantă, în timp ce Edward le strângea mâinile voluntarilor, inclusiv ale fratelui său – sugerând că ceva tenebros şi ireal era pe punctul de a se

petrece.

Pe măsură ce se scurgeau minutele, Jack îşi împărţea atenţia între cutie şi ecran. Prezenţa zâmbitoare a lui Edward nu arăta nici urmă de teamă. „Ne-ar fi transmis semnalul”, i-a spus Beth. „Dacă ceva nu era în ordine, nu se deschideau robinetele de gaz”.

Deşi nu era slab de înger, Jack nu putu să nu se gândească – pentru o fracţiune de secundă, că Edward a auzit robinetele deschise, doar o fracţiune de secundă, înaintea morţii. Dar în acea fracţiune de secundă, el şi-a dat seama că nu are scăpare. Jack numără oamenii din echipa tehnică. Câte unul la fiecare valvă de gaz, trei în spatele scenei. Numărul nu s-a schimbat.

Camerele de luat vederi au continuat să filmeze chiar după ce trupul carbonizat al lui Edward s-a rostogolit pe scenă, chiar după ce Beth şi Daniel au venit în fugă pe scenă. Faţa lui Beth era desfigurată de durere şi groază. Tot timpul, cameramanul a filmat cu prim planuri, convins fiind că moartea făcea parte din spectacol.

Un spectacol care i s-a părut convingător chiar şi detectivului care se îndrăgostise de văduva lui Edward Hudson.

59

— Vreau să prind ştirile de noapte, înainte de a mă culca, spuse Beth.

Marissa îşi opri un căscat.

— Ei bine, îmi spui şi mie mâine dimineaţă dacă suntem în război cu cineva.

Nu-i de mirare că este epuizată, se gândi Beth. A lăsat-o pe Marissa să monopolizeze conversaţia din timpul cinei, lucru pentru care îi era recunoscătoare.

— Nu uita să-l suni pe poliţistul tău, îi aminti Marissa de pe scări. Sau poate că ar trebui să-l sun eu mai întâi pe Daniel. Ce zici?

— Hai, sună-l pe Daniel, o grăbi Beth, dorind puţin timp pentru a se gândi ce să-i spună lui Jack în afară de „Bună, am ajuns acasă”.

Nu mai era supărată pe el. Cum să fie supărată pe un bărbat care a încheiat ultima conversaţie telefonică cu cuvintele după care tânjea ea? Cum să-i spună că şi ea simţea la fel? Atracţia dintre ei evoluase constant spre cel mai minunat sentiment din viaţa unui om. Îmbrăţişările lui, atingerea buzelor, totul a pregătit-o pentru a auzi aceste cuvinte. În ultima vreme i-a fost chiar foarte greu să vadă viitorul fără Jack, fără siguranţa oferită de el şi care i-a lipsit în toţi anii cât a stat lângă soţul ei.

Totuşi, discuţia din apartamentul lui i-a adus o mulţime de alte întrebări, iar ea nu mai ştia ce să creadă. În tăcere, derulă în minte totul, revenind mereu la imaginea lui Edward îngheţată pe ecran, zâmbind arogant, arătându-i publicului că nu fusese inventată o capcană din care el să nu poată scăpa.

— Probabil ai crezut că am uitat, nu? o necăji Edward, despachetând o cutie pe care i-o aşează în braţe.

— Cu ritmul acesta infernal în care trăim, nu m-ar fi surprins.

În ultimele patru luni, turneul lor a fost un adevărat maraton, cu o singură rută – aeroport – teatru – aeroport. Când nu avea spectacol la teatru, erau pe aeroport.

— Preţul succesului, îi aminti Edward. Aşteaptă numai să-ţi spun ce lovitură am pregătit pentru spectacolul din Washington. O să-ţi placă la nebunie…

Beth deschise cutia şi văzu fotografia făcută cu

zece ani în urmă.

— O iubesc, Edward, spuse Beth mângâind-o drăgăstos cu vârful degetelor.

— Nici măcar nu ţi-am spus despre ce-i vorba; Edward era contrariat, dar încă în stare de euforie.

— Vorbeam despre fotografie.

— Da, şi eu m-am gândit că o să-ţi placă. Marissa mi-a spus că este cel mai bun cadou. Eu îmi recunosc părţile rele.

— Nu ştiam că ai şi părţi rele, remarcă Daniel din pragul uşii. Cu atât mai mult mă surprinde că recunoşti.

— Danny este în toane rele, şopti Edward conspirativ către Beth. Cred că a terminat deja luna de miere.

— Mă tem că va trebui să ţi-l fur pentru câteva minute, i se adresă Daniel lui Beth.

— Din întâmplare şi dacă nu ştii, noi ne sărbătoream aniversarea căsătoriei, Danny. Sunt sigur că poţi rezolva singur orice ar fi apărut.

Beth îi zâmbi lui Danny.

— Dacă este ceva urgent…

— Este? îl înfruntă Edward.

Tonul lui Daniel era rece şi dispreţuitor.

— Marissa aşteaptă să vedeţi împreună registrele de cont. Sunt câteva intrări care…

— Chiar acum?

— Imediat ce vei putea.

— Ei, dar mie nu mi se pare chiar o urgenţă. Edward îşi îndreptă din nou atenţia spre soţia sa. Vrei să ghiceşti ce surpriză mare pregătim pentru Washington?

— Poate că ar trebui să vezi ce doreşte Marissa, spuse Beth stânjenită de schimbul de cuvinte dintre fraţi. Poţi să-mi povesteşti la cină.

— Se pare că va trebui să mai amânăm puţin cina,

draga mea, spuse Edward fără nicio legătură cu subiectul. Am o întâlnire. Adică, eşti liberă să vii şi tu – da, de fapt cred că ar fi grozav. Am întâlnire cu Gibson şi Puglio – Puglio are altă nevastă, tânără, jumătate din anii lui – şi vei avea cu cine vorbi.

Daniel rămase o vreme în uşă, cu mâinile în buzunar, după ce plecă Edward. Îi zâmbea compătimitor.

— În ce încurcătură te-am băgat, spuse blând.

— Am ales singură, cu ochii mari deschişi. După zece ani, cred că m-am obişnuit cu el, îl consolă Beth.

— După de trei ori aceşti ani, eu tot nu m-am obişnuit cu el.

— Şi care este marea surpriză?

— O altă păsărică în capul ilustru al fratelui meu. Am aflat că spectacolul de la *Kennedy Center* a fost comandat şi va fi transmis pentru preşedinte şi soţia lui. CBS vrea să bată recordurile, aşa că ar fi bine să ştergi praful de pe rafturi pentru un premiu *Emmy.*

— *Ce* praf, ce rafturi? răspunse Beth uimită. Nu-i de mirare că pluteşte în nori.

O privire melancolică se strecură în ochii lui, când privi fotografia.

— Frumoasă poză.

Coafura şi croiala rochiei trădau perioada în care a fost făcută.

— Eram foarte tânără, remarcă Beth. Zboară timpul.

— Eşti încă tânără, spuse Daniel candid. Destul de tânără să o iei de la capăt, dacă mă înţelegi.

— Cu viaţa mea? Beth clătină din cap. Asta este viaţa mea, Daniel, oricât de nebunească pare uneori.

— Eu mă gândeam…

— La Edward? întrebă ea blând.

— Nu sunt orb, Beth. Felul în care se poartă cu tine

este… parcă te arată ca o piesă dintr-o colecţie preţioasă, doar când îi convine lui. Dacă eu m-aş purta aşa cu Marissa, m-ar omorî.

— Ştiu, zâmbi Beth. Şi ea mi-a spus acelaşi lucru.

— Eu cred că tu meriţi mai mult. Pe măsură ce i se va urca la cap, se va purta şi mai rău. Nu-i chiar ceea ce cred eu despre „o viaţă mai bună”.

— Nu de asta m-am măritat cu el, zise ea, strângând absentă fotografia la piept. M-am măritat cu el pentru că l-am iubit. Încă îl iubesc.

Daniel ezită, măsurând-o de parcă devenise deodată o străină. Când se hotărî să-i vorbească, ceea ce i-a spus atunci a lăsat-o cu un sentiment de vid absolut.

— Nu mă poţi condamna pentru că aş vrea ca lucrurile să stea altfel.

— Ai zice că oamenii nu ajung în Paradis dacă nu-i omoară pe alţii, comentă Marissa spre ecranul televizorului, unde se anunţa că au mai fost ucişi cinci oameni în plus faţă de ziua precedentă. Probabil californienii ăştia…

— Eu credeam că vorbeşti la telefon.

— Am vorbit scurt. Ieşea la restaurant cu nişte chirurgi. Telefonul este al tău.

— Am lăsat numărul sus, minţi Beth ridicându-se. Pot să sun din cameră.

— Dacă ar fi prietenul meu, aş păstra numărul tatuat pe şold, ca să nu mai fie nevoie să-l caut. Bine, eu aş avea loc pentru o întreagă agendă de telefon.

— Prea mult, râse Beth.

— Dar eu nu am memorie fotografică.

Cuvântul lovi o coardă familiară în mintea lui Beth. Se opri la jumătatea scărilor.

— Îl ţii minte pe omul acela din Cancun? Acela

care-l suna mereu pe Edward să-l înveţe trucuri?

— Foarte vag, spuse Marissa şi căscă. De ce?

— În ultima zi acolo, nu ne-a făcut el o fotografie? Pentru o secundă mi-a trecut prin minte că ne-a promis să ne trimită o copie.

— După cum vezi, a uitat. Sau a păstrat-o.

— Nu cred, răspunse Beth şi se încordă pe măsură ce gândul începea să prindă contur.

— Cred că este fotografia pe care am găsit-o în camera lui Lehua...

60

— Ce poveste veche să ţi-o mai aminteşti! exclamă Marissa. Ce te face să crezi asta?

— Cred că mă gândesc la Edward şi îmi revin amintirile.

— Prea mult te gândeşti. Mai ales acum, când există altcineva care i-ar putea lua locul. Beth îi aruncă o privire care însemna clar că aştepta de la ea să-şi retragă cuvintele. Bine, bine, ştiu că nu-l poţi înlocui. Numai Dumnezeu ştie de câte ori nu am încercat eu să-ţi găsesc un bărbat potrivit.

— Dar parcă vorbeam despre fotografie?

— Ce ai de gând să faci? Să suni la Cancun şi să vezi dacă individul mai lucrează acolo şi se ţine scai de turişti?

— Bineînţeles că nu. Am crezut doar că şi tu îţi aminteşti că am făcut fotografia, atât.

— După ce zi am avut eu astăzi, scumpo, cred că nu mai ştiu nici cum mă cheamă. Ce-ar fi să-mi arăţi fotografia mâine dimineaţă şi o să ne stoarcem creierii împreună, dacă este atât de important.

— Las-o baltă. I-am dat deja toată mapa lui Jack.

— Oh!

— Foarte multe înţelesuri pentru o singură silabă, spuse Beth apăsat. Tot mai crezi că este o greşeală să arătăm poliţiei ce am găsit?

— Este. Mai ales dacă vor trage concluzii greşite. Dacă voi primi un telefon săptămâna viitoare că trebuie să plătesc o cauţiune substanţială pentru a te scoate din închisoare, pentru acuzaţia de crimă cu…

— Ai să scrii un cec şi atât, o sfătui Beth dulce. Sunt sigură că avem suficienţi bani pentru o cauţiune. Ah, că veni vorba de bani, Marissa, intenţionez să stăm de vorbă şi să verificăm puţin registrele de conturi, altfel n-o să mă descurc niciodată dacă plec. Mâine ar fi bine?

— Nu mai putem aştepta câteva zile? Adică, oricum planurile tale trebuie să mai aştepte puţin…

— Dar nu vreau să las această problemă pentru ultimul moment.

— Bineînţeles, bineînţeles. Deşi, să ştii că nu prea avem ce verifica.

— Foarte bine, zâmbi Beth. Înseamnă că nu vom pierde prea mult timp.

Îndreptându-se spre dormitorul ei, Beth îşi trecu obosită degetele prin păr. A văzut ceva în privirea Marissei? Cuvintele lui Jack îşi făceau efectul şi ea se transforma într-un ghem de suspiciuni. Probabil că mai are puţin şi va începe să caute microfoane ascunse ori va privi peste umăr să vadă dacă nu este urmărită.

Poate că într-adevăr avea nevoie de o pauză de câteva zile. Îl va întreba pe Jack la ce s-a gândit când i-a propus-o. Apăsă pe clanţă şi intră în dormitor. Era total nepregătită pentru ceea ce o aştepta în întuneric.

Era un parfum pe care-l ştia de multă vreme, o altă semnătură a lui Edward; parfumul masculinităţii lui îi

gâdilă nările, de parcă proprietarul lui tocmai ieşise din dormitorul ei. Uluită de asaltul acestui parfum asupra simţurilor ei, Beth aprinse imediat lumina, cu speranţa falsă de a-l prinde... De a prinde pe cine? o înfruntă raţiunea. O fantomă? Camera nu-i dezvălui nimic, iar parfumul persistent nu făcea decât să-şi bată joc, ca un duşman invizibil, de bravura ei spontană.

De la moartea lui Edward, Beth a mai simţit acest parfum de câteva ori şi s-a trezit căutând printre oamenii din jur persoana care-l folosea, sperând ridicol, temându-se să-i împărtăşească aceste feste ale imaginaţiei chiar şi Marissei.

Totuşi, atunci se petrecuse în public, se gândi ea. De data aceasta se întâmpla în propriul ei dormitor.

Îndreptându-se spre telefon, scrută cu ochii camera, căutând semnele violării intimităţii ei. A fost răsplătită de o descoperire rapidă – uşile de sticlă care dădeau spre terasă şi care fuseseră închise când plecase ea din cameră, erau acum întredeschise, lăsând să pătrundă în cameră briza sărată a Pacificului. Şi totuşi, dormitorul ei se afla la etajul al doilea.

— Sigur că mai am cabana, răspunse Lena somnoroasă. Este unul dintre puţinele lucruri care mi-au rămas de la Duncan şi care nu a fost amanetat.

După pauza care a urmat, Jack a ghicit că ea caută ceasul, lucru confirmat de următoarea întrebare:

— Ştii cât este ceasul?

— Probabil tot atât cât arată şi ceasul tău, răspunse Jack. Ascultă Lena, am nevoie să-mi faci un mare serviciu.

— Da, să te execut prin împuşcare pentru că mă trezeşti la ora asta; am s-o fac mâine.

— Este deja mâine. Şi crede-mă, nu te-aş deranja

dacă nu ar fi extrem de serios.

— Ai stat prea mult timp în preajma băieţilor mei, JB. Vorbeşti exact ca ei. Lena oftă. Bine, care-i favorul?

— Aş dori cheile de la cabană pentru câteva zile. Mi le poţi da?

— Pentru ce? întrebă ea suspicioasă. Nici măcar nu eşti însurat, nu ai pe cine înşela.

— Nu te-am sunat să ne jucăm de-a douăzeci de întrebări.

— Nu?

— Nu. Te-am sunat pentru chei. Mi le poţi da?

— Ştii, dacă aş fi primit câte un dolar de fiecare dată când te-am scos din încurcături…

— Îţi sunt recunoscător, o asigură Jack. Pot conta pe tine?

— Poţi să-mi faci mulţi fini şi abia atunci am să mă gândesc dacă meriţi să te iert. Vocea Lenei deveni serioasă. Pentru Beth, nu-i aşa?

— Aş vrea să o duc într-un loc liniştit pentru câteva zile, spuse Jack. Cabana ta ar fi potrivită.

— A tulburat-o caseta?

— Caseta şi alte câteva lucruri. Îi povesti pe scurt ce s-a întâmplat după ce a plecat ea de la el şi termină cu ceea ce tocmai îi spusese Beth la telefon.

— Cred că aş înnebuni dacă aş găsi uşile deschise, mai ales că stau la parter.

— Chiar dacă nu a fost nimeni în cameră, nu vreau să rişte. Oricum, se pare că cineva are acces în casa aceea, iese şi vine când doreşte.

— Bogătaşii ăştia nu ştiu că mai există şi sisteme de alarmă? Sisteme de siguranţă? Simplul gând că ar putea cineva intra în casă o făcu pe Lena să se cutremure.

— Nu au fost semne, nimeni nu a văzut pe nimeni.

— Mai bine o muţi chiar astă seară. Ne putem întâlni undeva să-ţi dau cheile...?

— Mi-a spus că vrea să rezolve ea singură dimineaţă, îi explică Jack. Trebuie să-i respect dorinţa, chiar dacă-mi vine să o arunc pe motocicletă şi să o duc departe de lume.

— Eşti sigur că va fi în siguranţă? Nu vreau să par o alarmistă, dar...

— Este acum acolo un ofiţer care le ia declaraţii. După ce s-a întâmplat acolo, răspund destul de repede.

— Bine, atunci, spune-mi ora şi locul şi vă aştept pe amândoi. Sper. Crezi că voi avea acelaşi efect asupra ei, cum am avut atunci, la tine?

— Mulţumesc, Lena. Şi îmi pare rău dacă te-am trezit din somn.

— Nu-i nimic. Am trecut la nota de plată. Oh, apropo...

— Da?

— Ai văzut toată caseta?

— De două ori.

— Şi ce crezi? tatonă Lena.

— Cred că este mort de tot.

— Serios?

— Dacă nu este mort, spuse Jack încrâncenat, nu cred că mai există cineva care să merite mai mult ca el să moară...

61

— „Cabană” mi se pare o exagerare, spuse Lena, scuzându-se faţă de Beth, conducând-o spre proprietatea familiei lui Duncan. Pare mai degrabă un şifonier cu acoperiş.

Un amestec de mobilă hawaiană şi englezească,

perdelele înflorate şi structura casei trădau perioada în care fusese construită. În dreapta camerei din mijloc, se găsea o chicinetă, iar la stânga Beth văzu dormitorul şi baia.

— Am spuse mereu că vin aici să mai fac câte ceva, continuă Lena. Poate să repar câte ceva şi să o pregătesc de vânzare unor tipi cu bani.

Vocea lui Beth trăda surpriza faţă de detaşarea cu care vorbea Lena.

— Dar face parte din moştenirea ta, nu? Gândeşte-te câte ţi-ar spune dacă ar putea vorbi.

— Probabil că mi-ar spune, „Lena, fetiţo, ai doi băieţi pe care vrei să-i vezi la colegiu. Banii nu cresc în copaci”.

— Mi se pare ruşinos să renunţi la ceea ce ai primit de la familie şi care aparţine familiei de foarte mult timp, spuse Beth încet.

— Asta înseamnă progres. Bine ai venit la Hanel Hyatt. Cu o mişcare reverenţioasă din mână, Lena o invită pe Beth să viziteze singură casa. Păcat că Jack nu a reuşit să vină acum, de dimineaţă.

— Mă tem că în ultima vreme şi-a pierdut prea mult timp cu mine. A rămas în urmă cu treburile.

— Eu n-aş spune asta, zâmbi Lena. Din surse autorizate ştiu că ai devenit cazul numărul unu pentru el.

— Caz?

— Am spuse „caz”? Să lăsăm doar „numărul unu”. Lena zâmbi deschis. Se gândeşte mult la tine. Nu l-am mai văzut niciodată atât de fericit.

— Îl ştii de mult timp? întrebă Beth, înţelegând deodată cât de bine cunoştea bibliotecara viaţa intimă a lui Jack.

— Nu. Aşa pare la prima vedere. De fapt, Jack este genul de om pe care-l poţi cunoaşte în cinci minute şi ai

impresia că-l cunoşti de o viaţă. Lena zâmbi plină de afecţiune. Nu sunt mulţi ca el, crede-mă.

Gândurile lui Beth s-au întors în timp, la noaptea în care s-au întâlnit la *Orhideea neagră* şi la un lucru care a intrigat-o de atunci.

— Mi-a spus că a fost împuşcat.

— Dumnezeule, da. S-a întâmplat acum doi ani. Au urlat toate ziarele de aici, pentru că a fost o tentativă de crimă politică. Oricum, congresmanul Halemau trăieşte astăzi pentru că Jack i-a salvat viaţa. Mulţi oameni au fost convinşi că Jack nu va scăpa cu viaţă. Un licăr de satisfacţie apăru în privirea Lenei. Eu, de exemplu, nu m-am îndoit niciun moment. Nu cred că există caz pe lumea asta pe care Jack Brassfield să nu-l rezolve, dacă şi-a pus în minte…

Nu era nicio îndoială, Daniel ştia deja. Categoric, hotărî Beth, Marissa l-a sunat în momentul în care ea a anunţat că va pleca pentru câteva zile.

— Vrei să vin şi eu cu tine, s-a oferit Marissa. La ce hotel ai hotărât să stai? Ne putem preface că suntem turişti şi petrecem grozav. Surprinsă că artileria de întrebări nu primeşte niciun răspuns, Marissa a schimbat tactica. Dacă eu aş fi în locul tău şi dacă aş vrea să plec undeva, aş avea încredere în tine şi ţi-aş spune.

— Nu este vorba de încredere, spuse Beth. Am pur şi simplu nevoie să fiu puţin singură.

— Dar eu te pot lăsa singură, insistă Marissa. Cum spune întotdeauna Daniel, casa asta este atât de mare, încât…

— Am să te sun.

— Bine, dar dacă trebuie să te sun eu? Dacă apare vreo urgenţă? Dacă se iveşte ceva şi Daniel nu poate rezolva? Ştiu, ştiu, nici Daniel nu este aici. Dar dacă, se

lumină ea brusc, poliţia are nevoie de tine?

— Oh, Marissa, ei sunt oameni cu posibilităţi. Sunt sigură că mă vor găsi, dacă într-adevăr au nevoie de mine.

— Cum se mai schimbă lumea, bolborosi Marissa şi o lăsă pe Beth să facă bagajul.

Deşi nu putea vorbi pentru întreaga lume, Beth ştia că măcar un lucru din viaţa ei ajungea la o cotitură importantă. Şi asta o aducea cu un pas mai aproape de Jack.

— Arăţi de parcă ai dormit îmbrăcat, remarcă Jack, întâlnindu-l pe Billy Akaka la automatul de cafea.

— Aproape, mormăi Akaka. Se pare că Regina Stiletelor a mai îngheţat un John, noaptea trecută, la Laie.

— A trecut un timp. Începusem să cred că s-a pensionat.

— Da, mie-mi spui?!

Era una din acele anchete care îl enerva la culme pe Akaka pentru lipsa totală a probelor. De aproape trei ani, ucigaşul, poreclit aşa pentru îndemânarea lui, sau a ei, diavolească de a folosi stiletul, scăpase de arestare, dar mai ales de identificare. Chiar şi teoria lui Akaka – că era o prostituată obsedată să se răzbune pe sexul opus – rămăsese nedemonstrată.

— Ca de obicei, continuă Akaka, s-a servit de portmoneu şi ne-a lăsat cu un John în plus. De data aceasta victima era un caucazian trecut de treizeci de ani.

— Ce mai noroc!

— Măcar şi-a uitat cheile, spuse Akaka şi ridică din umeri.

— Cum să facă aşa ceva?

— Probabil că tipul le-a aruncat într-un pantof când au trecut la treabă şi ea a uitat de ele.

— Ori asta, ori se ramoleşte.

— De când aştept eu ziua asta. Akaka deschise plicul de zahăr şi îl vărsă în ceaşcă. Oricum, de data asta avem ceva.

— Ceva interesant?

— Păi, dacă nu a prădat un poliţist, sau dacă nu era el însuşi poliţist, tipul ucis era precis într-o mare încurcătură.

— Oh?

— Altfel, de ce ar fi avut asupra lui o cheie de cătuşe?

62

Curry nu făcu niciun efort să-şi ascundă dispreţul din ochii de porc, când Jack intră în birou, fiind chemat la ordinul şefului, aşa cum este chemat un câine de stăpân.

— Se pare că te descurci greu când lucrezi în echipă, Brassfield.

— Presupun că nu vă referiţi la jocul meu de fotbal.

Din faţa biroului, Jack văzu cum lui Curry i se umflă arterele de la gât, ameninţând să explodeze.

— Nu voi permite ca această instituţie să se transforme în subiect de glume ridicole.

— Nu am ştiut asta.

— Ai fost informat personal să stai departe de familia Hudson, ordin pe care l-ai ignorat în mod deliberat. Se pare că ţi-a făcut plăcere să nu-l respecţi.

— Poftim?

— N-o face pe prostul cu mine, Brassfield. Fluturând un deget ca un profesor exasperat, Curry începu să strige: Dacă mai aud o singură plângere

împotriva ta…

— De la cine?

— Nu te interesează.

— Ba cred că mă interesează exact, răspunse Jack cu acelaşi ton. Dacă mă acuzaţi de ceva, am dreptul să ştiu de ce anume sunt acuzat.

Curry lovi cu pumnul în masă.

— Cum îţi sună cuvântul „răpire”?

— Rău. Despre ce naiba vorbiţi?

O peliculă fină de sudoare îi acoperi faţa lui Curry.

— Unde este doamna Hudson?

— Probabil cu doctorul Hudson. Aţi verificat?

— Ştii exact la cine mă refer.

— Sigur că ştiu. Numai că ceea ce spuneţi nu are niciun sens.

— Ai luat-o sau nu ai luat-o de acasă, azi dimineaţă, pe cumnata doctorului Hudson?

— Nu, s-a luat singură.

— Unde?

— Cine vrea să ştie? întrebă Jack binevoitor.

— Familia ei. Din întâmplare, ei cred că ea se află în pericol.

— Şi eu. De aceea i-am recomandat să-şi ia o vacanţă.

— Trebuie să-ţi amintesc că se află în anchetă pentru acuzaţia de crimă?

— Conform celor spuse de Akaka, nu se află.

Furia lui Curry ajunse la paroxism.

— Acesta nu este cazul tău, Brassfield.

— Nu, acceptă Jack. Dar Beth Hudson este prietena mea. Aproape că spusese iubita mea, dar din fericire s-a corectat la timp.

— Ce faci în timpul tău liber, nu ne interesează pe noi. Nesubordonarea flagrantă nu va fi tolerată aici. Dacă

nu o returnezi pe doamna Hudson familiei sale într-o oră, nu voi avea de ales şi te voi elibera de sarcini.

Jack îşi ascunse furia sub o mască amuzată.

— Pe ce motiv?

Telefonul opri răspunsul lui Curry.

— Da? se răsti el la receptor.

— Biroul congresmanului Halemau, pentru locotenentul Brassfield, spuse secretara lui Curry.

— Vorbesc eu, ceru Curry şi mută pe firul doi.

La naiba, exclamă Jack în gând. De data asta Kiana a încurcat borcanele.

— Şeful poliţiei Curry, se răsti acesta la telefon.

Ori crede că întreruperea a fost intenţionată, ori bănuieşte adevărul, se gândi Jack. După un schimb dur de cuvinte, care-l lăsă pe Curry fără sânge în obraz, Jack văzu că îi întinde receptorul.

— Spune că este important.

— Alo? spuse Jack şi atunci îşi dădu seama că era într-adevăr Halemau.

Cum ar spune Lena, zeii aveau grijă de el. Ochii lui Jack sclipeau amuzaţi, în timp ce Martin îl întreba dacă a sunat într-un moment nepotrivit.

— Nu, nu chiar. Curry tocmai mă elibera din funcţie...

— Numai pentru zece minute, îi spuse Jack lui Beth, când ea se arătă îngrijorată de faptul că Jack a îngroşat rândurile şomerilor.

— Nu-mi vine să cred că au fost în stare să facă aşa ceva, murmură Beth. Trecuse printr-o explozie de emoţii în timp ce Jack îi povestea scena.

— Eu cred. Jack trase tirbuşonul de la sticla de vin. Evident le place să joace rolul de tutori.

— Nu le-am cerut niciodată asta.

— Se pare că nici nu trebuia. Din câte am citit, nu sunt tocmai pregătiţi să-ţi dea drumul din mână.

Era o remarcă întâmplătoare, dar Jack nu mai putea să o amâne.

— Nu eşti primul om care s-a gândit la asta. Uneori mi-aş dori…

— Ce?

— Mi-aş dori să nu-mi fi lăsat niciun ban. Ar fi fost mult mai uşor să descopăr ce gândesc oamenii.

Onestitatea ei îl tulbură. Lăsă sticla din mână şi o îmbrăţişă…

— Dacă te încălzeşte cu ceva, află că eu nu îţi voi crea astfel de probleme.

— Vrei să-mi arăţi ce gândeşti? Unde este locul tău?

— Răspunsul meu – imediat lângă tine. O sărută uşor pe frunte.

— Cred că nu sunt prea bună gospodină, îi spunea Beth în timp ce strângea masa. După meniurile cu care m-ai tratat tu…

Îţi dau o viaţă de om să înveţi de la mine, ar fi vrut să-i spună.

— Mă laşi să te ajut cu vasele? Povesteşte-mi despre copilăria ta din Ohio.

Până acum, seara îi dezvăluise despre ea mai multe decât ştia el. O încurajase să vorbească, îi pusese tot felul de întrebări când o văzuse că ezită. Conversaţia din seara aceea i-a arătat o Beth contrastând total cu prima lui impresie despre stilul ei de viaţă.

— Eu credeam că ai fost mereu obişnuită cu luxul, comentă Jack, încântat să afle că aparţine unei familii medii şi că în multe privinţe se aseamănă.

— Nu. Am fost o fată obişnuită. Îmi plăcea să sar

garduri şi iubeam trandafirii.

— Dar plimbările pe plajă îţi plăceau?

— Te gândeşti la ceva anume?

— Din întâmplare, cunosc o plajă foarte mare, în apropiere, dincolo de uşă…

Valurile spălau urmele paşilor lăsaţi pe nisip. Mergeau mână în mână, mângâiaţi de razele lunii cu excepţia a doi pescari, care stăteau în apă până la brâu, întinzând plase pescăreşti aşa cum făceau numai hawaienii, plaja era numai a lor.

— Mă întorc imediat.

Jack cunoştea foarte bine obiceiurile insulei şi ştia că ar fi nepoliticos să nu se oprească şi să laude îndemânarea pescarilor. Beth îl privi îndepărtându-se şi se trezi asaltată de o mulţime de gânduri. Trecut. Prezent. Singurătate. Un loc al tău. Teamă. În timp ce încerca să le sorteze, îi veni în minte povestea Lenei despre eroismul lui Jack, aducând cu ea o coincidenţă ironică, la care nu se gândise până atunci. Jack Brassfield trecuse pe lângă moarte în acelaşi an în care soarta îi furase pentru totdeauna viaţa lui Edward…

— Un bănuţ pentru gândurile tale? îi şopti Jack, trezind-o din reverie. Deşi a întors faţa, razele lunii i-au trădat lacrimile de pe obraji. Ce s-a întâmplat, scumpa mea? îl auzi şoptind îngrijorat şi apropiind-o de el.

— Nu sunt sigură că poţi înţelege.

Cum să înţeleagă el, când nici ea nu înţelegea?

— Înţeleg mai mult decât îţi dai tu seama. O strânse cu putere şi deveni foarte serios. Nu eşti singura care a pierdut un om iubit…

Beth îl privi.

— Vocea experienţei?

— Cu sacul! Şi peste unele experienţe nu poţi trece

niciodată.

O întrebare apăru pe buzele lui Beth, dar se abţinu. Va fi timp să afle totul despre Jack.

63

— O chema Jill, spuse Jack, după ce s-au aşezat pe un dig.

— Cum arăta? întrebă Beth, surprinsă de mărturisirile lui.

— Ca nimeni întâlnit până atunci, zâmbi Jack. Bineînţeles că la grozava şi importanta vârstă de șaptesprezece ani, cred că eram atras de ea pentru că era puţin timidă, puţin sălbatică, semăna cu o rachetă gata de explozie. Familia ei era foarte diferită de familia mea.

— În ce fel?

— Divorţaţi. La New York, în copilăria mea, oamenii divorţaţi erau priviţi ca nişte paria. Toată lumea ştia că ei existau, dar nu erau primiţi în cercuri sociale. Oricum, părinţii lui Jill se despărţiseră când ea avea cinci ani. Deşi trecuseră mulţi ani, Jill era privită ca o vinovată, prin asociaţie, şi nu avea prieteni. Când am întâlnit-o eu, nu mai încerca să atragă atenţia, renunţase. Dedesubt, însă, era încă fetiţa de cinci ani care suferise enorm.

— Şi tu ai văzut suferinţa?

— Da. Apoi, înainte să-mi dau seama, mă îndrăgostisem de ea şi ea de mine. Eram hotărât să o duc în faţa altarului. Pentru Jill, legătura noastră însemna siguranţa pe care nu a avut-o niciodată.

— Şi ce s-a întâmplat?

— S-a întâmplat că eu am hotărât definitiv şi irevocabil că vreau să devin poliţist. Deşi i-am spus mereu ce planuri am, ca să nu creadă că mi-a venit din

senin, i-a plesnit o coardă şi nu a reuşit să treacă de criză.

— Dar te iubea… Nu te-a înţeles?

— A înţeles că-mi pun viaţa în pericol în fiecare zi şi n-o să mă întorc acasă, la ea. Cred că trebuia să fi trăit cum a trăit Jill, ca să înţelegi cât de important era acest lucru pentru ea. Oricum, în primăvara aceea, mi-a spus că ar trebui să ne găsim fiecare pe altcineva. Ai observat ceva? Oamenii care sugerează astfel de lucruri, au deja în minte pe cineva.

Beth se sprijini cu bărbia în mâini şi zâmbi melancolic.

— Mă tem că experienţa mea în acest domeniu este limitată.

— Acum, după ce am trecut peste momentul acela, înţeleg mai bine totul. Ochii lui Jack mângâiară marea până la linia invizibilă unde cerul săruta apa. La sfârşitul verii, eu eram pregătit să pornim de unde am rămas. Nu ne văzusem prea des. Jill nu era niciodată acasă când o sunam şi am presupus că este furioasă pe mine şi are nevoie de timp să se liniştească. Dar la sfârşitul verii am aflat de la prieteni că se întâlnea cu un alt băiat şi că legătura lor părea serioasă. Îmi amintesc cum am fugit tot drumul până la ea acasă, să o înfrunt.

— Cred că sufereai foarte mult.

— Şi eram furios. Mi-am pus în minte să nu mai iubesc niciodată pe nimeni. Bineînţeles, luând în consideraţie faptul că eram un tânăr de optsprezece ani, care trăia numai printre fete frumoase, promisiunea mea a fost de scurtă durată.

De undeva din întuneric, zgomotul valurilor era acoperit de muzica de pe un vas de croazieră. Beth aşteptă liniştită, ştiind că Jack nu terminase.

— În noaptea în care s-a despărţit de prietenul ei,

Jill a fost ucisă de un şofer beat, la o milă de casa ei. Uneori... uneori îmi place să cred că venea la mine. Uneori mă gândesc că dacă aş fi făcut ceva, aş fi spus ceva sau aş fi fost în altă parte, totul ar fi fost altfel, poate că ea ar fi trăit.

— O mai iubeşti? întrebă Beth, invidiind acea persoană necunoscută care încă mai provoca emoţii în vocea lui Jack.

— Sigur că o iubesc. Iubesc amintirile vremurilor petrecute împreună. Iubesc sentimentele pe care mi le-a scos la suprafaţă. Uneori văd ceva nostim pe stradă sau citesc ceva într-o carte şi mă întreb cum ar fi reacţionat ea. Dar în sufletul meu, de foarte mult timp, am ajuns la concluzia că ea mi-a fost numai împrumutată, aşa cum Edward ţi-a fost împrumutat ţie, pentru scurt timp...

Beth tremura; simţea atingerea lui caldă. Ştia că nu va mai rezista atracţiei lui magnetice, îşi dorea un locşor în sufletul acesta cinstit.

— Cerem atât de multe lucruri de la fantomele noastre, Beth, murmură el. Dar când ajungem la lucruri cu-adevărat importante, ne dăm seama că ele nu sunt decât nişte biete substituţii ale oamenilor pe care ni-i dorim în carne şi oase.

Dulceaţa sărutului o făcu să se strângă la pieptul lui; gura lui o cerceta cu blândeţe. Cuibărită lângă el, Beth simţi cum cresc în ea sentimente, cum inima ei este pregătită să se abandoneze dorinţei pe care o încătuşase prea mult timp.

— Cred că vreau să mergem acasă, şopti ea.

Vecinătatea trupului lui promitea împlinirea senzuală care prea mult timp lipsise din viaţa ei.

— Eşti acasă, iubito.

64

Nu numai noaptea a alungat-o Jack, când a închis uşa şi a încuiat. A alungat şi teama şi inhibiţia şi amintirile trecutului şi planurile viitorului – totul acum ceda întunericului şi braţelor puternice ale lui Jack, care o iubea.

Gura lui o căuta cu lăcomie, îi devora moliciunea, îi trimitea fiori de extaz prin corp. Era un sărut plin de pasiune, plin de dorinţă. Un sărut brutal, care o revendica sălbatic, făcând-o în noaptea aceea să fie numai şi numai a lui. Palmele lui posesive îi cuprindeau sânii întăriţi de intimitatea atingerii.

— Dragostea mea, murmură el.

Dorinţa îi făcea să-i pulseze sângele în inimă. Beth îşi scoase cămaşa de noapte şi se lăsă privită. El admiră o clipă perfecţiunea sânilor ei, apoi continuă să o sărute.

— Da, da, îl încuraja ea. Da…

Cuvintele lui drăgăstoase se pierdeau pe trupul ei. Magia gurii şi a mâinilor lui o transporta în lumea extatică a simţurilor. Niciodată nu i s-a întâmplat să răspundă unui bărbat cu un abandon total. Niciodată până acum nu a simţit această dorinţă sfâşietoare. Era al ei, aşa cum ea era a lui… să o atingă, să o mângâie, să ardă ceea ce la suprafaţă doar pâlpâia.

— Te vreau, Beth, şopti el într-un geamăt care o înfioră.

— Mă ai.

Cu înfrigurare, ea îi descheie nasturii cămăşii, absorbind căldura plăcută a trupului lui.

— Te-am visat aşa, mărturisi Jack răguşit. Nu ştii cât de mult te doresc…

— Cred că pot ghici…

Deşi murmurele erau înăbuşite de trupuri, întreaga ei fiinţă îi striga numele, savurând sentimentele pe care

numai dragostea adevărată ţi le poate da. Ştia că acolo era locul ei şi tot acolo era locul lui. Tensiunea plăcerii lui îi cerea capitularea necondiţionată. Şi Beth capitulă bucuroasă că are puterea de a-l face prizonierul ei.

Epuizaţi, s-au prăbuşit amândoi uitând de cer şi pământ, păstrând doar acel colţişor preţios care era numai al lor.

— Să nu spui că nu te-am prevenit, murmură el somnoros.

— M-ai prevenit?

— Că acest lucru ar putea deveni un obicei foarte serios...

65

Era încolăcit în jurul ei, când s-a trezit dimineaţa. O senzaţie ciudată, dar foarte plăcută, să te trezeşti cu un bărbat lângă tine. Un bărbat care i-a citit în suflet, care a eliberat-o de fantomele care nu o lăsau să-şi continue viaţa.

Beth mângâie absentă braţul care o înlănţuia protector. În decurs de o noapte, vieţile lor s-au schimbat radical; o schimbare care îi făcea imposibil gândul de a pleca de lângă el.

Trăgând cuvertura peste ei, lumina palidă se reflectă în verigheta de la mână. Pentru prima dată Beth o privi fără niciun sentiment de vinovăţie, fără rezerve, fără dorul de trecut. Dispăruse prohibiţia autoimpusă. Dacă Edward ar fi iubit-o aşa cum îi plăcea ei să creadă, el ar fi dorit ca să-şi continue viaţa şi fără el.

Încântată de noua ei obiectivitate şi de omul de lângă ea, a cărui răbdare a adus-o aici, Beth se gândi că mai exista o singură legătură care mai trebuia ruptă. O legătură simbolică, care până atunci arătase că ea nu

este disponibilă. Un sentiment de încântare o străbătu, când îşi ridică mâna dreaptă şi scoase verigheta.

— Te-ai trezit? murmură el simţind-o şi trăgând-o la piept, acolo unde era locul ei. Tresări surprinsă când descoperi că el o doreşte din nou.

— La ce oră trebuie să te scoli? şopti Beth, dorindu-şi să rămână aşa toată dimineaţa.

— Cred că acum, glumi Jack, mângâind-o pe coapse.

Trupurile lor au reluat ritmul perfect din noaptea trecută, într-o contopire intempestivă, apoi s-au prăbuşit epuizate.

— Beth?

— Hmmm?

— Ai idee cât de mult te iubesc?

Roşi de plăcere.

— Păi, dacă ceea ce am făcut a fost o avanpremieră…

— Vorbesc serios.

Beth se întoarse cu faţa la el. Îi mângâie cu dragoste obrazul neras, îi îndreptă şuviţele rebele.

— Şi eu, spuse ea, sigilând jurământul cu un sărut.

— Va fi greu să mă despart de tine, spuse Beth râzând, după o jumătate de oră, când Jack se pregătea să intre sub duş cu ea.

— Hei, asta este meseria mea.

— Întoarce-te şi lasă-mă să te săpunesc.

Degetele ei simţiră cicatricea de sub omoplat.

Mintea începu să-i alerge. Ce spusese Lena, că a avut noroc? Că a fost la un pas de moarte? Se cutremură când atinse dovada fizică a suferinţelor prin care trecuse el.

— Arăta mult mai urât pe atunci, spuse Jack,

înţelegându-i ezitarea. Când mă duceau în sala de operaţii i-am întrebat dacă voi mai putea dansa şi mi-au spus…

— Nu glumi cu asta, îl întrerupse Beth şi îl îmbrăţişă. Te puteau omorî.

— Da, dar nu m-au omorât, spuse Jack blând. Asta pentru că pe mine mă aştepta ceva.

— O vestă antiglonţ?

— O inimă antiglonţ. Cum să mor atunci, când nici nu întâlnisem femeia potrivită pentru mine, femeia căreia să-i dăruiesc inima… până acum.

Brie inspiră adânc şi încercă să se stăpânească, în timp ce intră în clădirea poliţiei. Uită că oamenii de aici te vor privi ca pe o criminală. Uită că ai intrat aici cu escortă „oficială”. Uită tot. Ceea ce avea de făcut nu mai putea aştepta. Nu era dreptul ei de cetăţean? Nu le cerea decât ceea ce le-ar fi cerut oricine în împrejurări asemănătoare.

— Vă rog să mă scuzaţi! Dumnezeule, ce nervoasă era!

— Da? o întâmpină sergentul de serviciu.

Brie simţi cum o părăseşte curajul.

— Cu ce vă pot ajuta, domnişoară?

Brie tuşi încurcată, făcu un pas înainte şi speră că balaurul ăsta nu va râde de ea.

— Mă puteţi ajuta. Vreau să reclam o persoană dispărută.

66

Deşi a ascultat-o cu atenţie, răspunsul pe care i l-a dat sergentul nu era cel dorit de Brie.

— Ne pare rău, dar prietenul dumneavoastră nu lipseşte de atât de mult timp, ca să începem noi o

anchetă.

Oare felul în care a spus „prieten” a înfuriat-o?

— Nu este ceea ce credeţi dumneavoastră, se apără ea, ştiind că toate capetele se întorc în direcţia ei. Este prietenul meu şi ne vom căsători.

Sergentul cel acru dădu din cap cu simpatie, dar îşi văzu de treabă. Nu crede niciun cuvânt din ce i-am spus, se gândi Brie.

— Sunt sigur că dacă mergeţi acasă şi aşteptaţi, va…

— Nu puteţi face nimic? îl presă ea cu o angoasă copilărească. Ar putea fi rănit sau în stare de inconştienţă pe undeva. Dacă i se întâmpla ceva, se gândi Brie, nu voi mai putea trăi împăcată cu mine însămi.

— Poate că-l puteţi căuta pe la spitale, sugeră sergentul.

— Dar puteţi face şi dumneavoastră asta! Nu de aceea erau plătiţi? Nu de aceea plătesc oamenii taxe?

— Îmi pare rău domnişoară, dar dacă prietenul dumneavoastră nu lipseşte de mai…

— Du-te la dracu’! strigă Brie cu lacrimi în ochi. Am să-l găsesc singură.

— Despre ce a fost vorba? îl întrebă un ajutor de sergent, în timp ce Brie ieşea furtunos pe uşă.

— Unul din doi. Sergentul ridică din umeri. Un John care nu a plătit, sau un alt John care s-a întors la nevastă-sa.

Ce pierdere de timp, oftă el, bucuros că fetele lui erau cuminţi.

— Văd că ţi-ai adus de citit, remarcă Jack, când Beth intră în dormitor cu două ceşti de cafea. Pe noptieră, era jurnalul legat în piele, cu data anului în care

murise Edward.

— M-am gândit să-ţi urmez sfatul, se explică Beth.

Jack ridică o sprânceană.

— Sfatul?

— Nu mi-am citit niciodată jurnalele. Poate că voi descoperi ceva – ştiu şi eu? Poate că sunt lucruri pe care le-am uitat, poate că le văd altfel acum. Beth râse stânjenită. Poate că după aceşti doi ani în care am aşteptat un mesaj de la Edward, îl voi găsi chiar în aceste pagini.

— Ce fel de mesaj, scumpa mea?

— Edward mi-a spus întotdeauna că indiferent ce se va întâmpla cu el, va găsi o soluţie să se întoarcă la mine.

— Consideri că în sens spiritual va reveni, nu?

Beth se aşează pe pat şi îşi strânse genunchii la bărbie.

— Edward era convins că noi suntem legaţi prin fire invizibile. Nu numai noi, ci toţi oamenii din lume – legaţi prin telepatie, sau un fel de energie, sau mă rog, ceva. Credea că dacă te concentrezi profund, poţi să-ţi transmiţi gândurile chiar şi cuiva care este mort.

— Un om cu mult înaintea epocii sale, comentă Jack ironic. Mai ştia cineva de aceste planuri ale sale? Adică de a comunica?

— Daniel şi Marissa, bineînţeles. Daniel o considera o prostie. Marissa spunea că fiind gelos, Edward a găsit o soluţie.

— Deci Marissa crede?

— Marissa crede că totul este posibil. Cred că poţi înţelege ce vrei din asta.

— Continuă, o încurajă Jack.

— Oricum, mereu mă simţeam stânjenită când Edward promitea astfel de lucruri – pentru că era prea

fanatic, el le credea. După ce a murit…

— Tu le crezi?

— Că va găsi un mod de a comunica? Beth cântări puţin cuvintele. Nu cred că cineva renunţă vreodată la romantica idee că tot ce face este privit de undeva, de sus. Poate că asta m-a menţinut şi pe mine. Asta şi faptul că i-am avut pe Daniel şi Marissa lângă mine. Totuşi, cuvintele trebuie spuse atunci, când eşti acolo şi le poţi spune personal. Ochii i se opriră pe jurnal. Dacă nu le-ai spus atunci, poate nu le vei mai spune niciodată.

— Ei bine, cu tipul de lângă tine, nu vei avea ocazia să faci această greşeală. O strânse la piept. Intenţionez să-ţi spun că te iubesc, în fiecare zi a vieţii mele.

— Promiţi?

— Pentru motive ulterioare. Jack îi făcu din ochi. Vreau şi eu să fur măcar câteva pagini din ăsta, spuse şi arătă spre jurnal.

— Le ai deja, râse Beth. Stai să vezi când voi scrie despre dimineaţa aceasta.

— Plăceri sub duş, râse Jack. Crezi că o puteam face de acum câteva zile?…

— Acum câteva zile?

— Când te-ai trezit dimineaţa în apartamentul meu, îi aminti el.

Beth roşi.

— Adică m-ai văzut? Ai ştiut că sunt acolo?

— Ce fel de poliţist aş fi, dacă nu l-aş simţi pe cel care se furişează lângă duşul meu? Doamnă, vă rog să mă apreciaţi ca atare. Observ şi eu câteva lucruri. Îi luă mâna stângă şi o duse la buze. Mai ales pe cele importante. În ochii lui se vedea limpede că a observat îndepărtarea verighetei de pe degetul ei. Apropo…

— Da?

— Poate că mă poţi lămuri. De fapt, Lena a fost cea

care a observat.

Beth deveni serioasă.

— A observat?

— Verigheta soţului tău. De ce a mutat-o de pe mâna stângă pe mâna dreaptă în timpul spectacolului?

Beth ezită.

— Beth?

— Îmi pare rău. Uitasem de asta, până acum. În seara aceea l-a muşcat ceva la deget. Cred că un ţânţar. Verigheta îl deranja şi a mutat-o pe mâna dreaptă.

Înfiorată, Beth îşi aminti ecranul televizorului, îşi aminti că era pe mâna stângă.

— Şi atunci, de ce a mutat-o la loc?

Beth nu avea răspuns la această întrebare.

67

— *Ore de bancher, JB?* îl tachină Kiana, când s-au întâlnit, la amiază.

— Te faci la fel de rea ca şi sora ta, o preveni Jack.

— Nimeni nu poate fi atât de rea. Apropo, ai pierdut o clientă veche în dimineaţa asta. Cine ştie ce făceai tu atunci!

— Cine? întrebă Jack amuzat de tonul Kianei.

— Ştii tu. Kiana îşi răsfrânse buza de jos mimând o poză cunoscută.

— Bine imitat, dar trebuie să te mai străduieşti.

— O târfuliţă, îi explică Kiana. Aceea cu un păr nostim.

— Brie? Jack se încruntă nedumerit. Deja s-a stricat treaba cu ea? Ce este? A fost din nou arestată?

— Nu, a venit să facă puţin scandal, spuse Kiana maliţios, amintindu-şi cum le-a stricat prostituata dimineaţa cu ţipetele ei. Scandalagioaică din naştere.

— Nu prea seamănă cu Brie. Prostuţă, poate, dar nu scandalagioaică.

— Iadul are furiile lui… Că veni vorba de femei…

— Stai puţin. Cred că este telefonul meu.

— Mincinosule, strigă Kiana, dar Jack dispăruse deja.

Vizita neaşteptată la garajul unde se repara maşina lui Beth a adus mai multe semne de întrebare, decât răspunsuri clare. Jack stătea la birou, îşi privea notele şi se lăsa obsedat de gândul că ar putea privi chiar în acel moment la explicaţie, fără să o vadă.

Iluzia… Cuvânt pe care Jack nu-l mai putea auzi acum, fără să se gândească la Edward Hudson. Deşi ilogic, se părea totuşi că decedatul magician încă mai manipula din umbră, întindea mâini nevăzute şi făcea mutări pe tabla de şah.

— Dar de ce?

Tulburat, Jack reveni la întâlnirea bătăioasă pe care a avut-o cu mecanicul. Vânătoare de gâşte sălbatice. Din nefericire, se părea că gâsca nu se lăsa prinsă.

Atelierul mecanic era murdar. Acoperişul metalic se prelungea pentru a adăposti cel puţin două maşini. Una era maşina lui Beth, cealaltă era o grămadă de fiare ruginite. Nu părea a fi locul unde cineva îşi lasă obiectele de valoare, se gândi Jack, cercetând locul. Simţi că se mişcă ceva în spatele lui.

— Vă ajut cu ceva? se auzi o voce cotcodăcită, de om needucat. Un bărbat mărunt cu pântecul mare şi puţin chel, stătea la colţul clădirii. Părea abia trezit din somn.

— Aş vrea să pun câteva întrebări despre Mercedes.

— Nu-i de vânzare. Este al cuiva. L-a adus la

reparat.

— Da, ştiu. Proprietarul este prietenul meu.

Bărbatul se foi neliniştit de pe un picior pe altul, neştiind cum ar trebui să răspundă.

— Hî?

— Îmi spui şi mie ce are maşina?

— Hî?

Poate că omul nu auzea bine. Jack repetă întrebarea, ridicând vocea.

— Încet sonorul, nu sunt surd.

— Nici nu am crezut asta. Maşina a avut un accident.

— M-da, accident. Bărbatul dădu din cap de parcă uitase de asta. Acum nu mai are nimic. Arată bine.

— Dar ce a avut?

— Nimic, murmură omul, evitând privirea lui Jack.

— Poate că asta îţi împrospătează memoria, spuse Jack ducând mâna după portmoneu.

Expresia bărbatului se aprinse de lăcomie, apoi se dezumflă, când văzu că Jack scoase insigna de poliţist.

— Nu vreau să am necazuri. Omul clătină nervos din cap.

— Iar eu nu vreau să ţi le fac. Vreau doar câteva răspunsuri simple, la nişte întrebări simple, începând cu ce a avut maşina prietenei mele?

— Nimic, repetă omul. Acum este bună.

— Te deranjează dacă mă uit şi eu? Jack începu să cerceteze maşina. Toate semnele coliziunii fuseseră expert reparate. Grozav de bine reparată.

Bărbatul îşi înfundă mâinile în buzunarul salopetei.

— Unde a fost reparată?

— Hî?

— Tabla. A fost reparată în altă parte, nu?

Omul oftă necăjit.

— Eu sunt angajat aici.

— Deci nu ştii nimic?

Omul îl privi prosteşte.

— Hî?

— Poate că îmi spui unde-l găsesc pe proprietarul atelierului?

— Aici nu.

Jack scoase o carte de vizită.

— Am câteva întrebări pentru el, când se întoarce. Ce-ar fi să-i spui să mă sune?

— Nu avem telefon.

— Într-adevăr? Trebuie să fie tare greu să faci afaceri fără telefon.

Bărbatul privi pe furiş, lateral, spre locul de unde se auzea un motor de maşină. Silueta masivă care se contura la volan, semăna cu o gorilă.

— El, îi explică interlocutorul lui Jack, lăsând să se citească nervozitatea în acea silabă simplă.

Ca o umbră tenebroasă a mormintelor, bărbatul se retrase în clădire. Jack se trezi faţă-n faţă cu un bărbat extrem de urât. Părea că-şi lovise faţa de un tractor. Mergea greoi şi ameninţător.

68

Parcă era un taur în arenă, gata să omoare pe cineva. Aceasta a fost prima impresie a lui Jack despre proprietarul atelierului auto. A doua impresie – dată de răspunsurile evazive – era că vizita lui la atelier nu era tocmai neaşteptată.

— Nu te interesează pe dumneata, era răspunsul standard al proprietarului, la fiecare întrebare pusă de Jack. Acum pleacă dracului de aici! Bărbatul părea gata să răspundă la cea mai mică provocare.

Încântător, se gândi Jack. Şi ce drăguţ din partea doctorului Daniel Hudson să sprijine întreprinzătorii locali, ca acesta.

— Am înţeles că aţi făcut în altă parte reparaţia caroseriei, muşcă Jack. Poate că-mi daţi adresa aceea şi voi deranja pe altcineva.

— Asta a fost între mine şi el. Mă auzi bine?

— El fiind…

— Nu te interesează.

— Mi se pare curios că au reparat-o atât de repede.

— Ce te priveşte?

— O simplă observaţie despre cum vorbesc banii, nu? Presupun că ai avut partea ta, nu?

— Nu te interesează.

— Nu, spuse Jack. Mă tem însă că o anchetă a poliţiei *mă interesează* foarte mult. Mai ales când este vorba de eludare de probe.

— Eu nu am ascuns *nimic.*

— Într-adevăr?

Era o lovitură cu efect întârziat, pe care Jack dorea să o aplice înainte de a pleca.

— Atunci, cum explici faptul că interiorul maşinii este cu totul altul decât acela al maşinii care a fost adusă după accident? Era un bluf bine gândit. Mi se pare nepotrivit să treci cu vederea un lucru atât de evident. Dar dacă s-au schimbat maşinile între ele…

Panica de moment care trecu prin ochii bărbatului îi confirmă lui Jack că presupunerea lui lovise ţinta.

— Sună-mă dacă te hotărăşti să schimbi povestea, îl sfătui Jack. Te-ar putea salva să apari la tribunal.

— Pentru că nu am avut un telefon în apropiere, minţi Beth, încă ameţită de parfumul lui Jack.

— Daniel este lângă mine şi vrea să îţi vorbească, o

anunţă Marissa. Doamne, Beth, tot nu înţeleg de ce…

— Credeam că este la conferinţă.

— Cum naiba să-i fie capul la conferinţă, când tu ţi-ai pierdut mintea pur şi simplu? A lăsat totul baltă şi a venit imediat acasă când i-am spus.

— Mintea mea este exact la locul ei, mulţumesc. Mai termină cu agitaţia asta!

— Scuză-mă. Dar eu am fost educată în spiritul familiei. Adică ţie nu ţi-ar păsa dacă eu aş pleca, lăsând totul baltă?

— Marissa, asta nu are nicio legătură cu situaţia creată.

— Atunci ce are legătură? De când l-ai întâlnit pe bărbatul acela, te porţi de parcă eu şi Daniel nu mai existăm. Parcă nici nu ne mai poţi suporta.

— Nu este adevărat.

— Ba da, o acuză Marissa. Eu sunt foarte fericită că ai întâlnit pe cineva. Poate sunt chiar mai fericită, pentru că eu ştiu prin ce ai trecut. Dar încep să am dubii în privinţa lui. Dacă te face să te porţi într-un mod total iresponsabil faţă de oamenii care te iubesc. Eşti sigură că poliţistul este bun pentru tine?

— Începi să vorbeşti ca Daniel.

— Ce naiba crezi că faci? se auzi vocea lui Daniel.

— Tu eşti Daniel? nu se putu abţine Beth. De când faci repetiţii?

— Nu am dormit toată noaptea. Am încercat să te găsim, tânără doamnă, o informă Daniel sever.

Era rândul ei să se enerveze.

— Între timp v-aţi dat toată silinţa să-l concediaţi pe Jack?

Linişte de mormânt.

— Pe moment se pare că nu mai ai cuvinte, observă Beth, cred că cel mai bun lucru ar fi să închidem.

— Beth?

— Da?

— Eu şi Marissa credem că te pripeşti. La urma urmei, abia l-ai cunoscut pe bărbatul acesta… şi deja…

— Îl cunosc destul de bine. Şi chiar dacă nu l-aş cunoaşte, nu am nevoie de tine şi de Marissa să mă ţineţi de mână.

— Dar cum rămâne cu planurile tale de a pleca în California?

— Ce-i cu ele?

— Abia aşteptai să pleci.

— Da. Până acum, v-aţi folosit toată imaginaţia să mă convingeţi să nu plec. Acum am impresia că abia aşteptaţi să mă urcaţi în primul avion şi să scăpaţi de mine.

— Nu m-ai înţeles.

— Poate pentru că spui ce nu trebuie.

Daniel părea ofensat.

— Noi nu am face niciodată nimic să te oprim de la ceea ce vrei tu.

— Foarte bine. Poate că ar trebui să-ţi aminteşti asta, data viitoare când ţi-ar trece prin minte să-i faci rău lui Jack.

— Vine acasă? întrebă Marissa.

— Nu cred, spuse Daniel supărat. Nu cred că ţi-a spus pe unde ar putea fi?

— Intuiesc. Evident este pe undeva cu detectivul ei. Marissa se luminã la faţă. Poate că este trecut în cartea de telefon.

— Nu Brassfield mă îngrijorează şi tu ştii asta.

Cuvintele o înfiorară pe Marissa.

— Dar nu crezi că a ajuns atât de departe, încât să…

— Să o contacteze, vrei să spui? o întrerupse Daniel.

— Nu, spuse Marissa după o clipă de gândire. Nu cred să fie atât de prost şi să-şi asume un asemenea risc. Nu, când ştie cât are de pierdut.

— Cât avem *toţi* de pierdut! îi aminti Daniel.

— Cum ţi-am spus, dragă, nu cred să fie atât de prost.

— Poate nu prost, dar disperat da.

Ochii lui îngheţaţi îi întâlniră pe ai Marissei, într-o hotărâre mutuală.

— Vă trebuie să fim siguri că nu va mai avea această ocazie…

69

— De ce aş face un lucru atât de necugetat, locotenente? întrebă Daniel, la acuzaţia de duplicitate a lui Jack. A acceptat ca detectivul să-i facă o vizită acasă şi acum regreta.

— Prietenul de la garaj pare să creadă că ai avea motive, insistă Jack. Mai ales dacă luăm în consideraţie banii pe care i-ai dat.

— Habar nu am despre ce vorbeşti; şi nici nu înţeleg de ce eşti atât de obsedat de teoria aceasta cu schimbatul maşinilor.

— Poate că declaraţia dată de prietenul tău la poliţie îţi va împrospăta memoria, spuse Jack şi scoase copia xeroxată a declaraţiei, studiindu-l pe Daniel şi distrându-se grozav de reacţia lui.

Intimidat de cuvintele lui Jack, proprietarul garajului l-a căutat la sfârşitul zilei, îngrozit de ideea de a fi numit complice într-o afacere murdară. *I s-a spus să schimbe maşinile, a* recunoscut acesta. I s-a spus de

asemenea să aştepte o vizită de la un poliţist numit Brassfield şi să nu-i dea nicio informaţie.

Cu o exclamaţie de dezgust, Daniel se ridică în picioare şi-i aruncă hârtia lui Jack, după ce o citise.

— Ce ar trebui să fac?

— Ai putea să-mi faci economie de timp, dându-mi nişte răspunsuri corecte. Pentru că oricum le-aş afla.

— Răspunsuri corecte, locotenente? Cum ar fi…

— Cum ar fi, de ce au fost schimbate maşinile?

Expresia de pe chipul lui Daniel deveni nepăsătoare.

— Există o lege împotriva acestui lucru?

— Există legi împotriva încercărilor de fraudă în dauna companiilor de asigurări. Asta ai vrut?

— Eu sunt un profesionist respectat de comunitate şi în relaţii bune cu asociaţii mei, locotenente. Nu am timp pentru jocurile tale logice.

— Dar ai avut timp să schimbi maşinile. Pe asta doreai să i-o dai lui Beth?

— De fapt, da, dacă vrei să ştii. Deşi nu pentru motivul la care te gândeşti.

— Nu?

— Maşina cumnatei mele era foarte stricată. Am discutat cu soţia mea şi ne-am gândit că ar fi mai rezonabil să o înlocuim, nu să o reparăm.

— Cam frivolă cheltuială, nu? Alţii ar fi optat pentru reparaţii.

— Cred că până acum ţi-ai dat seama că noi nu suntem *alţii.* Ceea ce ţie ţi se pare frivol, nouă ni se poate părea o investiţie bună.

— Nu trebuia şi Beth să-şi spună părerea? Din câte am înţeles, banii ei vă susţin luxul în care trăiţi.

— Adică banii lui Edward, se răsti Daniel. După accident, cred că ar fi fost bucuroasă să schimbe maşina.

— Şi când aveai de gând să-i arăţi surpriza?

Gura lui Daniel făcu o grimasă neplăcută.

— Aseară, răspunse el. Din nefericire, cineva i-a băgat în cap că nu mai este în siguranţă aici.

— În ultima vreme cineva o supune la tot felul de încercări. Nu ai nicio idee cine ar fi?

— Cumnata mea este mult prea vulnerabilă acum, locotenente. Nici eu, nici soţia mea nu vom sta cu mâinile încrucişate să privim cum suferă Beth.

— Cine o face să sufere?

— Cred că se subînţelege.

Jack îl ignoră şi reveni la problema maşinii.

— Spune-mi şi mie ce a avut maşina?

— Locotenente, mă deranjezi. Am pierdut deja prea mult timp cu tine.

— Iar eu intenţionez să pierd chiar şi mai mult cu tine, mai ales dacă refuzi să colaborezi, promise Jack.

Daniel oftă exasperat.

— Te plictisesc cumva?

— Ai pus punctul pe i, da, mă plictiseşti.

— Nu-i nimic. Sunt sigur că mandatul de percheziţie îmi va spune tot ce vreau să ştiu.

— Ameninţările tale pot speria oamenii simpli, dar cu mine nu-ţi merge.

— Bine, atunci îţi mai pun o întrebare.

— La care probabil nu am niciun motiv să-ţi răspund.

— Poate nu, dar eu oricum întreb. Din colţul ochilor, Jack văzu că Marissa îi priveşte de pe scări. De ce s-ar grăbi cineva să cumpere o maşină pentru altcineva care tocmai doreşte să plece de pe insulă?

Lua-le-ar naiba de telefoane cu robot! Brie spumega. Altă dată formai un număr şi îţi răspundea o

persoană, un om în carne şi oase. Acum primeşti un răspuns de la un robot rece şi neprimitor, căruia nu-i pasă dacă cineva este în pericol de moarte. Cineva atât de drăguţ ca Jack Brassfield ar trebui să răspundă singur la telefon. Pentru a patra oară în tot atâtea ore, Brie închise fără să lase un mesaj, în semn de protest.

Ar fi putut să-i lase un mesaj la sediul poliţiei, dar probabil că ar fi uitat să i-l dea. Bineînţeles că totul ar fi fost altfel azi dimineaţă, dacă Jack ar fi fost acolo. El ar fi ascultat-o. Punea pariu că Jack ar fi ştiut unde să caute mai întâi. Şi când am să-l am din nou lângă mine, promise Brie împreunându-şi palmele a rugăciune, n-o să-l mai enervez niciodată.

Deschizând ochii, privirea ei se opri din nou asupra bucăţii de ziar pe care era mâzgălit numărul de telefon. Numărul acesta trebuia să însemne ceva, deşi i s-a răspuns foarte dur când a sunat prima dată.

— Nu stă nimeni cu numele ăsta aici, i-a spus o femeie.

Poate că nu căuta unde trebuia. Poate că în loc să aibă încredere în ce-i spusese femeia aceea, ar trebui să meargă la hotel să-l caute. Da, aşa trebuia să facă. Speranţa începu să o încălzească pe Brie. Cum de nu s-a gândit până acum?

Zâmbi satisfăcută şi plecă în baie să se pieptene şi să se rujeze.

— Vin, dragul meu! spuse ea, gândindu-se că în curând, foarte curând, va fi din nou în braţele lui Edward Hudson.

70

Ceea ce a ales inima ei, se gândi Beth, se găsea acum în paginile acestui jurnal. Gândurile demult uitate,

revelau acum o latură a lui Edward pe care ea nu ar fi admis-o când el se afla în viaţă. Faptul că l-a iubit profund era evident. Că el s-a iubit numai pe el, era acum dureros de evident.

S-a justificat punând totul pe seama educaţiei lui şi a faptului că a fost renegat de tatăl lui. *„Într-o zi va afla cât este de iubit”,* scrisese într-un paragraf, doar cu trei săptămâni înainte ca el să moară, convinsă fiind că naşterea copilului era lucrul de care avea nevoie Edward – dar şi dovada necondiţionată a faptul că el era iubit.

L-a înşelat ea în aşteptările lui? Răsfoind paginile, citind despre certurile şi dragostea lor, Beth îşi dădu seama că deşi îşi striga dragostea sus şi tare, Edward a fost nesigur şi nu a lăsat-o să-şi dezvolte personalitatea. *„Mă vei avea întotdeauna pe mine, iar eu voi avea grijă de tine”,* îi spunea mereu, respingând orice încercare a ei de a deveni independentă.

Nu întotdeauna, Edward, nu întotdeauna, se gândi Beth răsfoind jurnalul.

Şi-a găsit alte femei pentru a-şi afirma forţa şi puterea de a domina? Nopţi târzii, absenţe lungi, flirturile revoltătoare – Beth şi le aminti, întrebându-se cât era de adevărat din ce-i spunea el. *„Sunt toate nebune după mine, fetiţo, le primesc pe tavă. Nu trebuie să-ţi faci griji...”*

Numai Marissei şi jurnalului le-a mărturisit Beth durerea şi suferinţa pricinuite de comportamentul lui Edward. *„Lucrurile vor fi altfel, după ce va veni copilul”, a* scris ea. Dar chiar atunci când a scris, era sceptică. Lucrurile se puteau schimba, dar Edward Hudson rămânea acelaşi.

Altfel, de ce ar fi păstrat timp de zece ani legătura cu o femeie ca KK? Amintindu-şi seara în care aceasta l-a vizitat în cabină, Beth simţi muşcătura geloziei.

Insistenţele lui Edward că între ei nu era nimic, nu făceau decât să-i întărească presupunerile. Atunci s-a întors la hotel la două dimineaţa. *„Am uitat de timp, fetiţo, ştii cum este când te întâlneşti cu prieteni vechi”.*

Ciudat lucru era că ea *ştia*. Însă a preferat să se agaţe de credinţa că legătura lor era indestructibilă.

Ar fi fost mai bine dacă îl alegea pe Daniel? Deşi nu înregistrase astfel de speculaţii, din ceea ce citea era evident că îl stima foarte mult pe cumnatul ei. Daniel a făcut asta… Daniel a spus asta… Umbra unui om care nu a gândit de două ori când a făcut pe salvatorul, chiar şi împotriva fratelui său. Faptul că Edward nu suporta aceste intervenţii a fost evident şi din schimbul de cuvinte dintre ei, după vizita lui KK.

Nu a vrut să audă. Îi era greaţă şi era supărată că Edward întârziase. Era în garderobă când a venit Daniel. Neştiind că ea este acolo, Daniel a vorbit.

— „Ticălosule! Nu există limită la schemele tale murdare?”

— „Evident că nu, a răspuns Edward ironic. Nu este treaba ta”.

— „Ştii foarte bine despre ce vorbesc!”

— „Şi ce dacă? Danny, nu eşti cam bătrân să-ţi ia coada foc?”

— „Nici nu te voi onora cu un răspuns pentru aşa ceva!”

— „Foarte bine. Pentru că nici nu există. Şi atâta vreme cât eşti în trupa mea…”

— „Treaba aceasta se mai poate schimba, îl întrerupse Daniel”.

De dincolo de uşă, Beth îl auzi pe Edward râzând insolent.

— „Şi unde să mergi, frăţioare? Înapoi la practica obscură? Poate la o clinică în străinătate? Coboară pe

pământ!”

— „Eu şi Marissa ne putem descurca şi fără tine”.

— „Da, sunt convins. Ea este cea cu resursele, nu? Deşi, de ce s-a legat de un tip ca tine, nu înţeleg”.

— „Multe lucruri nu înţelegi, mai ales cele legate de sentimente umane”.

— „Touché, touché. Ai devenit expert şi în sentimente?”

— „Ştiu când un om ar trăi mai bine fără tine”.

— „Adică, soţia mea? Despre ea este vorba, Daniel? Nu ştiam că mai eşti încă supărat că te-a lăsat şi m-a luat pe mine”.

— „Beth şi cu mine, spuse Daniel reţinut, am avut o înţelegere”.

— „Da, desigur. Şi ar fi bine să rămână doar atât”.

— „Insinuezi că...”

— „Nu, Danny, ţi-o arunc direct sub nas! Mai termină cu cavalerismele, ori ai să îngroşi rândurile şomerilor”.

— „Nu o meriţi, Edward. De ce nu o laşi să plece înainte de a afla ce ticălos eşti?”

— „Şi cine o să-i spună? Nu cred că tocmai tu”.

Beth auzi uşa deschizându-se.

— „Uiţi ceva”, spuse Daniel.

— „Şi mă rog, ce anume?”

— „Eu nu sunt singurul om care ştie adevărul...”

A fost o discuţie, pe care, din motive evidente, Beth nu a clarificat-o cu niciunul dintre ei în zilele următoare. Daniel ar fi fost stânjenit să afle că ea a auzit. Bineînţeles, Edward ar fi acuzat-o că ascultă pe la uşi.

Stând acum în pat, cu mâinile sub cap, îşi aminti o altă discuţie de acum doi ani. Cu Cy Halloran, detectivul din Washington, care răspândea în jur miros de trabuc...

presând-o cu întrebări care atunci i s-au părut absurde. Daniel a încercat mereu să o salveze…

— „Vă amintiţi de vreo ceartă din ultima vreme, doamnă Hudson?”

— „Ceartă, căpitane?”

— „Echipa a observat că soţul dumneavoastră era nervos. Se răzbuna pe cine-i ieşea în cale”.

— „Fratele meu era un profesionist, interveni Daniel. Ceea ce unora li se păreau a fi nervi, ar fi putut fi în cazul lui dorinţa ca totul să fie bine făcut”.

— „Eu o întrebam pe doamna Hudson. Deci, avea decedatul duşmani?”

Numai acum, în perspectiva timpului, Beth recunoştea ceea ce negase acum doi ani, deşi era sub prestare de jurământ: Edward Hudson – adorat de public – îşi făcuse mult prea mulţi duşmani; mai mulţi decât prieteni.

71

— Ascultă, Lena, spuse Jack, am nevoie de un foarte mare serviciu.

— A devenit practic a doua mea natură, spuse vocea din receptor. Te superi dacă te sun mai târziu?

— Ora nepotrivită?

— Stilou stricat. Tocmai mi-am stropit rochia cu cerneală şi eram în drum spre baie, să văd dacă iese.

— Spreiază cu fixativ şi spală cu săpun. Iese ca prin farmec.

Lena oftă.

— Există ceva să nu ştii tu?

— O mulţime. De aceea te am pe tine.

— Flatant! Flatant! Ce s-a mai întâmplat?

— Cum îţi spuneam, am nevoie de un serviciu

rapid.

— Parcă spuneai un *mare* serviciu.

— Aşa am spus?

— Cum se face că toate aceste servicii rapide sfârşesc prin a-mi ocupa atât de mult timp?

— Pentru că eşti minuţioasă şi eficientă. De aceea am încredere în tine.

— Sunt şi foarte puţin costisitoare.

— Da, şi asta.

— Şi care-i serviciul?

Jack întinse mâna după numărul din revista *Variety,* care i-a atras atenţie – un articol scurt şi o fotografie, pe care probabil nu le-ar fi văzut dacă teancul de reviste nu cădea şi aceasta nu ar fi aterizat deschisă exact aici.

— Este într-o revistă pe care mi-ai dat-o ultima dată, spuse Jack, apoi citi luna şi anul.

— Adică, începuturile lui Edward Hudson?

— Asta nu este despre Hudson. Jack îi citi paragraful despre Universitatea *Northwes*, intitulat *Vieţi intime.* Un cuplu de actori s-au certat, erau neidentificaţi pentru că erau îmbrăcaţi în costume de epocă. Spune-i cum vrei, dar eu cred că am mai văzut-o undeva.

— Piesa de epocă?

— Nu, poza. Sau, mă rog, pe cineva din poză. Nu sunt sigur.

— Ce legătură are cu Hudson?

— Poate nu are.

— Bine, şi ce ar trebui eu să fac?

— Uite, să spunem aşa – cum ai reuşi tu să-l identifici pe unul dintre actori?

— Cred că destul de uşor. Merg la departamentul teatru, aici. De ce?

— Pentru că acesta este serviciul, Lena. Şi aş avea

nevoie de un răspuns imediat.

— Se pare că arde.

— Dacă ardea, eram deja în drum spre tine. De ce ai nevoie să începi?

— De pagină. Faxul, este suficient de rapid?

Jack îşi privi ceasul.

— Nu mai este nimeni acolo.

— Nu, dacă nu sunt nebuni ca tine. Dar măcar se poate rezolva dimineaţă. Cât despre cât de repede…

— Mulţumesc, Lena, eşti un înger.

— Aşa spun toţi. Când mi-o aduci?

— Am şi plecat.

— JB?

— Hmm?

— Te pot întreba ceva?

— Sigur.

— Tu şi prietena ta… uh… aţi… vă simţiţi mai bine, acum că ai scos-o din casa aceea?

— Ne vedem peste câteva minute, Lena.

— Nu-i cinstit, se răsti ea. Ai spus că te pot întreba.

— Şi m-ai întrebat. Dar eu nu ţi-am promis că îţi răspund.

— Scuză-mă, spuse ea supărată, am de scos nişte pete de cerneală.

— Dă-i drumul.

— Povestea vieţii mele, oftă Lena. Aş putea să o scriu pe un perete…

Genele dese ale lui Jack clipiră agitate.

— Ce ai spus?

— Ce am spus?

— Ce ai spus adineauri.

— Despre tine şi Beth?

— Despre petele de cerneală.

Deşi au fost fără noimă, cuvintele Lenei tocmai i-au

dezvăluit un scenariu la care nu se gândise până atunci.

Este ciudat cum timpul îţi strecoară în minte toate detaliile, se gândi Beth, lăsând lângă ea jurnalul şi începând să se îmbrace pentru cină. Idei despre ce-a-îmbrăcat-unde şi ce-au-spus-unde, erau simple mâzgăleli, când le-a scris. *„Dar nu ştii niciodată,* i-a spus Edward. *Viitorii mei biografi ar putea avea nevoie*, *de astfel de amănunte...” „Nu de asta le scriu”,* i-a spus Beth, tulburată că el pătrundea până şi în intimitatea gândurilor ei, în egoismul de a satisface gustul de bârfă al publicului.

Revederea trecutului nu a aruncat nicio lumină asupra prezentului ei încurcat. Nici nu a găsi nimic neobişnuit în însemnarea ultimei nopţi de viaţă a lui Edward. După zece ani de perfecţionare, spectacolele lui Edward Hudson erau pregătite în cele mai mici amănunte, aproape la secundă, dacă era necesar.

Spectacolele începeau întotdeauna la ora opt, la opt şi trei minute el termina deja primul act de iluzionism şi în ropote de aplauze cobora în primul rând şi alegea femeia pe care o folosea pentru al doilea, de la opt şi cinci minute. Niciodată nu întârzia, niciodată nu schimba nimic. Probabil că se culcă cu ele în şir, îl auzise Beth odată spunând pe un băiat din echipă. Mărturie sarcastică a adevărului că Edward Hudson se purta mereu la secundă chiar şi în afara scenei.

Un moment, Beth închise ochii şi se revăzu în culise, ducând o luptă surdă, dacă să aibă încredere în Edward sau să asculte vocile interioare care o preveneau. Nu au simţit şi oamenii din echipă? Domnul McCambridge, nu a...

McCambridge. Numele uitat îi reverberă în minte. *„A fost ceva diferit în spectacolul din seara aceea?”* a

întrebat-o Jack. Era întrebarea pe care şi-a pus-o şi ea de o mie de ori în ultimii doi ani. Răspunsul părea să aibă atât de puţină importanţă – chiar şi pentru poliţie – încât, l-a ignorat, până acum.

De la început până aproape de sfârşit nu a existat nicio deviaţie de la rutina soţului ei. Sincronizarea echipei părea trasă la indigou pentru fiecare spectacol, deşi a lipsit unul dintre membrii cei mai importanţi ai echipei de tehnicieni.

McCambridge, doborât de gripă, nu lucrase în noaptea aceea.

72

— Mortăciune? repeta Jack, zâmbind. Nu este un cuvânt pe care-l foloseşti prea des.

— Numai pentru o cauză dreaptă. Domani avea un fel de a fi, care îţi provoca o dorinţă fierbinte de a folosi mult antiseptic, dacă te aflai în aceeaşi cameră cu el.

— Dar ai spus că ştia toate problemele tehnice?

— Edward nu l-ar fi păstrat dacă nu ar fi fost bun. Nici McCambridge.

— Bine, să reluăm puţin. Ai spus că McCambridge avea gripă…

— Ca toţi ceilalţi, sublinie Beth. Oricum, McCambridge era un om de echipă şi dorea să fie permanent cu noi. I-a spus lui Daniel că poate veni şi lucra ca întotdeauna. Cred că s-a gândit că neavând spectacol în următoarele două zile, se putea reface după aceea.

— Nobil, dar nu foarte practic. Toţi oamenii de teatru sunt obsedaţi?

— Nu mai mult decât poliţiştii.

— Şi ce s-a întâmplat?

— Păi, Daniel i-a spus că este contagios şi ideea nu este tocmai bună. Apoi, Domani îi putea acoperi foarte bine, iar McCambridge nu era singurul care ştia tehnica.

— Dar ce implica tehnica de lucru?

— Decorul, luminile, camera video. Domani a lucrat la o televiziune prin cablu.

— Continuă.

— Oricum, Daniel a dat puţin înapoi, dar, până la urmă, a susţinut că McCambridge poate veni la spectacol numai dacă lua antibiotice.

— Acest lucru nu i-ar fi afectat raţiunea?

— Daniel i-a prescris ceva uşor. Din păcate nu a fost destul pentru a-l ajuta şi el a sfârşit prin a rămâne în pat.

— Iar Domani l-a înlocuit la teatru.

— Exact.

Cu degetele încrucişate sub bărbie, Jack contempla aburul care se ridica din ceaşca de cafea.

— Ai spus că poliţiei nu i s-a părut semnificativă schimbarea. După tot ce mi-ai spus, mie acesta mi se pare un moment critic.

— Dar Domani a făcut totul exact cum ar fi făcut şi McCambridge. Toată echipa a jurat acest lucru.

— Din experienţă?

— Din experienţă.

— Îmi pare rău că sunt critic, dar eu nu prea am încredere în jurăminte colective. Nu trebuie decât o afirmaţie a unui membru, pentru a convinge toată gloata să spună acelaşi lucru. Din câte mi-ai relatat, tehnicienii au stat destul de mult timp în culise până au fost interogaţi.

— Dar au văzut acelaşi lucru, insistă Beth. Şi eu. Şi Daniel. Şi o sală întreagă de spectatori.

— Dar Marissa?

— Ce-i cu ea?

— Ea nu era în culise?

— De obicei Marissa îşi lua de lucru în cabină.

— De obicei? Dar în noaptea aceea?

— Cred că şi atunci. De ce?

— Încerc să aflu unde se găsea fiecare şi ce făcea.

— Exact ca poliţia din Washington, remarcă Beth supărată.

— Nu. *Mai bine* decât poliţia din Washington. Să-ţi spun drept, cred că ei au scrântit-o.

— Mai are vreo importanţă, Jack? Rezultatul este acelaşi. Edward este mort.

— Este adevărat, acceptă Jack, dar dacă ei ar fi făcut lucrurile cum trebuie, ar fi găsit răspunsul logic la întrebarea *de ce a murit Edward.*

Necioplită. Aşa s-a făcut lumea, hotărî Brie. Nu a pus decât o întrebare simplă şi femeia aceea mai, mai să o muşte. Mai rea decât prostul de sergent de la poliţie, dar mesajul era acelaşi – niciunul nu dădea doi bani dacă ea îl găsea sau nu pe prietenul ei.

— Prieten? a repetat femeia, ţuguind buzele. Sunt convinsă că este o greşeală.

— Dar mi-a lăsat acest număr de telefon, a protestat Brie. Sunteţi sigură că nu este înregistrat aici?

Era clar, după expresia feţei, că femeia nu dorea să o ajute.

— Nu avem pe nimeni aici cu acest nume.

— Dar sunt foarte mulţi oameni aici. Poate că are întâlnire cu cineva.

— Dacă este aşa, atunci sigur nu a fixat ora prin telefon. Femeia zâmbea răutăcios.

— S-a întâmplat ceva? auzi Brie în spatele ei şi privind peste umăr, văzu bărbatul din sistemul de

securitate.

— Slavă Domnului, murmură femeia de la recepţie. Persoana aceasta caută pe cineva. În fracţiunea de secundă cât a întors capul, Brie a văzut cum femeia întoarce ochii peste cap.

— Mi se pare că sunteţi o persoană perfect sănătoasă, de ce aveţi nevoie de un doctor?

— Doctor?

— Hotelul nostru estre închiriat în întregime pentru Conferinţa Medicilor din Pacific.

Brie clătină din cap.

— Nu caut un doctor. Îl caut pe prietenul meu.

— Cred că ar trebui să-l căutaţi în altă parte, pe prietenul dumneavoastră. Nu aş vrea să vă văd arestată.

Frustrată şi înfrântă, Brie plecă, renunţând la ideea de a întreba oamenii din hol.

— Probabil că mă arestează şi pentru asta, murmură ea, stând pe scaunul înalt de la barul *Turtle Bay Hilton.*

— Nu mă îmbogăţesc de pe urma ta, spuse barmanul privind paharul abia atins. Termini până la paşte?

— Nu sunt băutoare, spuse Brie.

— Nici prea vorbăreaţă, comentă el. Eşti de pe aici?

— Din Strip. Am avut chef de o plimbare cu maşina.

— Ce m-ar costa să te conving să pleci?

— Nu mă interesează, răspunse Brie, înţelegând aluzia.

— Nu la asta mă gândeam. Bărbatul se aplecă conspirativ peste tejghea. Rămâne între noi doi, lui Simone nu-i place concurenţa, în regatul ei, mai ales fetele frumoase. Cum cred că va apărea peste câteva minute…

Brie dădu absentă din cap, în timp ce bărbatul îi povestea cine este Simone – o fată care şi-a fixat zona de activitate şi nu era dispusă să cedeze.

— Face foarte urât, o preveni barmanul. M-am gândit să-ţi fac un serviciu şi să-ţi spun.

Brie murmură nişte mulţumiri înăbuşite, puse bacşişul pe tejghea, observând-o pe amazoana platinată care tocmai intrase în bar şi care era îmbrăcată într-o ţinută sumară, care nu mai lăsa nimic imaginaţiei.

73

Îl aşteptau trei mesaje înregistrate, când a sosit acasă în dimineaţa următoare. Primul, de acum patru ore, de la micuţa Gabs, din New York; se încuiase afară şi nu avea cheie – îl întreba cum să intre fără să spargă geamul.

Zâmbind, Jack derulă la următorul mesaj şi auzi vocea fostului lui partener. *„Am găsit ceva murdar despre mecanicul tău”,* înregistrase Akaka. *„Sună-mă”.*

Bătrânul Billy şi aversiunea lui pentru telefoanele cu robot. Luni de zile după ce l-a instalat Jack, prietenul lui a închis, fără să înregistreze niciun mesaj, dar i-a mărturisit mai târziu. Oamenii adevăraţi, i-a explicat Billy, au nevoie să vorbească cu oameni adevăraţi.

„Probabil că nu mă mai ţii minte, locotenente”, se auzi vocea următoare. *„Sunt Marissa Hudson, cumnata lui Beth. Situaţia este foarte stânjenitoare în ultima vreme, cu Beth şi cu soţul meu, dar cineva trebuie să încerce un armistiţiu. Am hotărât să mă ofer eu...”*

Bun venit în Zona Crepusculară, se gândi Jack, aplecându-şi capul suspicios să audă scopul final pentru care Marissa dăduse acest telefon. Era o invitaţie de societate. *„Nimic complicat. Poate ceva de băut... sau*

cafea lângă piscină, ce crezi că ar fi mai potrivit. Sună-mă oricând şi anunţă-mă dacă te hotărăşti. Eu sunt mereu acasă".

Jack opri aparatul, hotărând să se ocupe mai târziu de invitaţia Marissei. Evident, crede că Beth este, la mine, reflectă el. Cu atât mai bine. Formă apoi numărul lui Akaka.

— Tocmai ieşeam, spuse acesta, răspunzând la al doilea apel. Am un fir pentru Regina Stiletelor.

— Atunci nu-l lăsa să se răcească. Sună-mă când te întorci.

— Nu, nu durează decât o secundă. Tipul de la garaj...

— Domnul Bunăvoinţă?

— Celălalt. Scund şi cu miros neplăcut, cam nervos.

— Ce-i cu el?

— Se pare că a spus băieţilor ceva despre şeful lui. Ajung la o chestie bună.

— Sunt numai urechi.

— Se pare că tipul ăsta are o fiică adolescentă, înţelegi?

— Îhî.

— Şi se mai pare că a rămas gravidă acum câteva luni cu un tip din Oregon. Sau din Ohio? Oricum, un stat care începe cu O.

— Este foarte important pentru povestea noastră? Să scriu?

— Ceea ce este *important,* continuă Akaka netulburat, este că sângerează din nou. Nu se lasă fata.

— Avort spontan?

— Aha, avort provocat. Şi ştii cine l-a făcut?

— Grozav! Jack radia. Mă temeam că nu aflu nimic.

— Isteţule. Ghiceşti sau îţi spun eu?

— Doctor Dan.

— Of, murmură dezamăgit Billy.

— Of? Am sau nu am dreptate?

— Bineînţeles. Ca de obicei. Nu oboseşti să ai întotdeauna dreptate?

— Ei, haide Billy. La cine altcineva să mă fi gândit. Tot timpul mă gândesc numai la individul ăsta.

— Şi eu care credeam că la cumnată-sa.

— Nu ai spus tu că trebuie să găsim ceva?

— Teribil? Nu-mi mulţumi. Credeam că-ţi spun ceva ce nu ştiai.

— Şi nu ştiam, îl asigură Jack. Acum, după ce mi-ai spus, se leagă lucrurile. M-am gândit eu că trebuie să fie ceva, dacă mecanicul de la garaj i-a făcut o favoare lui Daniel Hudson.

— Bine, dar de ce s-a mai ostenit Hudson cu chestia aia, cu schimbarea maşinilor? Nici chiar Curry nu crede aşa ceva.

— Nu trebuia să ajung atât de departe, comentă Jack. Cred că mecanicul trebuia să mă strângă puţin de gât, să cânt cu o octavă mai sus.

— Ai dovezi?

— Intuiţia.

— Uneori, spuse Akaka grav, numai pe ea trebuie să te bazezi.

Au vorbit foarte mult cu o noapte în urmă. Beth se ghemuise la pieptul lui, de parcă acolo era locul ei. Dar era locul ei, îşi spuse. Jack a îmbrăţişat-o şi i-a şoptit:

— Vise plăcute.

— Cum să fie altfel? murmură ea mulţumită.

Se simţi învăluită de pace şi mulţumire şi se abandonă moliciunii pernelor şi îmbrăţişării bărbatului pe care-l iubea. Nu o mai bântuiau gânduri despre Edward, nici coşmarul morţii lui. Era aproape ironic – bărbatul cu

care trăise zece ani, pălea acum în comparaţie cu detectivul pe care-l cunoştea de mai puţin de o lună.

Era uimitor cât de multe lucruri puteau avea în comun doi oameni.

— Uneori mi se pare că te cunosc de o veşnicie, îi spusese ea în seara trecută.

— Şi mă vei cunoaşte întotdeauna, pentru că nu am intenţia să te las să-mi scapi.

Gândurile lor s-au întors simultan la acelaşi lucru.

— Te gândeşti la California?

Beth încercă să anuleze subiectul, ridicând din umeri.

— Mi-am pus ceva speranţe în această plecare.

— Eşti sigură că asta vrei? tatonă Jack în continuare. Ţi-ai pus multe speranţe, nu?

Ochii lui Beth străluciră. Îşi regăsise independenţa spirituală.

— Planurile se pot schimba.

— Acesta nu este un atribut specific numai femeilor.

Beth era uluită. El o privea amuzat.

— Şi în California sunt o mulţime de băieţi răi care să-mi dea de lucru, spuse el, făcându-i cu ochiul.

— Spui cumva ceea ce cred eu că aud?

— Doamna mea, dacă crezi că-ţi spun că te iubesc, ai ghicit, aşa este.

— Nu, despre California…

— De ce nu? O să dăm faliment dacă menţinem legătura prin telefon.

— Dar am crezut că îţi place să trăieşti în paradis.

Braţele lui Jack se strânseră senzual în jurul ei.

— Paradisul este acolo unde eşti tu, iubito şi unde sunt cu tine.

74

Vraja soarelui de amiază ademenise clienţii obişnuiţi ai plajei. Unul lângă altul, trupurile uleioase se răsfăţau pe plajă de la Kuhio până la de Russy, ignorând avertismentele locale că soarele între unsprezece şi douăsprezece este foarte periculos. Mânaţi de exuberanţa de a lua cu ei acasă tot bronzul auriu, mulţi, turişti făceau imprudenţa de a se lungi la soare, din prima zi, câteva ore. La fel de mulţi, luau acasă în loc de bronz, piele jupuită, drept suvenir din vacanţa la Pacific.

— Te face să-ţi doreşti să fii din nou tânăr, comentă un bătrân grăsuţ. Jack se uită în direcţia în care privea bătrânul. Trei fete, care nu aveau o zi peste şaisprezece ani, un trio de blonde vesele, îmbrăcate în bikini fluorescenţi, se apropiau de plajă.

— Ce n-aş da… spuse din nou bătrânul oftând, supărat că Fântâna Tinereţii nu era decât un basm.

Ba deloc, se gândi Jack, mulţumit de vârsta lui. Nu dorea deloc să se întoarcă la năbădăioasa tinereţe, când cel mai mic incident devenea subiect de isterie. De exemplu Gabs, care se încuiase pe dinafară, categoric nu era prima dată când îşi uitase cheia. Chei. Încuiată, într-o secundă, gândul lui Jack zbură la cutia lui Edward. Înapoi la o întrebare fără răspuns, în legătură cu blocarea lui Edward.

— Ar fi grosolan din partea mea, dacă te întreb ce avere ai? o întrebă Jack pe Beth.

— Ar schimba situaţia cu plecarea în California? îl tachină ea.

— Absolut deloc. Te-aş urma oriunde, chiar dacă nu ai avea un bănuţ.

— Să-ţi spun drept, Marissa se pricepe mai bine la

conturi bancare. Niciodată nu m-am simţit în largul meu când a venit vorba de bani.

— Dar pun pariu că există zeci de oameni care s-ar gândi la asta.

— Probabil, râse Beth.

— Dar e o cifră mare?

— Mare, mmm? Câteva milioane. Cred. Poate că sună curios de la cineva care vrea să încheie o afacere.

— Deloc. Istoria este plină de filantropi, care nu au reuşit niciodată să încheie o afacere.

— Cred că este scuza mea. Nu m-am simţit bine să cheltuiesc ceva ce nu era al meu.

— Proprietate comună, îi aminti Jack. Bineînţeles că sunt ai tăi.

Beth dădu din cap.

— Mă gândeam la ce a primit Edward de la tatăl său. Încă mi se pare de neiertat că l-a îndepărtat pe Daniel.

— Sunt convins că Daniel îi împărtăşeşte sentimentele. Mi-ai spus că nu a aflat niciodată de ce?

— Dacă ar fi aflat, Edward era singurul căruia i-ar fi spus.

— Şi Edward nu ţi-a spus?

— Când venea vorba de tatăl său, parcă mergeam pe ouă. Edward obişnuia să spună că dacă ar fi ştiut cât de rău este tatăl său, ar fi fugit de acasă de la vârsta de zece ani.

— Dar a aşteptat şi a fugit mai târziu. Presupun că a fost ultima dată când l-a văzut Edward?

— A mai fost când l-a invitat la nunta noastră.

Jack îşi ridică sprâncenele.

— Nu mi-ai spus până acum.

— Nici nu era nevoie. Este un punct mort, din moment ce a refuzat să vină, nici vorbă să ne dea

binecuvântarea.

— Din ceea ce mi-ai spus despre soţul tău, nu semăna cu el să ceară voie pentru a face ceva.

— Dimpotrivă, recunoscu Beth. Cu cât i se iveau mai multe obstacole, cu atât mai încăpăţânat devenea. Cum era tatăl, aşa era şi fiul.

— Şi fratele?

— Daniel este complet diferit. Cel puţin aşa cred eu.

— În ce sens?

— O, îi pasă de oameni, face lucruri care este convins că le face plăcere.

— Ai dreptate, pe mine m-a umplut de fericire.

— Cred că se cuvine să schimbăm subiectul, propuse Beth. Cum decurg pregătirile de nuntă ale prietenei tale?

— Se pare că nunta va avea totuşi loc.

— Semn bun.

— Dacă nu-i va înnebuni pe toţi cei din jur, mai întâi. Jack îi povesti cum s-a încuiat afară şi nu avea cheie.

— Biata copilă.

— Biata Lucy. Probabil că nu mai are mult şi se mută. Gândul care l-a sâcâit pe Jack toată dimineaţa, se materializă acum sub formă de întrebare.

— Apropo, am vrut să te întreb ceva despre cutia metalică. Nu sunt încă lămurit.

— Ce anume?

— Cum ajungea el în fundul dublu? Era o încuietoare...?

— Doar o bară. Nu trebuia decât să o împingă.

— Şi dacă se bloca?

75

Expresia de pe chipul lui Beth, semnala limpede alarma provocată de sugestia lui Jack.

— Ne-ar fi anunţat.

— Dar nu a făcut-o.

— Pentru că…

— Cutia a fost vreodată examinată? În întregime?

— Funcţiona bine, insistă Beth.

— Putea cineva strecura o bucăţică de lemn pentru a o bloca? Poate cineva apropiat, ca Daniel, presă Jack.

— Daniel nu ar fi făcut niciodată aşa ceva. Nu avea motive.

— Decât poate că a pierdut o moştenire substanţială.

— Nici măcar asta. Toată averea lui Edward mi-a fost lăsată mie.

— Şi dacă se întâmplă ceva cu tine?

— Nu-mi plac cuvintele astea, Jack.

— Îmi pare rău, scumpo, dar nu mă poţi convinge altfel. Avea un motiv, i s-a ivit şi ocazia…

— Avea mult mai mult de pierdut dacă Edward murea. Fără Edward…

— Ar fi trebuit să se întoarcă la meserie?

— Nu asta doream să spun.

— Atunci, ce?

Beth înghiţi în sec, îşi ridică bărbia şi-i întâlni privirea.

— Pur şi simplu nu s-a întâmplat cum crezi tu.

— De ce nu?

— Pentru că, în primul rând Edward ar fi observat acest lucru.

— Şi în al doilea rând?

— Pe el se afla tot timpul o cameră de luat vederi.

Şi tu ai văzut-o.

— Ştii ce? Îmi pare rău, dar…

— Noi am fi ştiut dacă avea necazuri. De aceea folosea camera de luat vederi.

— Nu erai bun de poliţist, hotărî Jack. Regula capitală este să nu ai niciodată încredere sută la sută în echipament.

— Echipamentul funcţiona bine în noaptea aceea, insistă Beth. L-a verificat şi poliţia.

— Tot?

— Vrei să spui că au omis ceva?

— Camera de luat vederi.

— Dar a ars. În fiecare seară foloseam una nouă.

Billy Akaka nu a avut o zi bună.

— Ştii câte maşini Nissan se închiriază pe insula asta? se lamentă el.

— Este cumva o altă glumă hawaiană de-a ta? întrebă Jack.

— Nu, este ca un os în gât. Şi eu care credeam că am dat de un fir.

— Vorbeşti de parcă s-a topit.

— Ei, este un fir, dar ne bagă în muncă până la gât.

— Ce muncă?

Billy sorbi din pahar gânditor.

— Kahalewai a primit un raport de la Avis despre o maşină care trebuia înapoiată acum două zile. În acest moment mă gândesc că cheia găsită la tipul nostru se va potrivi de minune şi o să ne numim cu toţii John Doe.

— Numai în filme, Billy.

— Mda, mie-mi spui!

— De unde ştii atunci că el conducea o maşină închiriată?

— Este cel mai uşor punct de pornire. Pe tip scria

„turist” din cap până-n picioare. Mai ales arsurile de soare de pe umeri – piele neobişnuită cu soarele tropical. Nu putea sta aici prea mult fără să închirieze o maşină.

— Dar dacă cheia este de la maşina lui de acasă? presupuse Jack.

— Faci valuri, Brassfield. Dumnezeule, nu pot să te sufăr.

— Nu, nu, se grăbi Jack. Ai dreptate. În curând o să afli de la oficiile de închiriat maşini şi, gata, caz rezolvat.

— Aş dori să fie măcar chestia cu „în curând”.

— Şi eu, bătrâne. Practic nu ai avut somn de când ţi-au pus cazul în braţe.

— Da, Regina Stiletelor o să mă îmbătrânească.

— În ceea ce mă priveşte, eu sunt cu tine.

— *Mahalo.*

— Dar la persoane dispărute, ai căutat? Niciun dram de noroc acolo?

— Cum ai spus şi tu, numai în filme. Totuşi, cuvintele păreau să-i sâcâie memoria. Ce coincidenţă ciudată, pe foaia aceea… Unul din nume era la fel cu… ochii lui Akaka priviră iute spre bar. Ia te uită, este o persoană pe care nu am mai văzut-o în ultima vreme.

Jack privi în aceeaşi direcţie.

— Te gândeşti la Brie? Angajată într-o conversaţie cu doi tineri, prostituata nu i-a observat pe Jack şi Billy.

— Auzisem că s-a lăsat, spuse Akaka.

— După cum vezi, nu. A fost doar un hiatus temporar.

— Un John fierbinte?

— Ca de obicei. Cineva care să o ducă departe. Cred că ăsta lucra şi în industria cinematografică sau cam aşa ceva.

— Femeile cred prostii din astea. Deşi, aş spune că şansa de a trăi la lumina reflectoarelor a fost de scurtă

durată. Mă gândesc mereu cum i-ar fi devenit viaţa dacă avea o schimbare din copilărie.

— Acum este prea târziu, spuse Akaka, privind cum Brie îl îmbrăţişează pe unul din tineri.

— Ce începuseşi să-mi spui?

Akaka ridică din umeri, termină de băut şi scoase portmoneul să plătească.

— Nimic important. Vrei să-ţi saluţi prietena, înainte de a o lua la picior?

76

Nu credea că se va întoarce atât de repede la muncă. Adică, nu mai plănuise să se întoarcă deloc, se gândi Brie. Eddy i-a promis o mulţime de lucruri. Ei, a implicat o mulţime de lucruri. Poate dacă ar fi avut ocazia să le facă... dar nici el nu era mai bun ca ceilalţi, mai ales că a plecat fără să spună un cuvânt. Pentru moment, trebuia să-şi repete asta. Dacă va crede în continuare că el se va întoarce, va plânge şi nu va rezolva nimic. Ar fi fost o vacanţă plăcută. O vacanţă mică, schimbare de decor, înainte de a-şi începe din nou munca. Din nefericire, banii erau principala problemă.

— Ce ziceţi, facem un trio? sugeră unul din tineri, aducând-o pe Brie la activitatea ei curentă.

— Nu puteţi face pe rând, hm? Erau la colegiu în anul întâi. Două spirite libere care au hotărât să plece cu două luni mai devreme şi să se încălzească la soare. Cel înalt îi amintea de Eddy. Nu, se certă ea. Nici măcar să nu-i compari, pentru că ieşi în pierdere.

— Ai făcut-o vreodată în cadă?

— Am făcut-o peste tot, se lăudă Brie. Acolo îţi place?

— Amândoi, spuse Randy. Vezi tu, eu şi Earl

suntem nedespărţiţi.

— Amândoi? Dar ce sunteţi voi? Doi siamezi? Îl văzu cu colţul ochiului pe Jack Brassfield. Jack şi hawaianul cu care lucra. Acolo îmi voi petrece noaptea, se gândi ea, presupunând că vor veni spre ea. Cunoştea pe de rost rutina. Măcar Jack era decent; ceilalţi erau tare afurisiţi.

Spre surprinderea ei, Jack a saluta-o tăcut şi a ieşit din bar, urmat de celălalt. Ciudat, se gândi Brie. Drăguţ, dar foarte ciudat, să o lase în pace de data asta.

— Ai tu un loc unde o putem face? întrebă Earl, aranjându-şi centura într-un mod foarte sugestiv.

— Vrei să te joci cu o prostituată, îl informă Brie, trebuie să plăteşti.

— Mie şi lui Randy ne place tare să ne jucăm. Tare de tot.

Brie îl privi seducător, dar profesionist.

— Şi mie, spuse şi îşi luă poşeta de pe scaun.

Jack derulă banda pentru a zecea oară, să vadă sfârşitul lui Edward. Ar fi preferat compania lui Beth, desigur, dar era mai bine să lase puţin lucrurile să se răcească.

Conversaţia din dimineaţa aceea nu a făcut decât să sublinieze loialitatea ei faţă de fratele lui Edward.

— Ceea ce propui tu nu este deloc rezonabil. De ce nu vrei să renunţi?

L-a rugat să vină seara, pretextând că are să-i arate nişte schiţe.

— Dacă ai nevoie de timp să fii singură şi să te gândeşti, nu trebuie decât să-mi spui.

Privirea tristă din ochii ei i-a confirmat că se va gândi dacă mai puteau avea un viitor împreună, după cele spuse de Jack, cuvinte care au provocat

animozităţile dintre ei.

— Daniel şi Marissa sunt familia mea, nu am pe nimeni altcineva, murmură ea. Dacă tu nu ai încredere în ei, vom fi amândoi atât de încordaţi, încât va trebui să luăm o hotărâre…

Când a sunat telefonul, douăzeci de minute mai târziu, primul gând al lui Jack a fost la Beth.

— Ah, tu eşti?

— Ştii, este a doua oară când îmi faci asta, îl certă Lena. Cred că încep să am un complex.

— Îmi pare rău, Lena, se scuză Jack.

— Nu pari în apele tale, JB.

— Dar cum par?

— Ca un om care aşteaptă o veste bună.

— Ei? se luminâ Jack.

— Din păcate, nu am nimic despre poza aceea de epocă. Trebuie să mă sune mâine, după ce o vede expertul.

— Expertul?

— Da, se pare că este o doamnă bătrână care lucrează acolo de când lumea şi ştie exact cine, ce a jucat şi cine cu cine a fugit.

— Ştie şi ceva folositor? Cum ar fi, cine este în fotografie?

— Păi, secretara cu care am vorbit aşa crede. Dar eu tot nu înţeleg ce legătură are cu Hudson.

— S-ar putea să greşesc din nou.

— Aş vrea să trăiesc ziua aceea. Dar cum de eşti acasă şi nu cu doamna ta?

Jack îi povesti pe scurt ce s-a întâmplat.

— Greşită mutare, JB, îl certă Lena. Este la fel de rău, ca atunci când îi spui cuiva că are copii urâţi.

— Ştiu, ştiu. Dar dacă ea este aleasa, va trebui să o iei cu tot cu rude. Nu cred că va accepta altfel.

— Ai vreo soluţie?

— Bineînţeles. Mută-te pe continent. Nu vei avea vizite.

— Că veni vorba de vizite…

— Ce-i cu ele?

— Soţia lui Daniel ne-a invitat la un pahar, poimâine. Spune că ne întinde ramura de măslin.

— Este promiţător. Ce faci, mergi?

— Numai din curiozitate. Vreau să văd ce pune la cale. Adică ce pun amândoi la cale.

— Poate că eşti prea suspicios, îl temperă Lena.

— Poate că nu văd suficient de multe. Un clic de pe linie îl anunţă că are un alt apel. Te superi dacă văd cine este? zise el, sperând din nou că este Beth.

— Oricum trebuie să închid. Merg cu băieţii la o pizza.

— Locotenent Jack Brassfield? îl întrebă o voce de femeie, necunoscută.

— Da.

— Sunt asistenta Kealoha de la Spitalul *Queen.* Am fost rugată să vă sun imediat.

— De către cine?

Femeia prefaţă răspunsul cu o explicaţie, care-i trimise fiori reci pe şira spinării.

— Mă tem că este vorba de un accident îngrozitor…

77

Sora Kealoha era pe cât de înaltă, pe atât de rotundă, o femeie care-a luat partea leului în timpul cât lucrase în domeniul sănătăţii. Niciun avantaj, însă, nu era prea mare pentru a justifica lucrurile oribile pe care a văzut că şi le fac oamenii unii altora din ură. Tânăra

prostituată adusă în noaptea aceea era de departe unul dintre cele mai cumplite cazuri pe care le văzuse în viaţa ei.

— Trebuie să vă rog să nu staţi prea mult, locotenente, îi spuse femeia conducându-l pe un coridor lung spre un salon de urgenţe.

— Ce-mi puteţi spune pentru început? întrebă Jack, recunoscând un aliat în sora Kealoha.

— Doar că astfel de lucruri se întâmplă de obicei cu femeile care sunt... au profesia ei. În vocea femeii nu era nicio nuanţă de condamnare, doar compasiune pentru că o altă fiinţă umană a fost victima brutalităţii şi violenţei. Din ceea ce i-a declarat ea poliţistului au fost doi bărbaţi. După ce plecaseră, ea a reuşit să ajungă la maşina pe care o parcase în faţa motelului – aici a găsit-o un echipaj de noapte şi a sunat la 911.

Doi bărbaţi. Jack îşi aminti că la bar a văzut-o pe Brie vorbind cu doi tineri. Poate aceiaşi erau responsabili pentru starea în care se afla ea acum.

— Mi-aţi spus la telefon că... Jack ezită. Era încă uimit că dintre toţi oamenii pe care i-ar fi putut chema, ea a dat personalului de la spital numărul său.

— Doctorul Lee va vorbi cu dumneavoastră. Deşi, aşa cum stau lucrurile acum, după leziunile pe care le are, nu avem prea multe speranţe.

Brie Saint John fusese violată, bătută şi tăiată cu cuţitul, iar viaţa ei atârna de un fir de păr. Era un miracol că mai trăise până atunci.

— Sper că eşti rezistent, locotenente, spuse Sora Kealoha blând, deschizând uşa salonului.

Făcuseră tot ce era posibil pentru a-i uşura durerile şi pentru a opri sângerarea. După ce înţelese durerile fizice la care fusese supusă prietena lui, Jack se gândi că cel mai bun lucru pentru ea acum era să fie lăsată să

moară.

— Brie? şopti el încet. Cu un geamăt patetic, care nu semăna cu un sunet uman, fata întoarse capul pe jumătate bandajat. Sunt eu, Jack.

— Jack? repetă ea neinteligibil. Chiar dacă abia deschise gura, Jack văzu că îi lipsesc câţiva dinţi. Ştiam că... ai să vii.

— Nu vorbi, scumpo. Vei avea nevoie de toată energia ca să te faci sănătoasă.

— Nu voi reuşi, gemu ea din nou şi o lacrimă îi alunecă pe obrazul tumefiat.

— Bineînţeles că vei reuşi, insistă Jack, încurajând-o. Brie pe care o cunosc eu este o curajoasă.

— Trebuia să mă fi ’resta...

— Ce ai spus? Jack se apropie de buzele ei.

— Trebuia să mă fi arestat, repetă fata sufocându-se.

— Te arestez data viitoare.

— Nu va mai fi o dată viitoare. Vreau... să merg acasă. Nu are rost să mai trăiesc aşa.

— Foarte bine, iubito. Dar acum stai liniştită şi nu te agita.

— Nu s-ar fi întâmplat dacă... Eddy... aici.

— Cine este Eddy?

— Prieten.

— Despre care mi-ai povestit?

Brie făcuse semn din cap, apoi gemu de durere.

— Vrei să-l sun?

— Plecat. Eddy a plecat.

— Îmi pare rău.

— Încercat să... găsesc. Nimeni... nu interesează.

— Dacă aşa este scris, eu sunt sigur că va veni.

— Eddy a plecat... nu a venit acasă... nu a sunat...

— De cât timp a plecat?

Răspunsul lui Brie a fost o bâlbâire incoerentă.

— Când l-ai văzut ultima dată? repetă Jack blând.

— Pe cine?

— Pe prietenul tău, Eddy.

— Îl iubesc pe Eddy… de ce… a plecat?

— Nu ştiu, scumpo. Uneori oamenii fac astfel de lucruri, pe care nu le înţelegem întotdeauna.

— Nu… Eddy… mă iubea… Aşa… a spus. Un hohot de plâns rupse spre suprafaţă din pieptul torturat.

— Gata, o să fie bine, o mângâie Jack.

— Nu-l poţi găsi tu?

Nu, dacă nu vrea să fie găsit; se gândi Jack.

— Mai întâi să te facem pe tine sănătoasă, scumpo. Vom avea timp să-l găsim şi pe prietenul tău.

— Dacă… nu moare…

— Ei, ce te face să crezi asta? Jack o văzu pe sora Kealoha intrând discret pe uşă.

— Nu a venit acasă… greşeala mea…

— Nimic nu s-a întâmplat din vina ta, scumpo. Şi numai pentru că cineva nu vine acasă, nu înseamnă că s-a întâmplat ceva rău.

— Vă rog să mă scuzaţi. Sora arătă cu degetul la ceas.

— Acum trebuie să plec, Brie. Vrei să fac ceva pentru tine? Vrei să anunţ pe cineva?

Vocea lui Brie se auzea ca un scâncet.

— Găseşte-l pe Eddy…

În condiţiile date Jack ar fi putut da o mulţime de răspunsuri. Dar, impresionat de starea lui Brie, optă pentru răspunsul pe care ştia că doreşte ea să-l audă.

— Am să-l găsesc.

Păru să se bucure, deşi era imposibil să-ţi dai seama.

Ieşind pe coridor, sora îl întrebă dacă ştia despre

cine vorbea Brie.

— Nu, mărturisi Jack. Nu ştiu.

— Înţeleg.

— Credeţi că am greşit minţind-o?

— Fiecare facem ceea ce trebuie să facem, locotenente, spuse femeia, clătinând din cap compătimitor.

— Apropo, a mai spus ceva în legătură cu el? Unde stătea?

— Din câte am înţeles, a stat la ea până acum două zile. De ce?

— Pentru că există şi posibilitatea ca el să fie suspect.

— Şi cei doi bărbaţi…

— Este posibil să nu aibă niciun amestec. Dar m-ar ajuta dacă aş avea mai multe date de pornire…

— Îmi pare rău, nu mai ştiu altceva.

— Nu a spus unde l-a întâlnit?

— Nu. A spus doar că l-a întâlnit acum câteva săptămâni. Îmi pare rău, se scuză sora, dar aseară am fost foarte ocupaţi să o coasem.

— Dar numele? A mai spus şi altceva în afară de „Eddy”?

— Parcă a spus ceva. Dar era sub sedative… nu prea am înţeles.

— Dar măcar aproximativ?

— Ceva semănător cu „Huston”.

78

— Poate Hudson? întrebă Jack surprins, gândindu-se că este o ironie să apară din senin un alt Edward Hudson şi să dispară tot ca într-un act de iluzionism.

— Poate fi şi aşa. După cum v-am spus a fost greu

să reţin tot ce a spus.

— Oricum, vă mulţumesc pentru ajutor. Jack se întoarse şi mai privi o dată uşa pe care ieşise.

— Se pare că sunteţi o persoană importantă pentru ea, locotenente.

— Sunt doar un prieten.

Vocea femeii suna plină de compasiune.

— Prietenii sunt foarte rari în momente grele. Presupun că nu se pot număra mulţi oameni în această categorie, pentru biata nenorocită.

Sosirea doctorului Lee întrerupse conversaţia.

După douăzeci de minute, Jack vorbea la telefon cu Billy, povestindu-i atacul sălbatic suferit de Brie. Şi Akaka era impresionat, gândindu-se că era mai bine dacă ar fi arestat-o.

— Îi era mult mai bine la închisoare. Înnebunitor, dar mult mai bine.

— Poate nici măcar înnebunitor. Cunoştea destul de bine rutina. Obişnuiam să-i spun că dacă mai vine de câteva ori, o să dăm numele ei unei celule…

— O cunoşti de multă vreme, nu?

— Întotdeauna m-am gândit că seamănă cu o pisică vagabondă; una care oricât ai trânti-o, cade tot în picioare. O supravieţuitoare prin excelenţă.

— După câte mi-ai spus, se pare că de data asta a cam dat de dracu’.

— Da, şi de mulţi alţii.

În timp ce vorbeau la telefon, Akaka deschise carneţelul şi scrise tot ce-şi amintea din înfăţişarea celor doi tineri pe care i-au văzut la bar.

— Nu va reuşi să îi identifice, Billy. Nici ca martoră nu cred că o vom avea. Din câte mi-a spus doctorul Lee, nu va reuşi să reziste nici măcar până mâine seară.

— Deci ce avem? Avem recepţionerul de la motel şi

poate vreun martor dintr-o cameră apropiată, care ar fi putut auzi ceva…

— Circumstanţial, îl întrerupse Jack. Numai pentru că noi am văzut-o în bar cu doi tineri, nu înseamnă că ei sunt cei care au făcut-o. Fă un singur pas în sala de tribunal cu asemenea chestie şubredă şi…

— Haide, haide, Brassfield… foloseşte-ţi mintea. Tu chiar crezi că a fost altcineva?

— Mai există posibilităţi. A menţionat numele unui prieten şi… apropo chestia cu prietenul are şi o coincidenţă ciudată. Jack îi povesti lui Billy despre coincidenţă.

— Am vrut să-ţi spun mai devreme.

— Ce să-mi spui?

— Amprenta. Este a lui Eddy Hudson. Bineînţeles că este o nebunie, pentru că nicio persoană numită Eddy Hudson nu poate fi identificată cu tipul meu mort.

— Dar mică mai e lumea! Trebuie să recunoşti că este cel puţin ciudat.

— Foarte. Şi, acum încotro?

— Mi s-a spus că maşina lui Brie mai este încă în parcarea motelului. Pentru că nu a apărut nimic nou, cred că o să merg să o văd. Poate găsesc ceva.

— Ai nevoie de companie?

Motelul *Beachfront Palms* era situat oarecum departe de ţărmul Pacificului. Era înconjurat de cactuşi, neîngrijiţi. O maşină a poliţiei era deja în faţa biroului proprietarului. Prin fereastră, Jack văzu un ofiţer de poliţie angajat în conversaţie cu recepţionerul de noapte. Prin uşa deschisă se vedea un funcţionar care nota conversaţia şi un alt poliţist care discuta cu unul din oaspeţii motelului. Uşa la camera 14, camera în care fusese torturată Brie, era însemnată cu o cruce roşie,

semn că acolo s-a petrecut o tentativă de crimă.

— Nu ai pierdut nimic, îl informă Akaka, în timp ce Jack cobora de pe motocicletă. Mă surprinde că am ajuns înaintea ta.

— Am mai avut câteva lucruri de rezolvat la spital. Să spun numele lui Brie – portmoneul ei a dispărut până să vină ambulanţa. Să verific banda de la telefon, să văd dacă a încercat să mă contacteze…

Să vadă dacă nu cumva l-a sunat Beth. Să se gândească bine dacă să meargă la ea, ori să-i respecte dorinţa de a o lăsa liniştită o vreme, lucruri pe care nu i le mai împărtăşi lui Akaka.

— Ai avut noroc cu martorii? îl întrebă Jack pe Billy.

— Nu au auzit nimic, nu au văzut nimic, rezumă Akaka cinic. Ori au aranjat-o în linişte, ori avea de-a face cu martori care nu vor să se complice. Nu ştim decât că ea a venit cu maşina ei, iar tipii cu maşina lor.

— Şi nu a văzut nimeni ce maşină aveau indivizii?

— Iar ai pus punctul pe „i”, teribilule. Da, l-am sunat pe Nakashima – poate că el ne dă vreun fir. Poate că i-a văzut cineva ieşind din bar.

— Îi putem verifica maşina?

— Uite-o, este acolo. Deja a fost verificată.

— Aţi găsit ceva?

— *Zât.*

— Hai să vedem noi.

Poşeta lui Brie mai era încă pe scaunul din spate, sugerând că fie ea a uitat să o ia, fie nu a mai avut ocazia din cauza celor doi parteneri.

— Aş opta pentru a doua variantă. Nu pleci la muncă în fiecare zi, fără a avea cele necesare, mai ales în meseria ei. Brie nu şi-ar fi lăsat poşeta din întâmplare.

— Da, dar parcă spuneai că a renunţat la „meserie”, îi aminti Akaka. Poate că este nevoie de timp

să îţi intri în mână pentru aşa ceva.

— Dacă mergi pe asemenea logică, Billy, am un pont pe care vreau să ţi-l vând.

— Un lucru este sigur, nu va lua niciun premiu pentru curăţenie, comentă Akaka, arătând scrumiera.

De fapt în maşină se mai aflau cutii de conserve, hârtii de la gumă de mestecat, cutii de sucuri, arătând limpede că o maşină curată nu era pe lista de priorităţi a lui Brie.

— Ce mizerie! Şi scrumiera asta plină…

— Ciudat, spuse Jack privind grămada de mucuri de ţigară din scrumiera de pe bord.

— De ce? Nu se potriveşte cu restul decorului?

— Vreau să spun că mucurile sunt doar în partea şoferului. Scrumiera din portieră conţine doar hârtii de bomboane şi gumă de mestecat.

— Nu înţeleg. Akaka ridică indiferent din umeri.

— Brie nu fuma.

79

Remarca lui Brie în privinţa nicotinei îi venea mereu în minte, de fiecare dată când îşi amintea prima dată când a arestat-o. Cele mai multe dintre fete, prima dată cereau ţigări, pentru a le trece timpul mai repede. Brie insistase că vrea gumă cu mentă.

— Tu nu fumezi? a întrebat-o Jack.

Uimită de întrebarea lui, Brie i-a răspuns:

— Nu este bine pentru sănătate.

— Te gândeşti la ceva nostim? întrebă Akaka.

Jack îi povesti episodul.

— Era convinsă şi vorbea solemn.

— Oamenii se mai schimbă. Poate că a început să fumeze între timp.

— Nu, nu cred. Cred că a lăsat pe altcineva să conducă.

— Unul din amicii de aseară? Poate că celălalt a venit în urma lor.

— De acolo până aici, nimeni nu ar fi putut umple scrumiera. Cred că mai degrabă trebuie să ne gândim la prietenul ei.

— Domnul Dispărut?

— Oh, a fost suficient de prezent. Brie arăta cu adevărat fericită în dimineaţa când am întâlnit-o. Atât doar că nu ştim unde este.

— Păcat că nu este tipul meu mort. Aş avea o problemă mai puţin.

— Lipsit de inimă, Billy. Eşti total lipsit de suflet.

În timp ce Akaka se îndrepta de spate, lumina felinarului din parcare se reflectă pe ceva care se afla în torpedoul deschis.

— Ce-i asta? întrebă Jack şi se aplecă să vadă mai bine.

Un pătrat de plastic era ascuns între şerveţelul de hârtie şi harta oraşului Honolulu.

— Pare un breloc ieftin pentru chei, spuse Akaka, folosind stiloul pentru a-l scoate. Se aşteptase să vadă un breloc cu poza unei hawaiene dezgolite. Contrar aşteptărilor, era un breloc-legitimaţie de la agenţia locală pentru închirierea maşinilor, pe care era scris cu creionul un număr de telefon din şapte cifre.

— Măi băiete, aşa ceva precis te induce în eroare.

— Ce?

— Păi, să scoţi cheile maşinii de pe brelocul lor şi să-l arunci.

— Un obiect mai puţin în buzunar.

— Pari să fii de acord cu asta.

— Nu, caut doar o explicaţie logică.

— Mă întreb ce făcea ea cu asta?

— Probabil nimic. Pare să fi fost aruncată acolo şi uitată. Întrebarea este, de către cine?

— Prietenul?

— Nu prea are logică. Dacă ea îl lăsa să-i folosească maşina, de ce mai avea el nevoie de o maşină închiriată?

— Să mă ia naiba dacă ştiu! Poate că o înşela şi avea nevoie de libertate de mişcare. Akaka citi cu voce tare cifrele notate pe brelocul-legitimaţie. Destul de uşor de verificat, mâine dimineaţă.

— De ce nu în noaptea asta?

— Pentru că Pau Hana a fost acum cinci ore, răspunse Akaka, referindu-se la ora de culcare a hawaienilor.

— Poate pentru ei, dar nu şi pentru noi.

— Bine, facem un târg.

— Ceva îmi şopteşte că n-o să-mi placă ceea ce voi auzi.

— Nu-i mare lucru, îl asigură Akaka. Mă gândeam la dispariţia prietenului.

— Ce-i cu ea?

— Crezi că prietena ta ar putea identifica o fotografie de la morgă?

— Este bolnavă, Billy, este foarte bolnavă.

— Vorbesc foarte serios, Jack.

— Şi eu. Tu nu ai ascultat ce ţi-am povestit?

— Că este pe ducă? Sigur că am auzit.

— Atunci ai puţin suflet, vrei?

— Nu când avem o asemenea încurcătură. Haide, JB, gândeşte-te şi tu!

— La ce?

— La prietenul dispărut, la cadavrul care apare la Laie, cam în aceeaşi perioadă...

— Ce faci tu? Numeri paie? Nu tu mi-ai spus că probabil tipul este însurat?

— Şi de când mă rog, tipii însuraţi sunt imuni la crimă?

— Şi că probabil a părăsit deja insula?

— Ai putea măcar să accepţi să verificăm chestia.

— Oricine ar fi tipul, Billy, ea l-a iubit. Poate că gândul că şi el o iubeşte este singurul motiv care o menţine în viaţă. Îi bagi sub nas o fotografie de la morgă şi...

— Sentimentalule, se răsti Akaka. Încerc şi eu să-mi fac temele.

— Bineînţeles. Dar între timp eu nu vreau să-mi omori o prietenă. Pe urmă, mi-ai spus deja că nu se potrivesc numele.

— Bine, bine, ce-ar fi să facem un compromis?

— Care?

— O descriere alb-negru. Nici măcar nu trebuie să-i spui că-i mort.

— Nu trebuie?

— Este prietena ta, JB. Doar nu credeai că am să-i arăt poza!

— Îmi faci cumva favoruri?

— Sunt ca şi făcute! Nu mai fi atât de dificil. Cum spuneai, numele nici măcar nu se potrivesc, oricum distanţa e prea mare. Ce avem de pierdut?

Jack cântări argumentele.

— În cât timp putem ajunge la spital?

— Cât de repede poţi tu. Eu am o fotografie în maşină.

— Ce *ai făcut*? întrebă Daniel nevenindu-i să creadă.

— Nu trebuie să-mi faci o grevă acum, dragă, îl

linişti Marissa, dezlegându-şi părul. Este o simplă invitaţie la un pahar de băutură.

— Cinci minute în compania omului aceluia… spumegă Daniel.

— Da, ştiu, şi eşti gata să faci o crimă. Doamne, Daniel, nu poţi suporta măcar o seară? Pe urmă, ea nu va mai sta mult cu noi. Nu putem decât să fim puţin drăguţi cu ea.

— Nu.

— Atunci va trebui să te scuzi că lucrezi până mai târziu, pentru că invitaţia a fost deja acceptată.

Daniel păli de furie.

— De ce?

— De ce nu? Eu sunt cea mai bună prietenă a ei. Ai putea şi tu încerca să faci câteva mici concesii, nu?

— Nu, când ştiu ce se ascunde în spatele lor.

— Ce? Că este îndrăgostită de el? Asta te deranjează cu-adevărat în toată povestea?

— Nu se poate să fie îndrăgostită, spuse Daniel încordat, de cine-i trece ei prin cap.

— Exact, dragă. Amuzamentul dispăruse de pe faţa Marissei, care îl privi pătrunzător. Chiar dacă acel cineva nu eşti tu.

— Ce vrea să însemne asta?

— Poate că ai promis să ai grijă de ea, Daniel, oftă Marissa, dar eu cred că promisiunea trebuie să se oprească la uşa dormitorului. Cu mişcări foarte încete, Marissa lăsă peria de păr din mână şi începu să se demachieze. Apropo, cum a fost scurta ta întâlnire?

Daniel o privi prin oglindă, plin de îngrijorare.

— Nu a fost. Nu a venit!

— Parcă ştiam că trebuia să îl întâlneşti astăzi.

— Da, aşa am fixat.

— Şi ce s-a întâmplat? Te-a sunat?

— Niciun semn.

— Şi ce facem mâine noapte? Doar a spus că pleacă mâine, nu?

— Cu mâna goală nu va pleca. Doar dacă a mai pus la cale vreun joc, pe care nu-l ştim noi. Mânia emana prin fiecare por reflectat în oglindă. Să mă ia naiba dacă ştiu ce mai pune la cale...

— Nu-i cam târziu pentru modificări de planuri?

— După cum se vede, nu, spuse Daniel tensionat. Nu pentru cineva care are tot timpul din lume.

80

Chiar şi cel mai rău lucru pare bun, privit de departe, se gândi Beth, amintindu-şi cuvintele preferate ale mamei ei, referindu-se la neinspirata ei căsătorie cu tatăl lui Beth. Un erou, un gigant, un sfânt printre oameni – acestea erau cuvintele care îl descriau colorat pe soţul ei, dar care nu s-a dovedit a fi nici pe departe aşa. Adjective, superlative, care îl destul de curios i-au fost atribuite şi lui Edward Hudson, de către văduva care îi purta numele.

Stând în pat, în noaptea aceea, cu jurnalul pe genunchi, Beth a trebuit să recunoască asemănările dintre ea şi mama sa. Privite în perspectivă, căsniciile lor erau proba concretă a proverbului „istoria se repetă”.

La suprafaţă, desigur, soţii lor erau tipi diferiţi ca de la cer la pământ şi ca înfăţişare fizică şi ca temperament.

Totuşi, în ciuda diferenţelor, între ei exista o trăsătură comună, pe care Beth nu reuşise să o definească până atunci: cei doi bărbaţi şi-au dominat soţiile atât de total, încât le-au dezbrăcat de orice urmă de personalitate, le-au privat de libertatea la care au

visat amândouă.

Tactica lui Edward a fost mai subtilă. Mereu actor, el a anulat mereu dorinţele lui Beth cu glume, promisiuni sau sex. De la bun început, i-a spus foarte clar unde stătea fiecare – el era starul, Beth era umbră.

Al Portwood şi-a început căsnicia cu aceleaşi pretenţii, dar a fost mai brutal în felul de a le aplica. Mânia şi ostilitatea alimentau fiecare remarcă, fiecare cuvânt ironic care-i ieşea din gură, de fiecare dată când era contrazis. Accesele de furie şi trântitul uşilor au adus până la urmă supunerea totală a mamei ei.

Totuşi, după moartea lui neaşteptată, în urma unui atac de cord, el a devenit pentru mama ei ceea ce nu a fost niciodată în realitate – perfecţiunea absolută. Duse au fost amintirile despre crizele lui de nervi, dusă şi amintirea încăpăţânării lui.

— Nimeni nu mai poate fi ca el, spunea mama ei melancolică, de fiecare dată când venea vorba de altă căsătorie.

Cutremurându-se, Beth îşi dădu seama că imediat după moartea lui Edward, ea a făcut exact ca mama ei, aceeaşi adoraţie, aceeaşi veneraţie, preferând nesiguranţa văduviei, decât să înceapă o altă viaţă, numai a ei.

Spre deosebire de mama ei, însă, Beth a întâlnit un bărbat care a avut răbdarea să-i deschidă inima. Sensibil la sentimentele şi la rezistenţa ei, dar sigur pe sentimentele lui, Jack Brassfield dorea o soţie adevărată, nu o soţie decorativă. Iar acum ea era în pericol de a-l pierde, din cauza loialităţii faţă de Daniel şi Marissa.

În noaptea aceea, Beth a repetat de nenumărate ori în gând speculaţiile lui Jack, privind modul în care a murit Edward.

„Tu nu-l cunoşti pe Daniel, aşa cum îl cunosc eu”, l-

a apărat ea pe cumnatul ei.

„Nu te rog decât să te gândeşti la asta, scumpa mea”, i-a spus Jack când s-au despărţit.

„Nu am la ce să mă gândesc”.

Şi totuşi, s-a gândit, mai mult decât a dorit ea. O secundă, s-a gândit chiar la cuvintele Lenei. „O mulţime de tipi sunt geloşi pe JB. Asta pentru că el intuieşte lucruri la care ceilalţi nici nu se gândesc. Şi ştii ceva? Nouă teorii din zece, se dovedesc a fi corecte”.

Nu şi de data asta, se gândi Beth, luând din nou jurnalul. Să dea Domnul să nu aibă dreptate şi de data asta.

În ciuda orei foarte înaintate, coridoarele spitalului forfoteau de activitate.

— Sora Kealoha mai este de serviciu? întrebă Jack la recepţie.

— Abia a ieşit din schimb, îi răspunse o tânără, dar mâine dimineaţă vine din nou.

— De fapt am venit să văd o pacientă.

— Îmi pare rău, domnule, orele de vizită s-au terminat.

Jack trecu plicul de la Billy în mâna cealaltă şi scoase legitimaţia.

— Puteţi face o excepţie pentru o persoană oficială?

Remarca lui a atras atenţia unei asistente care tocmai trecea pe lângă ei.

— Pe cine doriţi să vedeţi? întrebă ea politicos.

— Pe Brie Saint John, apoi Jack se corectă imediat şi dădu numele corect al prietenei sale – Janet Landon. Trebuie să identific pe cineva. Nu durează decât o secundă, promit.

Zâmbetul politicos de pe faţa asistentei dispăru şi

fu înlocuit de o privire gravă.

— Mă tem că domnişoara Landon a murit acum o jumătate de oră.

81

— Îmi pare rău, spuse Akaka, vorbind de la telefonul mobil de pe maşină, în timp ce străbătea bulevardul Kalanianole. Pentru mai multe lucruri îmi pare rău.

— Da, şi mie.

— Are familie?

— Câteva fete din Strip o cunoşteau foarte bine, vom vedea dacă aflăm acolo. Între timp mă voi ocupa de problemele de aici.

— Deci eşti la spital?

— Da, mai stau puţin. Apoi cred că plec acasă.

— Cum adică? După ce mă pui pe foc să-ţi caut ce doreşti, mă laşi cu buzele umflate şi pleci la culcare?

— Scuză-mă. Cred că mintea mea a trecut pe pilot automat, după câte i s-au întâmplat lui Brie. Ce ai descoperit?

— Să încep cu începutul. Cei doi pe care i-a cules din bar?

— Ce-i cu ei?

— Se pare că s-au oprit la *Kanaloa Club* şi s-au lăudat. O chelneriţă a auzit.

— Şi? insistă Jack nerăbdător, când văzu că Akaka tace.

— Păi, nu-i avem încă, dar avem tot tacâmul şi o insulă de pe care nu pot pleca.

— Ştiam eu că munca aici are şi avantaje.

— Da. Doar dacă pleacă înot. N-ar fi rău, nu?

— Acum nu trebuie decât să demonstrezi că ei au

făcut-o. Să aud şi restul noutăţilor. Ceva noroc la agenţia de închirieri?

— Au fost zgârciţi la vorbă, dar am aflat esenţialul. O maşină Sentra trebuia returnată mâine noapte, la *International.* Un tip, caucazian, a plătit cu bani gheaţă.

— Şi nume ţi-au dat?

— O secundă. Da, l-am găsit. Vrei să-l scrii?

Revelaţia neaşteptată produsă de prietenul lui îl făcu pe Jack să ducă mâna la plicul pe care-l lăsase pe un raft de lângă telefon.

— Eşti sigur, Billy? şi îl rugă pe prieten să-i repete.

— Da, ăsta-i numele pe care mi l-a dat agentul. De ce? Ce s-a întâmplat?

Jack studie poza cu un nou interes. La lumina din parcarea motelului a expediat repede gândul fugar – i se păruse atunci că chipul i se pare vag cunoscut. Acum, numele a fost acela care l-a făcut să privească fotografia cu mai multă curiozitate.

Părul arăta altfel. Mai închis, se gândi Jack. Şi mai lung. Masca mortuară altera trăsăturile şi-i lungea faţa.

— Mai eşti pe fir?

— Da. Mă gândeam la ceva.

— Nu poţi gândi ceva mai repede?

— Scuză-mă, îl tachină Jack. Uit mereu că nu poţi să conduci şi în acelaşi timp să vorbeşti.

Akaka murmură în Hawaiană un răspuns pe măsură.

— Ai făcut ceva verificări asupra tipului, Billy?

— Nicio grabă. Se pare că este un fost client al prietenei tale.

— Eşti strălucit, Billy.

— *Mahalo,* mulţumi Billy uimit, dar ce am făcut?

— Pentru ceea ce *vei face.* Faci identificarea tipului şi cred că prinzi doi iepuri.

— Care doi? Cu cine seamănă?

— Cu John al tău de pe plajă. Este doar o supoziţie…

— *Supoziţie*? Ce naiba de as ai în mânecă şi mie nu-mi spui?

— Poza de la morgă pe care mi-ai trimis-o tu, spuse Jack, cercetând-o atent. Dacă el este cine cred eu că este, nu l-am văzut niciodată mai ţeapăn.

— Vasăzică, individul are o legătură cu prietena ta prostituată?

— Nu atât de mult cu ea, răspunse Jack criptic, cât cu femeia pe care o iubesc…

La *Oahu,* Jack ar fi preferat să dea nas în nas cu mulţi oameni, dar nu cu Daniel Hudson.

Totuşi, după ce a vorbit cu Billy, Jack s-a hotărât să bea o cafea în cafeneaua spitalului. Când a intrat, l-a văzut pe Daniel, stând singur la o masă. Impulsul de a vorbi cu el era prea puternic.

Din câte auzise de la asistente, accidentul microbuzului necesita ajutor de la personal din afara spitalului.

Logica faptului că Daniel putea foarte bine să fie printre cei solicitaţi, nu l-a pregătit pe Jack pentru întâlnirea neaşteptată cu el.

Zâmbi acru, făcând în gând o glumă. Nu este chiar o glumă, se gândi Jack. Mai mult un fel de cercetare ştiinţifică. Chiar dacă nu se potrivea, tot nu avea nimic de pierdut.

— Scuzaţi-mă, se adresă el fetei îmbrăcate în uniformă de voluntar. Îl vedeţi pe bărbatul de acolo? Cel cu stetoscopul de gât?

Fata zâmbi, arătând şi mai tânără.

— A pierdut plicul acesta în hol, se explică Jack.

Cred că este ceva important.

— I-l pot duce eu, se oferi fata, păcălită de privirea neliniştită a lui Jack, semn că nu prea avea timp.

— Sunteţi atât de drăguţă? Vă sunt recunoscător.

Dintr-un colţ ferit, de după nişte rafturi, Jack privi cum fata îi înmânează plicul lui Daniel. Dorea să-i vadă mai ales reacţiile feţei.

Curiozitate, frică, mânie, apoi închise plicul şi îl dădu deoparte.

Încă mai era furios, când Jack se apropie de el, puţin mai târziu, sub pretextul că a uitat ceva.

— Bine că mai este aici, murmură Jack, întinzând mâna după plic, clipind des, a surpriză, la bărbatul care stătea la masă. Ce *coincidenţă*! Ne lovim unul de altul în cele mai ciudate locuri.

— Eu n-aş spune că un spital este un loc ciudat, mai ales pentru un doctor, spuse Daniel tăios. Cât despre tine…

— Vreau să spun la aceeaşi masă, îl întrerupse Jack. Am stat aici, cred că acum cinci minute. Ciudat, nu?

— Hilar. Nu ai unde merge la furat, locotenente?

— Nu, de fapt mă pregăteam să închei noaptea. Doamne, lungă a mai fost. Şi se pare că pentru mai nimic.

— Mi-ar plăcea să fiu liniştit în cele câteva minute de pauză, îl informă Daniel. Şi eu am nopţi grele. Eu salvez vieţi omeneşti.

— Păi, atunci te las să salvezi câteva. Jack zâmbi absent, bătând cu plicul de masă. Dar mă roade că a trebuit să-l eliberez pe individul acesta.

— Arăt eu a om care se interesează de problemele tale, locotenente?

— Că veni vorba de oameni, continuă Jack fără să-l ia în seamă, mi se pare stupid să găseşti omul, să-l ai în

închisoare, să nu scoţi nimic de la el şi pe urmă să-l eliberezi. Apropo…

— Apropo ce? Vocea lui Daniel era duşmănoasă.

— Abia aştept să te întâlnesc, pe tine şi pe soţia ta. Te rog să-i mulţumeşti din partea mea pentru invitaţie.

— Măcar unul din noi nu va fi dezamăgit dacă va trebui să-ţi amâni vizita.

— Dar eu voi fi dezamăgit. Abia voi avea ocazia să te întreb ceva în legătură cu caseta video.

— Despre ce casetă este vorba, locotenente?

— Înregistrarea ultimului spectacol al fratelui tău, explică Jack, politicos. Am văzut-o de o sută de ori şi tot nu înţeleg un lucru.

82

— Cum naiba faci, de tot ce spui pare o glumă copilărească? îl întrebă Daniel.

— Aşa pare?

— Faci nişte presupuneri generalizate, locotenente. Ai un scop anume?

— Bine, dacă tot ai adus vorba, cred că am un scop. Jack îl privi insinuant. De ce crezi că şi-a schimbat inelul de pe deget în timpul spectacolului?

— L-a schimbat?

— Nu ai observat? Mă întrebam dacă nu este vreun truc din acelea pe care le fac magicienii…

— Iluzionişti, îl corectă Daniel.

— Cum doreşti. Oricum problema este că a schimbat inelul şi eu sunt curios să aflu de ce.

— Eu sunt convins că nu ştiu. Poate că ar trebui să mergi să mai studiezi problema.

— Sau poate că ar trebui să o întreb pe Beth, spuse Jack nepăsător. Probabil că ea ştie de ce, nu crezi?

— Să-ţi spun drept, nu mă interesează ce vei face. Acum, te rog să mă scuzi…

— Încă ceva. Aş vrea să te mai întreb ceva, îl întrerupse Jack.

— Poftim?

— Despre seara în care ai organizat petrecerea, atunci când ne-am cunoscut.

— Da, o noapte pe care nu o voi uita, spuse Daniel sarcastic. Ce-i cu ea?

— Din câte îmi amintesc, mi-ai spus că abia aşteptţi să vezi în avion un anume doctor. Doctorul Watanabe, parcă aşa ceva?

— Şi?

— Şi, nu ţi-ar fi fost cam greu, din moment ce doctorul respectiv era deja în Japonia?

Când s-a întors acasă la două noaptea, Daniel a trezit-o pe Marissa dintr-un somn profund, prea agitat să aştepte până dimineaţă. I-a povestit cu sufletul la gură conversaţia pe care a avut-o cu Jack.

— Bluf, etichetă Marissa comportamentul poliţistului. Vrea să te provoace să spui lucruri pe care să le regreţi.

— Se apropie prea mult de adevăr, pentru a fi eu liniştit. Povestea cu Watanabe pe care mi-a aruncat-o la urmă…

— Te-ai descurcat foarte bine, îl încurajă ea. Cum ţi-am spus, încearcă şi el.

— Dar cum de a aflat de Watanabe?

— Bineînţeles cu puţin ajutor. Marissa îşi ţuguie buzele. Acum înţeleg de ce avea Beth nevoie de cartea mea de oaspeţi.

— Dar de ce? În primul rând, de ce l-ar ajuta? Nu are niciun sens.

— Dar se pare că pentru el are. Dragostea împinge la ciudăţenii. Mă întreb ce a mai pus-o să facă şi noi nu ştim?

— O mulţime de lucruri, după cum mi-a sugerat. Dar ce zici de povestea cu plicul? Pune ceva la cale, Marissa. Probabil că m-a urmărit toată săptămâna ca să-mi bage plicul sub nas.

— Of, fii realist, Daniel. Nu dorea de la tine decât să vadă o reacţie. Nu ai avut-o, nu?

— Bineînţeles că nu!

— Atunci de ce eşti atât de îngrijorat?

— Tu nu ai fi? Avea o schiţă! Mai mult decât atât, are toate firele în curtea lui! Crezi că va aduna doi cu doi?

— Dacă avea ideea, ar fi făcut-o până acum, dragă. Cred că ar fi venit la tine şi te-ar fi întrebat direct. Mi se pare că acesta este genul lui.

Daniel nu era deloc convins.

— Ştie mai mult decât spune. Dar nu ştiu ce.

— Dacă spui că pune ceva la cale, ţi-a spus cumva pentru ce este închis prietenul nostru?

— A fost închis, o corectă Daniel. A spus că a trebuit să-l elibereze. Probabil că a ieşit deja.

— Dar de ce l-a închis? Sper că nu a făcut o prostie.

— Nu am întrebat. Daniel era neliniştit. Doar nu crezi că i-aş fi pus întrebări în legătură cu el? Am încercat să par cât se poate de indiferent.

— Totuşi…

— Marissa, n-o să meargă, concluzionă Daniel convins. Cred că trebuie să lăsăm totul baltă şi să-i spunem tipului că am renunţat.

— Nu înghite el aşa ceva. Doar ştii. Nu acum, după ce totul a mers atât de bine.

— Atunci va trebui să-l convingem să renunţe pur

şi simplu. Altă cale nu văd.

— Nu cumva uiţi ceva? Nici măcar nu ştii unde este.

— O să ia legătura cu noi.

— Spui asta să mă convingi pe mine, sau pe tine?

— Are nevoie de noi, Marissa. La cine altcineva ar putea merge?

— În afară de Beth?

— Nici măcar să nu te gândeşti la asta, se repezi la ea Daniel. Să n-o spui nici măcar în glumă.

Expresia de pe chipul Marissei deveni opacă.

— Poate că, murmură ea mai mult pentru sine, decât pentru soţul ei, nu ar fi o idee chiar rea să încurajăm…

Nu razele soarelui, ci un vis ciudat a trezit-o pe Beth dimineaţa. După ce se trezi, observă că a adormit îmbrăcată, cu jurnalul deschis pe pat, la paragraful pe care îl citise de mai multe ori.

— Este vina mea, murmură ea.

Evident, citind despre pierderea sarcinii, şi-a tulburat subconştientul şi gândul s-a perpetuat în vis. A visat cum a căzut, a simţit din nou durerea îngrozitoare şi a refuzat din nou să creadă că viaţa pe care o purta în pântec dispăruse.

Focalizând, se văzu din nou la Washington, la tribunal, flancată de Daniel şi Marissa. „Ia asta”, i-a spus Daniel, oferindu-i un calmant uşor.

Marissa a fost aceea care s-a revoltat împotriva stresului la care era supusă ea. „Nu-i face bine să treacă prin toate astea, Daniel”, a insistat Marissa. „Uite ce palidă este. Trebuie să o scoatem de aici imediat”. Cam aceleaşi cuvinte le-a folosit Marissa, după câteva minute, adresându-se preşedintelui Comitetului de anchetă.

„Nu am nimic”, se opuse Beth, hotărâtă să ignore greaţa şi căldura din sală. „Poate o să-mi facă bine puţin aer curat, după ce terminăm”.

Din dorinţa de a apăra memoria lui Edward, Beth a rezistat până când comisia a terminat interogatoriul.

„Ai rezistat grozav”, au lăudat-o Daniel şi Marissa, pregătindu-se să iasă din sala tribunalului.

Cutremurată de amintiri, Beth citi din nou rândurile din jurnal, rânduri scrise după ce a ieşit din spital, când era sfâşiată de durerea de a fi pierdut copilul lui Edward. O domina mai ales experienţa prin care trecuse, o domina amintirea înspăimântătoare a căderii – căderea care a ucis copilul. Acum era convinsă că a căzut pentru că a împins-o cineva din spate.

83

— Speram că mă vei suna, mărturisi Jack, când o auzi pe Beth la telefon. Cred că în zece minute te sunam eu pe tine.

— Chiar şi după ce am spus ieri?

— Mai ales, după ce mi-ai spus ieri. Ai tot dreptul să ai prieteni, iubito, iar eu trebuie să înţeleg lucrul acesta. Nu trebuia să-ţi fi spus, până nu aveam probe concrete.

— Şi acum le ai? Ai mai făcut un pas?

Simţise în vocea lui o prudenţă, o nuanţă pe care nu o putea defini. Simţea că el îi transmitea că nu-i va plăcea ce va auzi.

— Nu-mi place deloc că trebuie să spun da. Mă tem că informaţiile pe care le am înseamnă mai mult decât o simplă coincidenţă.

Mult mai mult, continuă Jack în gând.

— Îmi poţi spune la telefon?

— Mai bine îţi spun personal, dacă ai timp după amiază. Ai ceva în plan?

— Aş fi vrut să merg până la bancă astăzi.

Acum că nu mai ţinea diamantul pe deget, i se părea normal să-l ţină într-un seif, până la plecarea pe continent.

— La ce oră ne putem întâlni?

— Trei şi jumătate, patru?

— Am putea lua cina, sugeră Beth.

— Ştii, diseară sunt invitat la Lena, dar pot veni mai devreme. M-au chemat băieţii să-i ajut să hotărască ceva. Sper să nu te superi.

— Deloc. Era o calitate pe care o admira, faptul că se ţinea de cuvânt. Eşti drăguţ că mai stai de vorbă cu ei din când în când.

— Da. Bătrânul Duncan a pierdut cea mai frumoasă perioadă din viaţa băieţilor. Dar Lena i-a educat excelent. Deci, este bine la opt şi jumătate?

— Doar că am foarte mult timp de aşteptat şi nu rezist la suspans.

O parte din el ar fi vrut să-i spună atunci, direct, fără menajamente. O altă parte din el dorea să nu-i spună nimic, ştiind ce impact ar putea avea informaţia asupra legăturii dintre ei.

— Ai încredere în mine. Îţi voi spune diseară, când ne vom întâlni. Te sun înainte de a pleca de acolo.

— Jack?

— Hmmm?

— Te iubesc.

— Şi eu te iubesc, Beth.

Şi aş da orice, ar fi vrut să adauge, numai să nu-ţi spun ce îţi voi spune diseară. O întrebă însă cu voce tare dacă ar putea să-i facă un serviciu.

— Sigur, se oferi Beth. Despre ce-i vorba?

— Ai avea cum să iei legătura cu prietena aceea a lui Edward, despre care mi-ai povestit? Femeia cu care a lucrat la începutul carierei lui?

— Este vorba despre KK?

— Da. Ai un număr de telefon, o adresă?

— Mi se pare ciudat că vrei aşa ceva, Jack. De ce ai nevoie de numărul ei de telefon?

— Am un gând, pe care trebuie să mi-l verific. Dacă nu ai numărul de telefon, nu-i nicio problemă.

— Păi ştiu unde se afla numărul acum doi ani. Edward m-a rugat să notez în jurnal. Acum nu mai ştiu dacă este bun.

— Când s-a întâmplat asta, draga mea?

— Ultima dată când s-au văzut. La New York. M-a rugat să scriu telefonul a doua zi dimineaţa. Nu ştiu din ce motive misterioase, credea că eu ar trebui să-l ştiu.

— Poate că ţi se pare deplasat, dar te-ai întâlnit cu ea după ce a murit Edward?

— Nu am avut motive.

— Dar Daniel? Mi-ai spus că el o cunoştea de mult timp.

— O cunoştea şi o ura de multă vreme. Nu mă întreba de ce.

— Ei drăcie! Tocmai asta aveam de gând să te întreb.

— Întrebările astea, despre KK, au vreo legătură cu ceea ce nu-mi spui?

— Voi şti asta, numai după ce voi vorbi cu ea. Şi încă ceva…

— Hmmm?

— Tu, sau Daniel, aţi mai menţinut legătura cu vreunul dintre membrii echipei tehnice?

Beth se gândi o clipă la ciudăţenia întrebării.

— Din când în când câte o carte poştală de la

McCambridge. Nimic recent.

— Dar cu ceilalţi?

— Ceilalţi s-au împrăştiat, şi-au găsit de lucru. Toate ziarele sunt pline de oferte de serviciu, mai ales pentru asemenea meserii.

— De ce crezi asta?

— Tehnicienii buni sunt greu de găsit.

— Te gândeşti la cei fără familie?

— Exact. Echipajul lui Edward era fără obligaţii. Un singur tip era căsătorit, dar mai mult cu numele.

— Şi nu te-ai întâlnit din întâmplare cu niciunul?

— Poate dacă aş fi mers la spectacole. Dar nu m-au mai interesat.

— Este de înţeles.

— Dar îmi amintesc că doi dintre ei au plecat la Hollywood. Le-am văzut numele pe un generic, la efecte speciale.

— Dar tipul acela pe care nu-l suportai tu? Domani îl chema, nu? Nu ştii unde ar putea fi el?

— Se ascunde pe undeva.

— Mi se pare normal, după câte mi-ai povestit despre el.

— Edward obişnuia să spună că Domani era genul de om care apărea acolo unde te aşteptai mai puţin.

Mai adevărate cuvinte nici că existau, se gândi Jack, tulburat de ultima apariţie neaşteptată a lui Domani la morga oraşului Honolulu.

84

— Bineînţeles că mă bucur că ai avut dreptate, spuse Akaka, când îl întâlni mai târziu în aceeaşi dimineaţă. Dar să ştii că este al naibii de enervant să ai mereu dreptate.

— Tu eşti cel care i-a descoperit numele, îi aminti Jack, conciliant.

— Da, dar coincidenţa…

— Poate nu.

— Poate nu, ce?

— Poate nu este o coincidenţă. De fapt, încep să cred că este un plan bine gândit, pe care nu l-am văzut până acum.

— Iar mi-o iei înainte. Eu nu văd niciun plan.

— Vrei să spui că nu ţi se pare ciudat? Tipul vine în Oahu, agaţă o prostituată şi-i spune că se numeşte Eddy Hudson şi tu spui că nu-i ciudat?

— Ce ţi se pare curios în asta? Probabil că nu a vrut ca ea să-i ştie numele adevărat.

— Dar de ce Eddy Hudson? De ce nu Clark Gable, sau W.C. Fields?

— Of, fii realist, JB, trebuie să fii mai prost decât vară-mea să crezi asemenea nume.

— Atunci, poate înghiţi asta. Tipul a lucrat în echipa tehnică a lui Edward Hudson, acum doi ani. Era pe scenă în noaptea în care a murit Hudson.

— Da, da, dar nu era pe undeva pe-aproape, când s-a întâmplat. Tu singur mi-ai spus asta.

— Adevărat. Pentru a fi sigur de asta, văzuse caseta de trei ori cu o noapte în urmă. Domani – ca şi ceilalţi tehnicieni – au fugit pe scenă, venind din culise, după ce a căzut trupul carbonizat al lui Edward Hudson. Poate că nu a avut contact *fizic* cu Edward, continuă Jack, dar categoric făcea parte din decor.

— Te duce undeva chestia asta? Pentru că, dacă nu ajungi nicăieri, eşti într-o mare încurcătură, pescuieşti peşti cam mici.

— Eu cred că am întins cârligul pentru unul mare. Sunt convins că Domani nu venise pe insulă de dragul

soarelui.

— Atunci de ce? Să facă glume proaste pe socoteala văduvei fostului său şef?

— Aşa am crezut şi eu la început. Dar raţionamentul meu se loveşte de o mică problemă.

— Cum ar fi?

— Cum ar fi: tipul a întins prea mult coarda.

— Gata, m-ai pierdut. Akaka era uluit.

Jack îi aminti incidentul cu parfumul din camera lui Beth.

— Conform rezultatelor de la laboratorul de patologie, tipul nostru era foarte mort când s-a petrecut aventura cu parfumul. Cum ar mai fi putut spreia camera lui Beth, cum ar fi putut să iasă fără să-l vadă nimeni, să se ducă direct pe plajă la Laie şi să moară puţin?

— Poate că avea un asociat.

— Cald, cald, Billy.

— Din pură întâmplare, spuse Akaka modest.

— Gândeşte-te puţin. Există o repetiţie în tot ce s-a întâmplat, iar Domani este doar o legătură.

— Da, păcat că nu-l poţi confrunta cu cine crezi tu că este complice. Cred că nu ai uitat că tipul este rece ca gheaţa?

— Câţi oameni ştiu asta?

— Ce-ţi mai trece prin cap?

— S-a dat publicităţii identitatea lui?

— Probabil. Trebuie să-l întreb pe Chan.

— Dacă nu s-a dat, o mai poţi întârzia?

— Pentru ce?

— Pentru că el trebuia să plece de pe insulă la noapte.

— Mi se pare evident că nu va lua avionul.

— *Tu* ştii şi *eu* ştiu asta. Dar persoana care va primi un mesaj de la el astăzi după-amiază, nu ştie.

Akaka ridică o sprânceană stufoasă.

— Cum poate un mort să trimită un mesaj?

— Ai încredere în mine. Ştiu exact ceea ce am de făcut.

Oricât de mult ar fi urât Jack duplicitatea, nu considera că trebuia să-i spună lui Beth ultimele descoperiri. La banca de date pe care o avea, a adăugat acum un numitor comun, care lipsise, numitor comun a cărui unică explicaţie era un singur cuvânt – şantaj. De ce altceva s-ar întâlni doi oameni care se dispreţuiesc profund, la un capăt de lume, în mijlocul oceanului? Dacă ceea ce i-a spus Beth era adevărat, însemna că tehnicienii s-au împrăştiat după moartea lui Edward. Oare?

Încruntat, Jack îşi răsfoi notele, căutând o altă afirmaţie a lui Beth. „Daniel a vrut să-l concedieze, spusese ea despre Domani, dar Edward nu i-a dat voie". Apreciat pentru experienţa lui, Domani a rămas în echipă, deşi avea un comportament de neacceptat. „Dacă nu ar fi fost intervenţiile lui Daniel, nu ştiu de câte ori i-aş fi aruncat cu ceva în cap".

Intervenţiile lui Daniel? De ce? se întrebă Jack. De ce ar avea o asemenea influenţă asupra unui Domani, fratele care era ţinut în umbră? Ce anume din fotografie a adus în ochii lui Daniel privirea aceea de frică?

— Probează asta, spuse Akaka, şi atunci eu mănânc iarbă.

— Cu muştar?

— Eşti sigur că nu încurci borcanele?

— De ce?

— Pentru că foloseşti un comisionar pentru a trimite un mesaj.

— Floare la ureche.

— Vezi tu pe dracu', dacă află Curry, murmură Akaka.

— Ei, haide Billy. Nu contează momeala, contează peştele.

— Eşti sigur că-l prinzi pe cel mare?

— Bineînţeles. Jack îi făcu din ochi.

— Şi cu doamna ta ce faci?

— Doamna mea, spuse Jack, se află în perfectă siguranţă, atâta vreme cât rămâne acolo, în locul unde am dus-o.

Intrând în bancă, Beth a avut impresia că a intrat în altă lume. Toţi pereţii erau îmbrăcaţi în lemn de mahon, totul părea un muzeu de artă chinezească. Din cauza tranzacţiilor prin corespondenţă şi implicarea Marissei în afacerile familiei, Beth nu mai ştia de când nu mai văzuse cifrele de afaceri.

Ecoul paşilor ei se pierdea în covorul foarte gros, oriental.

— Cu ce vă pot servi? se oferi politicos o femeie de la primul ghişeu.

— Mulţumesc, aş dori să depozitez ceva în seiful meu.

— Pe aici, vă rog.

— Domnul Taki mai lucrează aici?

În acelaşi moment, privirea ei se opri asupra unui bărbat care era angajat într-o conversaţie cu un client. Auzindu-şi numele, bărbatul se întoarse şi chipul îi fu străbătut de o expresie de neînţeles.

— Doamna Hudson? tatonă el nesigur.

— Îmi pare bine să vă întâlnesc, domnule Taki.

Confuzia din privire nu îl părăsi nici după schimbul de amabilităţi.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Beth.

— Aţi venit singură? Bărbatul părea îngrijorat. Poate că ar trebui să intrăm la mine în birou, spuse el, şi o luă pe după umăr să o conducă.

85

— Am rugat-o pe secretară să ne aducă puţină cafea, o anunţă domnul Taki, intrând în birou după câteva minute.

— Vă mulţumesc pentru ospitalitate, dar nu cred că pot sta prea mult timp.

— Ce înseamnă timpul când este vorba de prieteni? În spatele biroului, bărbatul părea un enigmatic Buddha. Arătaţi foarte bine, o complimentă el.

Beth zâmbi.

— Începusem să cred că am două capete.

— Poftim?

— M-aţi privit foarte ciudat.

Taki înclină capul în semn că-şi cere scuze.

— Mă veţi ierta, desigur. Nu veniţi prea des pe la noi.

— Mă tem că voi veni şi mai rar de acum înainte, decât am făcut-o până acum.

— Nu vă mai plac serviciile noastre?

— Nu, nu despre asta este vorba. Mă mut.

— Vă mutaţi? repetă Taki.

— Doar v-a spus cumnata mea, nu? Expresia opacă de pe faţa bărbatului indica altceva. Mă mut în California. De aceea am rugat-o să aranjeze un cont de transfer. Taki continua să o privească în tăcere. A rezolvat contul, nu-i aşa?

— Sunt sigur că totul va fi bine... spuse bancherul zâmbind conciliant. Ah, iată şi cafeaua.

— De ce am sentimentul că nu înţelegeţi nimic? îl

înfruntă Beth.

Îndrăzneala ei îl dezarmă, mai ales că se aflau în prezenţa unui subaltern.

— Am fost foarte ocupat. Mi-a scăpat din memorie. Dar îmi amintesc ceva de California. Şi eu am fost acolo de câteva ori. Serviţi cu frişcă?

— Spuneţi-mi despre contul bancar. A avut grijă Marissa de el?

— Cumnata dumneavoastră are cunoştinţe extraordinare despre industria bancară. Sunt convins că veţi fi mulţumită.

— Poate că ar trebui să văd şi eu.

Taki o privi descumpănit.

— Mă scuzaţi?

— Vreau să văd şi eu ce a făcut Marissa. Dacă nu vă deranjez...? Nu sunt prea multe de explicat. Procedura este foarte simplă.

— Când este vorba de bani, doamnă Hudson, nicio problemă nu este prea simplă. Şi nu ar fi profesional din partea noastră să vă lăsăm să plecaţi fără o explicaţie mulţumitoare.

— Cred că singura nelămurire pe care o am acum este, de ce vă purtaţi voi, de parcă ceva nu ar fi în regulă?

— Nici vorbă! exclamă Taki tuşind. Doamnă Hudson, vă asigur că imediat ce domnul Nakagaki termină treaba, vă va sta la dispoziţie. Eu voi fi bucuros să rezolv cealaltă problemă.

— Ce-ar fi să rezolvăm chiar acum? îi sugeră Beth. Am scuti ceva timp.

În aceeaşi secundă Taki sări în picioare.

— Cum? Să se răcească cafeaua? Vă rog, mai durează doar câteva minute.

Se pare că te-am prins într-un moment extrem de

nepotrivit, se gândi Beth. Foarte ciudat.

Privi în jur şi admiră o operă de artă, care de fapt nu o interesa deloc.

— Vă rog să mă iertaţi, îl întrerupse Beth într-un târziu, după ce auzi o glumă proastă, nu vreţi să vedeţi cât mai întârzie domnul Nakagaki? Mai am câteva treburi prin oraş.

Când Taki întinse mâna spre telefon, se auzi o bătaie în uşă.

— Da? Intră.

Înainte ca Beth să se întoarcă să vadă cine este, le recunoscu imediat identitatea, după voci.

— Am fost bolnavi de îngrijorare din cauza ta, draga mea. Slavă Domnului că eşti întreagă!

În spatele Marissei, în cadrul uşii, stătea Daniel cu trusa de urgenţă în mână.

— Ce naiba căutaţi voi doi aici? îi întrebă Beth, iritată.

Identifică imediat sursa informatoare.

— Sper că am făcut ceea ce trebuia… se scuză Taki stânjenit.

— Nu avem cuvinte să mă mulţumim, îl asigură Marissa.

Parcă ar fi fost invizibilă – întrebarea lui Beth, cererea de a i se explica, ajungea la urechi surde.

— Sunteţi drăguţ să ne lăsaţi puţin singuri? ceru Daniel.

— Sigur, sigur, şi Taki ieşi respectuos.

— Bine, se întoarse spre ei Beth, exasperată, acum că în sfârşit îmi acordaţi şi mie puţină atenţie, ce vreţi de fapt?

— Nu-i nevoie să fii supărată, spuse Marissa. Dar suntem fericiţi că în sfârşit te-am găsit… Noi îţi suntem prieteni.

— Ei bine, nu-mi sunteţi, Marissa. Un prieten nu recurge la un asemenea lucru stupid, pentru a-mi forţa mâna.

— Dar suntem prietenii tăi, Beth. Mai mult decât atât, suntem familia ta. Membrii unei familii nu fug de acasă când au probleme.

— Singura problemă pe care o am sunteţi voi amândoi, care nu puteţi înţelege că-mi pot trăi viaţa şi fără voi.

— Dar nu şi fără Edward, adăugă Marissa pe neaşteptate. Nu asta ai vrut?

— Acest capitol din viaţa mea este închis acum.

— Nu tocmai, dragă.

— Şi ce anume înseamnă asta?

Beth era atât de concentrată să o privească pe Marissa, încât a uitat complet că Daniel era în cameră: şi-a amintit doar în momentul în care a simţit acul implântat în mână. Reacţionă speriată, simţind durerea şi văzând seringa.

— Ce...! începu să spună, dar restul cuvintelor nu mai ajunseră la suprafaţă.

— Înseamnă că foarte curând te vei întâlni cu el, dragă, mai auzi răspunsul Marissei la întrebarea ei.

Apoi, totul în jurul ei dispăru.

86

Taki ascultă îngrijorat varianta explicată de Marissa.

— Este unul din acele momente când îşi pierde cunoştinţa, despre care v-am povestit. De aceea am fost îngrijoraţi de moarte când mi-a luat maşina şi a plecat fără să ne spună unde. Slavă Domnului, că am fost cu ea de data asta!

Taki privi pe furiş spre canapeaua din biroul lui, unde, îngrijorat, Daniel lua pulsul pacientei aflate în stare de inconştienţă.

— Să sun salvarea? se oferi bancherul.

— Mulţumesc, interveni Daniel, dar nu cred că este nevoie. Cel mai important lucru acum este să o ducem acasă.

— Probabil nici n-o să-şi amintească nimic, adăugă Marissa. În ultima vreme s-a întâmplat foarte des. Biata de ea, este din ce în ce măi rău.

— Sunt dezolat, simpatiză Taki. Părea foarte neliniştită în timp ce stăteam de vorbă.

— Ah, da, am vrut să vă întreb despre asta, spuse Marissa repede. Exact, ce căuta ea aici?

— A spus că vrea să lase ceva în seif.

— Ciudat! A spus ce?

Taki dădu din cap.

— A întrebat mereu despre contul ei. Mi-a spus că doreşte să-l vadă.

— Mă întreb de ce dorea aşa ceva? Dacă avea întrebări, putea să vină la mine.

— Desigur. Aşa i-am spus şi eu, dar a fost foarte insistentă.

— Ei bine, este dreptul ei să vadă. Aţi spus că era insistentă?

— Am reuşit să trag de timp, aşa cum m-aţi rugat. Dar cred că în câteva minute ar fi plecat.

— Mulţumesc lui Dumnezeu că nu s-a întâmplat! Nu mi-ar fi plăcut deloc s-o culeg dintr-un alt accident, ca acela de acum câteva zile.

— Accident?

— Da, răspunse Marissa şi anulă subiectul cu un gest al mâinii. A avut noroc. Aţi mai discutat şi despre altceva?

— A spus mereu ceva despre California, continuă Taki îndatoritor. Mi-a spus că se mută acolo.

— Dumnezeule! Nu-mi place ce aud, Daniel. Iar a vorbit despre California. Nu avem nici cea mai mică idee de ce vorbeşte despre asta! explică Marissa pentru Taki, apoi, coborî glasul. Vă spun cu titlu confidenţial, domnule Taki, sper din suflet să nu spuneţi nimănui. Dacă Beth ar şti că am spus cuiva despre aceste leşinuri, ar...

— Aveţi cuvântul meu, doamnă Hudson, spuse Taki, privind din nou pe furiş spre canapea. Durează mult starea aceasta?

— Probabil că va începe să-şi revină, până ajungem cu ea la maşină. Apropo, mai aveţi o ieşire de serviciu? Va trebui să o duc în braţe, interveni Daniel.

— Este atât de stânjenitor... spuse şi Marissa. Lucrurile acestea se întâmplă după ce îmbătrânesc oamenii. Din nefericire nu şi-a mai revenit după moartea soţului ei. După cât a plâns în ultima vreme...

— Marissa, o întrerupse Daniel tăios.

— Vreau să vă mulţumesc, domnule Taki, pentru că ne-aţi chemat.

— Am făcut cum era mai bine, nu?

— Of, categoric, domnule Taki. Marissa deschise uşa pentru Daniel, care ieşi cu Beth în braţe. Sunt sigură că îşi va reveni când va fi în patul ei de acasă.

— Uşa de serviciu este pe aici... şi Taki porni înainte să le arate drumul, mulţumind în gând că acel culoar era complet ascuns de privirile clienţilor. Dacă vă mai pot ajuta cu ceva...?

— Veţi fi primul care va şti, promise Marissa şi-i întinse graţios mâna. Şi după cum v-am spus... cu cât află mai puţini despre acest accident nefericit... ştiţi ce vreau să spun. Ar supăra-o şi mai mult.

— Sigur, sigur, nu voi spune nimănui, nimic.

În ultima lună de zile, Louie Pua, poliţist pe maşina de patrulă a Poliţiei ducea o luptă crâncenă cu silueta. Din momentul în care superiorii i-au spus să mai dea jos câteva kilograme, el a început o dietă strictă, care îi dădea o stare de iritare permanentă, pentru că era tot timpul flămând. Din ritualul de dimineaţă, dispăruse plăcinta cu ananas şi sirop de nucă de cocos. De la prânz dispăruse fileul de burtă şi cartofii prăjiţi, iar din meniul de cină dispăruseră cele trei gustări pe care le lua când făcea rondul pe la cele trei baruri din Perry – plăcinte de banane şi ceştile de smântână cu budincă.

Oricât de mult încerca să se convingă că noul regim îi făcea bine, clopoţelul de alarmă din stomacul lui Louie suna permanent a foame, mai ales când trecea pe lângă uşa brutăriei lui Annie Island. Ce rău i-ar face dacă ar privi numai, îşi spuse. Nu cumpăr nimic, privesc doar.

— Cu ce vă servesc? întrebă fata de la tejghea.

— Mă uit doar, spuse Louie.

— Pufuleții cu smântână sunt specialitatea zilei, îl îmbie fata. Şi covrigeii cu nucă de cocos.

— Mulţumesc, spuse Louie frustrat, dar astăzi nu am voie decât să privesc. Privea şi îi venea să se târască pe sub tejghea, să tragă un pui de somn în parfumul acela plăcut, plin de calorii.

— Poate nişte prăjiturele, îl îmbie din nou fata. Ori ciocolată cu cocos sau bulgări cu ciocolată.

Adevărată tortură.

— Cât costă acelea, din spate?

— Biscuiţii cu vanilie?

— Ştii, trebuie să am grijă de siluetă, mărturisi Louie.

Atenţia fetei se îndreptă brusc pe fereastră, dincolo de stradă, unde un bărbat şi o femeie trăgeau o altă

femeie spre o maşină.

— Crezi că doamna a păţit ceva? întrebă fata.

— Nu ştiu, răspunse Louie. Mai bine merg să văd. Bucuros pe jumătate pentru întrerupere, Louie traversă strada să vadă ce se petrece.

— Nu s-a întâmplat nimic, domnule ofiţer, îi spuse Marissa, când Louie întrebă cum îi poate ajuta. Soţul meu este doctor.

— Aveţi nevoie de escorta poliţiei până la spital? se oferi Louie izbit de sentimentul ciudat că femeia blondă i se părea cunoscută. De unde o ştia?

Bărbatul identificat ca doctor îi mulţumi, dar refuză oferta.

— Este ceea ce i se întâmplă atunci când nu-şi ia medicamentele. O să îşi revină imediat ce ajungem acasă. Am mai avut astfel de situaţii.

Încrezător că cei doi aveau situaţia sub control, Louie traversă din nou strada şi intră în brutărie.

— Cât spuneai că este preţul la biscuiţii aceia?

87

— Şi cât durează până se trezeşte maiestatea sa? întrebă Marissa, culegând două măsline din paharul cu Martini.

— Nu-i cam devreme pentru băutură? o întrebă Daniel supărat.

— Îmi omor timpul, dragă. Sigur nu vrei şi tu?

— Ar trebui să fim lângă ea când se trezeşte. Nu va şti ce se întâmplă cu ea.

— Oho, eu sunt sigură că este mai isteaţă decât îţi imaginezi. Altfel, de ce şi-ar fi băgat nasul unde nu-i fierbe oala, la bancă?

— Poate că este aşa cum ne-a povestit Taki. Poate

că într-adevăr nu dorea decât să depoziteze ceva în seif.

— Nu, după felul în care s-a purtat, nu cred. Măcar Taki a avut bunul simţ să nu-i arate nimic important. Marissa savură gura de Martini. Ar fi fost de râs dacă afla ceva.

— Nu şi dacă Taki o credea pe ea...

— De ce ar fi crezut-o? A avut semnătura ei foarte clară pe toate documentele. Cel puţin aşa *crede* el... Marissa oftă plină de încântare. Într-adevăr m-am depăşit pe mine însămi, nu-i aşa?

— Atâta timp cât nu intrăm în încurcătură, spuse Daniel. Toată povestea asta începe să...

— Să ce? Începe să devină periculoasă? De asta ţi-e teamă?

Daniel se încordă, auzind raţionamentul logic al soţiei sale.

— Nu ştim ce ştie ea, Marissa. Nu te sperie asta?

— Nu. Nici pe tine nu te-ar fi speriat, dacă i-ai fi citit jurnalul, cum l-am citit eu. Crede că-şi pierde minţile. Şi exact asta trebuie să creadă.

— Ce facem cu Brassfield?

— Brassfield, spuse Marissa arogant, va trebui, simplu, să vâneze o altă fustă, după noaptea asta.

— Noaptea asta?

— Ei, Doamne, Daniel, privirea asta a ta este de milioane. Dacă nu te-aş cunoaşte bine, aş crede că eşti chiar surprins.

— Cum adică la noapte?

— Conform planului, dragă, nu ne mai putem ţine de planul original, acum că ne-a încurcat ea. Dar tot este foarte bine făcut, iar excursia de la bancă de astăzi o să ne ajute foarte mult.

— Despre ce naiba vorbeşti?

— Despre ce ai vorbit tu mereu. Viitorul nostru.

După ce nu ne va mai sta în cale, nu avem motive să nu ne bucurăm de el.

— Nu-mi place cum sună, Marissa.

— Îţi plăcea chiar mult înainte, îi aminti ea. O să-ţi placă şi mai mult după ce vom termina... cu toate modificările survenite.

— Cu ce fel de modificări? întrebă Daniel, încruntându-se.

— Ei, nu seamănă deloc cu planul iniţial.

— Cum rămâne cu Domani? Încă mai clocotea de furie că obraznicul a avut insolenţa să trimită un mesaj prin curier la ei acasă.

— De ce nu mă laşi tu pe mine să am grijă de Domani? îi recomandă Marissa maliţios. Numai gândul la el pare să te enerveze.

— Vreau să ştiu ce se petrece, Marissa. De când am ajuns acasă, te porţi de parcă eşti o pisică la vânătoare de canari.

Marissa plesni din limbă dezamăgită.

— Răbdare, dragă. Pe vremea aceasta mâine, vei avea tot ce trebuia să fi primit de la bun început, înainte să-ţi ia Edward toată averea.

— Nu fi ridicolă. Lucruri de felul acesta nu se petrec peste noapte. Durează luni, poate chiar ani, înainte de a avea controlul total.

— Păi, tocmai asta este frumuseţea noului plan. Dacă ea moare, procesul se va desfăşura mult mai repede.

— Să moară? Ţi-ai pierdut minţile?

— Dimpotrivă, iubitule. Poate că asta este cea mai bună idee, din toate câte le-am avut până acum...

Beth simţea că tot corpul îi este amorţit. Încercă să se trezească, dar pleoapele îi erau grele de somn.

Imagini disparate, străine şi familiare, i se învârteau prin cap, suprapuse peste senzaţia de cădere. Dar nu cad, se gândi ea. Simţea o pernă sub cap şi o pătură moale peste ea. Cred că am avut un coşmar. Trebuie să mă trezesc şi să rezolv câte ceva, înainte de sfârşitul zilei.

Deschise ochii tulburi şi văzu că este într-o cameră cu lumină semiobscură. Era dimineaţă? Seară? Pe măsură ce ochii i se obişnuiau cu lumina din cameră, se simţi cuprinsă de un sentiment de nelinişte. Nu era la cabana Lenei, cum se aşteptase, era în dormitorul ei de acasă...

Cu claritate înspăimântătoare, îşi aminti cum i-a înfruntat pe Daniel şi Marissa la bancă. Marissa a spus ceva ciudat... Daniel a venit în spatele ei... a văzut un ac şi o seringă şi a simţit o durere în mână. Restul era un vid negru, nu-şi mai amintea nimic. Mai simţea încă înţepătura acului, a vrut să ducă mâna acolo, dar a descoperit că mâinile îi erau legate.

Uimirea din primele momente se transformă în groază îngheţată, când realiză faptul că viaţa îi era în pericol. Şi din partea cui? Din partea celor doi oameni în care a avut cea mai mare încredere. Sentimentele de teamă se amestecau cu cele de furie. Gândea febril, încercând să descopere motivele pentru care au făcut-o. Ce doreau de la ea? Ce sperau să obţină ţinând-o ostatecă în propria ei casă? Era confuză; singurul gând clar era că trebuia să scape.

Încă nesigură din cauza efectului injecţiei, Beth se ridică, îşi lăsă picioarele în jos, mulţumită că nu îi erau legate. Fără să facă zgomot, Beth traversă dormitorul şi cu amândouă mâinile apucă clanţa uşii; uluită, descoperi că uşa era încuiată.

Inspiră adânc; teama îi crescu. În faţa ei, de partea cealaltă, uşile de sticlă de la balcon erau o altă

alternativă. Şi ele erau încuiate? Era ţinută prizonieră pentru o soartă necunoscută?

Spre surprinderea ei, uşile erau deschise, deşi accesul la balconul de jos părea îndoielnic. Orice strigăt ar fi atras atenţia agresorilor ei.

Telefonul? Observase deja că nu mai era pe măsuţa de toaletă. Interfonul? Hapu şi Luka erau singurii servitori care puteau, sau nu, să fie în casă. Era mai normal ca Marissa să le fi dat seară liberă. Chiar şi ideea că Jack va observa absenţa ei acum nu putea fi o consolare. De unde să ştie Jack unde să o caute?

Îi crescu pulsul. Măsură cu privirea camera, căutând un obiect care să o ajute să se elibereze. O clipă, mintea ei se gândi la Edward şi trucurile lui, „Omul care putea scăpa de oriunde”. Cum ar face Edward? Cum ar ieşi el dintr-o cameră, de unde singura soluţie era căderea de la etaj?

O undă de umor îi trecu pe chip, dându-i speranţe. Merita încercat. Luă pătura şi cearşaful de pe pat. Erau probabil singurele din cameră.

88

— Trebuia să o fi adus şi pe Beth, îi reproşă Lena lui Jack, invitându-l în casă. Băieţii abia aşteptau să o cunoască.

— Şi să intru de bunăvoie în competiţie? Jack începu să râdă. Era bine cunoscut faptul că băieţii Lenei erau invidia tuturor prietenelor ei. Mă descurc destul de greu şi aşa.

— Nu-i bine, spuse Lena cu simpatie. Dar, aşa cum ţi-am spus, problemele de familie sunt greu de rezolvat. Ori te obişnuieşti să trăieşti cu ele, ori renunţi de la bun început.

— Ori demonstrez că am dreptate.

— A avea dreptate nu însemnă întotdeauna şi sfârşit fericit, JB. Poate că ar trebui să cedezi şi tu puţin, sau să-ţi acorzi puţin timp de gândire.

— Nu acum, când am ajuns atât de aproape. Este ceva ce nu se potriveşte, Lena. Nu s-a potrivit de la bun început. De fapt, tu m-ai întrebat la început.

— Da? Ce anume?

— Problema este, cine are nevoie de cine? M-ai întrebat de ce locuiesc împreună toţi trei, când Beth ar fi putut avea viaţa ei.

— Mi se pare evident că le place împreună. Vrei să-mi dai prosopul? Bucătăria era impregnată de un plăcut parfum de friptură.

— Ori cei doi, iubesc banii celei de-a treia.

— Eşti sigur?

— Daniel nu a moştenit nimic când fratele lui a murit. Totul, inclusiv averea lui Clay Hudson, i-a revenit lui Beth. Acum, să presupunem că ea moare şi fiind fără moştenitor, cui crezi tu că i-ar reveni banii?

— În afara statului? Lena îi făcu semn din ochi. Întrebare de trei parale: cumnatului ei şi devotatei lui soţii.

— Corect.

— Nu ţi se pare cam îndrăzneţ? De obicei, rudele sunt primele verificate de poliţie, când există suspiciuni de crimă?

— Dacă trăiesc. Cu fantomele este mai greu să execuţi un mandat de arestare.

— Eşti sigur că nu ai băut nimic înainte de a veni aici? De obicei fantomele nu prea stau în capul listei de suspecţi.

— Bine, dar ce crezi despre o astfel de teorie? Fantomele nu au tulburat-o pe Beth până când nu a

început să le spună serios că doreşte să plece de pe insulă.

— Şi?

— Şi? Păi dacă tu ai fi în locul lor, nu ţi s-ar părea cam greu să nu o ai sub supraveghere?

— Dar ea îi iubeşte sincer. Dacă i-a întreţinut material până acum, nu este logic că o va face şi de acum înainte?

— Nu, dacă ar afla că ei au complotat pe la spate şi au luat mai mult decât li se cuvenea. Bineînţeles, este doar o supoziţie, dar nu ţi se pare ironic faptul că bietul frate, Daniel, se însoară cu cineva care până la urmă se ocupă de toate tranzacţiile financiare?

— Da, este ciudat, dar mi-ai spus că tot asta făcea şi în timpul vieţii lui Edward. Pe el nu l-a deranjat.

— Întotdeauna există şi o idee alunecoasă.

— Adică?

— Poate că acesta a fost motivul pentru care a murit el.

— Şi dacă Domani n-o să vrea să vină cu tine? o înfruntă Daniel. De unde ştii tu că el are încredere în tine?

— Pentru că este un ticălos lacom şi pentru că eu sunt o persoană convingătoare, răspunse Marissa nepăsătoare. Serios, Daniel, după cum născoceşti tot felul de obstacole, am impresia că îţi este frică.

Expresia aceea ironică de pe chipul femeii îl înnebunea.

— Nu ne-am înţeles să-i luăm viaţa lui Beth.

— Nu, dar acum când ni s-a ivit din senin ocazia, cred că ar fi o prostie să nu o facem. Dacă îi vom avea pe amândoi sub acelaşi acoperiş, nu-ţi dai seama? Prindem doi iepuri. Simplu şi curat.

Daniel, totuşi, nu se lăsa convins.

— Brassfield nu va înghiţi niciodată aşa ceva.

— Ce contează, dacă nu va putea dovedi. Ochii Marissei erau mistuiţi de un foc interior. Daniel vei plăti totul. Vei plăti faptul că Edward te-a minţit, te-a umilit şi te-a ţinut în umbră atâţia ani. Sunt convinsă că vezi şi tu dreptatea ta. În sfârşit ţi-a venit rândul să iei înapoi ce ţi-a fost furat.

Marissa îl privi cu dispreţ, văzând că a atins coarda sensibilă.

— Aşa, foarte bine, lasă mânia să-ţi dea curaj. Lasă ura faţă de Edward să-ţi dea satisfacţia de a distruge ceea ce a iubit el mai mult.

Dincolo de cuvintele ei, Daniel se revăzu cu doisprezece ani în urmă, redus de propria-i laşitate la statutul degradant de cerşetor la uşa fratelui său mai mic. Încercând disperat să scape de iadul în care intrase l-a implorat pe fratele lui, i-a promis orice, în schimbul protecţiei pe care i-o putea asigura acesta.

— Orice? a repetat Edward, nici revoltat, nici mânios de mărturisirile lui Daniel. Numai în ultimul an din viaţă, au devenit transparente adevăratele motive pentru care Edward a acceptat să-l ajute pe fratele său şi l-a salvat de la dizgraţie. Totul a fost orchestrat de Edward.

— Sigur că te voi ajuta, a promis Edward. Din întâmplare am nevoie de un medic de trupă. Mereu la pândă, Edward şi-a dat seama că-şi va spori priza la public dacă va face cunoscut că are şi un medic în echipă.

Din punctul de vedere al lui Daniel, perspectiva părea şansa oferită de zei – să călătorească, să-şi practice meseria, să fugă de demonii care îl bântuiau.

— Este o ironie, observă Edward. Cine ar fi crezut că tocmai tu ai fi în stare să-ţi baţi joc de viaţa ta?

Remarcă a provocat un val de ruşine, care era cât pe ce să-l ducă pe Daniel la sinucidere.

— Nu este vina mea. Jur că nu este vina mea!

— Mda. Că este, sau nu, vina ta, Danny, băiatule, fata este moartă şi gata. Nu cred că scuzele o mai ajută cu ceva. Nici pe sora ei.

— Pe tine o să te asculte, insistă Daniel. Tu o poţi face să te asculte.

— Să văd ce pot face... Dumnezeule, cred că treaba asta o să-l omoare pe bătrân. Edward oftă. Fiul lui preferat să facă avorturi!

Chipul lui Daniel era contorsionat de şoc.

— Nu! strigă el. Tata nu trebuie să afle nimic despre asta! Te rog, Edward, jură-mi că nu-i vei spune tatii!

Edward îi zâmbi inocent, zâmbet sub care se ascundea trădarea deja hotărâtă.

— Dumnezeule, Danny, cum poţi crede aşa ceva despre mine?...

Mâna rece a Marissei pe mâna lui, îl readuse pe Daniel în prezent.

— Un bănuţ pentru un gând!

Ochii lui Daniel reflectau minciuna în care a fost obligat să trăiască, nelinişstea la gândul că moartea lui Edward nu a fost suficientă pentru a-i potoli setea de răzbunare.

— Tocmai mă gândeam că ar trebui să urcăm în cameră.

— E vremea să te scoli, anunţă Marissa voalând cuvintele şi întorcând cheia în broască.

Camera era goală.

89

Aşa cum sperase şi Beth, primul lor impuls a fost să alerge la fereastră. Cele două pleduri înnodate sugerau că ea a profitat de lipsa lor şi a fugit. În tăcerea care s-a lăsat, Beth se gândi neliniştită că nu avea de-a face cu copii naivi.

— Tu controlează baia, eu controlez dulapul! ordonă Marissa cu sânge rece. La naiba!

Din locul în care se ascundea, Beth nu îndrăznea nici să respire.

— Eşti sigură că nu a fugit pe acolo? întrebă Daniel neliniştit.

— Cine naiba ştie ce-i mai trece prin minte ticăloasei. Nu ştiu decât că trebuie să o găsim şi să terminăm odată.

— Merg eu în spate.

Din spatele rafturilor, Beth nu văzu decât picioarele lui Daniel, ieşind din casă. Marissa îl urmă la câteva secunde.

Simţea că i s-a uscat gâtul, mai ales acum, când înţelegea clar că Jack a avut dreptate să o avertizeze. Jack... se întrebă dacă îl va mai vedea vreodată. Nu credea – răutatea din cuvintele Marissei nu prevestea nimic bun.

Frica de necunoscut îi înnoda stomacul; stătea nemişcată, aşteptând momentul când putea fugi. Dacă ar putea fugi pe scări, dacă ar putea ieşi afară...

Raţiunea îi blocă temerile. Trebuia să existe o scăpare, chiar dacă nu avea un plan. Uimită de gândurile care-i treceau prin minte, Beth cântări situaţia melodramatică în care se afla – nu va reuşi să scape cu mâinile legate şi simțurile amorțite de narcotice. Şi totuşi, trebuia să scape. Îi venea să urle. Îşi făcu loc

încet, încet, bolnavă la gândul că ar putea da nas în nas cu Daniel şi Marissa.

Intuiţia îi spunea că dacă nu va reuşi să fugă, cei doi o vor omorî.

De ce nu se însurau burlacii? Acest lucru nu-l înţelegea Louie Pua. Insula era plină de fete frumoase. Dacă ar fi fost după el, multe ar fi purtat numele de Pua. Femeile frumoase erau slăbiciunea bărbaţilor buni.

În timp ce se odihnea pe canapea, cu cutia de biscuiţi în braţe, Louie revăzu în minte evenimentele zilei. Tot îl mai deranja faptul că nu ştia de unde să o ia pe blonda aceea – o cunoştea de undeva… Ei, dar oricine ar fi fost, se afla în mâini bune. Şi Skipper ăsta, care era cât pe ce să dea peste el. Cu ce viteză mergea.

În timp ce Louie se distra la amintirea schimbului de cuvinte dintre ei, îl fulgeră un gând. Viteză… amendă pentru depăşirea vitezei. Acum îşi amintea. Doamna blondă era aceeaşi cu cea care conducea prea tare Mercedesul, acum câteva săptămâni. Louie se încruntă şi se concentră. Nu i-a spus ea atunci că fratele ei este doctor? Da, ea era. Ei doi vorbeau, când Jack a oprit lângă ei. Louie îşi aminti cum a fost temporar invidios pe Jack, care atrăgea aproape toate femeile din lume.

Poate că tot despre ea se vorbea şi la secţia de poliţie, când a auzit el frânturi de conversaţie. Se şi bârfea că Jack are pe cineva din înalta societate. Nu avea motive să se îngrijoreze. Omul acela era doctor şi probabil că l-a anunţat deja pe Jack. Mulţumit de explicaţia pe care şi-a dat-o, Louie muşcă dintr-un biscuit şi începu să se gândească din nou la fete.

— Spune-mi şi mie ce vrei să rezolvi cu planul pe care l-ai făcut pentru astă seară? îl presă Lena.

— Să fac o legătură. Vreau ceva tangibil care să explice prezenţa lui Domani pe insulă.

— Nu se numeşte asta „a pune la cale”? Lena văzu că băieţii sorbeau fiecare cuvânt pe care-l spuneau ei. Nu poţi să trimiţi un bilet de la un om care este mort şi să susţii acest lucru ca probă în proces. Până şi eu ştiu că nu se poate.

— Produc un efect, Lena. Sper să îi fac să se alarmeze.

— Cu Beth la mijloc?

— Nu, dacă pot să o feresc pe Beth.

— Ce-ar fi dacă voi doi aţi strânge masa? se adresă Lena băieţilor.

Duetul vocal de protest arăta clar că ştiau că vor pierde ceva important.

— Ştiţi ce? Mai bine aduceţi materialul pentru zmeu, îi îmbună Jack. O s-o ajut eu pe mama ca să spele vasele.

— Lovitură de graţie, comentă Lena.

— Ce-i în capul tău? o întrebă Jack.

— Eşti sigur că ştii ce faci, JB?

— De cele mai multe ori, da. De ce?

— Să spunem, îndrăzni Lena, să spunem că de data asta nu ai dreptate?

— De dragul lui Beth, te rog să nu spui asta. Eu aşa mi-am dorit până nu de mult.

— Şi nu mai crezi?

— Încă de la petrecere am avut impresia că nu este în regulă ceva în casa aceea. Chiar de doi ani încoace, lucrurile nu merg bine.

— Traduci?

— Cred că Edward Hudson a fost ucis. Cred că fratele lui l-a ucis sau a plătit pe cineva să o facă. Cred, de asemenea, că Beth ar putea fi următoarea victimă.

— Şi eu care credeam că tu eşti convins că ei vor numai să o înnebunească de cap!

— Şi asta. Se pare că ei au avut impresia că ea este mult mai fragilă decât pare; poate că au avut dreptate, când am cunoscut-o eu, era în prag de isterie.

— Dar de unde au ştiut ei că ea va fi aceea care va citi ce scrie pe oglindă şi când? Putea nici să nu urce în camera ei! Pare cam fantastic nu crezi?

— Nu, dacă ştii exact că i se va vărsa şampania pe rochie şi ea va trebui să se schimbe.

— Asta înseamnă că micul incident a fost programat?

— Exact!

— Ştiu şi eu, JB? Cred că încep să-mi placă mai mult poveştile tradiţionale cu fantome, decât toate aceste speculaţii.

— De aceea te-ai făcut bibliotecară... Jack zâmbi... şi eu m-am făcut poliţist.

— Ah, că veni vorba, astăzi mi-am meritat leafa. Ai primit câteva faxuri. Îi făcu semn spre locul unde se găsea mapa. Lectură plăcută!

— Ceva interesant?

— Habar n-am! Nu am avut timp decât să le strâng în mapă şi să prind autobuzul.

După câteva minute, Jack fluieră uluit. Lena îl privi întrebător.

— Ascultă aici, spuse Jack şi începu să citească cu voce tare.

90

— Furt şi deturnare de fonduri? repetă Lena uimită. Sunt surprinsă că Universitatea s-a mulţumit doar cu excluderea. Se pare că este vorba de lucruri foarte

serioase aici.

— După cum scrie, se pare că şi administraţia are ceva pe suflet. Mulţi se tem de popularizarea unor fapte negative, pentru a nu strica bunul nume al instituţiei.

— Îţi pierzi toate speranţele. Dar eu nu înţeleg de ce nu s-a cercetat în continuare? Ar fi trebuit să fie măcar curioşi.

— Se pare că nu au fost.

— Măcar ai confirmarea că ai avut dreptate.

— Vechile năravuri dispar greu. Actorul, tot actor rămâne. Se schimbă numai numele.

— Pentru a-l proteja pe cel vinovat.

— Acum mă îngrijorează mai mult cel inocent.

— Vrei să telefonezi?

— Nu sunt sigur că aş vrea să-i spun. Totul a fost public la vremea respectivă. Lucrurile nu sunt puse într-o lumină nouă.

— Mai ales dacă faci legătura cu celelalte raţionamente ale tale. Sunt surprinsă că Beth nu ţi-a spus.

— Poate că nici ea nu a ştiut.

— Cum? Să nu ştie totul despre cea mai bună prietenă a ei?

— Poate, speculă Jack, poate că a făcut parte din scenariu…

— Nu vei şti niciodată, Jack, dacă nu vei discuta.

— Şi ce propui? Apropo…

— Discută corect cu ea, JB. Numai aşa vei obţine un răspuns corect.

Hotărâtă, Lena ridică receptorul şi i-l întinse lui Jack.

Beth s-a oprit la uşa dormitorului. Nu se auzea nimic din hol; nimic cu excepţia bătăilor ei de inimă.

Ultima anomalie care i se putea întâmpla acum era acest sentiment de dezorientare.

Să coboare scările şi să meargă direct la uşa principală? Să meargă pe la piscină, pe uşa din spate? Nehotărârea o paraliza. Nu mai avea îndoieli în privinţa lui Daniel şi a Marissei. Ei doi o cunoşteau mai bine decât oricine; mai bine chiar decât se cunoştea ea. Ce ar aştepta ei ca ea să facă acum?

Dacă ieşea prin spate, măcar avea tufele de arbuşti după care se putea ascunde. Dacă trecea de linia casei, nu trebuia decât să ajungă la poarta din spate şi era liberă.

Beth inspiră adânc, adunându-şi curajul, şi porni spre culoarul care ducea la uşa din spate.

La cabana de pe plajă nu răspundea nimeni. Uimit, Jack întinse receptorul spre Lena.

— Ţi-a spus că pleacă undeva? îl întrebă Lena.

— Numai la bancă şi să rezolve câteva mici probleme. Trebuia să se fi întors până acum.

— Poate că se plimbă pe plajă. Se plimbă şi se gândeşte de ce bărbat teribil s-a îndrăgostit.

— Spui asta să mă linişteşti?

— Bineînţeles. Pentru ce altceva sunt buni prietenii?

— Poate că am greşit numărul.

— De două ori la rând?

— A treia oară-i cu noroc, nu aşa se spune? Mâna lui Jack tremura puternic, în timp ce forma din nou numărul.

— Ei, cum am spus eu, probabil că face o plimbare. Mai încearcă peste zece minute. Ia mergi la băieţi şi începeţi zmeul acela! Doar de asta ai venit. O mai sun eu. Te strig când răspunde.

— Cred că nu faxul este de vină, de vină este tensiunea în care trăiesc.

— Dă vina pe dragoste, îl corectă Lena.

— Cum vrei tu.

Femeia blondă nu-i ieşea din minte lui Louie Pua. Era convins că Jack era acum cu ea. Aşa era tipul – mereu la îndemână, când prietenii aveau nevoie de el. Probabil că o ţinea de mână, ori o hrănea cu supă, ori făceau tot felul de lucruri drăguţe, de care au mereu nevoie oamenii, când sunt bolnavi. Sau poate că ea se simţea mai bine şi acum dansau la vreo discotecă.

Totuşi, curiozitatea îl făcea să se întrebe de ce era ea bolnavă. Să sperăm că nu este ceva contagios, se gândi Louie.

Cu cât se gândea mai mult, cu atât era mai obsedat. Jack nu-i era prieten, dar era un bărbat pe care-l admira. Ce rău ar face, dacă ar lua telefonul şi l-ar suna să întrebe cum se mai simte ea? Şi Jack ar face la fel, dacă ar fi într-o situaţie similară.

Da, aşa va face, hotărî Louie. Imediat ce va ajunge la un telefon public.

Întunericul păru să fie foarte primitor, atenuând panica din sufletul ei. Simţi briza Pacificului. Încercă să se îndrepte de spate şi simţi că încheieturile mâinilor o dor din ce în ce mai tare.

Cuvintele trădătoare îi mai sunau încă în minte, provocându-i un şir nesfârşit de întrebări. Îi reveniră în memorie vremurile bune pe care le-au petrecut împreună, cât au fost de apropiaţi, cum s-au apropiat şi mai mult în lunile după moartea lui Edward. Apoi o voce interioară, cinică, o provocă – toate numai din pricina banilor?

O mişcare în partea opusă a grădinii îi atrase atenţia lui Beth. Îl văzu pe Daniel, rezemat de un copac. Îngheţă. Aparent mulţumit de rezultatul căutărilor sale, Daniel intră în casă.

Beth speră împotriva tuturor aşteptărilor nebune, că el nu va mai ieşi afară. Îşi fixă privirea pe poartă, ultima ei speranţă.

Cu fiecare fibră pregătită de zbor, Beth ieşi din ascunzătoarea ei.

Un clic metalic ameninţător, venit de undeva din spatele ei, o făcu să rămână nemişcată.

— Cred că ai mers destul de departe, spuse Marissa indiferentă.

91

— Tot nu răspunde? întrebă Jack după aproape o jumătate de oră.

— Poate că ţi-a lăsat un mesaj telefonic, sugeră Lena. Dacă a trebuit să lipsească mai mult decât a fost planificat, era cel mai uşor mod de a te anunţa.

— Dar ştia că sunt aici. Nu ar fi fost mai rapid să mă sune aici?

— Pentru o urgenţă, da. Dar poate că ţi-a transmis că vă întâlniţi mai târziu.

— Merită să încerc. Jack formă numărul său de telefon, sperând din suflet ca Lena să aibă dreptate şi să audă vocea lui Beth.

Beth hotărî să atace verbal, pentru a-şi ascunde teama.

— Dacă tu crezi că asta este o glumă bună...

— Oh, ai încredere în noi, dragă. Niciodată nu am fost mai serioşi. Cu un pistol într-o mână şi cu cealaltă

mână în şold, Marissa era imaginea cinematografică a femeii stăpână pe situaţie.

Beth simţi un fir de transpiraţie pe şira spinării. Marissa se apropia de ea. Avea întipărită pe faţă o expresie de răutate care contrasta puternic cu blândeţea prietenească pe care o afişa de obicei.

— Trebuia să stai cuminte, Beth, şi să-ţi vezi de treburile tale. Dacă erai cuminte, poate nu ajungeam aici.

— Nu înţeleg ce vrei să spui.

— Nu înţelegi? Atunci cum explici mica vizită de la bancă?

În spatele ei, Beth îl auzi pe Daniel tuşind. Se întoarse şi ochii lor se întâlniră.

— Daniel...

— Eu să fiu în locul tău, nu aş spera la ajutor de la soţul meu, o sfătui Marissa. Noi, amândoi, ne-am dorit ceea ce facem acum, de foarte mult timp.

— Ce v-aţi dorit?

— Eşti chiar atât de naivă? Ce ar vrea doi oameni în situaţia dată?... decât să obţină ceea ce este de drept al lor. Marissa se întoarse dispreţuitoare de lângă femeia pe care o ţintuise cu pistolul.

— Nu-mi vine să cred că v-am judecat greşit. Pe amândoi! murmură Beth.

— Nu mai greşit decât preţiosul nostru Edward, comentă Marissa. Uneori aveam impresia că el chiar crede că Daniel este mulţumit cu slujba pe care i-a dat-o. Să fie marionetă pentru tot restul vieţii! Buzele rujate strident se întinseră într-un rânjet plin de ură. Nu ar fi şi el surprins dacă ar vedea cum s-au rezolvat lucrurile? Cum victima a devenit în cele din urmă învingător?

Beth încerca să-şi ţină cumpătul, pe măsură ce începea să înţeleagă îngrozitorul adevăr.

— Văd că se învârt rotiţele în căpşorul acesta drăgălaş, spuse Marissa ironic. În sfârşit, începi să înţelegi, nu-i aşa?

— Da, răspunse Beth dezgustată de propria ei inocenţă. Da, cred că înţeleg.

Pe casetă nu era decât un mesaj, dar unul ciudat, care îl lăsă pe Jack foarte nedumerit.

— Mă întreb de ce mi-a pus o asemenea întrebare? murmură el.

— Cine?

— Pua. M-a întrebat ce mai face prietena mea.

— Printre altele, sau doar acesta era motivul telefonului?

— Oricum aş lua-o, tot mi se pare ciudat ca el să mă întrebe aşa ceva.

Jack îi povesti Lenei cum a oprit-o Pua pe Beth şi i-a dat o amendă.

— De unde să ştie el că noi doi ne întâlnim?

— Lucrezi în aceeaşi clădire cu Kiana, nu? îl tachină Lena. Îţi spun eu, JB, fata asta e grozavă. Probabil că ştie şi ce număr porţi la chiloţi.

— Dar de ce să mă întrebe el, ce mai face Beth?

— Poate vânează bârfe.

— Nu-i genul lui. Îmi dai puţin cartea de telefon?

Beth asculta, cu un pronunţat sentiment de irealitate. Cuvintele Marissei reverberau în mintea ei, alcătuind secvenţe ale unui coşmar oribil. Nu-i venea să creadă că femeia pe care a considerat-o cea mai bună prietenă era atât de coruptă şi de putredă...

— Ar fi fost atât de simplu pentru toată lumea, continuă Marissa, dacă ai fi murit şi tu, atunci când ai pierdut copilul.

Un văl negru se ridică greu de pe ochii lui Beth. Se revăzu pe treptele tribunalului, acceptând pilula şi paharul cu apă oferit de Daniel... ameţeala pe care a pus-o pe seama sarcinii şi traumei suferite la moartea lui Edward... senzaţia că cineva din spate a împins-o...

— Tu m-ai împins! spuse Beth. Nu era o întrebare. Nu era o speculaţie. Era o afirmaţie clară care se alinia perfect cuvintelor Marissei.

— Un vânt uşor, spuse Marissa indiferentă. Să spunem că ţi-am făcut o favoare.

— O favoare?

— Bineînţeles. Ce rost mai avea să trăieşti după moartea lui? Ştim cu toţii că sărutai pământul pe care călca el. Să-ţi spun drept, mă mir că ai avut puterea să trăieşti până acum.

Ochii lui Beth erau inundaţi de lacrimi. Din cauza copilului, a copilului lui Edward, numai din cauza lui a luptat cu durerea. Din cauza acelui copil nenăscut, ea a luptat din răsputeri să trăiască, pentru a aduce pe lume amintirea preţioasă a trecerii lui pe acest pământ.

Înfiorată, îşi aminti cum la spital Marissa se aplecase peste ea. Îşi aminti că atunci a intrat asistenta şi i-a spus că trebuie să plece. Ameţită de sedative, Beth nu a înţeles atunci ce i-a spus cumnata sa. Acum putea ghici foarte bine ce a fost în mintea Marissei.

O teamă îngheţată îi prinse inima ca într-o menghină. Înţelegea cumplitul adevăr. Ei l-au ucis pe Edward. Acum aveau de gând să o ucidă şi pe ea.

— Se pare că spectacolul trebuie să înceapă, spuse Marissa privindu-şi ceasul. Sunt sigură că te las pe mâini bune până mă întorc, nu-i aşa Daniel?

— Unde mergi? întrebă Beth.

— Ce de întrebări, când de fapt nimic nu te

priveşte. Marissa se întoarse spre soţul ei. Ştii ce? Mă simt aproape vinovată că nu ne-am putut ţine de planul original. Îi întinse pistolul. Înmormântările sunt atât de plictisitoare…

Numai gândul la ce avea să urmeze, o îmbolnăvea pe Beth de frică. Încercă să afle tot adevărul.

— Ai spus acelaşi lucru despre înmormântarea lui Lehua. Şi asta făcea parte din plan?

— Improvizaţie, zâmbi Marissa. De Lehua ne puteam lipsi.

— Bine, dar ceea ce am descoperit la ea în dulap? continuă Beth, încercând să câştige timp. Fotografia de la Edward…?

Marissa începu să râdă cu o cruzime macabră.

— Lehua nu şi-ar fi dat seama care-i diferenţa între soţul tău şi Adam…

92

Îi venea greu să creadă că bărbatul ce ţinea pistolul îndreptat spre ea, era acelaşi om care i-a spus că o iubeşte, care a avut grijă de ea din prima zi în care s-au întâlnit.

— Nu am dorit niciodată să ajungem aici, Beth, spuse Daniel trist.

— Nu trebuie să ajungem, dacă nu vrei, spuse Beth, mulţumind Domnului că Marissa plecase. Dacă mai ţii puţin la mine, Daniel…

— Să ţin la tine? o întrerupse el cu răutatea zvâcnind în tâmple. Şi de când mă rog te interesează sentimentele mele faţă de tine?

— Întotdeauna m-au interesat sentimentele tale, Daniel. Cum poţi…

— Pe Edward l-ai vrut. Edward te-a luat de lângă

mine… aşa cum a luat totul. Ştii că mi-a povestit cum aţi făcut dragoste prima dată? Ce am avut eu, decât al doilea loc şi acela foarte departe de tine?

— Daniel, eu sunt…

— M-ai trădat. Ai trădat singura persoană care te-ar fi iubit pentru totdeauna. Nu vă pot ierta pe niciunul dintre voi, pentru tot ceea ce aţi făcut. Mai ales pe Edward.

Marissa a fost aceea care a descoperit duplicitatea lui Edward, pe care a continuat-o apoi pe cont propriu. În înregistrările contabile a dat peste intrări şi ieşiri de bani care sugerau fie un înrăit joc de noroc, fie o amantă cheltuitoare. Spre surpriza ei şi groaza lui Daniel, era cu totul altă poveste.

Timp de zece ani a jucat rolul salvatorului lui Daniel. „Nu va afla nimeni că fata a murit”, a promis Edward, făcând aluzie la cariera lui Daniel. Ceea ce a omis însă să-i spună, făcea diferenţa de la cer la pământ între libertate şi acuzaţia de crimă – fata nu murise.

Ceea ce a început ca un favor făcut surorii lui KK, i-a asigurat ulterior loialitatea lui Daniel.

Daniel a fost cel care a plătit. Îndurerată, KK a venit peste câteva zile şi i-a spus că prietena ei, al cărei nume nu i l-au spus, a sângerat îngrozitor după avort. Un ziarist obscur, trimis de cineva la spital, i-a dezvăluit crudul adevăr – fata era fiica unui proeminent senator. Acum se ancheta cauza morţii ei.

Pentru KK, banii au fost suportul pe care şi-a clădit cariera; cunoştinţele lui Edward au ajutat-o să se lanseze. Pentru sora ei, colaborarea însemna un cec primit lunar, substanţială recompensă pentru faptul că a suportat o intervenţie după care nu mai putea avea copii.

Paralizat de frică, Daniel nu a făcut niciodată vreo

legătură – nu şi-a dat seama că Edward şi KK au profitat de moartea unei necunoscute pentru a-l manipula şi a-l târî într-o viaţă de servitute.

Cecurile l-au trădat pe Edward şi acest lucru l-a determinat pe Daniel să facă dreptate.

„Trebuia să fiu director, nu actriţă”, se felicită Marissa în dimineaţa de după crimă. Într-adevăr, ea a pus totul la cale, recunoscu Daniel. A ei a fost ideea de a răspândi gripa printre tehnicieni şi să-l înlăture astfel pe McCambridge. Sarcina lui Daniel a fost să introducă virusul în termosele cu cafea.

„Domani va fi uşor de manipulat, după ce terminăm”, l-a încurajat Marissa. „Şi el îl urăşte pe Edward, la fel de mult ca şi noi”.

Ca întotdeauna, au participat la spectacol. Prezenţa lui Beth nu a îngrijorat-o pe Marissa. „Este atât de preocupată cu copilul”, a explicat Marissa. „Nici nu va fi în stare să gândească”. Vestea că Preşedintele şi familia lui vor urmări spectacolul le-a dat curaj: presa nu va face decât să sporească confuzia.

„Va fi acelaşi spectacol pe care l-a făcut până acum”, radia Marissa „cu o singură excepţie”. Până în ultimul moment, când a auzit gazul ieşind sub presiune, Edward Hudson nu a ştiut că fratele lui aflase adevărul.

— L-ai ucis! urlă Beth. L-ai ucis pe fra…

— Da, spuse Daniel, bucurându-se pervers de suferinţa lui Beth. Moartea prin foc a fost foarte potrivită pentru iadul în care mi-a transformat viaţa. Domani a avut grijă de banda video. Ştii, era foarte bun la asta.

— Şi dacă Edward ieşea mai devreme? îl întrerupse Beth.

— Nu avea nicio şansă. De ce ar fi încercat? Gândindu-se că fiecare gest al lui era înregistrat, ar fi

aşteptat, nu s-ar fi lovit de pereţi, nu ar fi strigat după ajutor, ar fi aşteptat... moartea.

— Dacă ar fi ieşit...

— Uimitor câte poţi face cu o bucăţică de lemn, oftă Daniel. Mai bună chiar, pentru faptul că a ars împreună cu el. Bine gândit, nu?

Sinistru. Daniel continuă să-i povestească despre Domani, care a luat drept suvenir o cheie de-a lui Edward.

— Poate că ţi-o va arăta astă seară.

— Astă seară?

— Cred că am stricat surpriza pe care i-a pregătit-o Marissa. Într-un fel, eu cred că este o justiţie poetică. Te vei simţi uşurată să ştii că m-a ajutat să-l ucid pe fratele meu. Niciodată nu ţi-a plăcut Domani, nu-i aşa?

— Tot el a omorât-o şi pe Lehua? Dumnezeule, dacă l-ar putea ţine de vorbă... Dacă l-ar incita, în timp ce mintea ei...

— Mă tem că nu-l putem acuza de asta. Tehnic vorbind, cred că Lehua s-a omorât singură. Eu i-am furnizat doar mijloacele.

— Dar a fost aruncată de la balcon, insistă Beth. Dacă Domani nu a făcut-o, iar tu erai în partea cealaltă de insulă...

— Marissa a fost convingătoare la telefon, zâmbi el. De ce crezi că te-a reţinut în cameră în timp ce m-a sunat? Declaraţia ta era cel mai bun alibi pentru mine. Poliţiştii au fost convinşi.

— Nu *toţi* poliţiştii, îl contrazise Beth, cu ochii la ceas. Oare a încercat Jack să o sune? Va veni să o caute?

— Ce importanţă mai are acum? Nu va reuşi să dovedească niciodată. Nici despre seara asta, Beth... nici despre acum doi ani. Cu un gest brusc, Daniel îi făcu semn să se ridice în picioare.

— De ce? îl înfruntă ea.

— Pentru că avem o întâlnire. Şi nu vreau să-i las să aştepte.

93

Intuiţia. Aceasta era forţa care l-a propulsat pe Jack afară din casa prietenei lui, Lena. Intuiţia. Doar o fracţiune de secundă a asimilat mesajul telefonic al lui Louie şi a pornit în acţiune. Conştient de faptul că viaţa lui Beth era în pericol iminent, s-a aruncat pe motocicletă şi a pornit spre Banyan Ridge.

Adrenalina îi alerga prin corp şi fără să mai respecte regulile de circulaţie, Jack s-a lansat într-o cursă cu minutele.

Îi era imposibil să nu se gândească la ce-i mai rău, după ce l-a întâlnit pe Louie şi acesta i-a povestit ce a văzut de dimineaţă. Ei doi erau ultimii oameni pe care i-ar fi suspectat Beth. Doar aşa i-a spus!

Ar fi mers cu ei de bunăvoie, dacă ar fi rugat-o? Faptul că era în stare de inconştienţă, indica altceva. Gândul îi spori sentimentul de teamă.

Oare au căzut în cursa cu biletul fals de la Domani? În timp ce gonea pe străzile aglomerate, în sufletul lui îşi făcu loc o altă frică: dacă au luat-o pe Beth la locul de întâlnire cu complicele lor? Ar putea să o facă scut împotriva poliţiei. Nici chiar încrederea că Billy va sosi la timp nu reuşea să-i domolească teama din ce în ce mai stresantă.

Cel mai bun lucru la care spera, era să o fi lăsat pe ea acasă. Dacă îl va sprijini o unitate de poliţie, era doar o problemă de minute, până o va avea pe Beth în braţele lui. *Dacă* vor veni.

Lumina de faruri apărută de după o curbă, îl făcu

pe Jack să tragă pe dreapta şi să aştepte. Când maşina trecu pe lângă el, respiraţia i se tăie, văzându-i limpede pe cei doi ocupanţi ai maşinii.

— La naiba! exclamă Daniel.

— Unde mergem? întrebă Beth.

— Într-un loc foarte potrivit pentru ce avem de făcut. Este doar o problemă de timp. Încă puţin şi totul va fi înmormântat.

La început a refuzat sugestia Marissei, dar logica explicaţiei l-a convins.

— Va trebui să ne prefacem că suntem îngroziţi şi speriaţi, i-a explicat Marissa, adăugând că poziţia trupurilor va da poliţiei suficiente explicaţii.

Urcau pe strada 61, care oferea o privelişte romantică şi ziua, şi noaptea. Dar Daniel nu se gândea acum la asta. Privea atent drumul, gândindu-se că este ultimul pe care-l face Beth.

În ciuda orei, traficul nu era intens. Din când în când, vedea în oglinda retrovizoare luminile farurilor vreunei maşini răzleţe şi în suflet i se strecura teama că cineva ar putea să-i reţină numărul maşinii.

— Unde mergem? întrebă Beth din nou.

De data aceasta Daniel o ignoră complet, savurând puterea cu care o domina. Îşi controla destinul. Nu ca în trecutul îndepărtat.

Lângă el, Beth înţelegea că merge spre moarte…

Ce ironie. Înainte de spectacolul de la Washington, au venit aici toţi patru. Era o zi ploioasă. Edward a fost tot timpul sarcastic. Da, se potrivea cu cruzimea lui Edward.

Oare Beth va striga? se întrebă Daniel. Îi va cere îndurare? Zâmbi. Pentru Edward nu a existat şansa de a cere îndurare sau iertare. Încă îşi mai amintea ce

senzaţie plăcută a avut când a văzut flăcările şi a ştiut că Edward a murit atât de oribil.

Amuzat, îşi aminti cum Beth îi împărtăşea îngrijorarea – intuiţia ei de femeie îi spunea că se întâmplă ceva, iar el, fratele de încredere, trebuia să facă ceva. Intuiţia feminină! După cum spunea Marissa, a protejat-o mereu de cei mai crunţi duşmani.

Daniel întoarse cheia în contact, mulţumit că parcarea era pustie şi puteau pleca la plimbare netulburaţi. O clipă, a avut impresia că a auzit ceva. Nervii, şi-a spus în gând.

— Ce-ai zice de o mică plimbare? îi sugeră el lui Beth, ţintuind-o cu pistolul ca să nu-i treacă prin cap să fugă.

— Acum ce se va întâmpla?

Chiar aşa, cu părul dezordonat şi cu ochii plini de ură, tot i se părea atrăgătoare, fata de care aproape că s-a îndrăgostit. Dacă nu ar fi întâlnit-o pe Marissa. Dacă ar fi aşteptat puţin… Alungă repede gândul şi îi arătă pe unde să meargă. Dacă nu ar fi fost Marissa, el ar fi fost şi acum sclavul fratelui său.

Numai pentru că a fost Marissa, scorul va deveni egal.

94

Jack îşi muşca buza, consternat, mânios că trebuia să rămână mult în urma maşinii lui Daniel pentru a nu-i stârni suspiciunile.

Dar nu trebuia să rişte. Mai ales că viaţa lui Beth era în pericol.

Nu reuşise să ceară ajutor, decât după ce a ajuns la Banyan Ridge. Poate că era mai bine. Deşi o maşină l-ar fi putut ajuta, orice se putea întâmpla, iar el ar fi

pierdut urma maşinii lui Daniel, aşteptând echipajul. Oriunde avea de gând să o ducă, Jack era pe urmele lui.

Faptul că numai unul dintre ei se afla cu Beth în maşină, era bineînţeles un avantaj. Jack zâmbi satisfăcut, gândindu-se că poate Marissa era la locul de întâlnire indicat de bilet; probabil că acum era deja reținută de poliţie. Fiind actriţă, putea să joace teatru şi să nege totul. Reuşise doar să o mintă şi pe Beth.

Oare Beth i-a spus totul? Nu-i venea să creadă. O prevenise să nu spună.

Se apropiau de trecătoarea Pali şi de tunelurile care tăiau stânca muntelui. Era acolo o prăpastie pe care Jack o văzuse de multe ori în timpul zilei. Dar a văzut-o şi noaptea de foarte multe ori, izolat şi privind cu melancolie cerul plin de stele.

Era nemulţumit. Orice se va întâmpla în noaptea asta aici, i se va schimba părerea despre frumuseţea locului.

Pentru Beth, nu exista alternativă – căderea de pe stâncă era mortală.

— Îţi aminteşti prima dată când am venit aici? o întrebă Daniel. Eram noi trei. Înainte să o cunosc pe Marissa.

În întunericul nopţii, Beth văzu privirea anormală a lui Daniel.

— Atunci eram apropiaţi, spuse ea, dar regretă imediat.

— Tu şi cu Edward eraţi foarte apropiaţi. Eu am fost întotdeauna intrusul. Oaia care v-a urmat din spate, întotdeauna gafistul care se străduia să vă facă pe plac…

— Daniel…

— Ştii ce gândeam atunci? Mă gândeam cum să-l fac să-şi piardă echilibrul şi să-l împing în prăpastie,

prefăcându-mă că vreau să-l ajut. Poate că atunci m-ai fi iubit pe *mine.*

— Pentru că mi-ai fi ucis soţul?

— Pentru că te-aş fi eliberat. Pentru că ne-aş fi eliberat pe *amândoi* de acest monstru. Pentru că era un *monstru,* Beth. Acum ai înţeles, nu?

— Ceea ce ţi-a făcut a fost îngrozitor. Singura ei şansă de a supravieţui acum era să tragă de timp, să spere că va veni cineva şi-i va oferi momentul de scăpare. Dacă aş fi ştiut ce făcea…

— *Dar ai ştiut!* Marissa mi-a spus că ştiai.

Beth negă vehement, dar Daniel nu o ascultă.

— Peste foarte puţin timp, aceste lucruri nu vor mai avea nicio importanţă. Nu trebuia să ajungem aici. Eu aş fi rezolvat mai blând.

— Cum a fost cu sabotarea maşinii.

— Cred că este normal să crezi asta; să crezi că tot eu sunt responsabil şi pentru asta.

— Nu ai fost?

— A fost o improvizaţie de-a lui Domani – era să-l omor când am aflat ce a făcut. Era să ne dea tot planul peste cap…

— Nu vei reuşi niciodată să scapi nepedepsit.

— Replică de film clasic. Mă tem că în cazul acesta, eu şi Marissa vom scăpa foarte bine. Moartea lui Edward este un capitol închis, catalogat „accident” – a ta va fi catalogată „sinucidere”.

În încercarea frenetică de a scăpa, un gând năucitor puse stăpânire pe Beth.

— Şi ce se va întâmpla după aceea? După ce tu şi cu Marissa veţi avea tot ce v-aţi dorit?

— Sfârşit de poveste. Fericiţi, fericiţi până la adânci bătrâneţi.

— Atâta doar, că nu vei avea prinţesa pe care ţi-ai

dorit-o.

Daniel îşi arcui o sprânceană.

Îngreţoşată de cuvintele pe care trebuia să le spună, Beth ştia, în acelaşi timp, că era singura ei scăpare.

Singura şansă de a trăi.

95

— Mă iubeşti? repetă Daniel, uimit. Ce coincidenţă. Tocmai la momentul potrivit.

Beth simţi că o părăseşte curajul, dar continuă.

— Ce vrei să spui?

— Este atât de uşor să spui asta, acum că ai un pistol în piept. A fost o vreme când aş fi dat orice să aud aceste cuvinte. Noi doi am fi putut reuşi. Numai că *tu* nu ne-ai dat nicio şansă.

— Ţi-o pot da acum, propuse Beth, scuzându-se pentru alegerea pe care a făcut-o. Ştii şi tu cum era, Daniel. Încăpăţânat. Obţinea tot ce dorea. Ce şansă mi-ar fi dat să-l refuz?

— Nu trebuia să te apropii de el. Trebuia să mă asculţi.

— Să te ascult? Tu ai fost acela care ai vrut ca noi trei să fim apropiaţi. Tu m-ai încurajat să iau masa cu…

— Cum poţi spune asta?

— Pentru că aşa este. Singurul interes pe care l-ai avut cu mine, a fost doar ca să mă apropii de el, să devin o parte din el, ca toţi ceilalţi.

— Asta crezi tu?

— Cred, pentru că aşa s-a întâmplat.

Ochii lui Daniel se îngustară.

— M-ai trădat. Eu nu te pot ierta. Nu vă pot ierta pe niciunul.

— Nu pot să te condamn pentru ceea ce crezi despre mine.

— Nici cel mai sălbatic gând nu se apropie de ce gândesc eu.

Insulta nu a reuşit să o descurajeze.

— Marissa a fost întotdeauna a doua alegere pentru tine, îl sfidă Beth. Mi-ai spus-o singur.

În ciuda armei din mâna lui, Beth făcu un pas, apropiindu-se el. Razele lunii reflectau momentul de nesiguranţă al bărbatului.

— Dacă a fost atât de uşor pentru ea să gândească un plan prin care să scape de Edward şi de mine, crezi că-i va fi greu să scape şi de tine?

— *Învrăjbeşte şi cucereşte,* spuse Daniel să se încurajeze. Faci asta numai pentru a-ţi salva viaţa? Este prea târziu să mă convingi. Ţi-ai pierdut altă dată şansa. Am fost un prost să-mi imaginez că mă vei putea iubi, la fel de mult cum îl iubeai pe el.

— Atunci, dacă eşti atât de hotărât, de ce o mai aştepţi pe Marissa? De ce nu termini singur treaba? Aşa cum l-ai ucis şi pe Edward…?

Cuvintele ei dure l-au luat prin surprindere. Deşi era pregătit să continue lupta, capul lui Daniel căzu, de parcă tocmai atunci primise o lovitură în bărbie. Deschise gura să se apere, dar se tulbură, când auzi ceea ce nu se aşteptase să audă acolo, vocea lui Jack Brassfield, ordonându-i să arunce arma.

Primul impuls al lui Beth a fost să alerge în braţele lui, dar şi-a dat seama că-l făcea vulnerabil.

Nu ştia nici ea de unde mai avea putere, dar trecu pe lângă Daniel şi începu să alerge spre locul unde parcaseră maşina, ignorând urletele lui Daniel în urma ei. Într-o fracţiune de secundă, glontele explodă în ea.

Urmă un schimb de focuri, care se amplifică între

munţi. Când totul se linişti, Beth era deja în stare de inconştienţă.

— Nu cred că am văzut vreodată atâtea flori, se minună sora Helani, admirându-le.

— Şi toate de la un singur tip, spuse Lena glumeţ, de la capul patului lui Beth.

— Eşti incorigibilă, râse Beth.

— Vrei să spui incurabilă, nu? Şi romantică.

În ultimele două săptămâni, Lena a vizitat-o constant şi legătura ocazională s-a transformat într-o prietenie trainică. În timpul acestor vizite, Beth şi-a dat seama cât de multe a pierdut, în perioada în care s-a izolat de lume.

Incidentul de la Pali a fost subiect de presă. Numai intervenţia congresmanului Halemau i-a alungat pe reporteri de la uşa ei.

— Prietena ta este din nou în centrul ştirilor, o informă Lena.

— Nu mă surprinde.

Actriţă cum era, Marissa reuşise să ocupe multe pagini de ziar cu speculaţii.

— Spune că totul a fost ideea soţului ei, rezumă Lena.

— Nici asta nu mă surprinde.

— Jack mi-a spus ceva nostim la telefon, aseară. Vrei să auzi?

— Ceva nostim ar cam fi necesar pe aici.

— Te plictisesc? întrebă Lena, observând că Beth se uită la ceas.

— Nimic nu-ţi scapă, nu-i aşa Lena?

— Oricum, foarte puţine. S-a întâmplat ceva?

— Parcă ziceai că-mi spui ceva nostim.

— Ştii ce? Jack povesteşte mult mai bine decât

mine. Dar acum, că ai şi tu cicatrice, vă potriviţi de minune.

— Ai dreptate, o întrerupse Jack, intrând în salon. Eu o spun mult mai bine.

— Bănuiesc că trebuia să mă aştept să apari din senin.

— Nu ai de şters nişte cărţi de praf?

— Cred că încearcă să scape de mine, şopti Lena. Să înţeleg aluzia şi să vă las singuri?

— Te sun eu mai târziu, promise Beth.

— Ai face bine să nu uiţi.

— Îmi pare rău că am întârziat, iubito, spuse şi se aplecă să o sărute. A trebuit să iau ceva.

— Nu-i nimic. Lena îmi dă toate noutăţile.

— Cum te simţi?

— Nu chiar bună de dans, dar pe aproape.

— Sper. Vezi tu, am nevoie de o fată, pentru că vreau să merg cu ea la o nuntă.

— Ai dreptate. Ziua cea mare a lui Gabs se apropie.

— Nu mă gândeam la Gabs, spuse Jack şi duse mâna la buzunar. Mă gândeam la cineva apropiat. Deschise palma şi-i întinse o cutie de catifea neagră.

Beth o luă şi ochii i se umeziră, când văzu inelul. Jack se aplecă spre ea şi o sărută cu o blândeţe infinită.

— Imediat? repetă Beth zâmbind.

— Hei, doamna mea, eu ştiu când îmi iese în cale o femeie. Dacă îţi dau prea mult timp de gândire, s-ar putea să faci un act de iluzionism şi să dispari.

— Nicio şansă, locotenente, spuse Beth râzând şi îi prinse faţa în palme. Nicio şansă.

Sfârşit

Cărţi în curs de apariţie
la
Editura MIRON:

1. Teamă de zbor-Erika Jong
2. Cercuri - Doris Mortman
3. Păcatul originar - Marius Gabriel
4. Jurăminte umbrite - Sue Rich
5. La sud de centru - Christopher Newman
6. Jaful - Christopher Newman
7. Ceva minunat - Judith McNaught
8. Belgravia - Charlotte Bingham
9. Destin - Sally Beauman
10. Cerul Montanei - Nora Roberts
11. Născută în ruşine - Nora Roberts
12. Atingere magică - Christina Hamlett
13. Femeia periculoasă - Martina Cole

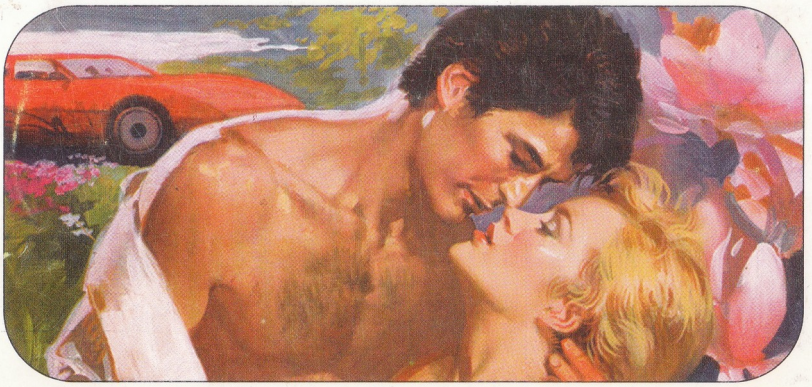

Numărul cu dispariţia...
Beth Hudson nu va uita niciodată seara în care soţul său, iluzionistul Edward, a murit pe scenă în timpul celui mai riscant număr, cel al dispariţiei. Zdrobită de pierderea lui, îşi petrece doi ani fugind de un trecut care o obsedează şi de un viitor cu care îi este frică să dea ochii. Acum, în vacanţă în Hawaii, ea hotărăşte că e cazul, în sfîrşit, să lase umbrele să se odihnească.

Dar cineva este în preajma ei... îi desenează litere cu rujul pe oglindă, îi distruge fotografia de nuntă, îi ciocneşte maşina... Este oare cineva care de dincolo de mormînt vrea să ajungă la ea? Poate soţul ei n-a murit?

Lei 5500